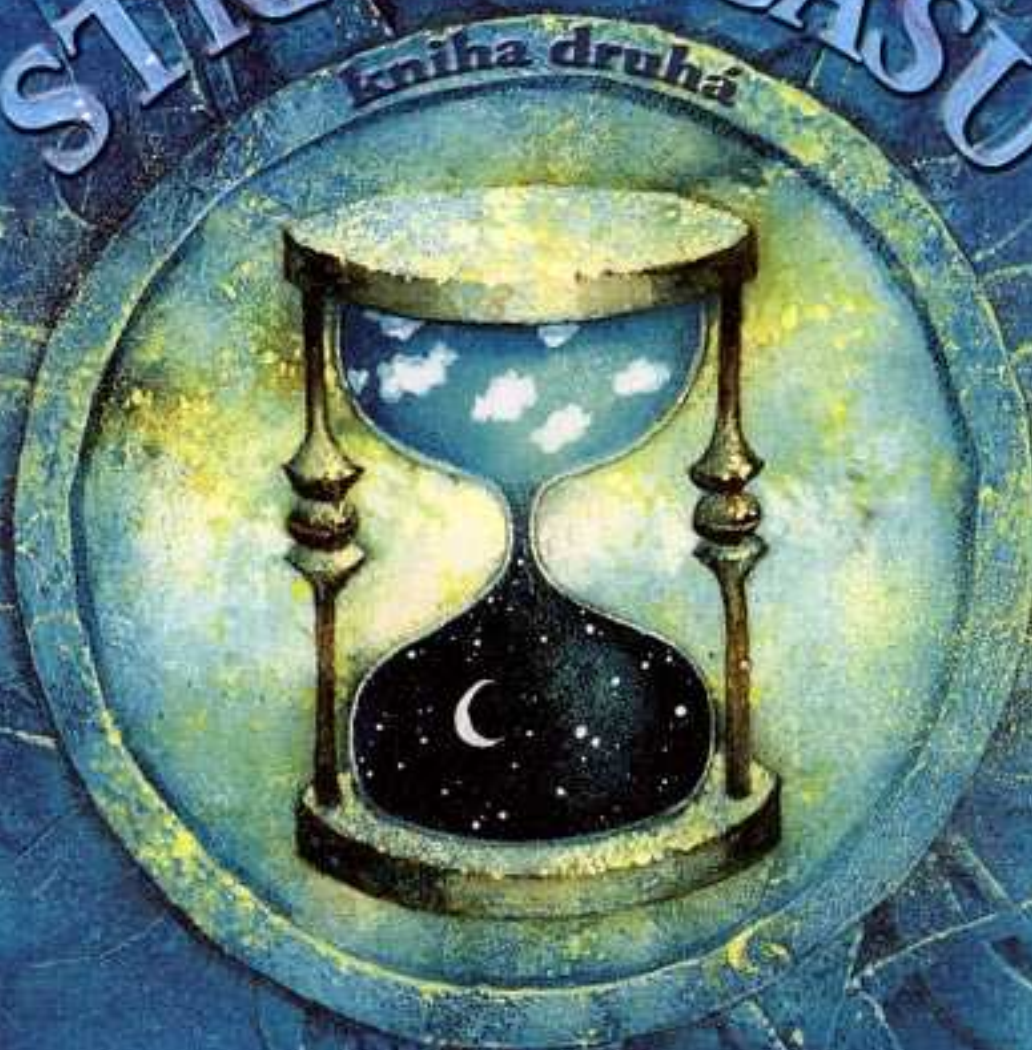

Marianne Curleyová

STRÁŽCI ČASU

kniha druhá

TEMNOTA

JOTA

© Marianne Curleyová, 2003
Illustration © Pavel Čech, 2007
Translation © Jan Sládek, 2007
Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2007
ISBN 978-80-7217-466-9

Věnováno památce zesnulé Tony Williamsové, která byla celých šest let mou agentkou a ani na chvíli ve mne neztrácela důvěru.

*Svět nedočká se svobody,
než v lesích nad dávným Veridianem
zmařené nevinnosti rozvine se květ
a devět bojovníků odhalí svou tvář.*

*Znovu král se zmocní vlády,
až vůdce s čistým srdcem povstane
a bojovník s duší dávných předků
s moudrostí věků povede.*

*Devět zří zrádce přicházet a mizet
i vzejde dlouhý krutý spor,
jak jeden semknou Vyvolení řady,
byť rozdělí liché vády, vzdor.*

*Kejklíř se na obranu zvedne a pochybovač vrhne stín,
statečný mladý bojovník srdce smrti přenechá.
Nebude vítěze, než ten, jenž odešel, se vrátí
a nebojácná duše k světlu otočí svůj krok.*

*Dva poslední v sobě bolest s dobrem nesou,
první z mlh podezření míří,
druhý je ke zlu přikován,
dva vítězní, však pouze smrt je smíří.*

PROLOG

Její křik je slyšet celým vesmírem, letí z jednoho konce na druhý. Doposud pevně sevřené fialové rty se neochotně rozevírají a je slyšet zlostná slova: „Za to budou trpět!“ Bohyně chaosu Lathenie hledí přes svou kouli do minulosti. Právě s její pomocí se snaží rozvrátit dějiny, změnit přítomnost a stvořit budoucnost podle svých představ, v nichž jí celý svět leží u nohou.

Soustředěně pozoruje obraz v kouli, vidí, jak nějaký mladý Strážce zabodává již podruhé dýku hluboko do krku jejího milence. Znovu se z ní dere hrozivý řev. Jak je možné, že její vlastní bojovníci jen nečinně přihlíží, jak umírá jediný muž, kterého kdy milovala? Jak se to mohlo stát?

Její nepřírozeně dlouhé prsty se vší silou zarývají do křišťálu a zanechávají po sobě zřetelné stopy. Ve chvíli, kdy její partner naposledy vydechuje, se Lathenie zmocňuje nekontrolovatelný třes.

V sále je naprosté ticho. Pomalu otáčí hlavu a neuvěřitelně tvrdým pohledem přejíždí mramorové stěny. Ve stříbrných očích je vidět ohnivé plameny hněvu. „Za to budou trpět!“

Ze zadní části místnosti přichází starý seschlý muž s vědoucíma očima, které však na svět hledí už příliš dlouho. „Smím promluvit, Vaše Výsosti?“

Lathenie se otáčí. Její tvář je poznamenána nesmírným žalem, ale stále je na ní patrný zvláštní éterický půvab. „Co se děje, Keziahu? Cožpak nevidíš, co se tam dole děje? Právě mi ho zabili! Taková prohnalost! Taková podlost omámit jej obrazem jeho vlastní dcery. To je Arkarianovo dílo. To on je mozkiem celé té jejich organizace. Sužuje mě už pěkně dlouho, šest set let je skutečně víc než dlouhá doba.“

Keziah viděl svou velitelku rozhněvanou už dřív skutečně mnohokrát, ale teď je to úplně jiné... Ještě se nestalo, aby se přestala kontrolovat a podlehla svým emocím. Celý se třese. Bolest a vášně jsou neobyčejně třaskavá směs.

„Řekni mi, Keziahu, cožpak mě Marduk nezbožňoval? Jak je možné, že se nechal rozptýlit obrazem nějaké holky, ještě dítěte, kterou navíc celých dvanáct let neviděl? Takhle se nechat oklamat! Co jej tak oslepilo?“ Sklání oči k zemi a pokračuje sotva srozumitelně. „Snad přece jen stále miloval její matku.“

Keziah krčí rameny a naklání hlavu na stranu, jeho sněhobílé vlasy splývají na shrbená kostnatá záda. „Na to nedokážu odpovědět, Vaše Výsosti, ale myslím, že teď není ta pravá chvíle začít pochybovat o Mardukově věrnosti. Za těch dvanáct let ve vašich službách přece mnohokrát prokázal, že je tím nejoddanějším bojovníkem. Musíte přenést zpět jeho smrtelné tělo, a to pokud možno ihned. Nezapomínejte, že v minulosti je zcela ztraceno.“

Lathenie přikyvuje. Po dokonalé pleti jí přejíždí rusé vlasy, jemné jako čerstvě utkané hedvábí. Pak se narovná do plné výšky, takže skoro o polovinu přesahuje stářím shrbeného Keziahu. S pevně sevřenými pěstmi se obrací zpět ke své kouli a přivolává Marduka.

Jeho mohutné tělo se ještě ani nestačí úplně zformovat, když se bohyně zoufale vrhá ke křišťálovému stolu a objímá jeho širokou hrud'. Na ruce jí ulpívá krev, která ještě stále vytéká z rány, v níž je pevně zaražená smrtící zbraň. Královna hněvivě kvílí, její žal takřka hmatatelně plní celou kruhovou místnost.

Keziah znovu přistupuje blíž a opatrně se dotýká jejího ramena — zná ji celý svůj život, což je však pouze zlomek doby, po kterou žije jeho vládkyně.

„Co je zase?“

Keziah si rozpačitě odkašlává a suchým stařeckým hlasem říká: „Ještě jsou tu další bojovníci.“

Lathenie ho probodává plamenným pohledem. Keziah sotva dýchá, srdce mu dvakrát vynechává. „Nesmíme naše zraněné nechat zemřít. Musíme je vrátit do současnosti. Vcelku snadno je můžeme vyléčit a budou zase připraveni k boji. Budeme je určitě potřebovat. Všechno jsou to věrní služebníci Vašeho Veličenstva.“

Vládkyně přikyvuje a Keziah může konečně volně vydechnout. Lathenie se vrací ke kouli a mává rukou nad jejím křišťálovým povrchem. Místnost se plní sténáním, teplem smrtelných těl, pachem potu a krve. Všude kolem leží zranění bojovníci Řádu chaosu. Jeden z nich, dosud mladý muž, přechází místnost a blíží se k Lathenii. Zvedá k ní oči a okamžitě se v půli kroku zastavuje. V jejím pohledu čte tolik divoké bolesti, že každá další vteřina mu připadá jako nesnesitelný útok na její soukromí. Hluboko sklání hlavu a oslovuje svou vládkyni. „Co máme udělat se zraněnými, Vaše Výsosti?“

Lathenie podrážděně mává rukou. „Copak se opravdu musím starat úplně o všechno, Bastiane? Prikaž, aby ti, kteří se udrží na nohou, přenesli ostatní do příslušných sálů, kde budou vyléčeni.“

Bastian rozpačitě obrací zrak na dvě nehybná těla pohozená mezi naříkajícími. „A co s mrtvými?“ Svou otázku už raději jen šeptá.

„O ty se nestarejte. Jejich duše už bloudí mezisvětím.“

Bastian se při této představě celý příkrčí. Ačkoli toho o místě, kterému se říká mezisvětí, ví jen velmi málo, je mu jasné, že je to uzavřený svět sám pro sebe, naprosto odlišný od toho pozemského. Kdysi dávno si myslel, že existuje jen to, co viděl kolem, ale během let ve službách Řádu se toho hodně naučil. Nepoměrně víc, než by se dozvěděl, kdyby se rozhodl zůstat neosvěcen ve svém smrtelném těle.

Bastian se věnuje přemísťování zraněných a přitom si všímá, že mu chybí jedna bojovnice.

„Ta nás zradila.“ Lathenie vyslovuje nahlas jeho podezření. „Zaplatí za to svým životem.“

„Najdu ji.“

„Teď se o ni nemusíš starat. Strážci ji budou jistě dobře hlídat a nějaký čas o ní určitě neuslyšíme. Ale neboj se, o svou příležitost nepřijdeš.“

Poslední bojovník mizí za dveřmi sálu a Bastian se chystá k odchodu. Lathenie ho však těsně u dveří zastaví a volá zpět. „Zůstaň tady, musím si s tebou promluvit.“

Bastian pomalu natahuje vzduch do plic, ruce drží pevně sevřené před sebou. Jakmile povolí stisk, okamžitě se roztřesou a on rozhodně nechce, aby vládkyně viděla, jak moc se jí bojí. Ještě nikdy předtím ji neviděl tak rozrušenou. Mardukova smrt ji zasáhla víc, než by čekal. Už dávno si zvykl na její hněvivé výbuchy, ale to, co vidí na královnině tváři nyní, mu nahání hrůzu. Jak ale mohl zabránit Mardukově smrti? Jak měl zastavit dyku, která opakovaně zajížděla do krku jeho velitele? Ty rány byly tak neuvěřitelně prudké a jejich účinek naprosto děsivý. Doslova ho fascinovaly svou přesností. V tom posledním útoku byla velká zručnost. „Ano, Vaše Výsosti?“

„Pověz mi, co se vlastně stalo.“

Jeho zelené oči se na chvíli doširoka roztahují a rychle přejíždí hladké, dokonale bílé stěny. Bastian ztěžka polyká. Určitě už všechno dobře ví, celý boj jistě sledovala ve své kouli. Jinak by přece na křišťálovém stole přímo před ním neleželo Mardukovo tělo.

Lathenie přerušuje jeho váhání ostrým výkřikem, který se rozléhá po celém sále. „Vysvětli mi, jak je možné, že moji nejlepší bojovníci se nechali tak snadno porazit hrstkou Strážců! Znáš, Bastiane, jméno toho, jehož ruka zasadila Mardukovi smrtelný úder?“

„On... vypadal, Vaše Výsosti, jako mladý muž.“

„Zapomínáš, že při cestách do minulosti si všichni bojovníci mění podobu?“

„Ano, jistě, ale... ale ty oči. Nevím, ale v těch jeho očích bylo něco zvláštního. A sama dobře víte, že oči zůstávají stále stejné-“

Lathenie ho zastavuje rázným pohybem ruky. Jistěže to všechno ví. Cožpak to nebyla ona sama, kdo tu určoval pravidla, kdo stál na samém počátku dlouhého boje? Ona byla ta skutečně první. Jako první byla počata a tak také měla spatřit světlo světa. Ale pobyt v matčině těle v Lorianově společnosti byl od samého počátku nesmírně obtížný. Neustále s ní pohyboval, strkal do ní a převracel ji, až se jí pupeční šňůra omotala kolem krku. Ale ani tahle

nepříjemnost by jí nemohla zabránit, aby si uhájila své zasloužené místo. Avšak ve chvíli, kdy se chystali opustit dělohu, Lorian ji nemilosrdně odsunul stranou a sám jako první vklouzl do náruče nesmírně šťastného a hrdého otce. Nezbylo jí tedy než se vypořádat s nevýhodami plynoucími z její podřadné role druhorozeného dítěte. Trvalo jí několik dlouhých staletí, než vymyslela způsob, jak vyvolat rozvrat a chaos, v němž by její bratr přišel o svou moc. Nakonec se naučila ovlivňovat minulost. A čím byla silnější, tím jasněji si uvědomovala, že není překážka, kterou by nedokázala zdolat. Jejím cílem se stala vláda nad všemi světy.

Postupně shromažďovala armádu podobně smýšlejících spolubojovníků a z cihel, které není možné spatřit lidským zrakem, vybudovala labyrint, jímž je možné cestovat do minulosti. Sobě a svým pomocníkům začala říkat Řád, ale ostatní se spíše kloní ke spojení Řád chaosu. Její moc vzrůstala, ale spolu s ní byli stále silnější i její protivníci. Shromáždili se v Tribunálu, v jehož čele stanul Lorian, a vybudovali mocnou organizaci. Kdykoli se její vlastní bojovníci vydali labyrintem do minulosti, v patách jim byli Lorianovi Strážci. Kolikrát už zmařili její záměry. Potřebovala nějaké bezpečné útočiště, kde by mohla žít stranou smrtelníků i bojovníků organizace, takže se rozhodla postavit vlastní město. Avšak Lorian použil doposud skrytých schopností a nápad jí ukradl. Zmocnil se její myšlenky a celého návrhu. Tak vznikla Citadela. Dnes mohou její bojovníci používat pouze sousední labyrint, kde cestující časem z obou stran získávají zvláštní schopnosti, které jim umožňují pobyt v neznámém prostředí. Citadela ovládá Lorian, ale ona to tak nenechá. Získá ji zpět. A tentokrát ji opevní a zabezpečí tak, aby se do ní nedostal ani její bratr tak zoufale žízňící po moci. Pak se konečně stane neomezenou vládkyní!

Lathenie ulpívá pohledem na Bastianovi. Dobře si pamatuje, jak se stal součástí Řádu – osamělý chlapec z velmi chudých poměrů, jehož rodiče se prakticky neustále hádali. Jak moc si přál, aby mohl pro jednou zakřičet něco on na ně. Ale místo toho se neustále krčil pod chatrnou postelí, případně skrýval v úzké skříni a rukama si vši silou zakrýval uši. Jistě nemohl pochopit, proč nemůže mít klidný domov jako ostatní děti ve škole. Proč na sebe musí jeho rodiče bez ustání útočit? A potom ten alkohol. Vždyť bývali skoro bez přestání opilí. Ze všeho nejvíc ale toužil po moci, chtěl ovládat svůj vlastní svět, snil o počtcích, které jsou na dosah, a pro něj přece tak daleko.

Měl své schopnosti a Lathenie pozorovala, jak roste, a trpělivě čekala. Našla si ho v den, kdy utekl do lesa. Obličej měl celý zalitý slzami a v duši nezměrnou bolest a zoufalství. Právě slavil své osmé narozeniny a jeho rodiče jej překvapili skvělým dárkem: sdělili mu, že se rozchází. Nabídla mu vše, o čem snil, a on vše přijímal s lačností vděčného dítěte. Dala mu nové jméno a hodně ho toho naučila. Navenek dál žil se svým opileckým otcem, který neměl nejmenší tušení, že jeho syn se stal součástí naprosto neznámého světa. Pro Lathenii to bylo sladké vítězství, získala dalšího bojovníka a navíc přelstila svého nenasytého bratra.

Vládkyně se v myšlenkách pomalu vrací do přítomnosti, všímá si Bastianových rukou, které se stále nekontrolovaně třesou, a přemýšlí, zda se náhodou nezmyšlila. Ale ne, tak to není, Bastian jí od chvíle, kdy jej uvedla do Řádu, poctivě a věrně slouží, celých dlouhých osm let. To je taky důvod, proč se mezi jejími nejlepšími bojovníky dopracoval tak význačného postavení. Ale dnes... dnes ji zklamal. Bez jakéhokoli varování jej prudkou ránou na tvář posílá k zemi. „Měl ses víc snažit!“

Bastian se vrávoravě zvedá na nohy. „Nedalo se nic –“

„Vždycky se dá něco –“

Bastian rychle přemýšlí. Oči mu sjíždí směrem ke Keziahovi. „Mám pocit, že mezi nimi byl nějaký kouzelník.“

Tahle poznámka Lathenii zaujala. „Co jsi to říkal?“ „Kouzelník, byl tam kouzelník, Vaše Výsosti.“

„To mi musíš vysvětlit.“

„Ten mladík předváděl jakási kouzla. Přivolał obraz té dívky, která tak rozptýlila vašeho –“

Lathenie ho rozhodným pohybem ruky zastavuje, ale podle přivřených očí lze soudit, že ji jeho slova zaujala. Chvilí mlčí, ale pak tuhle teorii prudkým pohybem hlavy odmítá. „Strážci žádného kouzelníka nemají, snad nejbliž k němu má ten jejich Arkarian. Na toho by sis měl, Bastiane, dávat dobrý pozor. To je jejich nejcennější klenot. Bez něj ztrácí takřka všechnu moc. Je neobyčejně schopný, ale ani on nedokáže kouzlit. Poslední z rodu mocných čarodějů je můj Keziah. Kdysi tu byl ještě jeden, který ovládal toto umění, ale Lorian se jej bál a raději se ho zbavil.“

„Jak ten jejich klenot poznám, Vaše Výsosti?“

Lathenie zvedá jedno z nádherně klenutých obočí. „Arkariana nemůžeš přehlédnout. Má jasné modré vlasy a fialové oči. Je tak odlišný, že se ve světě smrtelníků prakticky vůbec neobjevuje. Žije v Citadele, ale své pracovní sály má rozmístěné po celém Veridianu.“

„A co bych s ním měl podle Vaší Výsosti udělat, jakmile ho najdu?“

Lathenie se hlasitě směje a Bastianovi se už zase třesou ruce. „To si myslíš, že Arkarian přijde a zaklepe ti na dveře? Žije už skoro šest set let a za tu dobu se hodně dozvěděl a získal spoustu zkušeností. Rozhodně ho nepodceňuj. A taky se nenechej zmást jeho dlouhověkostí. Přestal stárnout, když mu, bylo osmnáct let. Pamatuji, že plynoucí čas na něm nezanechává žádné stopy, s výjimkou měnící se barvy vlasů a očí. Dokonce i kdyby se ti ho podařilo najít, neměl bys šanci na úspěch, stejně jako jsi dnes nedokázal zachránit –“

V půli věty se zastaví. V hlavě se jí překvapivě rychle rodí nápad – plán na pomstu, který ji znovu zaplavuje pocitem radosti. „Počkej.“ Hledí Bastianovi do očí s takovou otevřeností a přímostí, že její pohled už nedokáže dále snést a sklání hlavu k zemi. „Možná mi přece jen můžeš být užitečný, přestože jsi dnes všechno tak strašně zkazil.“

Bastian se hluboce uklání. „Jsem vaším oddaným služebníkem, Vaše Výsosti. Řekněte, co mám udělat.“

Lathenie se vpíjí do chlapcových očí, vidí, že se po celém těle třese. „Zjistíš mi pravou totožnost jednoho z Vyvolených. Nesmíš přitom ale za žádnou cenu prozradit, že pracuješ pro mě.“

„Jednoho z Vyvolených?“

„Jistě, a nedívej se na mě tak nechápavě. Vyvolení jsou vybraná skupina Strážců, jakási elitní část jejich organizace. Jejich hlavním úkolem je hlídat Zemi..., no, vlastně přede mnou.“ Sálem zní její pobavený smích. „Podle Věštby se mi Vyvolení postaví v závěrečném boji. Do té doby mají chránit Veridian. Jednoho dne budou mít svého krále, ale prozatím je vede Arkarian.“

Lathenie chvíli zamyšleně hledí na chlapce stojícího přímo před ní. „Strážci času mají mnoho částí, v jejichž čele stojí vždy jeden člen Tribunálu. Tito vládci spravují určitou část země; samozřejmě mají k dispozici dostatek vlastních vojáků. Společně pracují pro Tribunál a podílí se na jeho rozhodnutích. Jsou to ale všechno hlupáci, Bastiane. Ve skutečnosti za ně všechno řídí Arkarian.“

Bastian přikyvuje na znamení, že rozumí, a Lathenie hned pokračuje. „Proč myslíš, že tolik mých bojovníků a jejich Strážců žije v tom jinak bezvýznamném městečku Angel Falls?“

Bastian rozpačitě kroutí hlavou. „Nemám tušení, Vaše Výsosti.“

„Protože Angel Falls skrývá Veridian – tedy vše. Veridian to je moc, Bastiane. Ve své době to bylo nejmocnější město celého světa, vlastně všech světů, bylo vybavené tak pokročilou technologií, že váš současný smrtelný svět o ní nemá ani ponětí.“

Bastian zvedá vši silou očí k Lathenii a setkává se s jejím pohledem. „A kde je to město? Mohl bych ho spatřit?“

Je skryto pod jezerem v Angel Falls. Další z Lorianových triků. To on jej tam schoval a znemožnil mi, abych se do něj dostala. Ale jednou – už brzy – si do něj najdu cestu a pak bude jeho tajemství patřit jen a jen mně.“

„Chtěla byste tam asi najít něco zvláštního, Vaše Výsosti?“

Lathenie po mladém muži šlehá pohledem plným ohnivé vášně. Je daleko chytřejší, než si myslela. Možná se konečně začíná projevovat jeho druhá schopnost. „Je tam klíč ve tvaru osmihranné pyramidy. Kdybys ho našel, Bastiane, udělám z tebe krále a budeš vládnout nesmírné říši. Ale pamatuj si mé varování – ten klíč má velkou sílu a usmrtí každého smrtelníka, který se ho dotkne.“

Bastian ztěžka polyká, v duchu se soustředí na představu, že by se měl stát svrchovaným panovníkem. Myšlenka na svou vlastní zemi ho nesmírně vzrušuje, je to velkolepý sen. A konečně, když je teď Marduk... no řekněme pryč, možná si vládkyně bude jeho schopností víc všímat. „To musí být nesmírně důležitý klíč, Vaše Výsosti. Dá se s ním dostat k nějakému pokladu?“

Lathenie se nad chlapcovou naivní otázkou pohrdlivě usmívá. „Možná by se to tak dalo říct. Ale není to ten druh pokladu, který by ti přinesl bohatství, Bastiane. Je to pokladnice zbraní. Těch nejdokonalejších a nejhrozivějších, jaké svět kdy poznal.“

V nastalém tichu se Lathenie obrací přes celou místnost zpět k nehybně ležícímu tělu jejího milovaného. Bastian sleduje, jak se její pozoruhodně dlouhé prsty splétají nad krví zborcenou hrudí bývalého nejvyššího velitele Řádu. „Prozatím musíš na klíč zapomenout, Bastiane. A nemysli ani na Arkariana. O toho se postarám sama. Ty na to nemáš dost sil, alespoň prozatím. Je daleko schopnější než obyčejní Strážci. Ale mám pro něj připravený plán, nemusíš se bát, brzy poznáš jaký. Pro tebe mám samostatný úkol. Budeš mít důležité poslání.“

„Jsem váš uctivý služebník a čekám na vaše rozkazy.“

„Zjisti mi jméno toho, jehož ruka vedla dýku, která zabila mého Marduka.“ Lathenie zprudka otáčí hlavou a probodává Bastiana ledově chladným pohledem. „Možná dokonce ve vašem pozemském světě chodí do stejné školy jako ty. Najdi ho! Rozumíš, co po tobě chci?“

Bastian pokorně přikyvuje a zhluboka nabírá dech. „Ano, Vaše Výsosti, vypátrám, jak se jmenuje Mardukův vrah.“

Vládkyně je najednou o něco klidnější, jistě ji těší myšlenka na pomstu. Vzápětí se ale znovu stáčí k Mardukovu mrtvému tělu, které teď leží na stole přímo před jejíma očima. Prsty takřka něžně přejíždí znetvořenou část obličeje a znovu ji zachvacuje bolest. Hladí okraje prázdné oční jamky, dotýká se hlubokého otvoru po polovině úst a jizev, které jejímu miláčkovi v dávném souboji způsobil jeden z Vyvolených. Sklání hlavu a líbá milovanou tvář. „Svět mi za jeho smrt draze zaplatí. Ucíť na sobě mou bolest. Uvidí, co to znamená rozhněvat si vládkyni Řádu.“

„A stane se tak zcela po právu, Vaše Výsosti.“ Keziah o sobě dává po dlouhé době zase vědět.

Lathenie upřeně hledí na scvrklého starce a čeká, co se jí chystá říct.

„Ale snad by bylo možné, Vaše Výsosti, za nějakou drobnou odměnu...“ Tře o sebe prsty levé ruky, jako by počítal peníze. ... trochu zmírnit vaše nesmírné trápení.“

Vládkyně zvedá ramena a vystrkuje bradu. „Mluv, Keziahu, ale dávej pozor, aby mě slova plynoucí z tvých svaštělých rtů jen zbytečně neokrádala o drahocenný čas.“

Keziah si odkašlává do dlaně, celý se přitom třese a z hrudi mu vychází podivné chrčivé zvuky. Konečně se znovu nadechuje a dává se do vysvětlování. „Kdyby Vaše Výsost byla ochotná podniknout cestu za duší milovaného muže –“

„Udělám cokoli, jen abych ho zachránila. Mluv jasně, řekni, co máš na mysli. A pospěš si, protože dnes nemám trpělivosti nazbyt.“

„Mluvím o mezisvětí, Vaše Výsosti. O místu, kde prozatím bloudí Mardukova duše a hledá bílý most, který by ji převedl přes řeku vstříc jejímu konečnému osudu.“

„Jistě! Zemřel přece ve smrtelném těle mimo svou vlastní dobu. Pokud se nám ho podaří zastihnout včas, Keziahu, dřív než překročí ten most...“ Její závěrečná slova se ztrácí v prostoru, ale význam zůstává naprosto jasný. Je tu naděje, že Marduk bude zase žít. Jen při té představě se srdce nesmrtelné rozbíhá jako o závod.

„Budeme vás na cestě, Vaše Výsosti, potřebovat a snad byste s sebou měla vzít i své psy, ti by ho jistě rychle našli.“

„K tomu nepotřebuju žádná zvířata.“ Lathenie mluví zase již zcela rozhodně. „Není svět, kde bych nepoznala Marduka.“ „Pak je tu ještě jedna věc,“ váhavě dodává Keziah. „Ven s tím, starče, ale rychle!“

„Pokud vás má uslyšet a obrátit se zpět, musíte být jeho spřízněnou duší.“

Lathenie se spokojeně usmívá, a aniž by se obtěžovala s odpovědí, všechny tři je přesouvá do šedivého lesa plného zvláště pokroucených stromů – pro Bastiana to bude příležitost něčemu se přiučit.

Teplota prudce klesá a Bastian se začíná chvět zimou. „Jsi si jistý, Keziahu, že Mardukova duše bloudí takovým nehostinným místem?“

Keziah si zprvu jen odměřeně odfrkne a bez odpovědi sleduje svou velitelku, která spěchá vpřed – podobá se svým vlastním psům, když zavětrí stopu raněného zajíce. Pak si to ale zřejmě rozmyslí a ohrazuje se. „Chceš říct, že o mých slovech pochybuješ, Bastiane?“

„Prostě se mi to tu vůbec nelíbí.“

„Moc šedivé?“

„Spíš bych řekl bezbarvé.“ Očima přejíždí okolí a pak je stáčí k obloze. Jak daleko je to k –“ Otázku už nestihne dokončit. Vyděšeně poulí oči, zastavuje se a bez hnutí zírá stále do jednoho místa. Hlasitě vykřikuje a zvedá obě ruce, aby si ochránil obličej.

Keziah vidí, že chlapec je k smrti vyděšený. „Musíš mít čistou hlavu. Tady se zhmotňují všechny pozemské běsy. Snaž se ovládat své myšlenky.“

Bastian pomalu spouští ruce. Hádí už jsou pryč. Může si úlevně vydechnout.

Keziah si jej zblízka prohlíží. „Raději se drž při nás. Jakmile najdeme Marduka, vládkyně bude chtít okamžitě zpět. Určitě bys tu nechtěl zůstat, že ne? Pochybuju, že by se pro tebe Lathenie vrátila.“

Bastianovy oči se rozšiřují, usilovně si tře ruce, aby si je alespoň trochu zahřál. „Jenom doufám, že ho nebudeme hledat moc dlouho.“ Strhává stříbrnou liánu, která mu visí v cestě, a najednou zjišťuje, že je hodně pozadu. Dokonce i starý Keziah se svým věčně rachotícím dechem je už dost napřed.

Když se konečně zastavují, má pocit, že ušli spoustu kilometrů. Zdá se mu, že tu strávili už pěknou řádku hodin, přestože by nedokázal vysvětlit, jak je to možné. Přímě před nimi, o trochu výš na svahu, vidí shrbenou postavu nějakého velkého tvora, ale nevěnuje mu příliš pozornosti. V mezisvětí už viděl hodně ještě podivnějších příšer. Některé budily hrůzu, jiné vypadaly pouze uboze. Začínají mu omrzat konečky a prsty má celé prokřehlé — snaží se je zahřát vlastním dechem. Pozorně si prohlíží okolí. V jejich bezprostřední blízkosti teče široká řeka s patřičně šedou hladinou. Podél jejích břehů se zdánlivě donekonečna táhne rozlehlé údolí. Vládkyně se najednou zastavuje a on vůbec netuší proč. Pak ale slyší, že z jejích rtů vychází slovo, na které tak dlouho čekal. „Marduku!“

Ohnutá postava před nimi zůstává stát a zvolna se otáčí. Bastianovi se takřka zastavuje srdce. Ta příšera, ta kreatura je ve skutečnosti opravdu Marduk. Změnil se téměř k nepoznání. Chlapec nedokáže snést pohled do jeho zruďné tváře a klopýtá vzad; málem padá, ale v poslední chvíli se opírá o velký šedivý balvan. „Vaše Výsosti.“ Jeho hlas připomíná syčení hada. Ze všech sil se snaží uklidnit a chce pokračovat v otázce, ale vtom si uvědomuje, že si

nejdřív musí jazykem smočít rty. „Vaše Výsosti, skutečně... skutečně si chcete vzít zpátky... tohle?“

Lathenie mlčí, Bastian vidí, jak ztěžka polyká a do očí se jí hnou slzy. Strachem se v něm tají dech, srdce mu běží s větrem o závod, jeho údery zní jako zvon. Vládkyně vypadá napůl šílená bolestí. A dokonce slzy! To se ještě nikdy nestalo, alespoň pokud on sám pamatuje. Nikdy by ho nenapadlo, že je něco takového vůbec možné. Je v naprostém šoku, neschopen jediného slova.

Nakonec se Lathenie nadechuje. „Za tohle mi hrozivě zaplatí. Svou vlastní krví, mnoha, mnoha životy.“

PRVNÍ KAPITOLA ISABELA

Nikde už není bezpečno. Neustále, nanejvýš vždy po několika týdnech, musíme měnit místo, kde cvičíme. Dnes jsme na kopci, na otevřené planině, přímo nad Arkarianovými sály. Ty samozřejmě není vidět, jsou skryté hluboko uvnitř hory. Dostat se do nich dá jen tajným vstupem, který je pro běžné smrtelníky neviditelný. Otvírá se pouze na zvláštní povel, který většinou vydává samotný Arkarian. Strážci musí pečlivě dbát o bezpečnost, protože naše životy jsou prakticky pořád v ohrožení. Od Mardukovy smrti není nic jako dřív. Dnes je to právě rok, co byl zabit.

Marduk si myslel, že bude moci použít mého bratra Matta jako návnadu a rukojmí. Důsledkem jeho plánu na pomstu bylo mimo jiné i to, že Matt vstoupil do organizace dřív, než k tomu byl připravený. Marduk už předtím zabil Ethanovu sestru Seru. Chtěl se tak pomstít jeho otci Shaunovi, který ho v dávném souboji připravil o polovinu obličeje. A právě tehdy se ze statečného a věrného Strážce stal obávaný zrádce.

Tělem mi probíhá mrazivé zachvění. Ještě dnes mě děsí představa, kolik jsme toho mohli ztratit. Především samozřejmě mého bratra, který v té době o Strážcích vůbec nic nevěděl. Teď je jedním z nás. Tedy alespoň se o to usilovně snaží. Jeho učitelem je Ethan a myslím, že s ním má skutečně hodně práce.

Obvykle se jejich hodin účastním pouze tehdy, když chci sama trénovat. Dnes mě ale Ethan poprosil, abych se na Matta podívala a posoudila, jak velké dělá pokroky. Kdyby nás pravidelně vídávali společně odcházet ze školy, jistě by to mezi spolužáky vzbudilo podezření. Náš učitel dějepisu pan Carter, který mimochodem patří taky mezi Vyvolené, nám neustále opakuje. „Snažte se být nenápadní, nikdy nemůžete vědět, kdo se dívá.“

Ačkoli sami mezi sebou už o sobě víme, před členy Řádu musíme naši pravou totožnost pečlivě tajit. A je nesmírně těžké odhadnout, kde by se mohl objevit některý z nepřátel. Může to být klidně někdo ze spolužáků nebo třeba i blízkých přátel. Při téhle poslední myšlence se zase celá chvěju. Horečně si třu přes bundu paže, abych se zbavila husí kůže. Zatím ještě nezačalo sněžit, ale hodně se ochladilo a je cítit, že se blíží zima. Nějak nemám do ničeho chuti, kéž by dnešek byl už za mnou. Neustále se nemůžu zbavit podivného pocitu, že se stane něco neočekávaného.

„Hej, Isabelo. Jsi v pořádku? V batohu mám bundu. Nechceš si ji radši obléci?“

Tiše úpím. To je samozřejmě Matt, jako vždy celý ustaraný. Kdy už si konečně uvědomí, že jsem jen o rok mladší než on a umím se o sebe docela dobře postarat? Jako kdybych to už pěkně dlouho nedokazovala. „Není mi zima!“

Hledí na mě dlouhým otráveným pohledem, jako by se sám sebe ptal, kdy už konečně dospěju. Krev mi vře v žilách, to se vážně nedá vydržet. Pomalým nadechnutím se trochu zklidňuju. No prostě Matt, asi ho už nezměním. Je pravda, že se nesnaží chránit jenom mě. Svou „rodičovskou“ zodpovědnost bere velmi vážně, dohlíží na všechny kolem, mimo jiné na mámu. Asi i proto nemá příliš v lásce jejího přítele Jimmyho, který patří také ke Strážcům. (Máma samozřejmě ne a nikdy se o nich ani nesmí dozvědět.)

Možná to je ten hlavní důvod, proč je Matt tak důležitou součástí Věštby. Podle ní se má stát naším vůdcem – alespoň Arkarian to tvrdí. Dokonce to bratrovi stihl prozradit, což podle mého názoru nebyl tak úplně dobrý nápad. Já jsem se o Věštbě dozvěděla, teprve když jsem ji byla schopná pochopit.

Ethan rýpe Matta loktem pod žebra. „Tak se do toho dáme, ne? Musíme toho ještě hodně stihnout.“

Matt podrážděně syčí a obrací oči v sloup. Je vidět, jak moc je se sebou nespokojený. Dobře ví, že díky pravidelnému tréninku pomalu začíná zvládat některé prvky sebeobrany, ale stále mu chybí jeho zvláštní schopnosti – a právě ty by měly být v budoucnu jeho hlavní oporou. Prozatím se u něho nic nadpřirozeného neprojevovalo, a že svého bratra znám jako vlastní boty. Do organizace se dostal vlastně předčasně, ale nebyla jiná možnost. Takže teď je tu s námi, nepřipravený, bez náznaku nějakých zvláštních schopností. A to už od jeho přijetí uběhl celý rok. Není divu, že je z toho celý rozpačitý.

Docela dobře chápu jeho pocity, protože ani já sama o své druhé schopnosti zatím nic nevím. Prozatím jen vím, že jsem léčitelka. Jistě to není vše, dokonce se může stát, že přibudou další dvě, ale kdy a co to bude, je velká záhada. Na druhé straně jsem byla už několikrát docela užitečná, což mi samozřejmě dělá velkou radost. Myslím, že jsem si tím v organizaci získala určitý respekt.

Ethanovy schopnosti jsou doslova legendární. Především umí vytvářet iluze, ale také dokáže vlastní vůlí pohybovat předměty. A potom je tu ještě třetí: jeho instinktivní víra v text Věštby. Prostě má štěstí. A minulý rok ho na zasedání Tribunálu v Aténách Lorian vyznamenal vlastními křídly – byla to odměna za jeho věrnost. To samozřejmě neznamená, že by teď létal jako pták. Zato se dokáže v mžiku přemísťovat z jednoho místa na druhé.

Už má svá křídla celý rok, ale ještě se je nenaučil dokonale ovládat. Onehdy se elegantně přenesl do ohrady s kravami a přistál ve voňavé, ještě teplé hromádce čerstvého trusu. Když jsme se k němu s Mattem dostali, nemohli jsme se aspoň hodinu udržet smíchy.

Problémy s Mattem komplikuje jeho nedostatečná fyzická příprava. Je sice po všech stránkách zdravý, ale nikdy nebyl žádný velký sportovec, o boji zblízka neměl zpočátku sebemenší ponětí. Já jsem se už jako malá holka nejraději proháněla po kopcích, zatímco bratr seděl doma a dělal si o mě starost. Dokonce ani teď se nedokáže úplně zbavit svých starých návyků, přestože dobře ví, že by se měl raději soustředit na svůj výcvik.

„Nedělej si z toho hlavu, Matte.“ Ethan se snaží bratra uklidňovat. „Jakmile budeš připravený, tvé schopnosti se určitě objeví.“

Matt odhazuje meč a ten se zabodává do vlhké měkké hlíny porostlé travou. „Tobě se to snadno řekne. Dokud nebudu o svých schopnostech nic vědět, Arkarian mi nesvěří vlastní úkol. Dokážeš si vůbec představit, jak se asi tak cítím?“ Nedává Ethanovi čas k odpovědi a takřka okamžitě pokračuje. „Jistěže ne. Ty pro organizaci pracuješ už celé věky. V kolika jsi začal? Ve dvou nebo tak nějak, že.“

Ethan se trochu usmívá. Lichotka mu dělá dobře, na svou pozici mezi Strážci je patřičně hrdý, ale rozhodně se nehodlá vychloubat. I tak to spolu tihle dva nemají nijak lehké. Začali si důvěřovat zase teprve ve chvíli, kdy se Matt stal Ethanovým žákem. Ale rozhodně to chce čas. A ani tak si nejsem jistá, jestli kdy ještě budou takoví kamarádi, jako když byli malí kluci. Všechno se změnilo, když se ve škole objevila Rochelle. Matt se do ní na první pohled zamiloval. Problém byl v tom, že se líbila i Ethanovi. Rochelle si vybrala bratra a rok a půl s

ním chodila. Ethana odstrčili na druhou kolej. Ale teď se ukázalo, že svou náklonnost k Mattovi jen předstírala. Pracovala pro Řád a Marduk byl jejím velitelem. Tím, že zničil přátelství mezi Ethanem a Mattem, se chtěl nepřímo pomstít Shaunovi. Rochelle hrála svou roli skutečně dobře, ale před rokem během souboje ve Francii se Mardukovi vzepřela a zachránila Mattovi život. Přesto se ale zdá, že jí pořád ještě nedokázal odpustit. Hořká pachut' z nepodařeného vztahu se nedá jen tak odstranit. Příliš tomu nepomáhá ani to, že od osudného boje se Rochelle neustále někde skrývá. Dnes už není členkou Řádu. Opustila ho a rozhodla se přidat ke Strážcům. Určitě by si potřebovali promluvit, jinak se Matt ukouše vztekem.

„Čtyři.“ Ethan po chvíli odpovídá na Mattovu otázku. „Byly mi čtyři, když mi Arkarian ukázal tenhle druhý svět. Ale teprve v pěti jsem mohl na svou vlastní výpravu do minulosti, trvalo celý rok, než jsem dostal úkol.“

Matt pohrdlivě odfrkává, je jasné, že má v rukávu ještě další argumenty. „Ale Isabela na svůj první úkol čekala sotva tři týdny.“

„Ale ona už přece věděla o jedné ze svých schopností.“ „Jasně, léčení, že? To by jí asi vážně hodně pomohlo, kdyby se dostala do nějaké nebezpečné situace.“

„Taky je na tom dobře po fyzické stránce, je silná, mrštná...“, dodává Ethan.

Matt podrážděně mručí, jen neochotně se smiřuje s posledním argumentem. Očima sjíždí stranou, do míst, kde sedím na dece a rukama pevně objímám kolena. „Já vím, Isabela je prostě jiná. Je něco jako...“

Teď se na mě dívá i Ethan. „Něco jako hříčka přírody, ne?“

Nemyslí to tak, aspoň ne doslovně. Zubí se na mě od ucha k uchu. Dřív bych si myslela, že se se mnou snaží flirtovat, a málokdo by se mi asi divil. Trávíme spolu hodně času a je pravda, že ho mám ráda, tedy měla jsem ho ráda už jako malá holka. Ale Ethan mi dal jasně najevo, že o nějaký romantický vztah nemá zájem. Tak jsme jen přátelé. Hodně dobří kamarádi. A teď už mi to ani nevadí, je to v pohodě. Spíš často přemýšlím o někom jiném. A ani tady to nevypadá nijak nadějně, žádný vztah na obzoru.

„Jo.“ V tomhle ohledu Mattovi samozřejmě nedělá sebemenší potíže s Ethanem souhlasit. „Ale i tak je pravda, že každou chvíli dostává nějaký úkol.“

„Nikdy ale ne sama.“ Trochu podrážděným hlasem jim skáču do řeči. To je totiž věc, která mě vážně hodně zlobí. Je fakt, že kromě léčení se zatím neobjevila žádná další schopnost, ale jinak myslím, že jsem dokonale připravená. Kolikrát jen musím Tribunálu dokazovat, že si dokážu poradit? No ne že bych vypadala jako nějaká svalnatka, jsem spíš drobná a možná působím i křehce, ale kdyby mi dali příležitost...

„Já prostě nechápu, jak může být někdo tak neuvěřitelně posedlý dobrodružstvím.“ Mlčky čekám na Ethanovu odpověď. „Vážně, Isabela je prostě ve všem dokonalá, a kde není, určitě brzy bude.“

Už se chystám poznamenat, že mi to připadá skutečně úžasně vtipné, ale slova mi zamrzají na rtech. V hlavě mi bez sebemenšího varování vybuchuje neuvěřitelná bolest. Oběma rukama se prudce chytám za spánky a čelem se dotýkám země. Chtěla bych volat o pomoc, ale tlak je tak silný, že ze sebe dokážu vytlačit pouze nesrozumitelné chrčení vycházející odněkud z hloubi hrdla.

„Isabelo?“

Myslím, že je to Mattův hlas. V hlavě se mi děje něco strašného, něco děsivě mocného. Otevírám oči, ale vše se ztrácí v bílém oslepujícím světle. Zmocňuje se mě nevyslovitelný strach a raději zase zavírám víčka. „Sakra.“

„Isabelo!“

Matt a Ethan se ke mně sklání z obou stran a snaží se mě vrátit do sedu, ale světlo a bolest se nedají snést. Stěží se pohnu o několik málo centimetrů. „Něco... něco není v pořádku.“

„Co je ti?“ Matt ječí napřed na mě a pak se ještě hlasitěji obrací k Ethanovi. „Utíkej pro pomoc!“

Ethan mě bere jemně kolem ramen a pomalu se se mnou začíná kolébat, dopředu, dozadu. „Dokážeš mně říct, co se to s tebou děje?“

„Bílé světlo. Strašná bolest. Něco divného.“

„Co to ksakru děláš?“ Matt křičí na Ethana. „Copak nevidíš, jak strašně trpí? Jak jí chceš tady pomoci?“

„Chvilku počkej, dej nám jenom pár vteřin.“ Ethan se od bratra obrací ke mně. „Snaž se co nejvíc uvolnit.“

Snažím se o to ze všech sil, ale bolest v hlavě nijak neustupuje. „Nejde to.“

„Zkus to ještě jednou. Nebojuj s tím, ať je to cokoli.“

Najednou se mi skutečně trošku ulevuje, jasně cítím změnu. Světlo slábne a mění se z oslnivě bílé v šedou. Přímo před očima se mi objevuje nějaký obraz.

„Co to tady proboha děláte? Co se to tady děje?“ Matt řve jako tur, je evidentně na pokraji zhroucení.

Zvedám jednu ruku a slabým hlasem šeptám: „Počkej.“ Na chvíli ho chci trošku zklidnit. „Budu v pořádku.“

Konečně si stoupám zpátky na paty a obrazy se postupně jasní. Několik vteřin přede mnou běží jako nějaký film. Ale tenhle film nejen vidím, taky ho cítím. Takřka bezděčně si na prsa tisknu ruku sevřenou v pěst. To, co sleduju, mě naplňuje pocitem smrtelného strachu a zoufalství.

Konečně výjev mizí a srdce se začíná postupně zklidňovat. Celá se třesu, vůbec se nedokážu ovládnout. Hledím přímo do oblohy. Je klidná, modrá, jen na severním obzoru se tvoří několik vysokých mraků. Nic vážného. Na chvíli se mi zdá, že se nade mnou mihlo něco divného, jako by nebem projelo několik křižujících se blesků podivuhodných barev. Ale to není možné! Ten temný výjev, který mi teprve před pár vteřinami zmizel z očí, mě naplňuje hrozivými obavami. Mám pocit, že se blíží nějaká katastrofa a přichází přímo z nebe.

Bořím prsty do Mattových a Ethanových paží a nejistě se zvedám na nohy. „Musíme co nejrychleji odtud!“

„Cože?“ Matt se rozhlíží kolem sebe, podle výrazu tváře nemůže pochopit, o čem to mluvím. „Co se to s tebou děje? Právě jsi mě k smrti vyděsila.“

Vší silou je tahám za rukávy. Nedokážu nijak vysvětlit svůj zvláštní pocit ani strašlivý strach z neodvratného neštěstí, který mě zachvátil, když jsem spatřila všechny ty divné obrazy. „Prostě pojďte. Hlavně rychle. Rychle!“ Znovu obracím hlavu k obloze, vše se ještě zesiluje, teď už vím, že se nad námi brzy rozpoutá peklo. „Musíme se někam schovat.“

Matt se narovná a ruce si zakládá v bok. „O čem to tady ksakru pořád mluvíš? Před pár vteřinami jsem k tobě chtěl volat sanitku a teď se tváříš, jako bys byla ochotná běžet maraton.“

Ethan se dá naštěstí přesvědčit daleko snadněji. Rychle hledá nejlepší řešení a vzápětí ukazuje na sever. „Je tam jeskyně. Doběhneme tam za pár minut, pořád směrem k lesu.“

„Řekne mi někdo, o co tu jde?“ Matt zjevně vůbec nic nechápe a je stále vylekanější a podrážděnější. „Tak mi to přece vysvětlíte.“

Ethan na něj vrhá netrpělivý pohled. „Teď není čas na nějaké řeči. Prostě udělej, co ti říkáme.“

Znovu trhám za Ethanův rukáv, ale právě ve chvíli, kdy se chystám rozběhnout, mnou projíždí mrazivá vlna. Mám pocit, jako by mi ve zlomku sekundy zmrzla všechna krev v žilách. Ježí se mi všechny chloupky po těle a dokonce mi vstávají i vlasy na hlavě!

„Co to je?“ Ethan křičí na celé kolo a vyděšeně se dívá na své a Mattovy neuvěřitelně zježené vlasy. „Vzduch je nabitý elektřinou.“ Bleskově začíná sbírat naše věci – deku a batoh a taky hrnky, z kterých jsme ještě před chvílí pili.

Chytám ho za rameno. „Na tohle není čas. Nech ty věci ležet. Vrátime se pro ně později.“

Ethan beze slova odporu pouští vše, co drží v náručí, a dává se do běhu, přičemž sleduje, aby Matt byl neustále před ním. Daleko se ale nedostáváme. Z ničeho nic se ozývá ostré skřípění. Všichni tři se na místě zastavíme a hledíme směrem, odkud přichází – na oblohu přímo nad našimi hlavami. A pak zvuk přichází znovu, tentokrát s takovou silou, že si musíme zakrýt uši. Zní to, jako by někdo trhal obrovský kus látky rozpadající se na tisíce vláken.

„Co to proboha...?“ Matt svou otázku takřka nesrozumitelně mumlá a hledí přitom na nebe.

Je mi jasné, že bychom všichni tři měli pokračovat v běhu směrem k úkrytu, ale místo toho fascinovaně hledíme na nebe. Je stále ještě modré, ale na jednom místě, prakticky přímo nad našimi hlavami, se děje něco moc zvláštního. Jako by na nás cosi padalo.

„Kryjte se!“ Ethan vykřikuje jako první.

Všichni se vrháme na zem.

Ale ať je to cokoli, zastavuje se to někde v půli cesty. Když si konečně dovolíme obrátit hlavy vzhůru, vidíme, že nad námi zeje hluboká tmavá díra.

„Co to jenom může být?“ volá Ethan.

Přímo před našimi zraky se otvor stahuje do sebe, jako by nasával vzduch. A pak se z něj začínají valit mraky – tedy pokud to skutečně lze takto nazvat – husté, černé, jako olej lesklé obří chuchvalce. Vypadají, jako by je vyvrhlo samotné peklo. Znovu se tiskneme k hlíně. Okamžitě potřebujeme nějaký úkryt. Rychle se stavíme zpátky na nohy.

Během několika málo vteřin tmavá mračna halí celý svah a obklopují nás jako neprůhledná stěna. Oblohou se míhají blesky všech možných barev – nachové, zelené, žluté, zářivě červené... Jako mohutná chapadla vystřelují všemi směry.

Ethan mnou třese. Musí ze všech sil křičet, jinak bych ho v mohutném poryvu větru vůbec neslyšela. „Rychle pryč!“

Znovu se rozbíháme. Utíkáme, co nejrychleji můžeme, ale musíme dávat pozor, abychom nezakopli. Jeskyně, o níž mluvil Ethan, je stále ještě dost daleko. To se nedá stihnout. Země se otřásá hromovou ránou, jakou jsem ještě v životě neslyšela. Klopýtáme přes široké pukliny, vzduch stále houstne a začínají padat kroupy. Nejsou to ale obyčejné zmrzlé kapky vody. Jsou neskutečně studené, velké a těžké. Tvarem připomínají zubatý kámen s ostrými hranami. Jakmile narazí na cokoli tvrdého, vybuchují a v zemi po nich zůstávají velké hořící díry. Vypadá to, že jde o nějakou vznětlivou zmrzlou látku. Tedy alespoň na tomto světě je rozhodně dost nestabilní.

„Pojď sem!“ křičí na mě Matt. Zpola si stahuje košili a nataženou paží mi ji přidržuje nad hlavou. Tisknu se těsně k němu, abychom se pod ni mohli schovat oba. Ethan jej okamžitě napodobuje, takže teď nad sebou mám dvě vrstvy látky, která by mě měla chránit před kroupami. Pochybuju, že to bude něco platné, ale za zkoušku to rozhodně stojí. Nepohrdla bych vůbec ničím, co by mě mohlo alespoň trochu skrýt před explodujícími projektily.

„Podívejte se na to.“ Matt řve, co mu hrdlo stačí, a sklání hlavu. „Ty kroupy všechno zapalují.“

„To není možné.“ Ethan je evidentně vyčerpán. „Vidíte ty díry v zemi?“

Běžíme pořád dál, přeskakujeme bezpočet prasklin a prohlubní. S každým dalším krokem je stále hůř vidět. Obloha mezitím ztmavla do barvy hustého inkoustu, vypadá to, jako by se blížila půlnoc, to, že jsou čtyři hodiny odpoledne, je dávno zapomenuto. Kroupy a ohlušující rány jsou čím dál prudší, dívám se nad sebe a všímám si, že košile se rychle barví do ruda. Kluci mě chrání svými vlastníma rukama! Zastavují vybuchující kroupy a ty jim na pažích zanechávají strašlivé rány. Křičím a prudce tahám za látku. Chci se dostat k jejich pažím. „Dejte je dolů! Pusťte je dolů, vy blázni. Zvládnu to sama.“ Vůbec mi nevěnují pozornost a úmyslně ruce ještě víc zvedají, abych na ně nedosáhla.

O něco výš před námi se konečně přibližuje okraj lesa. Výhled na ochranu hustého listoví nás mocně pohání vpřed. Vyčerpané nohy ze sebe vydávají poslední zbytky sil. Už jsme skoro mezi stromy, ale vtom se nebe rozsvěcuje nachovým bleskem, který s ostrou ránou připomínající prasknutí bičem zasahuje nejbližší kmen. Náraz je tak silný, že všichni tři letíme několik metrů do výšky. Chvilí trvá, než se začneme zmateně sbírat na všechny čtyři. Jsme naprosto dezorientovaní. A pokud se klukům vede stejně jako mně, navíc taky oslnění a takřka hluší. Nějak se nám podaří doplazít se na okraj lesa kolem spáleného stromu, z kterého zbyla jen hromada doutnajících třísek. Postupně mi přestává zvonit v uších a vrací se mi sluch.

Jakmile se ocitáme v lese, příkrov větví zastavuje většinu krup, ale samotná bouře jako by, ještě sílila. Vytrhává ze země celé stromy a převrací balvany, s jakými by si stěžil poradil i velký dvacetitunový jeřáb. Zdá se, že bouře tu není náhodou, má nějaký cíl. Snaží se nás spolknout!

„Tudy!“ Ethan mi škube paží. „Myslím, že je to tímhle směrem.“

Vidím, kam míří, přestože on sám cíl ještě nevidí. Je tu taková tma, že Ethan s Mattem dohlédnou maximálně na několik metrů. Já ale díky daru výjimečného zraku, který jsem dostala minulý rok během přijímacího obřadu od lady Arabelly, nemám s nedostatkem světla žádné problémy. Přebírám vedení a během několika minut jsme v bezpečí pod skalním převisem, který tvoří vstup do Ethanovy jeskyně.

Konečně se můžeme zastavit a zhluboka nadechnout. Ethan i Matt se hrouťí jeden přes druhého na kamennou zem. Kroupy zanechaly na jejich tělech škaredé rány, nejhůře jsou postižené paže, hlava a také tváře. Oba krvácí, ale ještě horší jsou spálená místa a podle toho, jak Ethan drží hlavu mírně nachýlenou na stranu, je docela možné, že má lehký otřes mozku.

Co nejrychleji se snažím zklidnit dech do běžného rytmu, abych se mohla bez dlouhého otálení pustit do léčení. Beru Ethana za ruku, ale on mě odstrkuje. „Nejdřív vem Matta.“

Ani bratr nechce jít první, takže na něj musím trochu ostřeji. „Jestli se se mnou budeš hádat, Ethan bude muset o to dýl čekat. Tak zmlkni a drž, ať můžu dělat svou práci.“

Trvá to strašně dlouho. Zpočátku se kvůli hrozivému zápachu spáleného masa nemůžu vůbec soustředit. Musím zjistit rozsah a druh poranění, abych se mohla rozhodnout pro správný způsob léčby. Rychle sbírám všechny rozutíkané myšlenky a pouštím se do svého úkolu. Po chvíli jsou oba zase v pořádku a společně se mnou sedí pod ochranou kamenné římsy. Beze slova hledíme do mohutné bouře, která se pomalu mění v průtrž mračen. Jsme promoklí na kost, tiskneme se k sobě a snažíme se zahřát vlastními těly. Teplota mezitím spadla někam k bodu mrazu.

„Co to jenom k čertu bylo?“ ptá se Matt.

Vidím, jak Ethan mlčky zvedá ramena, neví, jak odpovědět. Pomalu stáčí hlavu směrem ke mně a tázavě zvedá obočí. Jasně cítím, co se mu honí v hlavě. Myslí na ten zvláštní záchvat, který teď vypadá jako varování před blížící se katastrofou. Určitě mu připadá, že jsem měla nějaký druh vidění. Já si tím ale nejsem až tak jistá a dokonce vlastně ani nevím, jestli chci tuhle jeho teorii právě teď slyšet. Jsem celá zmatená a navíc mě začíná hrozně bolet hlava.

A jestli jsem skutečně prodělala nějaké vidění, které mělo být upozorněním na věci budoucí, pak není ještě vůbec nikde napsáno, že se to bude opakovat. Jak by to mohlo být varování? Ta bouře se přihnala tak rychle, že se jí stejně nedalo uniknout. Pěkně děkuju za takovou schopnost.

„Isabelo? Máš pro to nějaké vysvětlení?“ Ethanova ruka ukazuje v majestátném půlkruhu na okolní spoušť. Všímám si, že se trochu chvěje. Ani Ethan nedokáže skrýt své rozrušení. „Viděla jsi tuhle...? Tenhle... hurikán?“

Jak mu ale mám vysvětlit, že v těch obrazech nešlo o bouři. Ta byla jen zakončením celého výjevu, nebo spíš bych měla říct pocitu? To, co jsem spatřila chvíli předtím, než se

otevřelo nebe, se dá jen stěží popsat. Nahlížela jsem do temného místa, kde strach, bolest a zoufalství uzamknou lidské srdce do pevné klece a nikdy ho nepustí ven.

Celá se chvěju a Matt mi okamžitě začíná třít paže, abych se trochu zahřála. „Jsem v pořádku!“ Můj hlas zní daleko ostřeji, než jsem zamýšlela. Je mi to líto a rychle se mu snažím omluvit. Moc to ale nepomáhá, Matt se beze slova zvedá, přechází o pár kroků dál a opírá se o vstupní hranu jeskyně.

„Isabelo?“ Ethan mi připomíná, že jsem mu stále ještě neodpověděla na jeho otázku.

Mluvím pokud možno tiše, aby nás Matt neslyšel. „Vlastně ani přesně nevím, co jsem viděla, Ethane. Bylo to strašně zvláštní. A pak ta bouře, byla vůbec skutečná? Nedokážu si představit, jak by ty dvě věci spolu mohly souviset.“

Chvíli stojíme mlčky, déšť začíná postupně slábnout. Zdá se mi, že v místech, která se otevřela po vyvrácených stromech, je dokonce tu a tam vidět modrou oblohu. „Koho by napadlo, že tenhle krásný slunečný den skončí takovou pohromou?“

„Přesně tak,“ souhlasí Ethan. „Mě by ale hrozně zajímalo, jak je vůbec možné, že jsme o tom nevěděli předem.“

Hledím na něho jistě s dost nechápavým výrazem. „O čem to proboha mluvíš?“

„Copak se o hurikánech obvykle neví třeba i několik dnů předtím, než dorazí na pevninu? Ráno jsem poslouchal předpověď počasí a o nějaké bouře tam nebylo ani slova.“

„U nás hurikány nebývají, Ethane. Jsme na vysočině, v žádných tropech. A dokonce ani není léto!“

„Tak co to teda bylo?“

Na chvíli pohledem kloužu do míst, kde dřepí Matt a kouskem větvičky štírá do kamene mezi nohama. „Vážně nemám ani tušení, ale všichni jsme viděli, že to bylo pěkně silné. Už jsi někdy viděl takové kroupy? Led, který po dopadu vybuchuje?“

Ethan na mě beze slova hledí. „Co tím chceš naznačit?“

Rozhodně ho nechci strašit, jeho ani nikoho jiného, ale přece chce znát můj názor. A jistě by neměl žádnou radost, kdybych mu nabídla nějakou pěkně učesanou verzi, jen abych ho nevyděsila. To se mu vůbec nepodobá. „No, že v tom bylo něco víc.“

„Pokračuj.“

„Měla jsem pocit, že ta bouře prochází nebem. Jako kdyby sem přišla z nějakého jiného světa.“

DRUHÁ KAPITOLA ARKARIAN

Přicházejí za mnou a doufají, že jim poskytnu nějaké vysvětlení. Hlavně Ethan vypadá dost vyděšeně. Ať viděl cokoli, rozhodně to na něm zanechalo zřetelné stopy. Bude chtít vědět, co se stalo. Ačkoli žiju už šest set let a většinu té doby jsem strávil jako uznávaný vysoce postavený velitel Strážců, rozhodně nemám odpovědi na všechny otázky, přestože Ethan si to stále ještě myslí – nebo to alespoň říká. Dokonce ani Tribunál se nevyvaruje nepříjemných překvapení, jako například v poslední době se skutečně pořádně rozzuřenou Lathenií.

S Ethanem je samozřejmě i Isabela. Rychle přehlížím, co mám na sobě – černé kalhoty, modrý svetr. Stahuju si z vlasů gumu a nechávám je volně splývat kolem ramen. Co tomu asi Isabela řekne? Hned se ale zastavuju a snažím se trochu zklidnit rozbouřený dech. A co na

tom vlastně záleží? Určitě si ničeho ani nevšimne. Kdysi se jí líbil Ethan, jako malá holka ho milovala. Možná ho má ráda ještě pořád.

„Arkariane!“

To je Ethan, volá mě z vnitřní strany tajného vstupu do podzemí. Nedokáže přede mnou skrývat myšlenky, ostatně jako vždy, když je předrážděný. A to jsem si s ním dal tolik práce.

Kolikrát jsme to spolu cvičili. Jednou by to mohlo být dost nebezpečné. Po světě běhá spousta mozkovidů a obvykle to o sobě před ostatními nevytrubují. Marduk byl jedním z nich, tedy než zemřel, a myšlenky dokáže číst taky všech devět členů Tribunálu. No a Rochelle má tento druh jasnozřivosti jako jednu ze svých schopností.

„Viděl jsi to?“ Ethan do mé pracovny vpadá jako bouře, hned za ním stejně rychle vstupuje Isabela.

„Ahoj.“ Zdraví mě se sotva postřehnutelným úsměvem. „Ahoj, Isabelo.“ Vůbec nic. Pusto, prázdno. Své myšlenky si už dokáže chránit víc než dobře.

„Viděl jsi, co se tam nahoře dělo?“ Ethan opakuje svou otázku a snaží se u toho vypadat klidně. „Co to bylo? Co to podle tebe znamená?“

Natahuju ruce a zhmotňuju tři dřevěné židle, ty které jsem jako malý kluk vyrobil vlastníma rukama. Jsou to jediné kusy, které se mi podařilo zachránit z jednoho z mých dětských domovů.

Všichni tři sedíme proti sobě v trojúhelníku. Jsem rád, že s sebou nevzali Matta. Sice už nějakou dobu prochází důkladným výcvikem, ale v mých podzemních prostorách se pořád ještě necítí dobře. Děsí ho hlavně všechno to vybavení – dokonale tiché přístroje, technologie předbíhající o celá staletí jeho vlastní dobu. Vzpomínám, že když se poprvé podíval do holografické koule a uvědomil si, že vlastně pozoruje minulost, rozběhl se ven z místnosti tak prudce, že by asi prorazil stěnu, kdyby nebyla z kamene.

Ethanovy prsty mi pevně objímají paži. „Arkariane! Co to bylo?“

„Řeknu vám, všechno, co vím. Ale nejdřív mi musíte popsat, co jste viděli.“

Ethan vyhazuje ruce prudce do vzduchu. „Bylo to neuvěřitelné. Něco na nás padalo. Černé mraky... jako... jako, vlastně jsem nikdy nic podobného v životě neviděl.“

„A hlavně ten zvuk,“ dodává Isabela.

Její slova mě děsí daleko víc než Ethanovo blábolení. Po zádech mi přebíhá mráz. Ta neobvyklá odpolední bouře mě docela vystrašila. Neustále se musím přesvědčovat, že dokonce ani vládce Řádu – za celý poslední rok určitě zpola šílená bolestí – by jistě nechtěla vytvořit průchod mezi světem smrtelníků a těmi dalšími. „Zvuk, Isabelo? Jaký zvuk?“

„Jako když se něco trhá. Strašně silné skřípění, z kterého skoro ohluchneš.“

To je zvláštní. Zrychluje se mi tep, srdce se ozývá zvukem silného zvonu. „Řekni mi, co bylo úplně na začátku. Všimla sis něčeho neobvyklého? Zvláštní světlo? Pach, nebo naopak vůně? Viděla jsi temnou díru?“

„Místo Isabely odpovídá Ethan. „Přesně, přesně tak. Myslím, že jsme viděli a cítili tohle všechno.“

Isabela se ale mračí. Já si na žádnou vůni nepamatuju. Jenom na strašný puch z kůže spálené kroupami, Ethane.“

„Musíš nám věřit, Arkariane. Bylo to tak... neskutečné. Vlasy nám stály na hlavě.“

„Já o vašich slovech nepochybuju, Ethane.“ Chvilí mlčím a pak ještě dodávám. Jenom bych hrozně nerad vyvolával paniku.“ I když vezmu v úvahu, že Lathenie je zoufalá z Mardukovy smrti a bez sebe zuřivostí, že nějaký Strážce mohl zabít jejího nejschopnějšího bojovníka, proč by tak strašlivě riskovala? Copak úplně ztratila soudnost nebo snad dokonce přišla o rozum?

Ethan si sedá a pomocí dýchacích technik se snaží zklidnit. Je nezvyklé vidět ho takto rozrušeného. Během své dlouhé služby mezi Strážci toho hodně zažil a obvykle se jen tak snadno nenechá vyvést z míry.

„Odkud myslíš, že ta bouře přišla?“

Isabela na to má už svůj vlastní názor. „Bylo to úplně neskutečné. Rozhodně to nevzniklo nikde na zemi, víc ti k tomu neřeknu.“ Hledí mi přímo do očí. Myšlenky se mi rozbíhají všemi směry, určitě působím zmateně. Raději uhýbám pohledem. Moc nechápu, co se to se mnou děje. Jistě, už dost dlouho jsem pod velkým tlakem, ale kdo v téhle době není. Podle našich zvědů se zdá, že Lathenie může každou chvíli odhalit Ethanovu pravou totožnost. A taky ví, že jsem to byl já, kdo v den Mardukova posledního smrtelného souboje připravoval taktiku Strážců. Jistě se mi bude chtít pomstít, jsem na řadě hned za Ethanem. Ten je ale bohužel v daleko větším ohrožení, protože já se na rozdíl od něj už dávno nepohybuju v pozemském světě.

Možná mě tak znervóznila Isabelina odpověď; je tak blízko pravděpodobnému vysvětlení.

Musím se tvářit klidně, dívám se pevným pohledem a pečlivě vybírám slova, kterými bych dále nedráždil jejich přepjaté nervy. Je důležité, aby si zachovali klidnou hlavu a dál pokračovali ve své skvělé práci pro organizaci. Ačkoli stále ještě nevíme, jaká bude Isabelina druhá schopnost, její léčitelské umění nemá, alespoň pokud pamatuju, mezi Strážci obdobu. „Lathenie prostě jen stále ještě zuří nad ztrátou Marduka. Na dnešek připadá první výročí jeho smrti. Ale tím byste se rozhodně neměli nechat zneklidnit.“

Isabela odpovídá tichým, ustrašeným hlasem. „Ta teda ale dokáže zuřit, podruhé bych to zažít nechtěla.“

Ethan jí skáče do řeči. „To bych teda řekl. Ostatně Isabela o tom ví své. Těsně než začala ta bouře...“ Isabela ho zasahuje hřbetem ruky, je to pořádná rána. Ethan málem padá ze židle.

Takže je tu ještě něco. Ještě před začátkem toho běsnění došlo k něčemu, o čem bych podle Isabely neměl vědět. Chvilí soustředěně hledím na Ethana, ale ten své myšlenky usilovně skrývá. Ne že by se mu to dařilo nějak obzvlášť dobře, ale všechny je pomíchal, takže se v nich teď nemůžu vůbec vyznat. Jestli přede mnou chce Isabela něco zatajit, pak je to její rozhodnutí a právo. Nebudu ji k ničemu nutit. Jenom se bojím, že to tajemství může nějakým způsobem souviset s jejich odpoledním zážitkem v kopcích. Rozhodně bych nerad, aby se Isabela s Ethanem zapletli do něčeho, co nebudou schopni sami zvládnout.

Chvilí všichni rozpačitě mlčíme. Ethana najednou strašně zajímají drobné pukliny ve skalních stěnách a Isabela, které se do obličeje z ničeho nic nalila spousta krve, bez hnutí sleduje špičky svých hnědých bot. Honem je musím dostat do lepší nálady, jinak mi brzy utečou. Ještě pro ně mám nějaké zprávy, ale předtím se přece jenom musím zeptat. „Jak pokračujete s Mattem?“

Vyměňují si zmatené pohledy, oči mají vyvalené, jako bych je něčím vyděsil. Isabela krčí rameny, nezdá se, že by byla nějak pohoršená, spíš působí rezignovaně. Ten oční kontakt plný podivných dvojsmyslů se mi vůbec nelíbí. „Řekneš mi o tom něco, Ethane?“

Znovu se nejprve omluvně otáčí k Isabele a teprve potom se vrací ke mně. „Matt je beznadějný případ, Arkariane. Úplně mu chybí koordinace. Jsi si jistý, že Věštba skutečně mluví právě o něm? Chci říct, nemohl se Tribunál pro jednu třeba splést? Možná že Matt přece jen není ta osoba. Někdy se zdá, že by vlastně vůbec neměl být mezi Strážci, natož aby..., vždyť víš sám..., stál v čele Vyvolených.“

„Matt byl určen jako Vyvolený už před narozením, dokonce ještě dřív, než jsi přišel na svět ty.“ Mé vysvětlení je dost stručné a doufám, že i jasné.

„No, prostě si nevede nijak dobře.“

„Pak by ses měl víc snažit.“

Ethan ze sebe vyrazí pohrdlivý vzdech, ta představa mu asi přijde dost urážlivá. „Vážně nevím, co víc bych ještě měl dělat. Trénujeme každý den. Ale pořád ho strašně trápí, že nemá žádnou zvláštní schopnost.“

Ethan podle mě právě narazil na hlavní příčinu Mattových problémů. „Nesmíš klást takový důraz na jeho vrozené předpoklady. Matt je na sebe moc náročný, a pokud trochu nezvolní, klidně by se mohl zhroutit. Každopádně ale musíte pracovat na fyzické přípravě. Musí být obratný a silný, aby se mohl bránit. Pokud bude dobře připravený k boji muže proti muži, může klidně čekat, až se objeví jeho schopnosti a bude mít dost času pořádně je rozvinout.“

Ethan mi zjevně rozumí. „Dobře, zkusím to.“

Zase všichni několik vteřin mlčíme. Už to nemůžu odkládat, je načase, abych Isabele řekl o jejím úkolu. Právě téhle chvíle jsem se ale celou dobu bál. Její výprava je hodně uspěchaná, rozkazy přišly na poslední chvíli přímo od Tribunálu, tedy přesně řečeno od Loriany — našeho nejvyššího, jediného nesmrtelného. Normálně mi Isabelina cesta do minulosti nedělá vůbec žádné starosti, zejména když ji doprovází Ethan, ale tentokrát misi doprovázejí pokyny, které se týkají přímo mě.

Několikrát si odkašlávám, abych získal ještě chvíli na rozmyšlenou. Výsledek je ale naprosto opačný, Isabela i Ethan na mě soustředěně hledí a čekají, co řeknu.

„Takže, je tu ještě jedna věc, o které s vámi chci mluvit...“

Isabela se naklání dopředu, na zlomek vteřiny cítím, jak mě zasahuje její vnitřní záření. Musím se zhluboka nadechnout a své vysvětlení raději začínám znovu od začátku. „Chtěl jsem vám říct, že... prostě Tribunál tě, Isabelo, posílá na další cestu. Bohužel toho o ní moc nevím. Na dobu, do které se vydáváš, osobně nedohlížím a nemám ani pod kontrolou bránu, která se už pomalu otvírá.“ Očima na chvíli kloužu k holografické kouli, ale hned se zase vracím zpět k Isabele.

Ethan se mračí. „Takže v čem je problém? Řekni nám, kdy vyrazíme.“

„Právě to se vám snažím říct. Tentokrát s Isabelou nejdeš, Ethane.“

Isabela prudce zaklání hlavu a na tváři se jí objevuje šťastný úsměv. Jistě si myslí, že pochopila, kam směřuju. Vystřeluje ruku do vzduchu a nadšeným hlasem křičí. „Jo! Konečně sama. Už bylo načase, abyste mi začali věřit.“

Bohužel to ale vůbec nechápe a já nemám jinou možnost, než abych jí to řekl. „Není to, jak si myslíš, Isabelo. Ani tentokrát necestuješ sama.“

Okamžitě se sesouvá zpět na židli, ústa roztahuje do výsměšného šklebu. „Tak bezva. Jak vám mám asi tak dokázat, že si vystačím sama, když mi nedáte žádnou šanci? Možná nejsem žádná siláčka, ale rozhodně se o sebe umím postarat. S lidmi z Řádu bych se vypořádala stejně dobře jako kterýkoli mnohem zkušenější Strážce – třeba Shaun, Jimmy nebo Carter.“

„Nemyslíme si, Isabelo, že bys nedokázala zvládnout samostatný úkol. V téhle době je ale prostě příliš nebezpečné posílat do minulosti jakékoli Strážce bez doprovodu. Za normální situace by s tebou cestoval Ethan. Jde vám to spolu moc dobře, skvěle se doplňujete. Ale mám své instrukce přímo od Tribunálu, nikdo mi nic nevysvětloval a ani se k tomu nechystá.“

„Co se mi teda vlastně snažíš říct?“

Chvilí mlčím a přemýšlím, proč mi to Lorian udělal. Nakonec ale už nemůžu dál otálet. Překotně ze sebe vyrazím: „Tvým partnerem budu já.“

Dívá se na mě bez jediného slova, ale najednou má pusu dokořán a vypadá neskutečně bledě. Trvá jí dobrou minutu, než se alespoň trochu vzpamatuje. Sedí vzpřímená a zhluboka dýchá.

Její přemrštěné reakci vůbec nerozumím, snažím se pro ni najít nějaký důvod, ale naprosto marně. Je to záhada.

Isabela si olizuje suché rty. Nemůžu se ubránit a sleduju pohyb jejího jazyka.

Všímá si mého pohledu a ztěžka polyká. „Tak dobře.“ Její hlas zní překvapivě drsně. Odklašává si do dlaně a v příští vteřině se setkáváme pohledem. Pohybuje rty, ale neslyším žádná slova.

Najednou Ethan propuká v hurónský smích. Naštěstí, napětí už bylo naprosto nesnesitelné. Obracím se k němu a vidím, že si ústa kryje rukou a pobaveně kroučí hlavou. Vtom na něj Isabela zlostně štěká. „Co se ti, prosím tě, stalo?“

„Ale nic.“ Ethan se prostě dobře baví, tváří se jako kotě nad pořádnou miskou smetany. „Takže kdy vyrazíte?“

„Dnes v noci.“

„Tak to bys měla rychle utíkat do postele, Isabelo. A nezapomeň, že se máš chovat naprosto přirozeně. Nechceme, aby máma měla nějaké podezření a chodila tě během spánku kontrolovat. Do Citadely se dostaneš, teprve až usneš, tak s tím moc neotálej.“

„Proč mi to proboha všechno říkáš? Dobře přece vím, jak to funguje. Už jsem to zažila, jestli sis náhodou nevšiml. Asi tak stokrát!“

„To jo, ale taky se mi zdá, že zrovna teď ti mozek pracuje tak na padesát procent, teda maximálně.“

Za poslední poznámku dostává od Isabely pěkný kopanec. Tvrdou ránu přímo do holeně. Určitě to musí pěkně bolet.

Ethan křiví tvář do ukřivděného úsměšku a odskakuje stranou.

Isabela se pomalu uklidňuje. „Jdeme...“

Vpůli věty se zastaví a začíná znovu. „Jdeme..., chci se zeptat, kam vlastně jdeme? A taky jak dlouho tam spolu budeme?“

„Vracíme se do Francie, do doby zhruba kolem poloviny stoleté války. Máme za úkol chránit šestileté dítě. A vážně nemám ani ponětí, jak dlouho tam spolu budeme.“

TŘETÍ KAPITOLA

ISABELA

Cestuju do minulosti s Arkarianem. Vážně s Arkarianem! A možná to bude trvat celé dny, možná týdny nebo dokonce měsíce. Kdo ví? A celou tu dobu budeme spolu. Sama s Arkarianem!

Ležím v posteli a na pažích mi vyskakuje husí kůže. Přitahuju si pokrývku až, k bradě a pečlivě se do ní balím. Ve skutečnosti mi ale není zima. Mé rozrušení spíš souvisí s nadcházejícím úkolem a taky s tím, že budu trávit tolik času s Arkarianem. Já a Arkarian! Přesně si pamatuju, kdy jsem byla naposledy takhle nervózní. Během své vůbec první cesty. Spolu s Ethanem jsme byli v Anglii. Dostali jsme se do ložnice Johna z Gauntu a Ethan mě tam z ničeho nic políbil. Bohužel to byla jenom zástěrka, způsob, jak se dostat z pěkně překerní situace. Arkarian by se k něčemu podobnému nikdy neuchýlil, bez ohledu na to, jak velké nebezpečí by nám hrozilo. Nebo se mýlím? Možná kdyby šlo skutečně o život?

Převaluju se na bok. Jestli rychle neusnu, vůbec nikam neodcestuju. Mé tělo samozřejmě zůstává tady doma, v posteli. Celou dobu budu vypadat, jako bych spala. Naše tělesná schránka je koneckonců pouze pozemský úkryt pro duši. Takže když se přesunu do Citadely, dostanu dočasně nové tělo. Beze změny zůstanou jenom oči. Ty jsou pořád stejné, nemohou se proměňovat, protože jsou spojeny přímo s duší. O tohle všechno se ale stará Citadela. Je to moc zvláštní místo. Nejdůležitější je ovšem to, že vlivem nového zevnějšku mě v minulosti

nikdo nemůže poznat.

Zavírám oči a snažím se zklidnit, těžko se bráním reji myšlenek, které mi jako zběsilé víří hlavou.

Za oknem se objevuje měsíc, takže vstávám z postele a zatahuju záclony. Ne že by mi to nějak výrazně pomohlo. Kvůli daru lady Arabelly, který mi umožňuje vidět i za toho nejslabšího světla, někdy bývám vzhůru až hodně dlouho do noci. Stejně je to i dnes. Vůbec nedokážu vypnout mozek, nebo ho aspoň trochu zpomalit. Život s takto výjimečným zrakem je někdy vážně k zbláznění.

Chvilí stojím u pootevřeného okna a zhluboka vdechuju příjemně chladivý vzduch. Zdá se, že se zvedá vítr. Vtom si najednou všímám stříbrného záblesku nad horami. Vypadá docela přízračně, okamžitě mi po zádech přebíhá mráz. Zavírám okno a skáču zpátky do postele. Doufám, že ten podivný výboj není začátek nějaké další bouře.

Znovu sklápím víčka, konečně se mi zdá, že spánek není daleko. Zklidňuju dech a celá se uvolňuju, po chvíli cítím, že tělo spočívá na lůžku zcela volně a já jsem připravená na přenos. Nějakou dobu ležím v jakémsi polospánku, těsně za hranicí bdělosti, ale pak se mi před očima začínají objevovat obrazy zjevně vycházející z mé vlastní hlavy. Nevím, co se to se mnou zase děje. Že bych už spala a tohle byl první sen?

Vidím nádherné jezero, u jehož mělkého břehu se mezi bělostnými lekníny brodí hejno kačen. Nad hladinu vybíhá dřevěná lávka, možná molo, a ke kůlu vyčnívajícímu z vody je lanem se smyčkou připevněna malá loďka. Je natřená na červeno a na straně je vidět modrý nápis. Na lávce napravo od člunu sedí jakási žena, je celá nahrbená a nohama máchá ve vodě. Ruce drží v klíně, složené jednu přes druhou, na první pohled to vypadá, jako by zde schovávala nějakou cennost.

Obraz se jasní, naprosto zřetelně slyším cvakání svých bot o prkna mola. Na vteřinu se mi zdá, že si mě žena všimla. Natáčí hlavu doleva, ale je stále tiše. Tahle krátká chvíle mi stačí, abych poznala, kdo to je – Laura Robertsová, Ethanova matka.

Ve snu ji oslovuju. „Paní Robertsová?“

Neodpovídá, dívá se mým směrem, ale zřejmě mě vůbec neregistruje. Její oči hledí jakoby skrze mne.

„Lauro? Co tady děláte?“ Nakláním se jí přes rameno. „Máte tam něco schovaného?“

Ted' mám její ruce přímo před sebou, pohled na záplavu krve mi vyrazí dech, dělám prudký úkrok dozadu. Znovu se přibližuju a vše zkoumám z větší blízkosti. Rukama si zakrývám ústa, Jinak bych jistě dávno křičela jak pomínutá. Dělá se mi nevolno, ze všech sil se snažím zastavit nutkavé dávení. Konečně se trochu soustředím. Musím zjistit, co se stalo. Laura má na ruku hluboké svislé rány, táhnou se od zápěstí až skoro k loktům. Sukně je celá prosáklá krví a ta skapává na dřevěnou podestu a dále do vody. Ze slábnoucích prstů jí vypadává nůž s dlouhou čepelí a s tichým šplouchnutím mizí pod hladinou.

Chtěla bych vykřiknout, ale zjišťuju, že sedím vzpřímená na posteli ve své setmělé ložnici. A sen běží dál. Urputně třesu hlavou, ale obrazů před očima se nedokážu zbavit. Najednou mám dojem, že výjev není u konce, ještě je tu něco, co bych měla vidět. Sbírám rozptýlené myšlenky a pokouším se spojit s Laurou. Nějaká neviditelná síla mě zastavuje – mým úkolem je zřejmě sledovat, co se děje, ale jinak nepřekračovat roli pozorovatele. Jsem v naprostém šoku, nemůžu se zbavit obrazu Laury Robertsové, která se právě pokusila spáchat sebevraždu.

Konečně hlasitě křičím.

Takřka okamžitě se prudce otvírají dveře a do pokoje vbíhá Matt a hned za ním máma.

„Co se děje?“ Máma se ke mně snaží co nejrychleji dostat a poměrně nešetrně odstrkuje Matta stranou. „Něco škaredého se ti zdálo?“

Matt přechází na druhou stranu postele a rozsvěcuje noční lampičku. Pokoj je najednou plný světla, cítím prudkou bolest v očích. Rozespale mžourám a pokouším se je zakrýt rukou. Sen je stále ještě neobyčejně živý, srdce mi ubíhá jako stádo splašených koní.

Máma mi odhrnuje pramen vlasů z čela, má strašně jemné, citlivé prsty. „Jsi v pořádku?“

„Nic jí není, mami,“ uklidňuje ji Matt. „Postarám se o ni.“ Máma se na mě dívá tázavým pohledem, asi čeká trochu uklidnění i ode mne. „Matt má pravdu. Nic mi není. Nemusíš si dělat starosti. Byl to jenom sen. Klidně jdi zase spát. Opravdu.“

Máma chvíli váhá. „Víš jistě, že tady nemám zůstat? Mohla bych ti třeba udělat hrnek teplého kakaa.“

Pečlivě se vyladuju do úsměvu. „Ne, vážně mi nic není, mami. Vůbec nic nepotřebuju.“

Ted' mi snad konečně uvěřila a pomalu se dává na ústup.

„Tak dobře, ale kdyby sis se mnou chtěla o něčem promluvit, jsem jenom přes chodbu.“

„Zavolám, kdybych tě potřebovala, ale klidně spi, vůbec nic se neděje.“

„Každou chvíli se navíc vrátí Jimmy. Taky si s tebou rád popovídá. Však ho znáš.“

Matt vyjeveně kouká s pusou jako vrata. „Ale ona nějakýho Jimmyho vůbec nepotřebuje. Má mě!“

„Samozřejmě že ano.“ Máma se snaží, aby to znělo smířlivě. „Nechtěla jsem se tě –“

Chytám ji za ruku. „To bude dobrý, mami. Nezlob se na Matta, nemyslí to tak. A já mám Jimmyho ráda, vážně se mi líbí. A vůbec mi nevadí, že tady ted' s náma bydlí.“

Máma se směje, vypadá už podstatně klidněji. Ještě jednou se pohledem ujišťuje, že jsem v pořádku, a odchází do své ložnice.

Matt se pohodlně usazuje do mého zeleného nafukovacího křesla. „Proč jsi, prosím tě, tak strašně vyla do noci?“

„Něco se mi zdálo a nebyl to moc pěkný sen. Myslela jsem, že jsem vykřikla jen jednou.“

Matt krčí rameny. „Nebylo to další z těch tvých divných vidění, že ne?“

Při jeho posledních slovech se srdce, které už pomalu přecházelo do přijatelného tempa, dává znovu do zběsilého běhu. Mohlo to být skutečně vidění? Všichni samozřejmě víme, že Laura neustále trpí silnými depresemi. Nikdy se nevyrovnala se ztrátou své dcerky, přestože Sera jí odešla už před třinácti lety. A zrovna onehdy Ethan říkal něco v tom smyslu, že se to s ní vůbec nelepší, přestože jeho táta ji ted' ve všem strašně podporuje. Dokonce i doktoři tvrdí, že by už dávno měla být z nejhoršího venku, a nedokáží vysvětlit, proč to tak není.

„No bezva. Tak to je průšvih.“

„Co jsi viděla?“

Mattova otázka mě okamžitě přesvědčuje, že mé obavy musí být liché. Chci říct, že to prostě nemohlo být vidění, byl to jenom sen. Nic víc. Nahoře na kopci mi přece strašně třeštila hlava, myslela jsem, že se mi rozskočí. Taky jsem tentokrát neviděla žádné světlo. Prostě si jenom podvědomě dělám starosti o Ethanovu mámu, to je vše. Kdybych mu o svém snu vyprávěla, určitě bych mu jenom přidělávala starosti a myslím, že zrovna ted' žádné další nepotřebuje.

„Isabelo?“

Co ale jestli to bylo vidění a já o něm Ethanovi neřeknu...? Možná že jsem necítila bolest, protože jsem už byla hodně uvolněná, nemohla jsem s neznámými pocity nijak bojovat.

„Tak Isabelo! Co se to tu ksakru děje? Nichtěla bys mi o tom něco říct?“

Zvednutou rukou bratra zastavuju, ted' rozhodně nechci, aby mě rušil v přemýšlení. Potřebuju ještě aspoň pár vteřin, než se rozhodnu, co dál. Když jsem měla naposledy vidění, jeho obsah se odehrál jen o několik vteřin později. Tahle vzpomínka mě bleskově vyháňá z postele. Klopýtám ke dveřím a tmavou chodbou se ženu k telefonu.

Matt mi běží v patách a po cestě rozžíná světlo. „Kdy už ti konečně dojde, že nemusíš všechno řešit sama?“

Zvedám sluchátko a přikládám ho k uchu. Asi v polovině cesty se obracím na Matta. „Co jsi to říkal?“

„Že na světě nejsi sama, Isabelo. Není potřeba v jednom kuse dokazovat, že na všechno stačíš bez cizí pomoci. Je nejvyšší čas vzít na vědomí, že se už nevrátíš.“

Otevírám doširoka ústa, ale nevychází z nich ani hlásek. O tátovi nikdy nemluví. „Tak to jsi úplně vedle.“

„Skutečně? Tak proč tě tak strašně děsí představa, že bych ti měl pomáhat?“ Matt se ke mně otáčí zády.

„Ale Matte.“ Zvýšeným hlasem se ho snažím obrátit zpět. „Vůbec jsem tě nechtěla ignorovat. Ten sen vůbec nesouvisel s... prostě s ničím, na co bys teď mohl myslet. A jen mimochodem, jsem zvyklá spoléhat sama na sebe a docela se mi to tak líbí. Nic víc v tom není.“ Vidím, že mi vůbec nevěří. „Víš co, Matte, tou tvou péčí by se člověk málem udusil.“

To určitě muselo bolet, ale teď nemám čas léčit Mattovy bolístky. „Musím zavolat Ethanovi, můžu?“

Rozhlíží se kolem dokola, jako by na stěnách hledal hodiny. „A není na telefonování trochu pozdě?“

Prudkým máchnutím ruky jeho námitku zavrhuju. Dlaní na vteřinu zakrývám mluvítko. „Fakt mu musím brknout.“

Matt zoufale úpí. „Snad mi nechceš říct, že seš do Ethana pořád ještě zabouchnutá? Nějaké romantické představy, možná se ti o něm zdálo.“

Proč proboha zrovna teď vytahuje moje dávné dětské poblouznění? „Vypadni.“ Třeba na něho bude platit troška zasyčení. „Už jsem ti říkala, že s Ethanem je to dávno pryč.“

„No a já ti to vůbec nevěřím.“ Naštěstí se spokojuje s touhle poznámkou a odchází do pokoje.

Po sedmém zazvonění Ethan konečně zvedá sluchátko. Zní rozespale. „Jo?“

„To jsem já, Ethane.“

„Kdo já. Isabelo? Co se děje? Neměla bys už dávno spát, aby tě mohli přenést do Citadely?“

„Měla, ale...“

Mé mlčení chápe naprosto správně. „Ale ne! Měla jsi zase nějaké vidění nebo tak něco?“

„To tak něco je správně.“

„Tak co jsi viděla?“

Najednou mi celý tenhle telefonát připadá jako dost pitomý nápad. „Vlastně nevím, jak bych ti to řekla. Asi to ani žádné vidění nebylo. Možná jenom sen, obyčejný sen, fakt.“

„Přestaň blábolit nesmysly, Isabelo. Prostě mi jen řekni, co jsi viděla.“

Zhluboka se nadechuju a pak dlouho, dlouho vypouštím vzduch. „Viděla jsem tvou mámu.“

„A dál?“

„Myslím, že se snažila..., mám strach, že se chtěla zabít.“ Ticho. V telefonu slyším jen rychlé střídání krátkých nádechů a výdechů.

„Ethane? Jsi v pořádku?“

Ethan jednotlivá slova pro větší důraz velmi pečlivě odděluje. „Musíš mi přesně popsat, co všechno jsi viděla.“

Popisuju mu jezero a dřevěnou lávku. Mluvím o skupině kačen a leknínech. Ethan mlčí a pozorně poslouchá. Když se ale dostávám k červené loďce, skáče mi do řeči. „A viděla jsi taky její jméno?“

Usilovně přemýšlím, se zamhouřenýma očima pátrám v paměti. Pak najednou vidím ta slova, krásně vyvedená modrá písmena, jistě dílo zručného malíře, možná dokonce umělce. „Jmenovala se Lilie-Arie nebo tak nějak.“

Ethan bolestně skučí. Celá zděšená drtím sluchátko v ruce. „Co je, Ethane?“

„Právě jsi naprosto přesně popsala léčebnu, do které máma někdy jezdí. Mají tam červenou loďku, jezdí s ní na vyjížďky po jezeru. Jmenuje se Lillie-Marie.“ Slyším, jak dlouho a ztěžka nabírá vzduch do plic, jako kdyby jeho tělo k dalším větám potřebovalo dvojitou dávku kyslíku. „Tak to muselo být vidění, Isabelo. Žádný sen, chápeš? A navíc, máma je zrovna teď na to místo objednaná.“

„To ne, proboha, a na kdy?“

Chvilí mlčí, cítím, jak se snaží rychle si vzpomenout na přesné datum. „Nastupuje od pátku přesně za týden. Myslím, že tam má být pět dnů.“

„Co budeme dělat, Ethane?“

„No především musíme nějak zařídit, aby nikam nejela.“ Zastavuje se a zničeně vzdychá. „A pak? Pak už přesně nevím.“

Je mi ho moc líto, strašně bych ho chtěla povzbudit. Určitě musí být strašně žít s mámou, která je neustále na pokraji zhroucení. A Ethan její deprese snáší už celých třináct let. „Cítím, že jsi strašně unavený.“

Na tuhle nárazku jako by čekal, najednou má chuť podělit se alespoň o část svého trápení. „Kdybych jí jenom mohl nějak pomoci! Co bych ale měl udělat, aby si toho vůbec všimla? Je na tom pořád stejně, a... a někdy jsem z toho všeho už vážně děsně unavenej. Věříš mi?“

Sotva slyšitelně ho ujišťuju, že vím, o čem mluvím. „Víš co, Isabelo? Asi to bude znít fakt strašně, ale někdy si říkám, že máma je vlastně docela sobecká. Já vím, že si nemůže pomoci, prostě se neovládá, i když se asi snaží. Jezdí do léčebny, bere všechny ty prášky a chodí na skupinovou terapii. Vyzkoušela snad už vážně všechno. Nezlobím se na ni, ale někde uvnitř, hluboko dole mívám ten šíleně zoufalý pocit..., bojím se, že ji ztratím. Hrozně mě to děsí. Je tak hrozně křehká, že z toho na tebe jde strach. A pak taky bývám naštvanej. Proč by nemohla být jako ostatní matky? Třeba by mohla na chvíli pro změnu podporovat zase ona mě.“

„Moc bych ti chtěla pomoci, Ethane, ale nevím jak.“

Ethan si zase zdlouhavě plní plíce. „Vlastně to není až tak zlé, vážně. Nevadí mi, že musím být ten silný, prostě mě potřebuje. Hlavně když prochází nějakým obtížným obdobím – jako když má Sera narozeniny nebo je výročí její smrti, Den matek a tak podobně. To na tom bývá nejhůř. Zrovna v poslední době jsme měli takových dnů hned několik po sobě, pak máš pocit, že nevycházíš z krize. Asi proto jsem trochu unavený. Ale teď chci ještě mluvit o tom vidění.“

„Jasně, musíme na něco přijít, ale máme strašně málo času.“ Rozhodně Ethana nechci ještě víc děsit, myslím, že i tak má dost nahnáno. Ale nemůžu se zbavit dojmu, že ta jeho představa, že mámu ochráníme, když neodjede do léčebny, je dost pošetilá. „Možná mámu fakt přesvědčíme, aby zůstala doma, ale kde je napsáno, že se o něco podobného nepokusí jinde?“

Následuje dlouhé ticho. „Tak to nevím, Isabelo. Je mi ale jasné, že máme přesně deset dnů na to, abychom přišli na způsob, jak mámě zachránit život.“

ČTVRTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Isabela má zpoždění. Něco ji asi zdrželo. Doufám, že Marcus Carter, který celou akci řídí, nemá nějaké vážnější problémy. Ačkoli v Citadele pracuje už pěknou řádku let (stejně dlouho

učí na místní střední škole), na vybavení v mých pracovnách zatím není moc zvyklý – dnes za mě jen zaskakuje. Možná bych se za ním měl stavět. Mohl bych třeba použít křídla a za pár minut bych byl zase zpátky. Vůbec by mi nevadilo dostat se na chvíli z téhle místnosti. Je vážně dost strašná. Vůbec nechápu, proč mi to Citadela dělá? Pro naši první společnou cestu s Isabelou vybere zrovna tohle.

Náhle se objevuje Isabela, obratně přistává na obě nohy, zády ke mně. Ještě než se stačí otočit, údivem tuhne a nevěřícně se rozhlíží kolem sebe. Vůbec se jí nedivím.

Ozývá se krátké hvízdnutí a v následující vteřině se už dívám Isabele do tváře. „No to je teda vážně něco.“

„No vlastně ano, ačkoli ta postel mi přijde trochu přehnaná. Tobě se nezdá?“

Vesele se chichotá a očima přejíždí přes mohutné lůžko ve tvaru srdce, na němž leží několik tmavě růžových a bílých polštářů stejných obrysů. Její veselá nálada našťastí okamžitě uvolňuje napětí ze setkání v pokoji, který by bylo stěží možné označit jinak než „hnízdečko lásky“.

„Vypadá to jako novomanželské apartmá v nějakém skutečně elegantním nebo spíš pěkně nevкусném nóbli hotelu.“ Isabelina poznámka je naprosto přesná. „Co myslíš...?“

Poslední slova odplovají vzduchem a Isabelin obličej rychle mění barvu z růžové do stále tmavších odstínů, až po chvíli připomíná barvu polštářů zdobících obří dvojlůžko. Je mi jasné, na co se ptá. Krčím rameny a pobaveně se usmívám. „Kdo ví, proč to Citadela udělala, nebo ten, kdo ji řídí. Vážně nemám ani ponětí.“

V tom tedy absolutně nepřeháním. Citadela je pro mě stále ještě naprostá hádanka. Žiju tady sice už docela dlouho, ale pořád nevycházím z údivu. Někdy to působí, jako by celé toto místo mělo svůj vlastní mozek a vůli. Dobře znám moderní, neuvěřitelně složité vybavení hlavní operační místnosti, ale často se mi zdá, že pracuje jen podle svých instinktů nebo pocitů. Je pravda, že v tom může mít prsty Lorian, a podezřívát byste samozřejmě mohli i další zdejší obyvatele.

Tedy bych měl Isabelu co nejrychleji přimět, aby se přestala zabývat touhle kýčovitou replikou Kupidovy ložnice. Máme toho hodně na práci. „Myslím, že bychom měli vyrazit. Víš o tom, že máš zpoždění?“

„No, trochu jsem si všimla.“ Dvojnásobněji mi snad ani odpovědět nemohla.

V další místnosti, tentokrát vyzdobené daleko přiměřeněji, nacházíme oděv, který přesně odpovídá cíli a době naší cesty. Isabela je oblečená do dlouhých zelených šatů se širokými rukávy, které jsou nad pasem stažené tenkým páskem. Černé vlasy jí splývají v záplavě dlouhých loken.

Hledím na ni snad celou věčnost, nejsem schopen jediného slova. Samozřejmě si mého vytržení všimá, nervózně zvedá ruku a zajíždí jí do vlasů. Nakonec nachází jednu obzvláště dlouhou loknu a tu si pomalu omotává kolem prstu. Točí a točí, stále silněji, že začínám mít strach, aby úplně neodřízla přísun krve. A zdá se, že má obava není planá, prst jí rychle rudne, je stále tmavší.

Přistupuji blíž a opatrně vlasy odmotávám. Zpočátku vůbec nechápe, co to vlastně dělám, a dost překvapeně na mě zírá, zvednutýma očima hledá vysvětlení.

„Málem ti upadl prst.“

„Vážně?“ Podle hlasu se dá vcelku snadno poznat, že je myšlenkami pořád ještě někde úplně jinde. Pak se zadívá na ruku a překvapeně vydechuje. „No teda!“

Otáčí se ke mně zády a několikrát si zmrtvělý prst protřepává. Za malou chvíli se vrací do původní polohy. „No, myslím, že bychom už vážně měli jít. Ale... Ještě vlastně ani nevím, kdo jsem.“

„Chvilku vydrž.“

Takřka současně s mými posledními slovy se na nás od stropu snáší sprška třpytivého prachu, teď už budeme vybaveni vším, co je třeba ke splnění našeho úkolu – důležitý je hlavně jazyk, ale také musíme znát spoustu detailů ze života tehdejších lidí.

„Aha, takže já jsem vychovatelka.“

„Phillipa Montereyová.“ S mírnou úklonou její slova potvrzuju.

„A vy, mladý muži, jenž zrovna nevynikáte skvělým oděvem?“

Dívám se na své vlněné kalhoty a košili z hrubého plátna, kterou mám v pase přepásanou splétanou šňůrou. Když si sundám z hlavy kapuci, objevuje se hustý porost nečesaných, špínou a potem splepených hnědých vlasů. „Tak takhle vypadá kluk od koní. Dovolte, abych se vám představil, madam. Jmenuju se Gascon.“

„Dobrá, Gascone, asi mi budou trochu chybět ty dlouhé modré vlasy. Jak tě bez nich poznám v davu lidí?“

Směju se jejímu vtipu, který znovu projasňuje přece jen stále trochu napjatou atmosféru. V poslední době se chovala trochu tajemně. Mám pocit, že přede mnou skrývá něco, co by mohlo souviset s naším úkolem. Ale po pravdě to zase až tak velká záhada nebude, vlastně mám své podezření. Možná o tom nechce mluvit, protože má strach. Asi to už nevydržím. Musím se zeptat. U vstupu do místnosti s dveřmi do minulosti se konečně odhodlávám. „Už se objevila tvá druhá zvláštní schopnost, Isabelo?“

Okamžitě se zastaví. „Snad mi nechceš říct, že Ethan má vážně pravdu, když tvrdí, že ti vůbec nic neunikne.“

„To je nesmysl. Samozřejmě nevím o spoustě věcí. Teď například vůbec netuším, co se přidalo k tvému skvělému zraku.“ Isabela vzdychá, nezní nijak zvlášť nadšeně. „Vidím nějaké obrazy, myslím, že mám něco jako vidění.“

„A týká se to budoucnosti, nebo minulosti?“

Moje otázka ji zjevně překvapila. „Takže je možné obojí? To jsem netušila.“

„Jasně, a až se tuhle schopnost naučíš ovládat, budeš hledět, co všechno se s ní dá dělat.“

„Jak to myslíš?“

„Budeš schopná vytvářet své vlastní obrazy a třeba i varovat ostatní; no a jednou možná dokonce i na dálku léčit.“

„No teda. Ale prozatím se musím přiznat, že mě ta vidění spíš děsí. Nemám ani ponětí, jak bych je mohla dostat pod kontrolu. Už jsem zažila tak strašnou bolest, že si to ani neumíš představit. A přichází naprosto bez sebemenšího varování, jako blesk z čistého nebe.“

„A kolik jsi jich vlastně měla?“

Ve stěně přímo před námi se objevuje otvor. Pomalu se k němu blížíme. Isabela se chystá skočit do minulosti, ale ještě se na chvíli zastaví a napůl otáčí. „Myslím, že zatím dvě. První jen pár vteřin předtím, než nás překvapila ta strašlivá bouře, a další včera v noci – viděla jsem Ethanovu matku, jak se snaží spáchat sebevraždu.“

Isabela se naklání z dveří do prázdného prostoru, takže ji musím chytit za rameno. „Ukaž mi to!“

„Co ti mám ukázat?“

„Vybav si znovu to vidění a otevři mi své myšlenky.“

Zavírá oči a přehrává mi celý sled obrazů. Chvíli stojí klidně, ale jakmile výjev mizí, bez jediného slova se vrhá do tmy. Ještě vteřinu čekám a přemýšlím o tom, co jsem právě spatřil.

Chvíli po Isabele dopadám na prašnou cestu s hlubokými vyjetými koleje; stojíme takřka přímo před kamennou zdí s velkou dřevěnou branou. Zdá se, že je časně po ránu. Přestože jsem cestu do minulosti podnikl už nesčetněkrát, vždy znovu prožívám silné vzrušení a poté úlevu, že všechno proběhlo bez komplikací.

Narovnáváme si šaty a rozhlížíme se kolem, abychom se správně zorientovali. Pořád se nedokážu zbavit Isabeliny neuvěřitelně živé vize. Ethan byl od čtyř let mým žákem, takže ho znám skutečně od útlého dětství. Strašně moc si toho prožil. Od chvíle, kdy mu Marduk

zavraždil sestru, musí snášet neustálé matčiny záchvaty. Táta mu dlouhou dobu vůbec nijak nepomáhal, a tak mu nezbylo než na sebe vzít prakticky všechnu zodpovědnost. Moc klidu a radosti si doma neužil, často působil smutně, někdy vyděšeně a skoro pořád bezmocně. Ale nějak to přece jen zvládal. A myslím, že vcelku dobře. Je ale jenom člověk. Někdy si říkám, jak dlouho ještě může všechnen ten tlak snášet?

„Těsně předtím, než se vydáváme dál, kladu Isabele ruku na rameno a na chvíli ji zadržuju. „Celé ty roky, co jsem Ethana připravoval, jsem sledoval, jak strašně trpí, ale nedokázal jsem mu pomoci.“

Isabela se mi dívá přímo do očí. Čas a pohyb se na chvíli zastavily.

Pak slyším, jak říká. „Nikdo to neuměl, Arkariane. Ví se vůbec, jak je možné, že Laura pořád trpí tak silnými depresemi? Je to přece strašně dlouhá doba. Neměla by se z toho pomalu dostávat?“

„Tady čas nehraje roli, Isabelo. Vyrovnat se se ztrátou dítěte je vždycky moc těžké. Ale podle toho, že se její stav stále zhoršuje, by člověk skoro řekl, že v tom mají prsty nějaké nečisté síly, které jí nedávají zapomenout na dávnou bolest. Něco ji neustále udržuje v nesnesitelném napětí.“

„A co by to mohlo být?“

„To nevím. Je to samozřejmě jen moje teorie. Ještě větší starost mi dělá, jak se s tím vším vypořádá Ethan. Řekla jsi mu o svém vidění?“ Procházíme branou a pokračujeme po cestě kolem několika malých domků se stěnami z propletených větví pomazaných hlínou směrem k hradu, který teď leží přímo před námi.

„Řekla a samozřejmě ho to hodně vyděsilo.“

„Měla by ses pokusit trochu ho uklidnit, Isabelo. Musí uvěřit, že se všechno vyřeší a zase bude dobře.“

„Ethan si myslí, že mámu zachrání, když jí nějakým způsobem zabrání odjet do sanatoria.“

Je vůbec možné předejít tragédii pouze tím, že ohroženého člověka zdržíte nebo nepustíte na místo, kde by mělo podle vidění dojít k neštěstí?

„Podle mě je především potřeba najít příčinu Lauřina trápení.“

„Ale jak?“

„Nemusíš se bát. Budu pátrat tak dlouho, dokud se mi nepodaří zjistit, co se tu vlastně děje. Na to se můžeš spolehnout.“

„Budeš si ale muset pospíšet, Arkariane. Laura k tomu jezeru odjíždí už za deset dnů.“

„Já vím, ale za tu dobu se toho může hodně přihodit.“

PÁTÁ KAPITOLA ISABELA

Arkarian neví, jestli tahle šestiletá francouzská dívka má v dějinách sehrát nějakou významnou roli, a dokonce nemá ani tušení, odkud by mohl zaútočit případný vrah. Nejen mě by asi zajímalo, proč je její život natolik důležitý, že nesmrtelný v poslední chvíli rozhodl, aby se akce na její záchranu zúčastnil samotný velitel Strážců. Je ovšem jasné, že děvče umře záhy po dovršení šestnáctého roku. Právě v té době otěhotní a porodí dítě. Arkarian se zajímal

i o něj, ale nic se mu nepodařilo zjistit. Zatím to vypadá, jako by ji měli vychovávat skřítkové, nikde v dějinách po ní není ani vidu, ani slechu.

Po pravdě musím přiznat, že jsem nikdy moc nevěřila, že by měl být Arkarian skutečně vševědoucí, byť pro Ethana je to naprosto nezpochybnitelný fakt. Naštěstí jsem se vcelku brzy naučila chránit si myšlenky, i když někdy je to vážně hodně těžké. Kdybych si nedávala pozor, byla bych dávno v pěkném průšvihů. Dost často se zabývám představami, které by asi sotva kdo označil za slušné. A když se s Arkarianem setkáme pohledem, klidně bych přísahala, že někdo z místnosti vysál všechn vzduch. Je tu ale ještě něco, i když nevím, jak to správně vysvětlit. Moc divný pocit. Jako by se mi někde hluboko uvnitř usadil červ. Vrtá a vrtá a stále víc mě děsí. Někdy se mi zdá, že mi v hlavě tikají hodiny – odměřují čas, který nám s Arkarianem zbývá.

Ted' ale na podobné úvahy není čas, musím se soustředit, jak co nejlépe ochránit to dítě. Jmenuje se Charlotta a je jedinou dcerou (vlastně jediným potomkem) zdejšího vévody a vévodkyně. Její matka bohužel minulý rok podlehla těžké nemoci a dívka teď trpí samotou a steskem. Stará se o ni její teta, sestra zesnulé matky, jistá lady Eleanor, a ta mě právě teď vítá u vstupu do hradní věže. Důkladně si mě prohlíží od hlavy až po špičky bot a pak velmi pečlivě zkoumá také mého průvodce, který stojí jen malý kousek za mnou. Přísným kývnutím hlavy mě zve dál a Arkarianovi rázně přibouchává dveře před nosem.

„Kde jsi nechala povoz? Jak to, že přicházíš pěšky a navíc ještě v doprovodu pouhého stájníka?“ Mluví úsečně a tváří se přísně.

Za námi se objevuje samotný pán hradu. S lehce výsměšným výrazem v tváři si hlasitě odfrkává. Podle toho, co jsem se o něm dozvěděla v Citadele, vévoda tráví hodně času v králově společnosti. Často je také k vidění v čele panovníkových vojsk na bitevním poli. A podle pohledu lady Eleanor ho na hradě kromě jeho dcery postrádá přinejmenším ještě jedna osoba.

„Není třeba, lady Eleanor, abyste se utrhovala na každou sukni, která se mihne v mé blízkosti.“

Musím si dávat pozor, abych nad vévodovou poznámkou nepropukla v hlasitý smích. Zjevně nejsem jediná, kdo si všiml žádostivých očí Charlottiny pěstounky.

„Povoz, v kterém jsem cestovala, přepadli lupiči. Ukradli úplně všechno, zůstaly mi jenom šaty, které mám na sobě. Ten hoch od koní mi pomohl najít cestu k hradu. Jmenuje se Gascon.“

Vévoda na mě ukazuje majestátným pohybem. „Tak tady to vidíte, Eleanor. Už jste spokojená?“

Ke své společnosti se chová dost chladně, ale já tu nejsem od toho, abych posuzovala jeho způsoby. Mou hlavní a jedinou starostí je Charlotta. Myslím, že je načase zeptat se na ni. „Kdy se budu moci setkat s mladou slečnou?“

Vévoda významně zvedá obočí směrem k lady Eleanor a ta okamžitě odbíhá po nedalekém schodišti. Po jejím odchodu je v prostorném sále věže nepříjemné ticho. Vévoda je obrácený k oknu a beze slova zírá na nádvoří.

„Promiňte mi tu smělost, můj pane, mohla bych se zeptat, kde budu bydlet?“

Vládce hradu si poklepává prsty na kamennou římsu před sebou. Jsem zvědavá, jestli se bude vůbec obtěžovat s odpovědí. Nakonec ale přece jen otáčí hlavu. „Lady Eleanor již pro tebe jistě nechala nachystat pokoj.“ Jakoby bez zájmu mává rukou směrem k Arkarianovi, který stále čeká venku. „Ten hoch ať zajde do stájí. Starý Francois mu ukáže, kde se může uložit na noc.“

Poté odvrací hlavu a dává jasně najevo, že pro něj rozhovor skončil. Za chvíli se vrací lady Eleanor a vede vévodovu dcerku, takže o jejího otce ihned ztrácím zájem. Charlotta se na svůj věk zdá poměrně bledá a drobná. Na první pohled zaujmou její velké modré oči a husté blondáté vlasy stočené do lokýnek. Okamžitě si mne svým zjevem získává. Jako by mě k

tomuto půvabnému dítěti se smutným pohledem a malými ústy s koutky stočenými dolů přitahovala nějaká mocná síla. Klekám si na zem a dívám se jí do očí. „Dobrý den, slečno Charlotta.“ Odpovídá mi jen úklonou hlavy. Jinak je naprosto zticha.

Soustředěně si cumlá palec, houpe se na patách a upřeně hledí kamsi na schodiště.

Jen klid, musím jí dát dost času, aby si na mě zvykla. Zkousím to znovu, tentokrát trochu jinak. Jmenuju se Phillipa a budu se o tebe –“ Uprostřed věty mě vyrušují hlasité zvuky vycházející zpoza dívčinych zad, připomínají mi kroky nějakého zvířete. Nahlížím Charlottě přes rameno a najednou zírám do očí velkého psa, dánské dogy, pravděpodobně největší, jakou jsem kdy v životě viděla.

Vyskakuju na nohy a chystám se k zběsilému útěku. Charlotta ale na psa radostně volá a on k ní poslušně přibíhá a vrtí přitom ocasem. Okamžitě ho objímá, věší se na jeho široká záda a do jednoho z pevných napřímených uší mu žvatlá nějaké dětské nesmysly. Doga zvedá hlavu a svým obrovským jazykem olizuje dívčinu tvář a část paže.

„Ach můj bože, udělej přece něco, Adriane.“ Lady Eleanor ječí skutečně melodramaticky.

Vévoda se odpoutává od okna a pomalým krokem se blíží k dceři. Rychlým pohledem přejíždí psa v Charlottině objetí a bezradně roztahuje ruce. „Je s tím zvířetem šťastná. Po pravdě nevím, jestli je tady ještě někdo, o kom by se dalo říct totéž.“

Otáčí se ke mně a se smutným úsměvem poznamenává. „Ten pes dceru doprovází doslova na každém kroku. Jestli se s ní chceš spřátelit, budeš si nejdřív muset získat jeho.“

O chvíli později už mě lady Eleanor uvádí do mého pokoje v poschodí, Charlotta a její čtyřnohý průvodce jsou hned za námi. „Jistě se ti tu bude líbit. V podobném pokoji jsi asi ještě nikdy nebyla.“

V rychlosti přehlížím místnost. Je skutečně velmi prostorná a elegantně zařízená, stěny jsou obložené dubovým táflováním. Dvě svisle dělená okna vedou na hradní nádvoří a mezi nimi stojí skvostně vyřezávaný stůl. Dveřmi se dá přímo dostat do Charlottiny ložnice a stěnu po pravé ruce zdobí malovaná lavice. Od protilehlé stěny vystupuje do prostoru vyvýšená podesta, na níž stojí obří postel s nebesy, jejíž čtyři sloupy jsou napevno zapuštěné do stropu. Nad lůžkem visí krásný gobelín. Ten si musím prohlédnout zblízka.

„Dělala ho maminka,“ informuje mě slabý hlásek zpoza mých zad. „Moc ráda vyšívala.“

Otáčím se a vidím, že lady Eleanor právě vychází ze dveří.

Jsme tu s malou Charlottou samy. Prstem ukazuju na jejího psa. „Jak se jmenuje?“

„Tatínek říká, že vypadá spíš jako kůň.“

„No, ani se mu nedivím.“ Tuhle poznámku si ale mručím jen tak pro sebe.

Charlotta znovu padá na kolena a důvěřivě se věší na psa.

Hlavu si opírá o jeho širokou hrud'. „Já mu ale říkám Charles, na počest našeho panovníka. Nepřipadá ti, že vypadá jako nějaký slavný vládce?“

„To teda rozhodně vypadá.“ Ale myšlenky na krále Charlese nebo jakoukoli jinou pomazanou hlavu mě rychle opouštějí, protože do místnosti vstupuje Arkarian – tedy vlastně bych správně měla říct Gascon. Zastaví se u dveří a zdvořile se uklání.

„Promiňte, že ruším, má paní. Lady Eleanor nechává vzkazovat, že je čas na projížďku.“ Charlotta šťastně přikyvuje a rychle hledá rukavice a jezdecký bičík. Pes ji neustále sleduje jako stín.

„Co uděláme s tím zvířetem?“ žádám šeptem Arkariana o radu.

„Určitě bude instinktivně bránit svou paní. To by se mohlo hodit.“ Arkarian přechází k Charlesovi, sklání se mu k hlavě a drbe ho za jedním ze špičatých uší. „Vypadá docela přátelsky.“

„Vévoda říkal, že od něj budu potřebovat povolení, abych se mohla přiblížit k Charlottě.“

Dívka mě slyší, pobaveně se směje a úkosem se dívá na Arkariana. Představuju jí ho jako Gascona. Pes se náhle zvedá a já bezděčně couvám zpět.

Arkarian se pobaveně usmívá. „Moc se ti asi nelíbí, že? Možná je to ten tvůj šestý smysl. Nebo prostě nemáš ráda zvířata.“ Poslední dvě věty už pronáší ztišeným hlasem, aby je Charlotta neslyšela.

Chvíli o jeho slovech přemýšlím. Při loňském přijímacím ceremoniálu mi vládci a vládkyně jednotlivých Domů dali různé dary. A od samotného nesmrtelného jsem dostala schopnost úsudku pomocí šestého smyslu. Po zádech mi běží mráz, někdy mi není vůbec jasné, jestli mě ovládá předtucha nebo prostě jen strach. „Vlastně sama nevím, ale v přítomnosti velkých psů s pořádně ostrými zuby se cítím dost nesvá.“

Arkarian se rozhlíží po místnosti. „Charlottina ložnice je tady za dveřmi?“ Jeho hlas je klidný a tichý.

Odpovídám pokývnutím hlavy a pozoruju, jak se mu na čele dělají vrásky. „Asi se budeme muset při hlídání střídat,“ vysvětluje. Vzápětí se otáčí k Charlesovi, který sedí na zadních tlapách a trpělivě na svých zádech snáší malou Charlottu. Rukama ho objímá kolem krku a pomalým pohybem se houpe dopředu a dozadu. Pak ji něco napadá, rychlým pohybem klouže na zem, obíhá psa a dává mu velkou pusu přímo na čumák. Je přitom trochu neopatrná a neúmyslně mu zajíždí prstem do oka.

„Ach můj bože, Charlie, vid' že se na mě nezlobíš.“ Její omluva zní skutečně procítěně, ale vzápětí psa nedbale drbe za uchem a s veselým smíchem odbíhá.

Teď když ztratila zájem o svého čtyřnohého přítele, přistupuje k Arkarianovi. Překvapeně sleduju, jak ho bez sebemenší známky studu bere za ruku. „Povedeš mého poníka, Gascone?“

Všichni odcházíme ke stájím, kde na Charlottu čeká osedlaný a připravený poník – Francois se o něj patřičně postaral. Radí nám, kam dívenka nejraději jezdí. K vodopádům nedaleko ohybu řeky protékající vévodovými panstvími. Při chůzi s Arkarianem dáváme dobrý pozor na vše, co by mohlo působit podezřele.

Arkarian se ke mně obrací tichým hlasem. „Musíme být opravdu hodně opatrní. Mluvil jsem chvíli s několika sluhy z hradu a ti mi říkali, že v poslední době ani během několika posledních měsíců pán a paní nikoho nového nepřijímali. Zdá se, že Řád svého člověka ještě neposlal. Podle mě je docela možné, že čekají na nějaký signál, třeba náš příchod, kdo ví?“

„Chceš tím naznačit, že jdou po nás a ne po Charlottě?“

„Pokud by jim skutečně nešlo o to děvče, pak určitě chápeš, o co tu jde.“

Najednou je mi to úplně jasné, celým tělem mi projíždí mrazivé zachvění. „To znamená, že by to byla past.“

„Je to docela dobře možné.“

„No tak to je skvělé.“ Chvíli mě vůbec nic nenapadá. Mlčím a vše si znovu probírám. Pak ztiším hlas do sotva slyšitelného šepotu. „Za Ethana tě vyměnili až úplně na poslední chvíli, že Arkariane? Takže jestli Řád konečně odhalil jeho pravou identitu, asi tady očekávají jeho, nebo se mýlím?“

„No, po pravdě –“

„Je to past a měl do ní spadnout Ethan. Jistě ho chtějí zabít.“

„Podívej, Isabelo, neměli bychom dělat unáhlené závěry. Raději počkejme, až budeme mít víc informací. Lorian mohl mít pro své rozhodnutí vyměnit mě za Ethana nějaký docela jednoduchý důvod. Jenom by mě zajímalo, proč se nerozhodl pro Shauna nebo Marcuse.“

Tak na tuhle otázku myslím znám odpověď. Lorian si Arkariana nesmírně váží a plně důvěřuje jeho schopnostem. To si ale nechávám pro sebe. Arkarian by se mnou stejně nesouhlasil a zbytečně bych ho přivedla do rozpaků. Ačkoli je rozhodně nejtalentovanějším a asi taky nejmocnějším Strážcem, nikdy by to nepřiznal. „Takže ty si myslíš, že Charlottě žádné nebezpečí nehrozí?“

„Jistí si tím být nemůžeme. Kdo se vyzná v záměrech nesmrtelných?“

„Od Mardukovy smrti už uběhl celý rok. Vládkyně už asi musí být dost zoufalá, že se stále ještě nepomstila.“

„Přesně tak. A to znamená, že může jednat dost nečekaně, možná dokonce unáhleně. Rozhodně bychom měli být připraveni na nějaké překvapení.“

ŠESTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Než skončila projížďka, Arabela se stačila s malou Charlottou spřátelit a zdá se, že k ní dost přilnula. Ani se jí nedivím. Není to vůbec nic těžkého. Dokonce i já sám k ní cítím jistou náklonnost. A něco takového se mi za posledních šest set let ani jednou nestalo – na citové vazby jsem si vždy dával dobrý pozor. Ale Charlotta je prostě strašně příjemné, výborně vychované a neuvěřitelně přichylné dítě. Taky je moc citlivá, během vycházky se několikrát málem rozplakala.

Po večeři s vévodou a lady Eleanor Charlotta trvala na tom, že jí musím vyprávět nějaký další příběh. Lidi ze stájí samozřejmě normálně do hradu nezvou, ale vévoda se rozhodl udělat protentokrát výjimku. Myslím, že má radost, když vidí, jak se jeho dcera po dlouhé době zase směje.

Isabela se s Charlottou usazují na podložku u krbu a vedle nich si sedá Charles. Zatímco naše svěřenkyně objímá psa, Isabela mi šeptem sděluje: „Myslím, že by lady Eleanor nezabilo, kdyby byla k Charlottě trochu vlídnější. Nepůsobí moc jako člověk, který má rád děti, co říkáš?“

Musím s ní souhlasit. O Charlottě jsem zatím v dějinách nic nezjistil, ale zato už něco vím o její pěstounce. Lady Eleanor se jednoho dne provdává za pána hradu a splní si tak svůj sen. Isabele o tom ale zatím nic neřeknu. Představa, že se z lady Eleanor stane Charlottina nevlastní matka, by se jí rozhodně nijak nelíbila. Pravidla organizace nám přísně zakazují vytvářet si nějaké citové vazby k lidem, kterým pomáháme. Je to jeden ze základních a nejdůležitějších zákonů Strážců. Člověk se poměrně snadno sblíží a ještě snadněji se pak dostane do velkých problémů. Takové situace jsou v historii organizace dobře známé. Přesně takovým způsobem začaly potíže s Mardukem. Před třinácti lety se zamiloval do ženy, která měla zemřít na mor. Rozhodl se ji zachránit a zasáhl tak do dějin. Jeho partnerem byl Ethanův otec Shaun. Pokusil se ho zastavit. Dostali se do sporu a Shaun ho při souboji vážně poranil na tváři.

„Ta ženská touží po malé Charlottě, jen aby se dostala k jejímu majetku.“ Isabela svůj závěrečný úsudek pronáší naprosto rozhodným hlasem.

Charlotta se vrtí a broukavým hlasem se dožaduje příběhu. Isabela rychle opouští beztak ukončené téma a obrací se k dívce. Laskavě ji hladí po čele a uklidňuje ji. „Ještě chvíličku, Charlotto, musíš být trpělivá.“ Vstává, obchází děvče a sedá si tak, aby si mohla její hlavu položit do klína. „Leží se ti příjemně?“

Charlotta přikyvuje a pak se očima obrací ke mně. „Rychle, Gascone, vyprávěj mi něco, než usnu. Některý z těch tvých příběhů. Znáš jich tolik. Ale hned, už se mi zavírají oči.“

Než skutečně sklopí víčka a oddá se spánku, stačím jí převyprávět tři dlouhé mýty z dávného Řecka a Makedonie. Teprve pak se její chytrá modrá očka skutečně zavírají. Konečně spí.

Isabela ji nepřestává hladit po hlavě. „Neměli bychom ji přenést do postele?“

Otevřenými dveřmi vedoucími do Charlottiny ložnice přehlížím její pokoj. Moc rád bych věděl, co si Řád na tu ubohou dívku nachystal. Je možné, že bránu otevřeli jen proto, aby přilákali Ethanu? A pokud ano, proč právě do této doby. Průchod se dá vytvořit jen na krátkou chvíli a vždy jen jednou. A nikdo se nemůže vrátit do stejného okamžiku. Nesmíme nic podcenit. Co když je Charlottin život skutečně ohrožen? Těžko můžeme odhadnout, co má nepřítel za lubem. A v Charlottině ložnici, alespoň podle toho, jak jsem ji viděl odpoledne, je spousta míst, odkud by se mohl vynořit vrah – může se schovat za těžkými závěsy kryjícími úzká okna, za dveřmi šatny a ve skříni nebo taky třeba v truhle. „Raději ji necháme tady, budeme ji mít na očích a navíc je tu od ohně příjemně teplo.“

Isabela s mým návrhem souhlasí a okamžitě dívku podkládá několika polštáři. Charles si lehá těsně vedle ní, hlavu skládá na natažené tlapy a poklidně zavírá oči.

My dva přecházíme k posteli a sedáme si na zem, zády opření o její rám. Isabela po krátké chvíli vzdychne a doširoka se rozzívá. Těžkne jí hlava a vzápětí se opírá o mé rameno. Byl to dlouhý den a není divu, že je úplně vyčerpaná. Hledí přes místnost na spící Charlottu a tiše poznamenává: „Vypadá tak nevinně.“

„Vypadá. Jako všechny malé děti.“

„Proč by jí měl někdo chtít ublížit?“ Cítím, že se z ničeho nic zachvěla.

Bezmyšlenkovitě a vlastně tak trochu proti svému přání ji tisknu blíž k sobě. Hlavu mi nechává položenou na rameni, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Ale tak prostě to zase není. Jasně cítím každý její nádech, vnímám, jak se jí roztahuje hrud', a citlivě registruju dotyk její jemné kůže.

Trochu se otáčí a její hlava mi klouže na prsa. Ve spánku hledá pohodlnější polohu; rukama mě objímá kolem pasu. Teď už slyším i vlastní srdce, bije jasně a zřetelně, ne moc rychle, do rytmu s jejím. Víím, že bych ji měl opatrně odstrčit, ale zrovna teď to není možné – i kdyby na tom závisel můj život. Nejde to!

Něco nesrozumitelného mumlá, ale stále spí, dech je naprosto klidný a pravidelný. Nemůžu si pomoci, skláním se k jejímu čelu a... líbám ji.

Asi jsem ji tím vyrušil, vrtí se a v příští chvíli už je vzhůru. Zprvu si vůbec nevšimá, že mi její ruka spočívá na hrudi, ale pak ji s prudkým trhnutím stahuje zpět. Zprudka se nadechuje a narovnává se. „Asi jsem na chvíli usnula.“

„Jenom na minutku dvě.“

Otáčí ke mně hlavu. „Přišla jsem o něco?“

Okamžitě se mi vybavuje polibek, který jsem jí zanechal na čele, a nemůžu se zdržet mírného úsměvu. Myslím, že mu nerozumím. „Nic jsi nezmeškala. Vůbec nic se nedělo.“

„Tak to je dobře. Určitě bych nechtěla, aby mi uteklo něco zajímavého. Třeba kdyby se tu náhle objevila bohyně a chtěla nás pozdravit.“

Její poznámka je dost pošetilá a z tónu mé odpovědi je to poznat. „Žiju už šest set let, ale ještě jsem se s ní nikdy nesetkal.“

Isabela vypadá překvapeně.

„Lathenie se ukazuje jen při skutečně výjimečných příležitostech.“

Najednou od krbu slyšíme nějaký zvuk, asi Charlesovo kvílení. Pes se pomalu budí, protahuje si nohy a ohýbá hřbet.

Charlotta se trochu posunuje a ve spánku rukou hledá svého čtyřnohého přítele. Něco se mi na něm ale nezdá, působí jinak než předtím. Mění se mu oči, ztrácí svůj zvířecí tvar. Skoro byste řekli, že už ani nepatří psovi, ale...

„Chytni Charlottu!“ ječím na Isabelu.

„Co se děje?“ Isabela vůbec nechápe, proč na ni křičím. „Mám strach, že se ti právě plní přání setkat se s vládkyní Řádu.“

Rychle běží ke zpola probuzené dívce. „Cože! To není možné! Jak by se mohla...?“

„Zdá se, že použila jednoho ze svých psů, aby se dostala k Charlottě. Podařilo se jí přesvědčit nás, že z Řádu tu zatím nikdo není, takže měla dost času pořádně si nás prohlédnout.“

„Myslíš, že už zjistila, že...?“

Zbytek věty odsekává ostré zavytí, které nám oběma trhá bubínky. Isabela bleskově chytá Charlottu opatrným, ale rozhodným stiskem do náručí a odtahuje ji stranou. Hned nato ji otáčí k sobě a schovává její obličej do sukně.

„Neotáčej se, ať uslyšíš cokoli.“ Doufám, že mě vystrašená dívka slyšela.

Pohled na svého miláčka, který se teď vzpíná na zadních nohách, natahuje se co nejvýš ke stropu a přitom děsivě skučí, by ji jistě k smrti vyděsil. Navíc je zřejmé, že se nám tu přímo před očima rychle mění. Už tak dlouhé nohy se ještě natahují, ztrácí svůj zvířecí tvar a najednou připomínají štíhlé údy člověka.

Trvá to jen několik málo vteřin a u krbu stojí žena – její doposud poněkud nejasné křivky získávají jasné obrysy. Je vyšší než většina mužů, jasné červené vlasy jí sahají až po kotníky a hledí na nás zvláštníma stříbrnýma očima.

Vládkyně Řádu chaosu narovnává záda, protahuje ramena a svým neuvěřitelně dlouhým prstem míří rovnou na mě. „Ty nejsi ten, koho hledám.“

Isabela na mě vrhá rychlý pohled, ale ani na vteřinu nepouští Charlottu. Hlavu jí usilovně přidržuje k sukni, protože se každou chvíli snaží vymanit ze sevření a podívat, co se to tu děje.

Lathenie mhouří oči, je vidět, že se snaží soustředit. Jistě nebude trvat dlouho a zjistí, kdo jsem. A přestože měla v plánu zbavit se Ethana, jistě nebude nijak zklamaná ani mou maličkostí.

Stále nedokážu pochopit, jak je možné, že se tu setkáváme se samotnou bohyní Chaosu. Lorian jistě musel mít své podezření. Teď se jeho rozhodnutí na poslední chvíli vysvětluje. V době před přijetím mezi Strážce jsem se naučil, jak bojovat s nesmrtelnými. Není je možné zabít – to dokáží zase jen další nesmrtelní –, ale dají se zranit, dočasně vyřadit z boje a s dostatečnými zkušenostmi dokonce lští uvěznit někde, kde by nemohli škodit. Největším nepřítelem Lathenie je oheň, to je důvod, proč žije uprostřed křišťálu, mramoru a ledu.

Nezbývá než se soustředit právě na tento živel. Snad mi pomůže jedna z mých schopností. Ale teď je na prvním místě Isabela a Charlotta. Musím je co nejrychleji dostat do bezpečí. „Odveď Charlottu dolů.“

Isabela hledá očima dveře, ale okamžitě je jí jasné, že to nebude snadné. V cestě jí stojí Lathenie a navíc netuší, že vím, jak se s naší protivnicí vypořádat, byť je pravda, že jsem tuto schopnost nikdy v praxi nevyzkoušel. Asi bude chtít zůstat se mnou a pomáhat mi. „Phillipo, musíš dostat Charlottu okamžitě ven z místnosti!“ Svá jasně formulovaná slova se snažím ještě podpořit naléhavým pohledem.

Isabela se se svou svěřenkyní vydává směrem k východu, ale Lathenie před nimi přibouchává dveře. Isabela s nimi vši silou lomcuje, ale zřejmě se vzpřičily. Charlotta začíná plakat. „Kde je Charlie? A kdo je ta strašlivá ženská? Mám z ní strach. Ať jde okamžitě pryč, řekni jí, Gascone, že ji tu nechci.“

Isabela ji uklidňuje, slibuje, že vše bude za chvíli zase dobré. „Musíš nám s Gasconem věřit, drahoušku.“

Děvčátko poslušně přikyvuje, ale v následující vteřině mu z očí tečou proudem slzy a štkání je o poznání hlasitější. Lathenie zvedá ruku a já vím, co to znamená. Má v ní větší sílu než jakýkoli smrtelník, je to strašlivá zbraň. Špičky prstů modrají a objevují se v nich proužky živého světla, ozývá se syčení a praskání – blesky pod kůží jsou připravené vyrazit mým směrem. Rychle také zvedám ruce a snažím se soustředit. Přes celou místnost šlehají ostré paprsky nabitě energií a končí v mých nastavených dlaních.

Latheniin výboj mě zasahuje plnou silou, nesnesitelně mě pálí kůže, už už se mi zdá, že to nevydržím, ale nakonec zůstávám pevně stát na svém místě. V jasně zářících prstech se mi shromažďuje mohutný náboj. Silou vůle jej rozděluju; polovinu posílám zpět bohyni a druhou část usměřuju do krbu. Má to dva bezprostřední důsledky: zaprvé ohniště vybuchuje mohutným plamenem, který ozařuje celou místnost a plní ji sotva snesitelným žářem, a zadruhé Lathenii se vrací její vlastní úder a zastihuje ji naprosto nepřipravenou. Ozývá se zlostný řev, děsivý ohavný zvuk, při kterém máte pocit, že ve vteřině ohluchnete. Bohužel je spíše výrazem údivu než bolesti.

Netrvá dlouho a Lathenie je už zase při sobě, narovnává se, ale vtom si všímám, že má kůži celou rudou. Ožehl ji výboj odražený od mé dlaně. Je bez sebe vzteky. Upřeně na mě hledí a ruce roztahuje do širokého oblouku. Její úmysly jako první prozrazuje stále silnější skřípění a praskání. Obracím se k nábytku, který mezitím dává pomalu do pohybu. „Zkus ještě jednou otevřít dveře,“ volám na Isabelu.

Ty se ale ani nehnu.

Jednotlivé části zařízení pokoje se vydávají v kruhu kolem místnosti. Pohybují se rychleji a rychleji.

„Chyt’ se něčeho, co je připevněné k podlaze nebo stropu.“ Nevím, zda tahle rada není zbytečná. „Zkus okenní parapet. Ale nevyklánějte se moc daleko. Jsme hodně vysoko.“

Isabela tiskne Charlottu mezi sebe a stěnu a rukama se ze všech sil přidržuje kamenné římsy.

„Musíš to dítě ochránit za každou cenu.“

Zatímco se snažím alespoň na dálku pomáhat Isabele, Lathenie se dává do pohybu. Otáčí se na místě, ruce má zvednuté vysoko nad hlavou. Rychle zvyšuje rychlost a za několik vteřin už není možné rozeznat jednotlivé části těla. Spolu s ní akceleruje také už tak zběsile vířící nábytek. Cloumám sloupem postele, který je naštěstí hned vedle mě, abych zjistil, jestli je dostatečně pevný. Zdá se, že by měl vydržet. Zachytávám se kolem něj vnitřní stranou lokte – ruce nemůžu použít, jsou stále ještě příliš horké od Latheniina výboje.

Vybavení ložnice rotuje zběsilou rychlostí, místnost teď obepíná rozmazaný věnec připomínající strašlivý vír.

Pohledem pátrám po Isabele. Proud vzduchu zachytil její šaty, statečně se drží křečovitě sevřenými prsty, ale hrozí, že ji smršť každou chvíli vezme s sebou. Nevím, jak dlouho ještě vydrží. Rychle musím něco udělat. Bohužel mám ale co dělat sám se sebou. Navíc přes poletující nábytek nevidím plameny. Bojím se, že každou chvíli dostanu strašlivou ránu.

Už tak šílená rychlost se ještě zvyšuje. Isabela vyděšeně křičí, proud ji drží takřka ve vodorovné poloze a snaží se z ní servat Charlottu, která se jí jako klíště drží kolem pasu. Musím se zorientovat a najít krb. Vtom si všímám, že Lathenie zpomaluje a nakonec se přestává otáčet. Obličej už má zase bledý, kůže je jako vždy bezmála průsvitná. Zachytává můj pohled a se samolibým výrazem v tváři jej opětuje. Rozumím jí i beze slov: už ví s kým má tu čest.

Teď když je konečně zase v klidu, vidím, že krb je napravo hned vedle ní. Sbírám veškerou duševní sílu, tak jak jsem se to za dlouhá léta mezi Strážci naučil, a pokouším se odčerpát zbytky energie pulzující v rukou. Oheň znovu šlehá do výšky a plameny vystřelují do místnosti. Víření se zpomaluje. Jednotlivé kusy postupně padají k zemi a vybuchují tisíci nebezpečnými dřevěnými úlomky. Isabela se krčí k zemi a Charlottu schovává hluboko do záhybů sukně.

Je slyšet, jak někdo silně tlouče na dveře. Vévoda a několik dalších osob se dožaduje vstupu do místnosti, jistě touží zjistit, co se tu děje. Isabela se na mě dívá vyděšenýma očima. Já se ale musím nejdřív věnovat Lathenii a tomu, co se chystá v nejbližší chvíli provést. Seskakuju z postele a silou moci se soustředím na oheň. Musím bohyni dostat z místnosti a tohoto období, a když to bude nutné, třeba kvůli tomu všechno kolem sebe spálím.

Lathenie jasně vidí, co se mi honí v hlavě. Jedním ze svých dlouhých prstů ukazuje na krb a oheň v příští vteřině mizí. Vypadá spokojeně. Zvedá ruku a míří s ní na mě. Ze všech sil se snažím nevěnovat jí pozornost. Doufám, že někde mezi hromadou popela najdu alespoň jednu jiskru.

„Tohle nedokážeš, Arkariane. Tak dobrý nejsi.“

Jen se nenechat vyvést z míry, ten doutnající uhlík tam někde jistě je. Slyším její zlomyslný smích, který má zranit. Rychle ale utichá, protože z řehavého kousku dřeva skutečně vyskakuje plamen a vzápětí se mění v divoce hučící oheň. Krb je pro něj příliš malý, mohutným skokem se řítí ven do pokoje. Všude kolem nás tancují rudé žhnoucí jazyky.

Lathenie znovu křičí, tentokrát hněvem a bolestí. Zvedá se vysoko nad sálající vzduch a blýská po mně svýma stříbrnýma očima. „Nemysli, že jsi zvítězil, Arkariane. Setkáme se znovu. Brzy se zase uvidíme. A tentokrát budu místo vybírat já.“ Poslední slova zanikají v hukotu ohně a Lathenie mizí.

Uvolňuju plameny a ty se poslušně vrací zpět do krbu. Rozlétnou se dveře, místnost je v mžiku plná lidí – je tu vévoda, lady Eleanor a několik sluhů. Zůstávají stát jako přibití k zemi. Je tu stále hrozné horko a kvůli štiplavému puchu ze spáleného dřeva se takřka nedá dýchat. Beze slova sledují spoušť kolem sebe.

Pak se ozývá Charlottino kňourání a všeobecné strnutí končí.

„Co se to tu proboha děje?“ Není divu, že vévoda žádá vysvětlení.

„Ta žena mi vzala psa.“ Charlottino popotahování se mění v usedavý pláč.

„Vlastně...“ Isabela usilovně vymýšlí nějakou dostatečně věrohodnou historku. „Ten pes. Ano, ten pes, on..., on...“

„Ven s tím. Poslouchám.“ Teď už vévoda nežádá, přikazuje.

„Spal příliš blízko u ohně.“ Spěchám Isabele na pomoc.

Rychle rozvíjí můj námět. „Ano, ležel těsně vedle krbu a spálil ho uhlík. Úplně z toho zešlel, můj pane. Jak běhal po pokoji, rozdmýchával plameny. Řítil se kolem dokola, kožich měl celý v ohni a jiskry přeskakovaly na vše, čeho se dotkl. Přitom navíc porážel nábytek. Snažili jsme se ho chytout, ale ještě jsme to tím zhoršovali.“

Lady Eleanor vypadá k smrti vyděšeně. „Proč jste proboha neotevřeli dveře a nenechali ho vyběhnout ven?“

Isabela se pohledem krátce zastavuje u vstupu do místnosti, kde leží spálený kus nábytku. „Za to může ten stůl,“ pokračuje bez váhání. „Překlopil se tak nešťastně, že zůstal zaklíněný u dveří. Museli jsme se starat především o oheň a psa, takže jsme neměli čas posunout ho.“

Vévoda hledí na svou dceru. Stále ještě pláče, ale jinak vypadá, že se jí nic nestalo. „Dobrá, podle všeho jste mi zachránili dceru a za to jsem vám neskonale vděčný. Ale ještě mi vysvětlíte, co to Charlotta říkala o nějaké ženě?“

„Když vypukl požár, Charlotta spala, můj pane. Jistě se jí něco zdálo a tu ženu viděla jen ve snu.“

„A kde je pes?“

Otáčím se k otevřenému oknu a slyším, jak Isabela pohotově vysvětluje. „Vyskočil ven, můj pane. Proskočil tady tím oknem a byl pryč. Gascon ho viděl mizet v lese.“

Vévodovi naše historka připadá dostatečně přesvědčivá. Přikazuje sluhům, aby uklidili pokoj a vynesli všechny kusy, které byly ohněm nebo nárazem na podlahu poničeny tak silně, že je nebude možné opravit. Lady Eleanor nechává pro Charlottu připravit další pokoj a své instrukce zakončuje rázným: „A pospěšte si, to dítě by mělo být rychle dáno do postele.“

Isabela si zjevně všimla jejího pozoruhodně klopotného vyjadřování, ale pod mým varovným pohledem se raději sklání k Charlottě a klidným hlasem ji utěšuje. Není divu, že dívka je stále ještě rozrušená ze ztráty svého čtyřnohého kamaráda.

„Říkala jsem ti, Adriane, že ten pes nepřinese nic dobrého.“ Lady Eleanor se skoro utrhuje na vévodu. „Měl jsi ho dát utratit, hned jak se objevil na hradě. Sám víš, že jsem tě varovala, že s ním budou jenom starosti.“

Charlotta se znovu dává do hlasitého pláče. Isabela jen bezmocně vzdychá nad nemístnými a necitlivými slovy Charlottiny pěstounky. I mně je drobné dívky líto, ale ani já, ani Isabela jí nemůžeme jejího mazlíčka vrátit. Oba víme, že nepatřil do této doby. Poslala ho sem Lathenie, aby jí poskytl dočasné krytí. A teď se samozřejmě nemůže vrátit. Brána vedoucí právě do tohoto období historie se zavře, jakmile s Isabelou najdeme nějaké dostatečně klidné místo, abychom mohli zavolat Marcuse. Stačí pouze vyslovit jeho jméno – hlasitě a dostatečně zaníceně. Uslyší nás a ve vteřině vrátí zpět do Citadely.

Tahám Isabelu za rukáv a šeptám. „Tady už jsme skončili, svou práci jsme odvedli.“

Sotva znatelně přikyvuje na znamení, že mi rozumí, a pak se obrací k lady Eleanore. „Pokud je Charlottin pokoj připraven, ráda bych ji dala spát.“

Přistupuje k nám vévoda, bere dívku do náručí a pevně si ji tiskne k hrudi. „Děkuju vám, že jste se o Charlottu tak oddaně starali, ale dnes ji uložím na lůžko sám.“

Okamžitě přibíhá lady Eleanor a nervózně tahá vévodu za rukáv. „Půjdu s vámi, a až děvče usne, nechám přinést trochu medoviny. Ta vám jistě uklidní podrážděné nervy.“

Vévoda a Eleanor společně odcházejí a nedlouho po nich z pokoje mizí také sluhové, kteří odstraňovali nejhůře poškozené kusy nábytku. Konečně jsme s Isabelou sami.

„Jak jsi to dokázal?“

Zavírám dveře za posledním z vycházejících mužů a otáčím se zpět. „Prosím?“

Zvedá ruku a napodobuje moje pohyby, když jsem odrážel Latheniin výboj. „To s těma rukama.“ Přechází až ke mně a chytá mě za prsty. Takřka současně je ale zase s tlumeným výkřikem pouští. „Máš je strašně horké! Bolí to?“

Pomalým pohybem zvedám ruce k ramenům, co nejdále od Isabely. Ještě pořád je cítím, ale myslím, že horkost a s ní i přetrvávající slabá bolest brzy přejdou. „Už je to skoro v pořádku. Nemusíš si dělat starosti.“

„Bála jsem se, že mi tu před očima vybuchneš a shoříš, stejně jako ten plamen, který jsi vytáhl z krbu.“

Jistě ode mne čeká nějaké vysvětlení. „Je to prostě jenom způsob, jak bojovat s nesmrtelnými. Naučil jsem se to už hodně dávno. Nic víc v tom není.“

Zírá na mě skrz přivřená víčka. Zdá se, že teprve teď začíná být skutečně zvědavá. „Vážně?“ Nejprve se jí zvedá jeden koutek, chvíli po něm druhý. Své myšlenky si dobře chrání, ale i tak je mi jasné, že se chystá vyvodit nějaký úžasný závěr. „Celé ty dlouhé roky jsi přece musel být něčím žákem, že ano? Kdo byl tvůj učitel?“

Isabelin hlas zní dost zvláště. Jako by čekala, že má odpověď s sebou přinese vysvětlení všeho, co dnes večer viděla. Rozhodně bych jí nechtěl poskytnout informace, které by ji mohly přivést na nesprávnou stopu. Bojím se unáhlených soudů. Sám nevím, kdo byli moji rodiče. Vyrůstal jsem v mnoha různých rodinách, u chudých vesničanů i vojáků. V některých domácnostech jsem měl postavení sotva přesahující pozici otroka. Trochu klidu a jistoty jsem získal teprve v osmnácti letech, kdy jsem se stal členem organizace. Nemám žádné příjmení. Jedinou skutečnou rodinou mi byli Strážci. „Podívej, Isabelo. Charlotta je v bezpečí. Splnili jsme náš úkol a teď bychom se měli co nejrychleji vrátit.“

Pokouší se znovu chytit jednu z mých stále ještě lehce fosforeskujících rukou, ale já se rychle odvracím.

„Nikam nepůjdu, dokud mi neřekneš, kdo byl tvůj učitel.“ „Na tom přece vůbec nezáleží.“

Zvedá jedno rameno. „Tak proč bys mi to nemohl prozradit, když sám říkáš, že to není důležité?“

„Protože hned začneš fantazírovat a za chvíli ti bude všechno jasné. Nebo se mýlím?“

„No možná, ale aspoň bys to se mnou mohl zkusit? Uvidíš sám, jak to dopadne.“

„Musíme už jít, Isabelo. Po návratu nás čeká spousta práce.“ „Já vím. Ale teď už mě nepřemluvíš. Ani se nehnu, dokud neuslyším, kdo byl tvůj učitel.“

Zoufale úpím a nevěřícně kroutím hlavou. Je vážně strašně tvrdohlavá. Stojí tu přede mnou jako bohyně pomsty, rozkročená, s rukama založenýma v bok. Je jasné, že neustoupí ani o píd'. „Tak dobře. Byl jsem Lorianovým žákem. Teď už jsi konečně spokojená?“

„Jasně. To jsem si myslela.“ Člověk by čekal, že ji ta informace dokonale šokuje, ale ona se tváří, jako by mou odpověď předvíдалa. A pak se jí v hlavě objevuje další myšlenka. Usmívá se jako malé děcko před nerozbaleným dárkem. Stačí zatáhnout za šňůrku a z pestrobarevného papíru se vyloupne skvělé překvapení. „Řekni mi ještě jednu věc a slibuju, že tě už nikdy v životě nebudu otravovat.“

No tak o tomhle závazku bych si dovolil dost pochybovat, ale asi nemá cenu vzdorovat. Stále silněji se mě zmocňuje pocit, že bychom si měli pospíšet s přenosem. Jako by na nás v Citadele někdo čekal. „Tak dobře, ale bude to poslední otázka ohledně mé minulosti. Musíme okamžitě vyrazit, čas ubíhá až moc rychle.“

„Prozrad' mi, jak dlouho.“

„Tomu nerozumím. Co jak dlouho?“

„Jak dlouho jsi byl Lorianovým žákem?“

Na tohle se mi odpovídá moc těžko. Vážně vůbec netuším, proč mi příprava trvala tak dlouho. Možná jsem byl prostě jen nešikovný žák, kdo ví?

„Takže?“

„Vůbec nechápu, proč tě to tak zajímá, ale ať je to jakkoli, je fakt, že jsem u Loriany byl dvě stě let.“

SEDMÁ KAPITOLA ISABELA

Dvě stě let! Arkariana cvičil sám nesmrtelný a k tomu celá dvě století. Tak to je tedy něco. Asi toho o Arkarianovi ještě hodně nevím. A rozhodně bych se chtěla moc věcí dozvědět. Bylo dost zvláštní, jak přitahoval malou Charlottu. Proč asi? A to, že pracoval tak dlouho s Lorianem, je taky dost velká bomba!

Taky samozřejmě nemůžu zapomenout na ten zvláštní okamžik, kdy jsem ho objímala.

Ale má naprostou pravdu. Musíme se co nejrychleji vrátit zpět do naší doby. Dál už přenos nesmíme odkládat, mohlo by to být nebezpečné. V uších mi pořád ještě úplně jasně zní Latheniino varování. A taky je potřeba najít způsob, jak zabránit Lauře, aby si vzala život.

Dostáváme se do Citadely, ale bohužel nepřistáváme moc šikovně. Padáme jeden přes druhého a vzápětí ležíme na podlaze velmi podivné místnosti. Působí, jako by se neustále pohybovala. Arkarian mi pomáhá na nohy. „Něco tu není v pořádku.“

„Taky se mi zdá. Podívej se na ty stěny.“

Objevuje se zvláštně pokroucený dveřní otvor, vypadá, že se usilovně snaží udržet tvar. Arkarianovy oči se prudce rozšiřují. „Pojďme, rychle pryč!“

Dveře nemají svou běžnou velikost, musíme se přes ně doslova protlačit. Konečně jsme venku a dáváme se do běhu dlouhou chodbou. Arkarian je v čele, vede mě do nižších poschodí po schodišti, které nám rychle mizí pod nohama.

„Kam to jdeme?“ křičím na Arkariana.

„Musíme se dostat zpátky do svého těla.“

Napravo od nás se náhle otvírají dveře. Vypadají stejně nepravidelně jako ty předtím. Jakmile vstupujeme do místnosti, Arkarian mi mizí z očí. Otáčím se kolem dokola, začínám mít strach, co se s ním stalo. Naštěstí netrvá dlouho a vidím ho na druhém konci sálu. Zvedá se ze židle. S úlevou si všímám jeho modrých vlasů a fialových očí — zase ten starý Arkarian.

„Tady nemůžeme zůstat. Teď ještě musíme dostat zpět tebe. Vůbec nechápu, kde vězí Marcus. Co ho mohlo tak strašně zdržet? Měl by dohlížet na tvůj přenos z Citadely, což je samozřejmě běžně moje práce. Ale něco určitě není v pořádku, protože jsi pořád tady. Možná se po něm budu muset jít podívat a pomoci mu.“ Z výrazu mé tváře chápe, že se začínám bát. „Ale nejdřív ti najdeme nějakou bezpečnou místnost.“

„Vždycky jsem si myslela, že všechny prostory v Citadele jsou dostatečně zabezpečené.“

„To máš pravdu, v běžných podmínkách skutečně jsou. Ale máme tu také speciální bezpečné sály, jejichž stěny obsahují zvláštní ochranu, kterou nelze za žádných okolností proniknout.“

Hledáme dveře a průchod, ale nikde po něm není ani stopy. „No tak, co je?“ Arkarian stojí u zdi a marně rukama přejíždí přes místa, kudy jsme před chvílí vstoupili. „Otevři se!“

Světlo v pokoji se náhle mění, opakovaně mrkám a protírám si oslněné oči. „Arkariane?“ Pořád ještě hledá cestu ven a ničeho si nevšiml. Klepu mu na rameno a ukazuju směrem do středu místnosti. Právě se tam děje něco nesmírně podivného. Veškeré světlo se začíná pohybovat, krouží ve spirále a směřuje do jediného centrálního bodu prostoru, v němž jsme uvězněni.

„Isabelo! Rychle!“ Arkarianův hlas, zní zoufale. Prudce mě chytá za ruku a pevně ji tiskne. Během několika vteřin světelné paprsky zcela mizí. „Ať se bude dít cokoli, rozhodně se mě nepouštěj.“

„Co se to tu děje? Vůbec nic nevidím.“

„Někdo vysál světlo. Marcusi! Kde jsi? Dostaň nás odsud!“

Ale nic se neděje. Vtom se místnost otrásá silnou explozí a plní se jasně modrým a nachovým světlem. Na kratičkou chvíli zahlédnu Arkariana, jeho jemný obličej plný strachu, vlasy zježené všemi směry, jako by byly nabitě elektrickou energií. Natahuju k němu ruku, ale pak přichází náraz vzduchu a každý letíme dlouhým obloukem jiným směrem. Zády narážím na stěnu a hned nato dopadám na podlahu; hlava dostává silný úder o tvrdou dlažbu.

Když znovu otvírám oči, mám pocit, že mi snad praskla lebka, mám před sebou jen samé šmouhy. Ale i tak postupně rozeznávám postavu neobyčejně vysokého muže. Má silně nahrbená ramena a celkově působí, jako by každou chvíli měl padnout na všechny čtyři. Je zahalený do širokého karmínového pláště a tvář si kryje hlubokou kapucí. Naklání hlavu na stranu a nepřátelsky na mě vrčí. Je to úplně zvířecí zvuk. Cítím, jak na mně přistávají drobné kapičky jeho slin, stahuju se co nejvíce dozadu a vyděšeně se tisknu na stěnu. Co se to tu probíhá děje?

Obr se ode mne odvrací a drsným hlasem štěká několik rozkazů k někomu na druhém konci místnosti. Očima sleduju naznačený směr a vzápětí spatřím starého muže, hluboce sehnutého a sešlého věkem. Tato zvláštní figura ale není adresátem. Kolem se pohybují čtyři – příšery, které se nepodobají žádnému tvorů, s nímž byste se mohli setkat kdekoli na zemi. Zpočátku se mi zdá, že podivně plavou vzduchem, pak si ale všímám, že mají křídla. Jedna z nich padá s tlumeným nárazem na zem. Přistává na podivné končetiny silně připomínající lidské nohy.

„To by stačilo!“ Vysoký muž je řídí ostrým hlasem. „Podejte mi klíč a raději rychle zmizíme z tohotohle doupěte spravedlivých. Dělá se mi tu špatně.“

Zvedám se a pátrám po Arkarianovi. Jedna potvora se otáčí stranou a na jejích zádech teď naprosto jasně vidím neforemná křídla. Několikrát udeří do vzduchu a zpod jejich konců

vykouknou ruce. Další tvor zachroptí a odstrkuje prvního stranou. Ten padá na zem a obrací se ke mně malýma kulatýma červenýma očima. Úlekem ani nedýchám.

Muž v nadouvajícím se plášti natahuje ruku v rukavici a chytá jedno z křídel. „Vstávej!“

Stvůra se klopotně hrabe vzhůru a zlostně přitom vřeští. Všimám si, že na podlaze něco leží. Je to Arkarian! Ale něco není v pořádku. Je celý zkroucený a vůbec se nehýbe. Vtom vidím, že nohy i ruce má svázané řetězy spojenými velkým zámkem. Někam ho odnášejí. Srdce prudce poskakuje a končí až někde vysoko v hrdle. Můj děs se ještě stupňuje, když zpozoruju, jak k Arkarianovi přistupuje stařec a sype na něj jakýsi popel. Chci vykročit vpřed a zastavit ho, ale po úderu jsem stále ještě příliš omámená. Neudržím rovnováhu, potácím se jako opilá.

„Upevněte kolem něj klec. A rychle!“ Poslední slova zase přichází od muže v karmínovém plášti.

Konečně se mi daří trochu srovnat krok a dostávám se až k němu. Chytám jej za paži a ze všech sil se na ni věším. „Co to děláte? Nechte ho být!“

Otáčí ke mně hlavu a zpod kapuce mě zasahuje mocný rudý záblesk, jako kdyby mu z očí šlehaly plameny. Na mé prosby neodpovídá.

Vůbec nemůžu uvěřit, že je to všechno skutečnost. Zaplavuje mě nesmírný vztek a s ním i nová síla, kterou teď tak nutně potřebuju. Vyskakuju jako zběsilá a chystám se muži přede mnou vyškrábat oči. Je ale hrozně vysoký, takže mu nakonec pouze tluču pěstmi do hrudi. Má ji tvrdou jako kámen. Jednou rukou mě takřka bez námahy odstrkuje a já končím na podlaze. Nechci se ale vzdát. Opět vstávám a zabořím mu rameno do žaludku.

Další rána mě odmršťuje přes celou místnost. Jakmile se znovu začnu sbírat, jeho ruka se zvedá a míří přímo na mě. Prsty mu září modravými paprsky. Téměř současně mě zasahuje silná rána, tělem mi projíždí mocný ráz připomínající výboj elektrického proudu. Chci se postavit, ale nohy mi vypovídají službu. Jsem příliš slabá. „Kam ho to berete?“

Žádná odpověď. Nic. Jen ticho. Pak se ke mně obr přece jen otáčí. Ze všech sil se mu snažím pohledem proniknout pod kapuci. Nakonec přece jen slyším jeho hlas. „Na místo, kde vládne temná noc a černé kosatce se lesknou v záři krvácejícího měsíce.“

Jeho slova mi připadají povědomá. „A to je kde?“

Poslední otázce už nevěnuje pozornost. Teď ho zajímají stěny místnosti, které se začínají podivně chvět. Je jasné, že ho to zneklidnilo. Nejbližší nestvůra to odnáší prudkou ránou hřbetem ruky. Bolestně kvílí a plácá křídly. „Rychle, ty ubohá kreaturo.“ Hned nato se stáčí ke starci a ptá se ho, zda je hotov.

„Já jsem připravený.“ Jeho věkovitý společník se při odpovědi dává do kašle a v následující chvíli se celý otřásá.

Místnost vibruje stále víc, jako by se bouřila proti tomu, co se v ní odehrává. Vzduchem se rozléhá ohlušující zvuk hromu. Na stěnách se objevují rozeklané praskliny, nejdříve tenké jako vlásky, ale stále se rozšiřují. Ze všech stran nás zalévá oslepující světlo. Pod jednou z mých nohou se najednou rozestupuje země. Rychle vyskakuju a dostávám se na druhou stranu široké pukliny. Muž znovu řve na své nestvůry. „Citadela našla způsob, jak zlomit Keziahovo kouzlo. Musíme odsud. Hned!“

Ve chvíli, kdy vydává svůj poslední příkaz, se kolem Arkarianova těla uzavírá zlatá klec, takže se takřka nemůže hnout.

„Rychle!“

Každou chvíli mi zmizí z očí. To přece nesmím připustit. Nějak je musím zastavit. Ale místnost se přede mnou vlní, vše je rozostřené a jednotlivé postavy se mi každou chvíli ztrácí z očí. Snažím se je držet otevřené a na všech čtyřech se pomalu plazím k vetřelcům. Vtom mě ale oslepuje jasný záblesk. Když zmizí a já se mohu zase rozhlédnout, nic nevidím. Po dvou mužích, obrovi, starci a jejich čtyřech zruďných pomocnících tu není ani stopy.

OSMÁ KAPITOLA

ISABELA

Běžím, co mi síly stačí. Ale kam vlastně? Vždyť ani nevím, jakým směrem se vydat. Citadela je pro mě stále ještě naprostá záhada. Při každém pobytu jsou zdejší chodby a schodiště úplně jiné. Žádná z místností nevypadá stejně. Všude kolem se objevují dveře vedoucí do stovek místností; chodby vedou ke schodům, které mi takřka okamžitě mizí pod nohama. Procházím několika podobnými místy a nakonec se ocitám na pohybuující se podestě, pod níž je jen prázdný prostor. Je to vlastně poprvé od Arkarianova únosu, co se na chvíli zastavím. Pokouším se zklidnit dech do rytmu, který by se alespoň trochu blížil normálu, a pečlivě udržuju rovnováhu.

Vtom se přímo přede mnou otevírají dveře. To je šance. Odrážím se a letím vzduchem. Mám pocit, jako bych se vrhala do nějakého nového neznámého světa. V chodbě, do níž jsem se dostala, jsou převážně bílé stěny – nějaký tvrdý kámen, pravděpodobně mramor. Schody tady nemizí, naprosto tiše kloužou.

Klopýtám do prostorné místnosti plné zvláštního světla. Nad hlavou mám ten nejpodivnější strop, jaký jsem kdy viděla. Je vytvořen z mnoha jemně zdobených desek, které se zvedají k jedinému bodu. Jednotlivé části jsou vyrobeny z leptaného skla, křišťálu a podobných materiálů. Vše oslnivě jiskří, až oči přecházejí.

Skláním hlavu a mířím přes celou místnost k dalšímu silnému zdroji světla, velké prosklené stěně. Při pohledu pod sebe zjišťuju, že jsem pěkně vysoko, přinejmenším sto poschodí od země. Trochu se mi z toho pohledu točí hlava. Pak si ale všímám, že na nádvoří hluboko pode mnou mezi spoustou exotických květin a keřů stojí početná skupina lidí. Působí dost zvláštním dojmem. Jejich oděv se rozhodně nepodobá ničemu, s čím byste se mohli setkat v Angel Falls. Až na několik málo výjimek tvoří větší či menší hloučky. Někteří ukazují různými směry, jiní krouží hlavou. Tu a tam je dokonce vidět plačící postavu. Z celého výjevu na mě padá zvláštní tíseň. Kdo jsou ti lidé? Proč vypadají tak ztrápeně? Jde snad o Arkariana? Vědí, co se s ním stalo?

Kdybych jen dokázala najít cestu dolů na nádvoří, jistě by se tam našel někdo, kdo by mi pomohl.

Prudce se otáčím a chvíli nevím, co dělat. Pocit ohrožení se mění v naprostou paniku. Znovu se rozbíhám, otvírám jedny dveře za druhými, zkouším různé směry. Nechci si připustit, že vlastně vůbec netuším, kde jsem.

Vtom narážím do nějakého muže. Pevně mě bere za paže a chvíli se mnou třese. „Uklidni se a nikam neutíkej.“ Jeho silný zvučný hlas mi připadá povědomý.

Je to Carter. Tedy pan Carter, můj učitel dějepisu. Zároveň je to taky člověk, který připravuje naše výpravy do minulosti, něco jako koordinátor nebo tak nějak. Ale tentokrát zastupoval Arkariana a měl na starosti celou misi, od začátku až do konce. Včetně našeho bezpečného návratu do Citadely. Vždycky jsem si myslela, že hlavním ústředím pro takovou práci jsou Arkarianovy pracovny, ale Carter stojí přímo přede mnou tady v Citadele.

Chtěla bych se ho zeptat na spoustu věcí, ale Carter mi nedává čas k otázkám. Nečeká ani, až mu vysvětlím, jak jsem se tu ocitla, a bez přípravy na mě ječí: „Tady nemáš co dělat! Čas tu běží jako zběsilý. Ani nevíš, jak strašně rychle. Chvilku stůj klidně, ať tě můžu dostat domů.“

„Ale pane Cartere –“

Silně mě tiskne a rozhodným pohybem rukou mě usazuje na zem. „Já vím, Isabelo. Víím, co se stalo Arkarianovi.“

Zvedám hlavu a dívám se mu přímo do očí. Najednou se cítím neuvěřitelně slabá. „Řekněte mi, co můžu udělat, abych ho dostala zpátky do Citadely?“

„Nejdříve se musíš dostat zpátky ty sama! Do své doby, své postele a především svého vlastního těla.“

„Ale –“

Carter mě nenechává větu dokončit a pevným hlasem pokračuje. „Jakmile budeš tam, kde máš být, chci, abys o všem pověděla ostatním. Sejdeme se v Arkarianově pracovně. Tam budeme v bezpečí. Společně se pokusíme vymyslet, jak mu pomoci.“

„Nejdříve mi ale řekněte, kdo jsou ti lidé, které jsem viděla dole na nádvoří?“

Očima se mi vpíjí do tváře, otevírá ústa, ale ta se pohybují zcela bezhlasně. Nehodlá mi odpovědět. Jako by mu v tom něco bránilo, něco mimo jeho vlastní vůli. Možná že o tom v Citadele nesmí mluvit. Já chci ale vědět víc. „Tak mi alespoň prozradte, proč vypadají tak strašně smutně?“

Na chvíli odvrací hlavu, ale pak ji znovu stáčí zpět. „Naříkají nad ztrátou Arkariana.“

Cítím, že to zdaleka není všechno. Zvedám obočí, možná ho tak popíchnu k podrobnějšímu vysvětlení.

„Také je docela možné, že tu někde mezi sebou máme zrádce.“ Carter mi nedává prostor, abych si promyslela význam jeho posledních slov, jejich nesmírný dosah na naši budoucnost. Bez dalšího otálení zvedá ruku a klidným pohybem mne nutí zavřít oči. „Žádné další otázky, Isabelo. Ne tady.“

Když znovu zvedám víčka, zjišťuju, že jsem ve své posteli. Právě jsem se vzbudila z klidného spánku. Do místnosti proniká ostré světlo, na chvíli mě úplně oslepuje. Vedle postele se něco hýbe, vyskakuju do sedu a vyděšeně ječím. Je to ale jenom Matt. Kroutí se v nafukovacím křesle, zřejmě se mu v něm neseďí moc pohodlně.

Slyší, že jsem vzhůru, a okamžitě se do mě pouští. „Konečně jsi zpátky. Máš velké štěstí, že máma musela do práce hodně brzy ráno.“

Poslouchám ho a v žilách mi pění krev. Proč tady ztrácíme čas takovými nesmysly, když je potřeba zachránit Arkariana? Jako smyslů zbavená se škrábu ven z postele, přiskakuju k Mattovi a pevně ho chytám za ramena. Nechtěně mu přitom trhám límeček od košile. „Stalo se něco hrozného!“

Ve vteřině mu z obličeje mizí všechna barva. Bere mě za ruce a opatrně je uvolňuje ze své košile a poté krátkým pohybem ohmatává poškozenou část. „Co se děje?“

Odstrkuju ho z cesty a vrhám se ke skříni. Prohrabuju se hromadou věcí a bleskově na sebe natahuje džíny a tričko. „Unesli Arkariana!“

„Cože?“

„Sežeň ostatní. Musíme připravit záchrannou akci.“ Stojí a němě na mě hledí s pusou otevřenou dokořán.

„Rychle, Matte!“

„Cože chceš, abych udělal?“

Zastavuju se a snažím se zklidnit roztěkané myšlenky. „Dobře, tak pomaleji. Vzpomínáš, jak jsme mluvili o tom, že je nás devět Vyvolených?“

Přikyvuje a odpočítává na prstech. „Ty, já a Ethan. Pak Ethanův táta a pan Carter. Jo a samozřejmě ještě Jimmy, na toho bych klidně zapomněl.“

Snažím se ignorovat Mattovu poslední poznámku. Dobře vím, že mámina přítelkyně nemá v lásce. Ale nikdy se s ním nepokusil sblížit. Nemůže ho znát zdaleka tak dobře jako já, která jsem se toho o něm za posledních dvanáct měsíců dost dozvěděla. „A nesmíš vynechat Rochelle. Ta je teď taky členkou organizace.“ Ještě jsem ani nedořekla a už bych se nejraděj kopla. Zmínka o jeho bývalé přítelkyni Matta pravděpodobně stále ještě dost bolí. „Nezlob se, Matte. Víím, že bys na ni nezapomněl.“

Hledí na mě takřka bez výrazu. Rychle dodávám. „Chci říct, klidně na ni zapomeň.“

Pomalou zvedá levé rameno, jen trochu, sotva znatelně. Asi mi tím chce dát na srozuměnou, že mu vůbec nevadí mluvit o Rochelle. Samozřejmě je to naprostý nesmysl. „S

tou už jsem skončil. Jenom nemůžu..., některé vzpomínky se mi prostě samy od sebe pořád vrací. Nic víc.“

Chvíli jsme tiše. Teď ještě musím vylovit své hnědé boty. Někde tu musí být, teda včera jsem je tu určitě viděla. Konečně jednu mám. Kouká zpod postele.

„To je jenom sedm.“ Mattův hlas zní naprosto vlažně, bez sebemenší špetky zaujetí. Snažím se tomu nevěnovat pozornost, byť mě ten vláčný tón dost dráždí. Jsem na pokraji zhroucení, a to i bez Mattova přičinění.

„Arkarian,“ dodávám. „A pak ještě ta dívka.“

V očích se mu na několik vteřin zažehují jiskry, zírá před sebe, jako by právě upadl do transu. „Myslím, že si na ni pamatuju. Nebyla náhodou součástí té iluze, kterou Ethan oklamal Marduka?“

„Přesně tak. Ale Ethan ji na chvíli zhmotnil, byla tam s námi živá a naprosto skutečná. Jmenuje se Neriah, Je to Mardukova dcera. Od chvíle, kdy její otec zradil organizaci, se musí skrývat. Tyhle informace jsou moc důležité a měl by sis je pamatovat.“

„V pořádku.“ Odpovídá úsečně a rozpačitě se chytá za bradu.

Musím ho trochu povzbudit. Usmívám se na něj a očima ho přesvědčuju, že jednou i on zvládne všechny ty věci kolem organizace. Musí. Arkarian mu věří a spoléhá na něj.

„Takže já to shrnu, jestli nevádí. Chceš, abych šel a sehnal všechny Vyvolené.“

Koušu se do rtu. Teď nesmím vybuchnout. Jenom trpělivost. „No určitě se ti nepodaří spojit s Rochelle. Ta je na nějakém bezpečném místě, kde na ni organizace dohlíží.“ Matt přikyvuje, takže vidím, že můžu pokračovat. S každou další vteřinou ve mně zesiluje pocit, že nesmíme marnit čas. „Neriah prozatím neprošla přijímacím ceremoniálem. Její čas teprve přijde. Takže s tou taky nemůžeme počítat. Možná bude nejlépe, když se rozdělíme a každý seženeme část ze zbývajících Vyvolených. Ethan je už asi ve škole.“

„Jimmyho už jsem pár dnů vůbec neviděl. Teda ne že bych se po něm nějak sháněl.“ Trochu sarkasmu si v této souvislosti zjevně nedokáže odpustit.

„Protože má práci ve Veridianu. Snaží se ho co nejlépe zajistit. Ale rozhodně bys měl zastihnout Shauna.“

Zdá se mi, že to trvá celou věčnost, ale ve skutečnosti uběhla sotva hodina, když do Arkarianovy pracovny vstupuje Ethan se Shaunem. Už tu na ně netrpělivě čekáme.

Jakmile spatřím Ethana, nemůžu se udržet a rozbíhám se k němu. Vteřinu dvě se objímáme, cítím jeho pevný stisk. Pak mě od sebe rázně odtáhne a dívá se mi do tváře. „Stalo se něco strašného, že? Co je to?“

„Unesli ho, Ethane.“

„Koho unesli?“ ptá se Shaun a zlehka mě tahá za paži. Všimá si, jak moc jsem vyděšená, a kolem očí se mu objevují hluboké vrásky.

Velmi, velmi slabým hlasem ze sebe vytlačuje odpověď. „Arkariana.“

Shaun okamžitě tuhne, z jeho prázdného pohledu je jasné, že stále ještě nechápe, co jsem právě řekla. Ethan mi bolestivě zaboří prsty do ramene. „Jak se to stalo?“

Prudkým pohybem se vysvobodím z jeho sevření a vysvětluju. „Byli jsme spolu v Citadele – vraceli jsme se z výpravy do Francie – a v jedné místnosti nás překvapili dva muži. Nějaký stařec a obr. Taky tam byly čtyři neuvěřitelné příšery, které skoro nedokážu popsat. Úplně zrůdy.“

„Dozvěděla ses od nich, kam Arkariana odnášejí?“

„Ten obr říkal...“ Zastavím se uprostřed věty. Najednou mi dochází, kde jsem ta slova slyšela – od samotného Marduka. A tytéž věty někdy v noci slýchává i Ethan ve svých děsivých snech, v nichž se mu připomíná smrt jeho malé sestry.

Dokončuju své vyprávění. Ethan se sotva drží na nohou. Matt mu rychle pomáhá do židle. „A kde je to místo, kde se kosatce lesknou v záři krvácejícího..., jak že to bylo?“

Ethan upřeně zírá na Matta, oči má úplně rudé. „Přesně o něm mluvil Marduk těsně předtím, než vložil na Seřinu hlavu svou obrovitou ruku a vysál z ní všechen život.“

„No sakra,“ bezděčně vykřikuje Matt a nervózně se dívá na Shauna. „Co to teda znamená. Chcete tím říct, že je Arkarian mrtvý?“

Shaun se viditelně snaží zachovat klid, opakovaně krčí rameny a podrážděně se škrábe na pažích. „Není třeba předpokládat hned to nejhorší. Unáhlené závěry nikomu nepomohou. Vůbec nevíme, jaké má vládkyně úmysly. Řídí se koneckonců především zákony rozvratu a chaosu, takže logiku bych v jejím jednání zrovna nehledal.“

„Naše včerejší výprava byla past.“

Tahle poslední věta mi znovu vrací jejich pozornost. „Co tím chceš říct?“ ptá se okamžitě Ethan.

„Setkali jsme se s Lathenií. Čekala, že uvidí tebe.“

Ticho. Dlouhé ticho a pak najednou všichni mluví jeden přes druhého. Ale slova jsou v současné chvíli to úplně poslední, co potřebujeme. „Půjdu a zachráním ho.“

Shaun se dotýká mého ramene. „Musíme to pořádně promyslet.“

Podrážděně ucukávám. „Nevím, o čem byste chtěli přemýšlet? Potřebujeme plán, nic víc.“

„A taky trochu informací, že ano.“ Tahle poslední poznámka přichází překvapivě ode dveří.

Pan Carter — no konečně!

„Kde jste proboha byl tak dlouho?“ Ethanova otázka mě zaráží svým podezřívavým tónem. Ti dva spolu nikdy nevycházeli. Co si jenom Cartera pamatuju jako učitele v naší škole, vždycky byl na Ethana hrozně tvrdý. Někdo by řekl, že si na něj zasedl. Často jsem tomu vůbec nerozuměla. Jindy se mi ale zdálo, že je na něj tak přísný, protože v něm vidí velké možnosti. Možná věří, že mu kázeň a tvrdá práce prospějí.

„Pan Carter včera večer řídil celou akci. Není to tak dávno, co jsme se setkali v jedné z chodeb v Citadele.“

„Aha.“ Vidím, že jsem Ethanovi nahrála. Teď je na koni. „Takže jste byl u toho, když Arkariana unášeli.“

Shaun kroutí hlavou směrem k synovi. „Bud' zticha, Ethane. Myslím, že zacházíš moc daleko.“

Ale můj bývalý učitel se nenechá jen tak odbýt. „Možná že zacházím, možná ne. Pan Carter má každopádně podivnou schopnost být v pravý čas na nesprávném místě. Pokud se dobře pamatuju, byl to právě on, kdo nám minulý rok řekl, že Marduk se zmocnil Matta.“

„To přeháníš, Ethane. Ani Carter by při svých jistě velkých schopnostech nedokázal něco takového zorganizovat.“

Všechny tyhle spory nám Arkariana zpátky nepřivedou. A právě teď mě nic jiného nezajímá. „Drž pus, Ethane! Nech pana Cartera, ať nám řekne, co ví.“

Ethan mě překvapivě poslechne a Carter se dává do vysvětlování. „Arkariana odnesli do svého vězení.“

„Kam? Kde to je?“

Hledí na mě neobyčejně smutným pohledem. „Je to temné místo, Isabelo. Moc temné. Žádný smrtelník by do něj neměl vstupovat, tedy alespoň bez dostatečné ochrany. Říká se mu podsvětí.“

Přistupuju až k němu, takřka se dotýkáme špičkami nosů. Snažím se mluvit naprosto jasně. „Půjdu tam pro Arkariana s ochranou nebo bez ní. Tma mě neděsí, pane Cartere. Nezapomínejte na dar lady Arabelly.“

„Já ale mluvím o skutečně hluboké tmě, Isabelo.“

„Vezmu si s sebou svítilnu.“

„A jestli se s ní něco stane?“

„V úplné tmě se nedokážeš pohybovat ani ty, Isabelo.“ Za tohle připomenutí vděčím Ethanovi.

Carter se vrací ke svému vyprávění, zjevně má ještě něco důležitého na srdci. „Musíte si všichni uvědomit, že do podsvětí nelze vstoupit a už vůbec ho nejde opustit.“

„Ale Arkarianovi únosci se tam dostali, proč bychom nezvládli totéž?“

„Průchod do tohoto světa může otevřít jen nesmrtelný. Jistě je to Latheniina práce.“

„Pak musíme požádat o pomoc Lorian.“ „Lorian.... Lorian zatím váhá.“

„Jéžíšmarjá proč?“ Svůj bezmezný údiv musím vykřičet co nejhlasitěji.

„Je to příliš nebezpečné. Musela bys najít cestu tam a zpět, ale to není vše. Jak by ses vyznala v podsvětí – to je prakticky nemožné. Právě teď potřebujeme všechny Strážce, nemůžeme si dovolit riskovat oslabení organizace. A pak je tu velké nebezpečí prolínání světů, míšení druhů...“ Carter se při posledních větách celý chvěje. „Musíš pochopit, Isabelo, že bytosti obývající podsvětí nemají žádnou duši.“ Carter náhle zmlkne a uhýbá pohledem kamsi do strany.

Pozorně sleduju jeho tvář a snažím se pochopit význam sdělení. Chvilí přemýšlím a pak mi to konečně dochází. „Ale to není vše, že ne?“

Přikyvuje a takřka okamžitě pokračuje. „Lathenie chce Arkariana jednou provždy vymazat ze světa.“ Dlaněmi si usilovně tře spánky, zřejmě jej trápí bolest hlavy. „Pokouší se otevřít bránu do doby, v níž přišel Arkarian na svět.“

„Chce ho zabít jako malé dítě?“ Skoro se to bojím vyslovit.

„Před porodem, po něm, nevím, výsledek bude stejný.“ Všichni na něj hledíme naprosto ohromeně, nejsme schopni slova. „Hodlá ho držet v podsvětí tak dlouho, dokud se jejím lidem nepodaří dostat do příslušného okamžiku v dějinách a jednou provždy ho odstranit. – tělo a dokonce i duši.“

Matt po nás střídavě přejíždí pohledem. „Tak co uděláme? Přece tomu musíme nějak zabránit.“

Snažím se představit svůj plán. „Především se musíme vydat zpět v čas a zabránit bohyni a jejím žoldákům, aby zavraždili malého Arkariana. A pak – nezkoušejte mě zastavit, nemáte na to dost argumentů – ho půjdu hledat do toho... toho podsvětí. Dojdu si pro něj a přivedu ho zpět, děj se co děj.“

Ethan mi pokládá ruku na rameno. „Já půjdu s tebou.“ „Já taky.“ přidává se bez rozmýšlení Matt.

Zase už se naše hlasy nesnesitelně kříží a mísí do nesrozumitelného blábolu. Jeho význam je ale naprosto zřejmý. Kromě Matta tu není nikdo, kdo by chtěl, aby se taky zúčastnil výpravy.

„Nezvládl bys to, Matte.“ Ethan mu rozhodně nechce ublížit. Ale právě teď je pro něj přední záchrana Arkariana a na city svého žáka se nemůže příliš ohlížet. Vidím, jak Matt protahuje obličej, a všímá si toho i Ethan. „Prostě na to nemáš ještě dost zkušeností, nic víc v tom není. Jakmile se začnou objevovat tvé schopnosti –“

Matt ho utíná ostrým máchnutím ruky. „Nech toho, Ethane. Všichni víme, že s mými vrozenými dary je to úplně beznadějně, tak se nezdržujeme a raději přemýšlejme, jak zachránit Arkariana.“

Hlavou mi běží vzpomínka na nesmírnou sílu Latheniiných rukou, znovu ji vidím v souboji s Arkarianem. Ethan by v něm neobstál, přestože i on je nesmírně schopný a dost zkušený. O Mattovi raději ani nemluvím. „Půjdu jen já sama.“

Tahle čtyři slova vyvolávají všeobecné zděšení. Jeden přes druhého se mi snaží sdělit, co si myslí o mém rozhodnutí.

Carter hlasitě tleská rukama zvednutýma nad hlavou. „Všichni buďte chvíli ticho! Vůbec mě neposloucháte! Musíme postupovat pěkně od začátku. Jestli Arkariana nezachráníme hned při porodu, dál už se nebudeme mít čím zabývat.“

Všichni tuhneme uprostřed pohybu a němě na něj zíráme. „Tribunál už připravil podrobný plán a my se jím budeme řídit. Především, ty Isabelo, nikam nepůjdeš sama. Ethan tě doprovodí. Já budu tuhle výpravu zpět do Francie řídit z Arkarianovy pracovny. Ty Shaune, půjdeš za Jimmym do Veridianu. Najdeš ho a přivedeš zpět.“

„A co mám jako dělat já?“ Do nečekaného ticha vpadá napjatý Mattův hlas. „Sedět někde v koutku a cucat si palec, zatímco vy všichni budete riskovat své životy?“

Dlouho mu nikdo neodpovídá. Asi neexistuje odpověď, která by mu poskytla útěchu v téhle nelehké situaci.

Carter obrací oči k podlaze, je naprosto zjevné, že Mattovi Tribunál žádnou úlohu nepřichystal.

Konečně se do věci vkládá Shaun. „Poslouchej mě dobře, Matte. Vysvětlím ti to naprosto jasně. Nejdeš s námi, protože organizace nemůže dopustit, aby se ti něco stalo. To, jestli se tvoje schopnosti už objevily nebo ne, nemá s jejich rozhodnutím vůbec nic společného. Jsi pro nás prostě příliš cenný.“

DEVÁTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Probouzí mě chlad. Prsty mám celé ztuhlé, úplně bez citu. Nohy mě tíží jako dva kameny, jsou skrz naskrz promrzlé, jako by celé hodiny vězely ve studené zemi. Pokouším se trochu zahřát pohybem, ale obě ruce mám řetězy pevně svázané za zády. Na obličeji cítím cosi ledově chladného, snad nějakou kovovou mřížku. Vůbec nic nevidím, všude kolem je neproniknutelná tma. Jakmile sebou začínám škubat, zjišťuju, že jsem uzavřen v těsně přiléhající kleci. Obepíná mi ramena a spoutané nohy a neposkytuje mi prakticky žádný prostor. Netuším, kde jsem, ačkoli mám velmi silné podezření. Cítím, že se pohybuju po nějaké hodně nerovné cestě, každou chvíli nadskakuju na zadní části otevřeného vozu. Jak jsem se sem dostal? Jestliže je mé tušení skutečně správné, pak je velká škoda, že jsem při průchodu průrvou mezi světy nebyl při vědomí. Jistě to musí být úplně jiný zážitek než pouhý přesun v čase.

Jako poslední se mi vybavuje vzpomínka na Isabelin obličej ve chvíli, kdy nás zasáhl výbuch a oba jsme se rozletěli do opačných koutů místnosti. Zbytek je zahalený v neprůhledné mlze. A teď jsem na jakémsi podivném místě, kde dokonce i vzduch čpí zvláštními výpary. Připomínají mi pach z tlejících mořských řas nebo hnilobné vody z močálů. Doufám, že tu nebudu dlouho.

Nevím, jak bych dokázal přežít v téhle přízračné temnotě bez jediného paprsku světla, kdybych zde musel strávit zbytek života.

Někde vpředu hoří dvě pochodně, vypadají jak světla majáku. Jednu z nich drží starý muž opírající se o hůl. I s její pomocí jen stěží udržuje rovnováhu. Zvedám hlavu a prohlížím si druhý zdroj světla. Je to také otevřený plamen, nese ho podstatně větší postava s nahrbenými rameny zahalenými ve vzdouvajícím se plášti. Hrubým, hrdelním hlasem vydává nějaké příkazy. Ten zvuk už jsem někde slyšel. Vzpomínám, kde to jen mohlo být, a na chvíli dokonce zapomínám na pronikavý chlad.

Vysoký muž natahuje ruku a ta v následující vteřině těžce dopadá na podstatně menší stvoření po jeho boku. Obr v plášti do něj ještě několikrát kopne nohou obutou do vysoké

těžké boty. Stařec vše jen nezúčastněně sleduje. Vtom se vůz náhle zastaví a tři další postavy podobné právě potrestané bytosti seskakují na zem a nemotorně se blíží ke svému druhovi. Mladší z mužů na ně chrlí přívál nadávek. Jeden z netvorů ostře skřehotá a opakovaně mává nemotorně působícími křídly, která ho sotva stačí na zlomek vteřiny odlepit od země. Další přistupuje k mému vozu a nahlíží do něj rudě žhnoucíma očima. „Je vzhůru.“ Jeho hlas zní huhlavě, jako by se mu jazyk nemohl vejít do úst.

Muž v plášti řve další instrukce. „Postarejte se o něj, jak jsem vám přikázal. Za chvíli budeme na místě.“

Po jeho posledních slovech dvě z neskutečných stvoření s jediným mávnutím křídel vyskakují na vůz. Zvedají se nade mnou a takřka zcela zastíňují světlo vycházející z pochodní. V nastalé tmě nedokážu rozeznat jejich rysy, ale je mi naprosto jasné, co mají v úmyslu. Zkousím použít všechny své schopnosti, abych se dostal z řetězů. Nic se ale neděje. Dvojice zrůd na mě skáče. Marně se snažím bránit kopáním spoutaných nohou. Nemá to žádný význam. Rány padají jedna za druhou a po krátké chvíli se přidávají i další dva křídlatci.

Bijí mě strašně dlouho. Instinktivně přitahuju nohy co nejvíce k hrudi, abych si alespoň trochu ochránil břicho a vnitřní orgány, ale zároveň si jasně uvědomuju, že kopance do odhalených zad můžou být stejně nebezpečné. Konečně mi dochází, o co jim jde. Chtějí mě zmlátit do bezvědomí. Zjevně netouží, abych sledoval, kudy budeme cestovat, a možná si zapamatoval směr. Jako kdyby to vůbec bylo možné. Úmyslně povoluju všechny svaly a snažím se působit co nejuvolněji. Po pravdě k mdlobám nemám stejně nijak daleko. Konečně mě nechávají být a seskakují na zem. Netrvá dlouho a vůz se zase už pohybuje.

Teď je důležité zhluboka a pokud možno pomalu dýchat, musím se rychle zklidnit. Pokud se chci z téhle strašlivé situace dostat, budu jistě potřebovat všechny své schopnosti. Kéž bych mohl použít křídla. Ale jestli jsem skutečně v podsvětí, pak by mi tento způsob přepravy byl naprosto k ničemu, protože průrvu mezi oběma světy dokáže otevřít pouze nesmrtelný. Klidně bych tu mohl bloudit z místa na místo, ale k čemu by mi to vlastně bylo?

Ještě jednou zkousím povolit řetěz a vší silou se opírám do těsně přiléhající klece. Vše drží pevně. Zoufale se snažím vybavit, jakým způsobem bych mohl uniknout. Bohužel naprosto marně, ačkoli nevynechávám ani své schopnosti. Tyhle bytosti nade mnou mají nějakou zvláštní moc. Skoro to působí, jako by mě očarovaly. Je ale skutečně možné, že by uměly kouzlit? Tomu se mi moc nechce věřit.

Po několika dalších neúspěšných pokusech využít zkušenosti a znalosti, které jsem nastrádal za dlouhá staletí práce pro organizaci, již jen klidně ležím na zádech a snažím se trochu ulevit svému zmučenému tělu. Neumím se sice sám vyléčit, ale vím, jak trochu zmírnit bolest.

Vůz konečně zastavuje. Čekám, že se každou chvíli znovu objeví mí nestvůrní průvodci, takže raději držím oči zavřené a předstírám, že jsem stále ještě v bezvědomí. Dva se shýbají k ramenům, dva k nohám a společnými silami mě zvedají. S potěšením si uvědomuju, že asi nebudou nijak zvlášť silní. Pravděpodobně je hodně omezuje jejich výška — sahají sotva do poloviny těla dospělého muže. Navíc křídla jim podle všeho nejsou příliš k užtku, spíše jim překáží v pohybu.

Před námi se s hlučným skřípotem otvírají dveře. Procházíme dál a vzápětí stojíme u dalších, tentokrát snad dokonce železných. Otáčí se v závěsech a přitom vydávají zvuk, jako když se tře kov o kov. Hned za nimi mě nosiči pouští na zem. Je tu také ten starý muž. Několikrát si odkáslává a sípavě lapá po dechu.

Vstupuje obr v plášti. „Uvolněte mu řetězy.“ Svůj povel doprovází rázným pohybem. Na zem letí klíč. Tentokrát jej slyším zblízka, velmi zřetelně. Tělem mi prochází záchvěv hrůzy, takřka se mi zastavuje srdce. Ten hlas přece patří Mardukovi. Ale jak by to bylo možné? Marduk už je dávno po smrti. Pak si ale uvědomuju, že ho Ethan zabil během výpravy do

minulosti. Teď by tedy měl podle všeho bezcílně bloudit mezisvětím, ztracená duše bez těla. Co ale dělá tady? Ne, rozhodně by tu neměl být, tedy pokud..., pokud se pro něj Lathenie nevydala do říše šedivých stínů a nepřivedla ho zpět.

Konečně ze mě sundali klec a já se mohu volně svalit na bok. V duchu se připravuju na možnost, že nade mnou skutečně stojí samotný Marduk. Netrvá dlouho a podezření se mi potvrzuje. Obr, který na mě shlíží z výšky, není nikdo jiný než náš zapřísáhlý nepřítel. Živý a v plné síle. Ale přesto to není ten stejný muž, kterého si pamatuju. Vlastně se stěží dá vůbec nazvat člověkem. Během pobytu v mezisvětí se strašně změnil a výsledek je naprosto zdrcující.

Budu muset nějak varovat Strážce. Ale jak? Bez svých schopností mnoho nezmůžu.

Namáhavě polykám, snažím se ze sebe dostat několik slov, přestože vlastně ani nevím, co bych měl říct. Marduk stojí těsně u mě a ve zvednuté ruce drží pochodeň. Konečně si můžu prohlédnout starého vrásčitého muže s bílými vlasy a také čtyři příšery, zčásti lidi, zčásti ptáky a další zvířata. Nohy a ruce by klidně mohly patřit člověku, ale zbytek těla je celý pokryt hrubou naježenou zvířecí srstí.

Jedna z potvor se ke mně nahýbá. „Je vzhůru.“ Sotva srozumitelná slova vychází z hranaté tlamy, která připomíná prasečí rypák, s ptačím zobákem, natož pak s ústy nemá takřka nic společného.

Zvedám hlavu a dívám se na Marduka, nebo tedy spíše stvůru, v kterou se změnil. Překvapeně zjišťuju, že se některými rysy docela podobá těm podivným bytostem, které si zjevně drží jako své vojáky. Docela by mě zajímalo, jestli někdy v minulosti i oni nebyli lidmi? Není to hezká představa, celý se při ní chvěju.

Marduk si stahuje kapuci z hlavy. Vší silou se snažím neuhnout pohledem. Jeho jediné oko se dvojnásobně zvětšilo a září jako rudý plamen. Na místech, kde mu dříve rostly zlatavé vlasy, má jen bílé štětiny, které mu pokrývají celé temeno a zabíhají dolů po čele až k hustému přečnívajícimu obočí.

„Takže se zase setkáváme, starý příteli.“ Konečně jsem se zmohl alespoň na tuhle jedinou větu.

Moje uvítání se mu zjevně moc nelíbí, vztekle vrčí a v následující vteřině dostávám kopanec do boku. Stáčím se do klubka a vši silou potlačuju strašlivou bolest. Tak dobře, zkusím hovor navázat nějak jinak. „Pobyt v mezisvětí tě trochu změnil.“

Ozývá se další zachroptění, tentokrát mi připomíná skutečně vepře. Už jenom chybí, aby zakvičel a odcupital do chlívků.

„Kam jste mě to odnesli?“

Ani nečekám, že by mi odpověděl, takže překvapeně sleduju, jak otevírá polovinu znetvořených úst. „Teď jsi v mém světě.“

Rozhlížím se po kamenných zdech a železných mřížích. Vše se topí skoro v úplné tmě, jejíž intenzita člověka takřka oslepuje. „Jestli je tohle tvůj svět, pak žiješ na docela chmurném místě, Marduku. Neřekl bych, že sis nějak moc polepšil, starý brachu.“

Jeho těžká bota mě zasahuje přímo do žaludku. Je to tvrdá rána, po níž se mi do krku hrne povodeň žluči. Chce se mi zvracet. Bez dlouhého odkladu následuje další úder, tentokrát do spodní části stehna. Nohu mi stahuje příšerná křeč. Je vidět, že Marduk se nezměnil jen po fyzické stránce, taky je daleko podrážděnější a ztratil smysl pro humor. Lathenie musí být radostí bez sebe. Pokud ale chci přežít, asi bych měl pečlivěji volit slova. Na kritiku zjevně není vůbec připravený.

„Připoutejte ho.“ Úsečně štěká svůj rozkaz a otáčí se ke mně zády, aby rozsvítil několik pochodní zavěšených v držácích na stěnách. Celou dobu přitom něco mumlá směrem ke starci.

Celý prostor je teď dostatečně ozářen. Už je mi jasné, co si pro mne nachystal. Stojí tu plně funkční skřípec, zjevně čekající na svou oběť. Podle množství pavučin, kterými je

ověšený, odhaduju, že už přinejmenším několik set let. „Máš dost zastaralé metody.“ Zatímco Marduka častuju poslední poznámkou, okřídlené zrůdy mě zvedají ze země. Nechci se jen tak vzdát. Ze všech sil kolem sebe kopu, ale nakonec mě přece jen společným úsilím dostávají na mučidla a pevně přivazují.

„Středověcí vládci byli velcí mistři v různých útrpných technikách a skvěle dokázali vynucovat přiznání.“ Marduk mluví nebezpečně sebejistě.

„Nepochybuju, že zrovna ty o tom něco víš.“

„Máš pravdu, skutečně jsem hodně trpěl. V těch dobách si mých schopností nevážili zdaleka tak jako dnes.“

„Zachránil tě Řád?“

Marduk vztekle supí a vzápětí mi na tváři přistává jeho slina. Prstem míří na chybějící polovinu obličeje. „Myslíš, že mě Řád skutečně dokázal uchránit před bolestí?“

Možná bych mohl namítnout, že to přece byla jen jeho vlastní chyba, že se dostal do sporu s Shaunem. Ale z jeho tvrdého výrazu je mi jasné, že rozhodně není přístupný nějakým racionálním argumentům.

Z nosních otvorů jeho prasečího rypáku vychází obláčky páry. „Řeknu ti jen tohle, Arkariane. Tvůj pobyt tady ve vězení je jen dočasný. Bohyně hledá způsob, jak ti zabránit, aby ses jakkoli pletl do jejích záležitostí. Taky po tobě bude jistě chtít pár odpovědí. Neboj se, bude tu dřív než...“

Stařec se dává do kašle, tentokrát se mi zdá, že úmyslně. Takřka okamžitě jej ale chytá záchvat a už zase celý píská a rachotí.

Marduk čeká, až se jeho druh zklidní. Celou tu dobu na mě upřeně hledí svým jedním přimhouřeným okem. Vypadá, jako by uvažoval, zda má přerušenou větu dokončit a prozradit mi její pointu. Nakonec prudce škube nahrbenými rameny, zřejmě konečně dospěl k rozhodnutí. „Lathenie tady bude dřív, než jednou provždy zmizíš z vašeho pozemského světa.“

Jeho výběr slov mě děsí. „Zmizím ze světa? Jako kdyby...“ „Jako kdybys nikdy neexistoval.“

„To by ale znamenalo, že mě zabije při porodu nebo ještě před ním usmrtí mou matku.“

„Brána do doby, kdy ses narodil, se už otvírá, právě v těchto chvílích, kdy spolu mluvíme. Máš ještě několik hodin. Pak s tebou naši vojáci skončí. Každopádně budeš mít dost prostoru, abys Lathenii odpověděl na pár otázek. Měl by ses cítit poctěn. Vládkyně trvala na tom, že tě bude vyslyšet ona sama. A pak, starý příteli, přestaneš existovat. Konec.“ Právě teď jeho vtipnou imitaci mých vlastních slov příliš neoceňuju.

Snažím se nedat na sobě znát, jak moc mě vyděsil. Přece nezemřu tady v tom odporném vězení. Škubu rukama, zkouším pevnost popruhů, ale ty se ani nehnu, jen se mi o to silněji zařezávají do zápěstí. Ozývá se ostrý syčivý zvuk, takže rychle obracím hlavu zpět k Mardukovi. Dívám se do jeho ohyždné tváře a vzápětí na hrudi cítím ránu bičem. Jako nůž prochází šaty a zanechává krvavý šrám na kůži. Košile se barví do ruda, skvrna se rychle zvětšuje, zřejmě to není jen povrchové zranění.

„Takže.“ Mardukův hlas zní zlověstně. „Než se objeví moje paní, měl bych pro tebe taky několik dotazů.“

„Klidně se ptej, ode mě se nic nedozvíš.“

Vzduch prořezává další rána bičem, zasahuje mě do prsou, přesně ve stejném úhlu jako ta první. Klidně mohl použít řeznický nůž, výsledek by byl stejný.

„Napněte ho.“ Na Mardukova slova přiskakují dva netvoři a společnými silami pomalu otáčejí kolem.

Všechny údy a klouby mám jako v ohni, cítím, jak se mi natahují šlachy. Marduk zvedá ruku a kolo se zastavuje. „Kde ukrývají mou dceru?“

Vidím ho pouze koutkem oka. Tak tohle je snad ta vůbec poslední otázka, kterou bych od něj čekal. Možná proto, že směřuje do naprosto osobní oblasti. „Někde, kde je před tebou v bezpečí.“

Ruka mu padá a natahování pokračuje. Zaplavuje mě nesnesitelná bolest, ani nevím, jak se mi daří zadržovat křik. Ne, skučet před Mardukem nebudu. To raději zemřu. Jeho ruka už zase plave vysoko vzduchem a ohavní trýznitelé po vynaložené námaze odpočívají. „Je pravda, že patří mezi Vyvolené?“

„Ano. Patří, stejně jako kdysi i ty.“

Ve výrazu mé tváře ho zřejmě něco rozrušilo, protože se náhle odvrací a dokonce se mi zdá, jako bych v jeho jediném oku zahlédl cosi jako lítost. Jakoby pro sebe mručí. „Takže budeme stát proti sobě.“

„Nemuselo by to tak být, Marduku.“

Prudce se stáčí zpět. „Ne, tak to opravdu nebude, protože ty mi teď řekneš, kde je.“

Chystá se znovu zvednout ruku, ale než stačí vydat nový příkaz, rychle jej zastavuje. „Můžeš mě tady klidně zabít, Marduku. Třeba hned teď, jestli máš chuť. Ale rozhodně se ode mne nedozvíš, kde schovávají tvou dceru. A taky by sis měl hodně dobře promyslet, co tomu asi tak řekne Lathenie, až se dozví, že jsi ji připravil o příležitost položit mi své otázky.“

„S tím si nemusíš dělat starosti, drahoušku.“ Latheniin hlas se rozléhá po celé místnosti již několik vteřin předtím, než ji skutečně spatřím. „Už jsem tady. A až s ním skončím, budeš mít dost příležitostí trochu se pobavit.“

Marduk přikyvuje a se sklopenou hlavou ustupuje o krok dozadu.

Mezitím se Lathenie plně zhmotnila. Vidím, že má na sobě dlouhé bílé šaty přepásané nachovou šerpou, která se jí skvěle hodí ke rtům. Hned vedle ní se objevuje postava mladého muže, bezesporu smrtelníka. Vteřinu dvě se mi zdá, že ho odněkud znám, ale pak se otáčí stranou a dojem rychle mizí.

Lathenie stojí přímo přede mnou, takže mám výbornou příležitost dobře si ji prohlédnout. Takto blízko jsem byl jen u jediného nesmrtelného a tím byl Lorian. Celých dvě stě let jsem byl jeho žákem, takže jsem ho dost dobře poznal. Jsou velmi odlišní. Vlastně bych o nich měl spíše mluvit jako o protikladech. Zatímco Lorian je laskavý (alespoň většinou), má jemnou průhlednou kůži a oči, jejichž pohled má takovou sílu, že do nich takřka nelze pohlédnout, Lathenie se daleko víc podobá obyčejným lidem. Myslím, že by se našlo jen málo mužů, kteří by ji nepovažovali za velkou krásku. Je tedy skutečnou ironií osudu, že její milenec – její spřízněná duše, jak jinak by ho mohla zachránit z mezisvětí – je tak neuvěřitelně... znetvořený.

Přesně čte mé myšlenky, a přestože já sám tuto schopnost nemám právě pod kontrolou, nechává mě nahlédnout do svých. Vnímám, jak strašně zuří. Marduk je sice naživu, ale není to ten starý kavalír, navždy se změnil. Dobře ví, že každý z nás má jen jednu spřízněnou duši, a ta její se bezmála změnila v jiný živočišný druh. Není divu, že jí to drásá duši.

Lathenie se otáčí k chlapci a spaluje ho přísným pohledem. Je v moc špatné náladě. Hoch přebíhá očima mezi vládkyní a Mardukem a ruce se mu začínají třást. Jeho velitelka ukazuje prstem na kolo a mladík jím takřka bez námahy otáčí.

Na Marduka to udělalo velký dojem. „Skřeti to sotva zvládli ve dvou.“ Pochvalně se na něj dívá. „Pokaždé když se setkáme, jsi o něco silnější.“

Latheniina bojovníka uznání zjevně těší a ještě mocněji se opírá do kola. Skřípec mi nesnesitelně natahuje kosti. „Zatím stačí.“ Bolestí ta slova sotva slyším. Její hlas zní velmi přísně. „A teď mi, Arkariane, povíš vše, co potřebuju.“

„Nic ze mě nedostanete!“

„Skutečně tomu věříš?“ Lathenie mi nehty ostrými jako hřebíky přejíždí po tváři, od oka až ke koutkům úst. Zůstávají mi po nich hluboké rány, bolest mi proniká hlavou. Snažím se ji

odvrátit. Pevně mě chytá za bradu a prudkým pohybem mi ji narovnává zpět. „Kde je vstup do starobylého města?“ „To nevím.“

„Lžeš!“ Kyne směrem k chlapci a ten bez otálení posouvá kolo o několik centimetrů kolem osy. Zatínám zuby, abych nezačal křičet. Nehodlám Lathenii předvádět svou slabost.

„Ten vstup, Arkariane!“

Tvrdohlavě držím rty pevně stisknuté.

Zpoza zubů jí vychází ostrý sykot, zjevně němý rozkaz svému katovi. Mladík mu rozumí a tlačí na kolo. Všemi končetinami mi prochází neuvěřitelně spalující bolest. „Pověz mi, kde jsou schované zbraně.“

S každým pootočením kola je stále těžší skrývat myšlenky. Bojím se, že už je dlouho před Lathenii neuhlídám. Fyzické utrpení mě zbavuje schopnosti soustředit se. Snažím se nevyvolávat žádné obrazy, ale je to takřka nadlidský úkol. „Vůbec nevím, o čem to vlastně mluvíš.“

„Jsou uložené někde ve sklepení Veridianu?“

„O žádném sklepení nevím.“

Lathenie se na chvíli otáčí a já mám pár nesmírně cenných vteřin, abych si trochu uspořádal myšlenky. Když ale zase spatřím její tvář, v ruce drží kus železa. Jeden jeho konec vkládá do plamene pochodně zavěšené na stěně a drží ho tam, dokud není rozpálený do ruda. Pak ho pomalým pohybem nese ke mně a zastavuje jej nad mýma očima. „Řekni mi všechno, co víš o těch zbraních. Všechno, rozumíš?“

Skutečně o nich začínám přemýšlet, vzpomínám, kde jsou a co mi o nich říkal Lorian. Vybavuju si věty popisující jejich sílu, jejich schopnost zabíjet tvory bez duše. Vše mi to bez ladu a skladu víří hlavou. Ne! Prudce se zastavuju. Nepřemýšlej! Před očima se mi objevuje truhla, v níž jsou bezpečně uzamčeny. Je bohatě zdobená zlacenými vzory... Ne! Dost!

Lathenie si uvědomuje, o co se pokouším, a vybuchuje vzteky. „Skutečně se odvažuješ skrývat přede mnou, co víš?“ „Možná že jsem silnější, než si myslíš.“

Na vteřinu se jí v rozšířených zornicích objevují ohnivé blesky, ale pak odstupuje stranou. Zdá se, že ji moje prosté tvrzení poněkud vyvedlo z míry. Proč by ale mělo? Přece vážně nemůže věřit, že jsem silnější než... co vlastně?

„Myslíš, že jsi úžasně chytrý, Arkariane. Odpověz mi na mé otázky, nebo ti tady ten žhavý pohrabáč zabodnu přímo do srdce.“

Ani vteřinu nepochybuju, že by toho byla skutečně schopná. Ale nějak se mi nezdá, že by si dala takovou práci s mým únosem a přemístěním do podsvětí, jen aby mě při první příležitosti zabila. Jistě ode mne bude chtít získat nějaké důležité informace. „Jen do toho.“

Zvedá ruku a drží žhnoucí železo jen několik centimetrů nad kůží zakrývajícím divoce pumpujícím srdce. „Kdo má klíč?“

Tak to jsem nečekal. Pokud jsem tomu až doposud dobře rozuměl, Lorian se domnívá, že klíč má právě Lathenie. Rychle míchám neposlušné myšlenky, matu stopu a snažím se hrát překvapeného. „Jaký klíč? Zase už nechápu, na co se mě ptáš.“

Moje hra ji ale evidentně nebaví. Je stále vzteklejší. „Klíč od pokladnice se zbraněmi! Klíč, kterého se nemohou dotknout ruce žádného smrtelníka.“

Takže je to jasné. Klíč nemá ani jedna strana a nikdo ani neví, kde je. Neuvěřitelné! Až se odtud dostanu, rychle o tom musím informovat Tribunál. Bude je to velmi zajímat. Hledím na Lathenii s nechápavým výrazem. „Vážně ti nerozumím.“

Vztekle zaráží pohrabáč hluboko do země, kde okamžitě vybuchuje a rozlétá se na stovky drobných kovových kousků.

Místností se vznáší sprška jisker. Stojí s odvrácenou tváří, jako by přede mnou chtěla skrýt své pocity. Pak se ale zase dává do řeči. „Ještě mi budeš užitečný, alespoň dokud navždy nezmizí tvá duše.“

Její slova mi znějí jako osudová hrozba. „Co tím chceš říct?“

„Dost se divím, že jsi na to nepřišel sám, Arkariane.“ Nečeká na mou odpověď. Výsměšně se směje a pokračuje ve vysvětlování. „Kdyby náhodou nevyšel můj plán zabít tě hned po narození, tví přátelé si pro tebe určitě přijdou. Možná se jim skutečně podaří projít do podsvětí, ale cestu zpátky už jistě nenajdou. To bude pro organizaci pěkná rána, že Arkariane? Asi ji to dost oslabí. Lorian mi pak bude zobat z ruky, bude líbat zemi, po které chodím. A tak je to správné. Přesně tak to mělo být od samého začátku.“

„Nejsou tak hloupí, jak si myslíš. Jestli se pro mě skutečně vydají, pak určitě budou taky vědět, jak se dostat zpět.“

Lathenie okamžitě propuká v hlasitý smích. „Nikdo mimo mě neví, kde je průrva průchodná, jen já znám její slabé místo.“

„Skutečně jen ty? Tomu se mi nechce věřit.“

Upřeně na mě hledí, zjevně jsem ji svým sebejistým tónem přece jen nahlodal.

„Sama jsi se prozradila, když jsi rozpoutala tu nesmyslnou bouři nad Angel Falls.“

„Ach ano, ta bouře. No tedy, musím říct, Arkariane, že jsi mě zklamal. Nejsi tak chytrý, jak se o tobě říká. Skutečně si myslíš, že jsem to předem nepromyslela a řádně nenaplánovala. Jestli se tví druhové skutečně odváží proniknout do říše tmy, můžeš si být jistý, že mezi smrtelníky se už nevrátí. Nikdy tě nenajdou. Zbytek svých ubohých životů stráví nekonečným putováním v podsvětí. Nebude trvat dlouho a přijdou o rozum. Po čase možná dokonce i o duši.“

Teď je ta pravá chvíle, abych se pokusil získat alespoň nějakou užitečnou informaci – pro případ, že by došlo k nejhoršímu a Ethan, Isabela nebo někdo další by se rozhodl pro záchrannou akci. „Dobrá, sama přiznáváš, že dolů k nám se dostat mohou. Proč by tedy neměli najít zase cestu ven. Přece není tak nesnadné zapamatovat si místo, kterým přišli.“

„Vážně si myslíš, že jsem tak naivní, abych ti prozradila, jak poznat, kde se nachází průrva vedoucí na svět smrtelníků?“ Dívá se na mě zúženýma očima a v koutcích jejích nachových úst hraje lehký úsměv. „Ale tohle ti přece jen řeknu. Bez světla průrvu nikdo nenajde.“ Rukou opisuje široký oblouk. „A jak sám vidíš, mnoho ho tu není.“

„Člověk by řekl, že barevný záblesk bude na tmavé obloze dostatečně zřetelný.“

„Na vnitřní straně otvor světlo neodráží.“ Prudce se zastavuje a pevně k sobě tiskne zuby.

Je pravda, že černý záblesk na temné obloze nikdo nenajde. Asi mi nezbyvá než doufat, že Isabelu ani Ethana nenapadne riskovat cestu do podsvětí. Možná by bylo lepší, kdyby vyšel Latheniin plán zabít mě těsně po narození. Organizace by tak místo tří bojovníků ztratila jen jednoho.

Vládkyně se rozhlíží kolem sebe, jako by něco hledala. Pak se obrací na mladého muže. „Kam se poděli Skřeti? Okamžitě mi je přiveď.“

Chlapec na mě vrhá překvapivě soucitný pohled, vteřinku váhá a pak vybíhá z místnosti. Latheniiny oči se mění ve dvě sotva zřetelné škvíry. Všimla si vojákovy nerozhodnosti a je viditelně znepokojená.

Za malou chvíli do podzemní cely neohrabaně vbíhají známí okřídlení tvorové, kterým Lathenie říká Skřeti. Dívají se na mě rudě žhnoucíma očima, z nichž lze snadno číst potěšení. Někteří dokonce několikrát zamávají křídly. Z napůl otevřených prasečích rypáků jim skapávají sliny a přistávají na hrudi hustě porostlé srstí.

Pohledem kloužu k bohyni. Jaký úkol si pro ně asi tak přichystala? Dívá se mi přímo do tváře a klidným hlasem poroučí svému mladému bojovníkovi. „Odvaž ho. Ať ho Skřeti pořádně zmlátí. Přestat smí teprve tehdy, až bude na samém pokraji smrti. Pak ho odvez na Obsidiánový ostrov a dobře ho tam zajisti. Jestli si pro něj přijdou, budou hledat marně.“

Nato se ke mně Lathenie obrací zády a spolu s Mardukem vychází z místnosti. S malým odstupem je sleduje také stařec. Mladík ale zůstává se mnou a okamžitě uvolňuje popruhy, které mě držely na skřipci. Bezvládně padám na zem. Skřeti se na mě vrhají a pouští se do své práce. Chlapec odvrací zrak.

DESÁTÁ KAPITOLA

ISABELA

Carter řídí naši cestu do minulosti, kde máme zachránit Arkariana. Lathenie se ho hned po narození chystá zabít. Citadelou procházíme bez sebemenších potíží. V převlékacím sále dostáváme nový vzhled, i když já vlastně vypadám naprosto stejně jako při naší poslední výpravě do Francie, na níž mě doprovázel právě Arkarian. Jak se ukázalo, Lathenie měla ke svému poslednímu zásahu dvojí důvod. Samozřejmě se chtěla zbavit Ethana, ale také potřebovala poznat Arkarianovu budoucí matku, přestože jí v té době bylo pouhých šest let. Teď je mi jasné, proč se dívka na mého průvodce obracela s takovou důvěrou.

Takže jsem zpátky ve středověké Francii jako Phillipa Montereyová a doprovází mě Jean-Claude, což je samozřejmě Ethan. Jenže tentokrát je Charlottě už šestnáct let a každou chvíli se jí má narodit dítě.

„Co se to ksakru stalo?“ Ethan hlasitě vykřikuje, ale přitom naprosto chladnokrevně uhýbá střele z anglického luku.

Další šíp sviští kolem mé hlavy, jen o milimetry míjí boltec ucha.

„Rychle k zemi!“ Ethan ještě trochu zvedá hlas a prudkým pohybem mě strhává na kolena.

Vypadá to, že Carter má s organizací naší cesty nějaké potíže. Dostat nás bezpečně na správné místo je zřejmě nad jeho síly. „Pozor, Isabelo, za tebou!“

Bleskově se otáčím kolem vlastní osy, právě včas, abych odrazila útok mečem. Ethan se vrhá po vojákových nohou, sráží ho k zemi a dalším rychlým pohybem ho odzbrojuje.

Teď už je jasné, že nás Carter odeslal přímo doprostřed prudké bitvy mezi francouzským a anglickým vojskem. Všimá si nás nějaký Francouz bojující hned vedle nás. „Kde jste se tu proboha vzali?“

Nevím, jak bych mu měla vysvětlit, že tu stojím ve středu bojiště a mám na sobě dlouhé zelené šaty a jemné hnědé střevíce. Zvedám rameno a bezradně, nicméně dostatečně výmluvně se usmívám.

Voják si nás chvíli pozorně prohlíží, oči mu udiveně sjíždí od hlavy až k nohám. „Bez pořádného brnění tady moc dlouho nevydržíte.“ Odbíhá a dobrou minutu obchází okolní mrtvé vojáky. Po chvíli se vrací a já i Ethan od něj dostáváme meč a štít. Když mi podává zbraň, ukazuje na ni a zúčastněným hlasem se ptá: „Umíte s tím zacházet, má paní? Raději se držte u mě, budu vás chránit.“

Ethan pobaveně zvedá obočí a významně koulí očima.

Útočí na nás anglický voják na koni. Ethan ho šikovní ránou odráží. Je to tady moc nebezpečné. A navíc nemáme čas, abychom se zdržovali bojem. Nemluvě o tom, že by nás mohli zabít, případně my bychom mohli usmrtit někoho, kdo by dnes vůbec neměl zemřít. Opatrně se tlačíme směrem k okraji bitevní vřavy. Konečně jsem dostatečně blízko lesa, nedaleko je houština keřů, v kterých bychom mohli zmizet. „Za mnou, Isabelo. Rychle.“ Ethan mluví přiměřeně naléhavě.

Meč i štít pouštím na zem a vrhám se do hustých větví. Za pár vteřin už stojíme pod stromy. Noříme se hlouběji do lesa a zvuky třeskajících mečů se pomalu vzdalují. Konečně se můžeme zastavit a na chvíli si oddechnout. Taky bychom se měli zorientovat, myslím, že ani jeden z nás netuší, kde jsme.

„Zdá se ti tu něco povědomé?“ Ethan ví, že jsem v téhle oblasti vcelku nedávno byla s Arkarianem. „Nebo Carter zmastil i tohle. Možná nás nechal přistát na úplně neznámém, třeba stovky kilometrů vzdáleném místě.“

„Carter určitě dělá, co může.“

„Vážně? Nebo nás třeba poslal do té hrozné bitvy naprosto úmyslně, co říkáš.“

Nevěřicně kroutím hlavou. „Co proti němu pořád máš?“ Ethan znechuceně odfrkuje.

„Samozřejmě jsem si všimla, že je na tebe ve škole dost přísný. Ale třeba je to jeho záměr. Možná z tebe chce dostat to nejlepší, přinutit tě k ještě lepším výkonům a tak.“

Ethanovy pohrdlivé zvuky se rychle mění v záchvat kašle, mám strach, že se udusí. Několikrát ho plnou silou plácám po zádech. Rychle zvedá ruku, zřejmě už je v pořádku. „To stačí, Isabelo.“

Konečně zase klidně dýchá. „Je fakt, že si při vyučování dost lezeme na nervy. To nepopírám. Ale o to mi teď nejde. Jestli chceš vědět, proč mi skutečně vadí... No musím přiznat, že to asi bude znít divně, ale já to tak cítím. Možná je to ten můj instinkt.“

Teď je asi řada na mně, abych se mu pořádně vysmála, ale na to se tváří až moc vážně. A taky je pravda, že na Ethanův instinkt se většinou dá dost spolehnout. „Podívej, Ethane, myslím, že zrovna teď nám propírání Cartera nijak nepomůže. Nezapomeň, že jdeme zachránit Arkariana.“

„Máš pravdu.“ Mluví smířlivěji a okamžitě se začíná rozhlížet kolem sebe. „Musíme najít cestu z lesa.“

Chvilí nám to trvá, ale po určité době se konečně dostáváme na nějaké pole, takže máme podstatně lepší výhled. Přímo před námi vede cesta směřující do míst, která se podobají obrazu v Arkarianově kouli.

Konečně vidím i hrad, je skrytý za vnější ochrannou zdí lemovanou malými domky s doškovou střechou. Vypadá stejně velkolepě jako před deseti lety. Ale tenkrát vedle mě stál Arkarian. Při téhle vzpomínce mě bodá u srdce, stahuje se mi hrud'. Mám pocit, jako bych se nemohla pořádně nadechnout.

Ethan otvírá dřevěnou branku. Moje chvilková zamyšlenost mu neunikla a dokonce ji i správně pochopil. „Bude v pořádku, Isabelo. Společně se o to postaráme.“

Jsem mu za ten jeho optimismus moc vděčná. Procházíme společně brankou ve zdi a pomalu se blížíme ke vstupu do strážní věže. Nedaleko od ní mě Ethan opatrně stahuje za sebou za velký keř. „Nejprve bychom měli zjistit, jaká je situace.“

Ne, s tím nemůžu souhlasit. Už jsme ztratili dost času, když jsme se museli probíjovat z prudké válečné vřavy a pak ještě několik kilometrů pěšky cestovat k hradu. „Dnes by Charlotta měla porodit své dítě. Nesmíme na nic čekat. Už teď je možná pozdě.“

„Co teda navrhuješ? Máme jít přímo k bráně nebo co?“

Ethan to asi považuje za dobrý vtíp, ale mě to připadá jako skvělé řešení. „Přesně tak. Samozřejmě ale chápu, že bychom měli být co nejopatrnější, takže co kdybych tam šla sama?“

„Prosím?“

„Můžeš zůstat tady, pozorovat mě a hlídat, jestli se neděje něco podezřelého.“

Moc se mu můj nápad nelíbí, ale nakonec se s ním smiřuje. Nehodlám čekat, až změní názor, takže se raději rychle vydávám ke vstupu do hradu. Nacházím tu kovové klepadlo a několikrát s ním tluču do dveří.

Za několik minut mi otevírá nějaká služebná. „Co si přejete, slečno?“

„Mohla bych mluvit s lady Charlottou, prosím.“

„A koho mám ohlásit?“

„Jmenuju se Phillipa Montereyová, jsem dávná přítelkyně vévody a jeho dcery.“

Na služčině tváří se objevuje podezíravý výraz, kolem očí se jí kupí vrásky. „Slečna Charlotta není doma a vévoda, věčný pokoj jeho duši, je už několik let po smrti.“

„Ach tak.“ To je skutečně hrozná zpráva. Jak se s tou ztrátou Charlotta vyrovnala? Teď ale není čas na úvahy o jejím nešťastném osudu, především ji musíme najít. „Je velmi důležité, abys mi řekla, kde Charlottu najdu.“

Vrásek přibývá, teď už se jí krabatí i čelo.

Raději to rychle zkusím znovu, tentokrát trochu jinak, aby má otázka nezněla jako rozkaz. „Chci říct, je možné, že je někde u řeky?“ Rukou ukazuju přibližně směrem, kde podle nepříliš jasných vzpomínek leží zdejší vodní tok.“

Služebná je teď o trošku klidnější. „Asi víte, že slečna Charlotta...“

„Čeká dítě? Ano, to vím. A každou chvíli by mohla slehnout.“

Moje zasvěcenost udělala na ženu dobrý dojem. „No, dnes ráno si vyšla s pánem, který ji nedávno přišel navštívit.“

„Cože?“ Služebná už se zase tváří zachmuřeně. „To ubohé dítě se potřebovalo dostat trochu na čerstvý vzduch. Vévodkyně myslela, že by Charlottě procházka mohla jen prospět. Je stále tak vyděšená, hlavně teď, když se tak blízko hradu bojuje.“

Najednou mám pocit, že už nesmím ztrácet ani minutu. Do žil se mi hrne dávka adrenalinu. „Řekni mi, prosím, kam mířili?“

Služebná je ale zvyklá svou svěřenkyňu chránit. Na první pohled je zřejmé, že mi moc nevěří. „Proč bych vám měla povídat, kam šla? Nikdy v životě jsem vás neviděla. A ten pán byl moc milý, hrozně mu leželo na srdci, aby si slečna trochu odpočinula.“ Chvilí mlčí a pak o něco tišším hlasem dodává. „V posledních dnech se o slečnu Charlottu vážně moc hezky staral.“

Tak to teda ráda věřím. Služebné se ale se svými obavami svěřovat nebudu. Hlavně musím vymyslet způsob, jak si ji trochu naklonit. Pomalu se mě zmocňuje panika. Čas letí jako zběsilý a já tu stojím a bojuju s nějakou tvrdohlavou služkou. „Podívej se. Slečna Charlotta mě skutečně potřebuje. Každou chvíli může začít rodit a bez mé pomoci je možné, že nepřežije.“ To jsem neměla říkat. Charlotta přece umře tak jak tak – nedlouho poté, co na svět přivede Arkariana. Tak se to stalo před dávnými lety a já na tom nemůžu vůbec nic změnit.

Služebná ale zřejmě cítí naléhavost mé prosby a tentokrát je daleko vstřícnější. „Vzali si koš s jídlem a vydali se směrem k vodopádu, na louku, kde slečna s oblibou pořádá svačiny v trávě. Znáte to místo? Je to kousek před ohybem řeky.“

Jak bych na ně mohla zapomenout? Právě tam Arkarian Charlottu naprosto okouznil svými malebnými příběhy o starých řeckých bozích. Bohužel je to dost daleko. „Ano, vím, kde to je. Potřebovali bychom ale koně.“

„Kdo je to vy? Je vás tu víc? Kde jsou ti ostatní? Proč se přede mnou schovávají? A jak jste říkala, že se jmenujete?“

Nejraději bych se kopla. Tady už se nějaká další pomoc čekat nedá. Můžu být vůbec šťastná, že jsem se dozvěděla alespoň něco. Rychle utíkám zpět k Ethanovi a prudce jej chytám za rameno. „Musíme si pospíšet.“

Celou cestu běžíme. Zdá se, že nám to trvá nekonečně dlouho. Už nemůžeme být příliš daleko, každou chvíli uvidíme Charlottu. Vtom se Ethan náhle zastaví a stojí bez hnutí.

„Co se stalo?“ ptám se ho takřka bez dechu.

A pak to slyším i já. Křik. Táhlý vysoký zvuk, který i na tu dálku málem trhá bubínky. Nářek ženy trpící strašnými bolestmi.

„Proboha, oni ji chtějí utlouct.“ V Ethanově hlase je slyšet něco mezi úlekem a znechucením.

„Počkej, Charlotta skutečně křičí bolestmi, ale příčinou je spíš porod než útok násilníků.“ A nebude to snadná záležitost, klidně dodávám v duchu. „Musíme ty vrahy překvapit. Teď alespoň víme, že Charlotta stále ještě žije, a podle jejího hlasu se zdá, že dítě už přichází na svět.“

Rozhodně musíme být hodně opatrní. Klidně nás tu může čekat víc bojovníků Řádu. A pak je tu ještě jedna možnost, o které by měl Ethan vědět. „Mohli bychom taky narazit na psa. Velké zvíře, které není to, na co vypadá. Dávej si dobrý pozor.“

Jsme už tak blízko, že slyšíme hukot padající vody. Vtom vzduch protne další Charlottin výkřik a hned poté se ozvou její slova. „Něco se se mnou děje! Musíte mne odvést domů, pane. Prosím, vezměte mě domů.“

Konečně Charlottu vidím. Leží pod stromem. Její tělo se prohýbá do vysokého oblouku – zřejmě ji přemáhá bolest z dalšího stahu. Prsty křečovitě zarývá do plachty, kterou má rozprostřenou pod sebou.

Stojí u ní dva muži a nečinně přihlížejí. Jeden je dost neklidný, nervózně přenáší váhu z jedné nohy na druhou, chvílemi se drbe na hlavě a pak ji zase obrací k nebi, jako by tam něco hledal. „Nemohli bychom udělat něco, abychom jí trochu ulevili?“

Druhý, o něco vyšší muž s rusými vlasy a vousem soustředěně hledí na dívku, která se mu svíjí u nohou. „Stejně zemře. Moc se mi nechce zabíjet dítě, ať už je to kdokoli. Vím, že je to její výslovné přání, ale stejně se mi to nelíbí. Bude líp, když zemře v matčině těle, aspoň nám tak ušetří nepříjemnou práci.“

Tak to mi stačí. Víc vědět nepotřebuju. Slovo opatrnost mi náhle mizí z hlavy. Jako by se vykourilo. Bleskově vytahuju zpoza pasu dýku a s divokým řevem se vrhám na nepřátelské bojovníky. Na obranu mají jen několik zlomků vteřiny. Dlouhým skokem přistávám na netvorovi, který si před chvílí tak chladnokrevně přál Charlottinu smrt. Jakoby zdálky slyším další sténání. Je jasné, že dívka trpí daleko víc, než je běžné.

„Ty zbabělče.“ Syčím svému protivníkovi do ucha a ostří nože mu tisknu k hrdlu. Koutkem oka vidím, že Ethan následoval mého příkladu. Tedy ne že bych mu nechala prostor na rozhodování. Bojuje s druhým vojákem a zdá se, že si vede skutečně dobře.

Ten můj mě najednou prudce chytá za ramena a převalí mě na záda. Drží mi zápěstí a vši silou jím třese. Nechci pustit nůž. Zesiluje sevření, ruka bolí jako čert, mám pocit, že dál už to nevydržím. „Mě nedostaneš!“ S těmito slovy se prohýbám a kolenem ho prudce kopu mezi nohy.

V očích se mu objevuje skelně nepřítomný pohled a na chvíli zcela tuhne. Najednou mi připadá nějak povědomý. Asi si mého zájmu všiml, rychle se odmršťuje a snaží se mi zkroutit ruku za zády. Zjevně mě ale podcenil. Chytám ho za paži a vleže jej přehazuju přes rameno. Se zuřivým chrapotem se zvedá a nohou mě zasahuje přímo do žaludku. Z plic mi mizí poslední zbytky vzduchu. Lapám po dechu a sleduju, jak se proti mně vrhá plnou vahou svého těla. V poslední vteřině uhýbám. Potácí se prázdným prostorem, klopýtá a padá. Bohužel takřka okamžitě nachází ztracenou rovnováhu a připravuje se na další výpad. Tenhle chlap se prostě nedá umořit.

Ethan mezitím srazil svého protivníka k zemi a ve spěchu přebíhá ke mně, aby mi pomohl. Všimá si mého nože a silou vůle jej zvedá do natažené dlaně, přičemž druhou rukou ze mě současně stahuje neúnavného vojáka. Netrvá dlouho a nůž mu drží vodorovně u hrdla.

Nedaleko nás se druhý nepřítel pomalu probírá z mrákot, ale mě teď zajímá především hlasitě křičící Charlotta. Při pohledu na její ztrápenou tvář se mi málem zastavuje tep. Musím jednat. Obě ruce jí přikládám na žaludek a usilovně se snažím zmírnit bolest. Uvolňuju napnuté svaly a otvírám porodní cestu. Všude kolem je spousta krve. Bojím se o život dítěte, ale pod rukama stále cítím pravidelný, byť dost zrychlený tlukot jeho srdce.

Voják se zvedá ze země a ukazuje na mě. „Co to tam děláš?“ „Pokouším se zmírnit bolest, ty zvíře.“

„To nesmíš.“ Pokouší se mě odtáhnout stranou, ale mám dost síly a rychle se vracím k trpící dívce.

Snažím se najít nějaký argument, který by ho přinutil k odchodu. Kéž by to skutečně bylo tak lehké. Rozhodně to musím zkusit. „Přišli jste pozdě. Ted' už tady nic nezmůžete.“

„Cože? Co to vykládáš za nesmysly?“

„Já jsem totiž léčitelka. Copak to sám nevidíš.“ Vteřinu na něho upřeně zírám. „Už jsem odvedla svou práci. To dítě je v pořádku a bude žít. A pokud mi nic jiného nezbude, odnesu si ho s sebou a budu ho chránit.“

Má řeč na něj udělala dojem, jeho chování se okamžitě mění. Asi cítí porážku. Pohledem hledá svého partnera, u jehož krku Ethan stále ještě drží nůž. „Neposlouchej ji.“ Slyším z přiškrceného hrdla. „Dobře víš, jak dopadneme, jestli bohyni zklameme.“

První voják strachem poulí oči, vypadá to, že se ho zmocňuje panická bezradnost. „Tak co budeme dělat?“ Poslední slova pronáší podivně sípavým hlasem.

Muž s nožem u krku sebou najednou šubne a nohou se strefuje Ethanovi do slabin. Ten se bolestivě ohýbá k zemi a pouští dýku, které se zmocňuje jeho protivník a rychlým pohybem ji odhazuje do lesa. Ted' už stojí volný vedle svého druha a pokračuje. „Povím ti, co uděláme. Všechny je zabijeme, tedy mimo tady toho.“ Prstem ukazuje na Ethana. „Myslím, že by to mohl být ten, kdo probodl našeho velitele.“

Ethan se přesouvá blíž k místu, kde klečím vedle úpící Charlotty. Vyměňujeme si ustaraný pohled. Dívka vypadá zcela vyčerpaně. Porodní bolesti si vybírají svou daň. A není divu, když je nemůžeme zmírnit pohodlnou postelí a přispěním zkušené porodní báby. „Musíš něco vymyslet,“ syčím na Ethana. „Charlotta potřebuje naši pomoc. Začínám se bát o život dítěte.“

Ještě než má Ethan čas na chvíli se zamyslet, cítíme, že vzduch kolem nás je podivně horký. Ve stromě, pod kterým našla Charlotta útočiště, a také v nedalekých keřích to podivně praská. Listy se rychle krabatí a poté se rozpadají na prach. Zvedám hlavu a spatřím oba naše nepřátele. Stojí vedle sebe a ze všech sil se soustředí. „Máme problém, Ethane. Jestli tady bude ještě tepleji –“

V polovině věty se zastavím. Keře po obou stranách a koruna stromu nad námi se mění v jeden obří plamen. Vzduch rudne. Je tak rozpálený, že skoro nemůžeme dýchat.

Ethan ze sebe ve vteřině stahuje kabát a snaží se utlouct plameny nad našimi hlavami. Žár je ale příliš velký, Ethan za chvíli vyčerpaně klesá k zemi. Zjevně je na konci sil.

„Tenhle požár uhasí jenom déšť.“ Snažím se přispět alespoň radou.

„Nevím, jestli bych dokázal vytvořit skutečnou vláhu. Snad iluzi, ale opravdové kapky?“

Chvíli na něho klidně hledím. „A už jsi to někdy zkoušel? Na vlastní oči jsem přece viděla, že do svých iluzí přitáhneš i skutečné lidi. Šla jsem po mostě, který jsi pode mnou zhmotnil jen silou své myšlenky.“

Vzduch je stále žhavější, už se to skoro nedá snést. Charlotta hlasitě sténá a rukou se snaží otřít zpocené čelo. Hlava se jí zmítá ze strany na stranu. Něco nesrozumitelného mumlá. Zdá se, že začíná blouznit.

Ethan obrací oči k obloze „Samotný déšť by náš problém tak jak tak nevyřešil. Nezabívil by nás těch vojáků.“

Má pravdu. Tak co ted' budeme dělat? Přes vysoké plameny vidím dvojici našich nepřátel. Oba muži stojí klidně bok po boku a spokojeně se usmívají. Jeden dokonce zatíná ruku v pěst a tu pak prudce vystřeluje do vzduchu. Vítězné gesto. „Bude s námi vážně moc spokojená! Myslím, že se můžeme těšit na skvělou odměnu. Určitě něco speciálního, uvidíš.“ Znovu míří rukou směrem k Ethanovi. „A podle mě máš asi pravdu. Vážně by to mohl být vrah našeho velitele.“

Druhý muž chvíli mlčí a pak odpovídá. „Jo, máš pravdu, ale neměli bychom se radovat předčasně. Nezapomeň, že vládyně by si za nic na světě nedala ujít to potěšení zabít ho vlastníma rukama.“

Nastává ticho. Bojovníci Řádu nadále bez hnutí sledují sílící oheň. Ethan se ale naštěstí již dává do práce. „Kryj se a hlavně se pokus ochránit Charlottu. Mám nápad.“

Okamžitě ho poslouchám. Vrhám se přes horní část dívčina ochablého těla a rukama jí zakrývám tvář. Koutkem oka přitom sleduju, jak Ethan zavírá oči a pomalu do sebe natahuje

horký vzduch. Vteřinu dvě stojí se zatajeným dechem a pak se divokým skokem odpoutává od země a končí nad námi. V té samé chvíli slyším výbuch a zděšený křik našich nepřátel.

Vystrkuju hlavu zpod Ethanova těla a vidím, že oheň explodoval směrem od svého středu. Oba muži jsou zahalení v mohutných plamenech. Točí se kolem dokola a řvou bolestí. Celí hoří. V příští chvíli klopýtavě vbíhají do lesa a mezi stromy se rozléhá jediné slovo: „Bastiane!“ Ještě ani nestačí doznít a Latheniini bojovníci mizí. Není pochyb, že se vrátí do sídla své vládkyně, kde budou asi dost dlouho zavřeni pod dohledem svých léčitelů.

Ethan vstává, obíhá nejbližší keře a pečlivě hasí poslední ohnivé jazyky. „Co s nimi podle tebe udělá, když ji tak strašně zklamali?“

Kroutím hlavou a otáčím se zpět k Charlottě, která se už zase svíjí v bolestech. „Kdo ví?“

„No, každopádně teď, když jsou pryč, se už nemůžou vrátit – do stejné chvíle nelze vstoupit dvakrát – a Arkarian může přijít bezpečně na svět.“

Charlotta mě křečovitě chytá za rameno. Zvedá hlavu, jak jen může vysoko, aby byla co nejbližší mé tváři. „Měla bych tě znát?“

V této chvíli se mi nezdá nijak nebezpečné povědět jí pravdu. „Pamatujete si na dobu, kdy jste měla psa? Velkou dogu, které jste láskyplně říkala Charlie?“

Šťastně protáčí oči a na obličeji se jí dokonce objevuje lehký úsměv. V následující chvíli ale znovu klesá na tvrdou zem. Začal další silný stah a Charlotta statečně bojuje s nepředstavitelnou bolestí. Ethan si sundává tričko, balí ho do malého uzlíku a podkládá jím dívčinu hlavu.

„Phillipo.“ Charlotta si pamatuje mé jméno. V jejím hlase je cítit zvláštní zaujetí, snad dokonce vášeň. „Je s tebou taky Gascon?“

Vzpomíná si také na Arkariana, musel na ni skutečně udělat dojem. Usmívám se a utěšuju ji. „Bude tady každou chvíli.“

Úlevně vzdychá, za několik posledních hodin se poprvé cítí zase v bezpečí. Dítě se snaží sestoupit k porodní cestě, jistě se už těší na svět. Otáčím se na Ethana. Zašlapává poslední ostrůvky hořící trávy a rychle spěchá ke mně. Nakláním hlavu na stranu a ukazuju mu na Charlottiny nohy. „Měl by ses připravit.“

Překvapeně vystrkuje bradu dopředu a vyjeveně si mě prohlíží. „Cože? Ty chceš, abych...?“

„Přesně tak. A raději by sis měl pospíšit. Dítě se už tlačí na světlo.“ Obracím se k Charlottě a pokračuju. „Už to vážně nebude dlouho trvat. Za chvíli se vám uleví.“

Dívka sténá a vši silou v rukou svírá plachtu zmuchlanou pod svým tělem. Zjevně nový, ještě silnější stah. Ethan se rychle přesunuje na své místo a vytahuje Charlottě sukni nad kolena. „Ach můj bože, myslím, že to vidím... teda ho... vlastně to dítě.“

Usmívám se jeho vyplašenému žvatlání. Krok za krokem mu radím, co má dělat. Několik následujících minut jsme všichni zaneprázdněni. Nejprve vychází ven hlavička a za ní následuje celé tělíčko.

Ethan drží v rukou pupeční šňůru a zvedá ke mně tázavý pohled. Rychle mu vysvětluju, co má dělat. Když je konečně hotový, opatrně mi podává dítě. Pozorně ho prohlížím, ale nezdá se, že by mu cokoli chybělo. Vypadá jako naprosto zdravý a spokojený novorozenec. Skláním se k ležící Charlottě a pokládám jí ho jemně do zesláblého náručí.

Ethan beze slova ukazuje na stále se zvětšující skvrnu krve, která se rychle vpíjí do plachty. „Nemohla bys něco udělat?“

Strašně mě trápí, že tahle krásná mladá žena musí brzy umřít. A mně nezbývá nic než nečinně stát a přihlížet. Jistě, dokázala bych jí pomoci, ale nesmím. Mohla bych dát Arkarianovi matku, kterou nikdy nepoznal, ale je mi to zapovězeno. Jak odlišný by byl jeho život, kdyby mohl vyrůstat na vévodově hradě v láskyplné péči své matky?

Prohlížím si Charlottu s dítětem, oči se mi plní slzami a vidím, že i jí vlhne zrak. „Je tak strašně krásný,“ šeptá a rty jemně přejíždí po chlapcově čelíčku.

Dítě jako by vnímalo matčina slova a teplo její tváře. Otevírá oči a dívá se jí přímo do obličej. Ozývá se hluboký vzdech a Charlotta se šťastně usmívá. „Jsi skutečný, že ano. Nebyl to sen.“

Vtom slyším zvuk koňských kopyt a rachocení kol na nerovné cestě. Blíží se k nám kočár s doprovodem. Nejprve spatřujeme jezdce, kteří okamžitě, jakmile nás zahlédnou, seskakují ze sedel. O chvíli později zastavuje i vůz. Vybíhají z něj služky a ujímají se Charlotty. Z jejich hlasů a chování jsou cítit silné obavy, které ještě zesilují při pohledu na spálený strom a zvětšující se krvavou skvrnu.

Spolu s Ethanem se stahujeme stranou, odstupujeme dostatečně daleko, aby si nás nikdo nevšiml. Z kočáru nakonec vystupuje i vévodkyně a při pohledu na rudou plachtu odvrací hlavu. „Odneste ji do vozu!“ Sluhové okamžitě poslušně plní její příkaz.

Ethan mě jemně tahá za rukáv. „Pojď, Isabelo. Tady nás už nebudou potřebovat.“

Ztěžka polykám, v krku mám velký tvrdý knedlík nebo spíš kus kamene. Charlottě už skutečně nemůžu nijak pomoci, i když bych strašně chtěla. Její rodina a služebnictvo jí určitě poskytnou veškerou dostupnou péči, byť moc dobře vím, že život jí zachránit nemůžou. Ve středověké Francii na to nemají dost prostředků.

Ethan volá Carterovo jméno a rušná scéna před našima očima se rychle začíná ztrácet.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA ISABELA

Zpočátku se mi tomu ani nechce věřit! Carter, tedy pan Carter po nás chce, abychom i nadále chodili do školy. Podle něj by bylo příliš nebezpečné najednou zmizet. Mezi spolužáky a samozřejmě také učiteli by to mohlo vyvolat podezření. A hlavně by si toho jistě všimli všichni zasvěcení – tedy lidé z Řádu.

Tak dobře, asi má nakonec pravdu. Utajení je pro všechny Strážce neobyčejně důležité, je to hlavní záruka naší bezpečnosti. Stačí slovo, objeví se dohady a ty rozhodně nemůžeme potřebovat.

Vystupuji z autobusu a hned za mnou vychází Matt. Před školou na nás čeká Ethan. Tváří se dost divně, skoro bych řekla ustaraně.

„Co se děje?“

Krčí rameny, očima pozorně přejíždí školní pozemek, na kterém se teď shromažďují stovky spolužáků směřujících na dopolední hodiny. „Vlastně ani nevím, teda když nepočítám, že máma pořád ještě nechce změnit názor na cestu do léčebny. Jako by to tady dnes vypadalo nějak jinak. Mám z toho divný pocit.“ A pak se ke mně sklání a tlumeným hlasem mi šeptá přímo do ucha. „Víš, že od té doby, co zmizel Arkarian, organizace jde od průšvihů k průšvihům. Zkazili víc misí, než jsme kdy spolu úspěšně dokončili. Včera večer jsme měli velké štěstí. Členové Tribunálu si pomalu začínají dělat starosti o svá území. Někteří dokonce přišli o vojáky. A táta navíc musí pomáhat Jimmymu a bude přes noc z domu.“

„Bojíš se o mámu, že.“

„Už skoro ani nespí a taky odmítá brát prášky na uklidnění. Je to vážně moc špatně načasované. Máma potřebuje, aby na ni někdo pořád dával pozor.“

„Mohla bych ti nějak pomoci?“ Ta otázka je fakt dost hloupá. Laura se s každým přibývajícím dnem stále víc blíží svému odjezdu do sanatoria a zatím nevíme, jak jí v tom zabránit.

Ethan krčí rameny. „Ani ne. Snažím se na ni dohlížet. A dnes by měla přijet teta Jenny. Bude u nás spát, tak nebudu na všechno sám. Táta to s ní domluvil, ještě než odjel za Jimmym.“

Chvilí stojíme mlčky. Po chvíli si všímám, že Ethan soustředěně pozoruje nějakého neznámého kluka, který má na sobě dvě různé ponožky, přičemž ani jedna nepatří ke školní uniformě. Na čele se mu objevují starostlivé vrásky. „Podívej se tady na tohle.“

Vážně vypadají dost nepatřičně. Navíc kolem nás prochází dívka z osmého ročníku s ušima obtěžkanýma skutečně obřími náušnicemi, které jí sahají skoro až na ramena. „Neslyšela jsem, že by se změnila pravidla pro školní stejnokroj?“

„Táta říká, že při všech těch neúspěšných misích bychom rozhodně měli v brzké době očekávat změny. Zásahů do minulosti už je tolik, že se to prostě musí projevit.“

Zdálky nás vidí Ethanův kamarád Dillon. Vydává se k nám a tím rázně ukončuje náš rozhovor. Během chůze neustále s pootočenou hlavou sleduje skupinku dívek, které scházejí po schodech na školní nádvoří.

Přistupuje k nám taky Matt. „Co se tady tak křeniš?“

Dillon místo odpovědi zvedá obočí a drobným pohybem hlavy ukazuje na krátké sukně svých spolužaček.

Společně pak za nimi upřeně hledí, dokud nezmizí za rohem. Je pravda, že něco takového není na naší škole běžně k vidění. Tedy alespoň ne v posledních dvou letech, vlastně od doby, kdy do Angel Falls přišel ředitel Baker. Okamžitě zavedl velmi přísné předpisy upravující školní oděv – dlouhé podkolenky vytažené vysoko nad lýtko, jednotné vázanky, saka a bílé košile (samozřejmě pečlivě zastrčené) a pro děvčata tmavomodré sukně sahající až ke kolenům. Ale když se tak rozhlížím kolem sebe, většina holek ukazuje větší kus nohou nad kolena než pod nimi.

Ethan se mě snaží odtáhnout stranou, pokud možno tak, aby si toho nikdo nevšiml. „Víš, co se tady podle mě děje?“ Nervózně si potahuje vázanku. „Všechno se mění. Raději by sis měla rychle povytáhnout sukni nebo na sebe začneš přitahovat pozornost.“

Několikrát si ohýbám lem a zvedám tak spodní okraj. Teď mám správnou délku. „Myslím, že je to fakt dost divný, Ethane.“

Přichází k nám Dillon a Matt. „Vy dva se teda ale tváříte ustaraně,“ pálí na nás Dillon bez přípravy. „Asi byste potřebovali na pár dnů vypadnout ze školy nebo tak něco.“

No to je vážně skvělý nápad, škoda že naprosto nereálný.

„Jo a když už mluvím o škole,“ obrací se na Matta, „kde je Rochelle? Vzala si volno? Někteří kluci vykládali, že se už nevrátí. Pěkně dlouho jsme ji neviděli, tak jsme si říkali, jestli se nepřestěhovala. Nevíš náhodou, co s ní je?“

Matt hlasitě odfrkuje. „Možná by ses na to měl raději zeptat Ethana. Jestli se Rochelle někomu svěřila, tak určitě jemu.“

Ethan stojí jako přimražený, myslím, že ani nedýchá. Ani se mu nedivím. Co to tady ten Matt vlastně předvádí? Zbláznil se, že takhle upozorňuje na Ethana? A navíc ho úplně hloupě spojuje s Rochelle.

Konečně mu dochází, že jeho ironická poznámka mohla nadělat dost škody. Dillon ji mohl stěží správně pochopit. „Podívej, Dillone, já už se s Rochelle nestýkám a ani jsem s ní nemluvil.“

Dillon přejíždí pohledem od Matta k Ethanovi a zpět. „Ale vy dva jste přece byli..., prostě tě s Rochelle hodně vídali. Co se mezi vámi stalo?“

Teď je už Matt skutečně rozčilený. „Jenom mě využívala. Prostě jsem s ní jednou provždy skončil. A nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“

Dillon přestává otravovat s otázkami a místo toho se najednou škrábe za uchem, pak si chvíli neobyčejně pozorně prohlíží nehty a přitom se kolíbá ze strany na stranu, jako by stál v

mraveništi. „No, vlastně jsem ještě chtěl mluvit o těchhle..., jak bych to řekl...“ Dillon se ztrácí v rozpacích, což Ethan a Matt kvitují výsměšnými vzdechy.

„Radši se svěř, nebo nám tady vybuchneš,“ povzbuzuje ho Ethan.

Dillon se otáčí kolem vlastní osy a probodává nás svýma hlubokýma zelenýma očima. „Našel jsem naprosto dokonalou holku.“ Pak se obrací pohledem na mě a prosebně pokračuje. „Musíš mi s ní domluvit rande, Isabelo.“

„Já? Vždyť ani nevím, o kom mluvíš.“

Dillonův zasněný tón po zásluze přivolává hurónský smích. Matt ho vesele plácá po rameni. „U tebe je to jedna dokonalá holka týdně, že Dillone?“

Dillon se nenechává vyvést z míry. S rukou na srdci deklamuje. „Ne vážně. Přísahám. Tahle je ta pravá. Museli byste ji vidět. Je to kus! A strašně sexy, nic podobného jste ještě neviděli.“ „A kde je ta tvoje dívka snů? Známe ji?“ ptá se Ethan.

„Je tady nová a vlastně... vlastně jsem s ní ještě nemluvil.“

Ethan s Mattem už zase teatrálně vzdychají a nevěřícně kroutí hlavou. Vtom si Ethan všimá Cartera, jak vychází z vchodu pro učitele. „Musím s ním mluvit. Ted' hned!“

„Fakt? A proč? Myslel jsem, že ho nenávidíš.“ Dillon je docela pohotový, zejména když si uvědomíte, že ještě před vteřinou dvěma putoval krajinou snů po boku vytoužené dívky, kterou ani pořádně nezná. Ethan chvíli váhá, ale i jemu to myslí dost rychle. „Ale vlastně je to hloupost. Jde o ten referát do dějepisu. Mám zpoždění.“

„Referát do dějepisu? Copak mi něco uniklo? Chodím s tebou do třídy a vůbec o ničem nevím.“

Dillon už nás zase trápí svými otázkami. Někde v žaludku se mi ozývá důvěrně známý pocit ohrožení. Tohle není dobré.

„Ale ne, mluvím o referátu z loňska. Carterovi se moc líbil a chtěl ho ukázat dalším třídám. Chtěl jsem ho trochu vypulírovat, než mu ho dám.“

„Myslím, že tvoje práce ani moc vylepšování nepotřebují. Kéž bych tak mohl někdy taky...“ Zastavuje se v půlce věty. Všichni sledujeme směr jeho pohledu, jsme zvědaví, z čeho nám tu najednou přimrzl s pusou dokořán. „To je ona!“ Dillon je celý vzrušený. Mohutnou ranou do zad posílá Ethana málem k zemi.

„Zbláznil ses, Dillone?“

„Promiň. Ale jenom se na ni podívej. Tuhle musím mít.“ Zase už působí jako snivec blouznivý.

Společně pozorujeme Cartera vycházejícího z kabinetu a prohlížíme si dívku pochodující po jeho boku. Zjevně neudělala dojem jen na Dillona. Všimám si, že Matt na ni civí s pokleslou spodní čelistí. Je jako hypnotizovaný a ani si nevšímá, že se spolu s naším učitelem dějepisu pomalu blíží přímo k nám.

Musím se pořádně podívat, proč na ni oba valí oči jako dva čerstvě vylíhlí pulci. Vážně je moc pěkná. Má široké oválné oči připomínající mladou gazelu, dokonalou pleť, tmavé vlasy lemující pěkně tvarovanou tvář s mile špičatou bradou a rty červené jako třešně.

A pak si to uvědomuju. S každým ubývajícím metrem mi zrychluje srdce. To není jen tak obyčejná holka! Jasně ji poznávám. Už jsem ji viděla – byla v té Ethanově iluzi z minulého roku. Právě její podobu Ethan použil, aby na chvíli rozptýlil Marduka. Je to Neriah, Mardukova dcera. Jsem si ale jistá, že o tom nemá ani tušení a skoro jistě ani neví, kdo je to Marduk. Vlastně bych se klidně vsadila, že nezná Strážce a ani nikoho z nás. Tedy aspoň prozatím.

Carter se svou žačkou přichází až k plotu, kde na ně čekáme. Představuje nám ji a Neriah si se mnou vyměňuje dlouhý pohled. Cítím, že z ní vychází zvláštní klid. Mám dojem, že je daleko zajímavější, než jsem si původně myslela, i když prozatím nemůžu přesně říct, co mě na ní tak přitahuje. Třeba toho ví víc, než jsem předpokládala. Známe se sice sotva několik vteřin, ale už je mi jasné, že je to člověk, kterému mohu důvěřovat. Zaplavuje mě vlna radosti.

„Nevadilo by ti, Isabelo, kdyby ses pár dnů trochu starala tady o Neriah?“ ptá se Carter. Než stačím odpovědět, ozývá se Dillon. „Já na ni klidně dohlédnu, pane Cartere.“

Jeho nabídka učitele zjevně nijak nenadchla. Jeho hlas zní dost ostře. „S tebou jsem nemluvil, Dillone.“ Zřejmě se mu ale zdá, že byl přece jen zbytečně příkrý, a daleko smířlivěji dodává. „Neriah chodí do většiny hodin s Isabelou. Je v desátém ročníku a vy kluci v jedenáctém. Takže bude určitě lepší, když ji svěřím Isabelě.“

Carter chvíli nehnutě hledí na Dillona. Pozoruje jeho vytřeštěné oči, které se vůbec nemůžou odtrhnout od dívčiny sklopené hlavy. Klidným, takřka tichým tónem dodává. „Trochu uber, Dillone. Jsi strašně průhledný.“

Ethan a Matt se Dillonovými rozpaky samozřejmě skvěle baví. Usmívám se na Neriah a zachytávám její pohled. Myslím, že z nás brzy budou skvělé kamarádky. Bez váhání učitele ujišťuju, že si Neriah na pár dnů ráda vezmu pod osobní ochranu.

„Věděl jsem, že se na tebe budu moct spolehnout, Isabelo.“ Jeho krátká odpověď má ale také svůj skrytý význam. Cítím, že ode mne očekává ještě něco navíc. Krátkým kývnutím dávám najevo, že mu rozumím. „V pořádku. A teď byste všichni měli jít do tříd.“

Jeho poslední poznámka přichází přesně včas. Ozývá se ranní zvonění. Rychle se shýbáme pro batohy a míříme k budově.

„Já jsem si nechala tašku v kabinetu,“ vzpomíná si Neriah.

Dillon a Matt se můžou přetrhnout, aby se pro ni rozběhli jako první. Dillon se šikovně otáčí a otevřenou dlaní Matta zasahuje do prsou. „Já pro ni dojdu!“ Neriah to podle všeho není nijak příjemné, na ústech se jí objevuje rozpačitý úsměv. Pravděpodobně není zvyklá, aby jí lidé věnovali tolik pozornosti. Dillon mě po cestě do kabinetu málem poráží na zem. Jakmile nám mizí z očí, Neriah zvedá hlavu a dívá se na Matta. Setkávají se pohledem a chvíli stojí jako uhranutí. Klidně bychom se mohli s Ethanem přímo na místě propadnout do země, ani by si toho nevšimli.

Neriah pomalu odvrací oči a usilovně se soustředí na svou levou nohu, která na zemi kreslí malé kroužky. Matta z ničeho nic silně zajímají vzdálené vrcholky hor. Skoro byste řekli, že tenhle velkolepý horizont vidí poprvé. Nebo možná novými očima? Co se to s ním děje? Tohle děvče ho zjevně fascinuje. V její přítomnosti se chová jako desetiletý kluk, který poprvé hraje o fanty. Ačkoli bych vlastně měla mít radost, že se po Rochelle konečně začal zajímat o nějakou jinou dívku, nejsem si zcela jistá, jestli je pro něj Neriah skutečně ta pravá.

Ethan se vedle mě pobaveně uchechtává, mně ale tak veselo není. Po zádech mi z ničeho nic přebíhá mrazení. Myslím, že v tom má prsty můj šestý smysl.

DVANÁCTÁ KAPITOLA ISABELA

Vyučování se hrozně táhne, hodiny mi splývají jedna s druhou. Nedokážu přestat myslet na Arkariana, i když vůbec netuším, kde zrovna je. Co s ním dělají? Kdo byl ten vysoký muž v karmínovém plášti, který ho unesl? Něco se mi na něm zdálo povědomé. Byl to jen nejasný pocit, ale přece jen. Najednou se mi před očima objevuje Mardukův obraz. Ne, to přece není možné. Nebo snad ano? Ne, rozhodně ne. Nikdo se nemůže vrátit z říše mrtvých.

Skoro pořád jsme spolu s Neriah, ale ani ona mi nijak nepomáhá soustředit se. Přesto se s ní postupně seznamuju. Je velmi chytrá, má umělecké sklony a působí hodně stydlivě, jistě proto, že tak dlouho žila stranou společnosti. Až do dnešního dne nikdy nebyla ve škole. Učila

ji její matka a pomáhalo jí několik soukromých učitelů. Hlídali ji neobyčejně přísně. A vlastně i teď je pod důslednou ochranou organizace. Vozí ji do školy a zase zpět a během vyučování má být neustále v mé společnosti. V rámci svých možností na ni dohlíží také Carter.

Zatím jsme se nebavili o tom, kde bydlela, než se přestěhovala do Angel Falls. Sama o tom nezačala a já se jí na to nechtěla ptát. Pravděpodobně to nějak souvisí s její minulostí a taky jejím otcem. Odhadovala bych, že spolu s maminkou žily v nějaké vzdálené zemi, jistě na dobře strážném místě. Pak se ale Tribunál rozhodl, že je ten pravý čas, aby se objevila v Angel Falls a začala přebírat svou část zodpovědnosti. Koneckonců patří přece mezi Vyvolené a má své místo ve Věštbě. Záhy se jistě ukáže jaké.

Konečně se ozývá zvonek oznamující konec poslední hodiny. I když doslova hořím netrpělivostí, abych už byla pryč ze školy, doprovázím Neriah na školní parkoviště, kde společně počkáme, až pro ni přijede řidič. Naštěstí je už na místě. Po stranách otevřených zadních dveří sedí dva velcí bílí psi, zjevně Neriažini „mazlíčci“ – vypadají jako její osobní stráž. Uniformovaný šofér přidržuje kliku a čeká, až Neriah nastoupí. Jakmile psi spatří svou paní, okamžitě začnou vrtět zadky a mávat ocasem, ale neodvažují se opustit své místo, dokud je Neriah jednoho po druhém nezavolá jménem.

Poté spolu s ní nastupují do zadní části vozu a Neriah mi mává přes vytažené kouřové okénko.

Konečně jsem volná a můžu se začít soustředit na svůj úkol –záchranu Arkariana. Na tuhle chvíli jsem čekala od samého rána. Rychle ze sebe setřásám divný pocit z dnešních zážitků a vydávám se hledat Ethana. Měli bychom si pospíšet a rychle se dát do práce. Ale bohužel narážím na Matta. A co je ještě daleko horší, má s sebou i Dillona.

„To byla Neriah?“ Dillon vytahuje krk jako čáp a snaží se zahlédnout odjíždějící automobil. „Ona jezdí do školy v mercedesu s vlastním řidičem?“

„Nemám ani ponětí, co to bylo za značku, Dillone. Neviděl jsi náhodou Ethana?“

Dillon líně opouští pohledem zadní světla vozu a pomalu přesouvá pozornost ke mně. „Ale jo, viděl. Říkal, že by se s tebou chtěl setkat u zadního východu.“

Matt a já okamžitě odcházíme, konečně se můžeme věnovat našemu nejnaléhavějšímu úkolu. Nějak se ale potřebujeme zbavit Dillona. Táhne se za námi jako kouř. Nevím, možná se mi to jenom zdá, ale dnes mám pocit, jako bych se v jeho přítomnosti dusila. Asi jsou to jenom nervy. Mám je napnuté až k prasknutí.

Jak ho mám ale odehnat, aniž bych přitom byla zbytečně hrubá? Vtom mě něco napadá. Pokouším se o nenucený tón, otázku směřuju k Mattovi, ale dbám na to, aby mě Dillon dobře slyšel. „Viděl jsi Neriažiny věci z výtvarky?“

Matt nechápavě krčí čelo. „Dobře víš, že do ateliéru nechodím. Vlastně se k němu za celý den ani nedostanu. Máš výpadek paměti nebo co?“

Očima co nejvýmluvněji ukazuju na Dillona a rty na něj bezhlasně křičím: „Drž pusu!“

„Aha, tak to máš dost smůlu. A co ty, Dillone, ty jsi je viděl?“

„Ne, já do výtvarky taky nechodím.“

„Má tak neuvěřitelný talent.“ Zasněně hledím do dále a plácám nesmysly. „Hlavně ten abstraktní výkres. Vlastně na něm zachytila jenom les, ale bylo to tak silné. Přisahám, že jsem se od něho nemohla vůbec odtrhnout. Zírala jsem na něj jak v transu. Ale nejenom já-dostal úplně celou třídu.“

„Vážně?“ Můj výstup udělal na Dillona žádoucí dojem. „Takže krásná a talentovaná.“

Spolkl to i s navijákem. Spokojeně se usmívám. „Vlastně to říkám jenom proto, že jsem Neriah slyšela mluvit o odpoledním výtvarném kroužku. Myslím, že ho má zrovna dnes.“

„Chceš říct jako ještě dnes odpoledne?“

Nenuceně se dívám na hodinky. „Tak za dvacet minut. Říkala, že si zaskočí do kavárny na kapučíno a vrátí se do školy.“

Dillon se radí se svým zápěstím. „Za pět minut tam v pohodě budu.“

Právě když se k nám obrací zády, objevuje se Ethan. Matt chvíli čeká, než je Dillon z doslechu, a s udiveným výrazem se mě ptá: „Co to jako mělo proboha znamenat?“

„Nějak jsme se ho přece potřebovali zbavit. Pořád se na nás lepil.“

„Možná je to tím, že je to můj kamarád.“

„To já samozřejmě vím. Jen jsem už chtěla, aby zmizel. Musíme naplánovat spoustu věcí a před Dillonem o nich nemůžeme mluvit.“

Ethan chvíli stojí a sleduje odcházejícího Dillona. „Je fakt dobře, že jsme už sami. Carter se s námi chce hned teď setkat v Arkarianově pracovně.“

Matt neváhá ani vteřinu. „Tak to abychom šli, ne?“

Ethan natahuje ruku a dlaní namířenou na prsa ho zastavuje. „Vlastně mluvil jen o mně a Isabele.“

Matt našťavaně úpí a oči obrací k nebi. „A co mám jako dělat já?“

„Cvičit a připravovat se. Měl by ses soustředit na fyzickou přípravu, ta je pro tebe nejdůležitější, aspoň do doby než...“

Matt zvedá uraženě obočí. „Jo jasně. Já vím. Všichni to ví. Dělá ti to radost.“

„Jsi na sebe zbytečně tvrdý. Neber to tak tragicky.“

„No to se samozřejmě lehko řekne. Jak mám ale být v klidu, když ode mě všichni tolik očekávají?“

„Prostě se prozatím soustřed' na trénink a zbytek se dostaví sám od sebe.“

„Ale jak mám pracovat, když tady zůstanu bez učitele?“

Ethan se nedá jen tak zaskočit. „Jimmy už je zpátky.“

„Tak to teda ne! V žádném případě. S tím cvičit nebudu.“

„To je škoda. Hodně by ses od něj mohl naučit. Zná spoustu zajímavých triků. Nezapomínej, že osobně připravoval všechny pasti, které chrání Veridian.“

Matt zvolna pokyvuje hlavou. „A to je další věc. Když je ten Veridian tak strašně důležitý, proč mi ho už dávno neukázali?“

Tak teď už toho mám dost. Jsem s trpělivostí u konce. „Proboha, Matte! Už konečně sklapni a přestaň nám tady fňukat. Nesmíš o všem tolik přemýšlet. Zkus se trochu uvolnit a schopnosti se možná objeví samy od sebe. Naříkáním jim na svět nepomůžeš.“

Matt se otáčí a bez jediného slova mizí. No bezva. Teď je mi líto, že jsem na něj tak vyjela. Chystám se vyrazit za ním, ale Ethan mě stahuje zpět. „Bude v pořádku.“

Nejistě přikyvují a obracím se k Ethanovi. Periferním viděním ale spatřuju postavu, která nás pozoruje od hlavního vstupu do školy. Jakmile si všímá mého pohledu, rychle mizí za cihlovou zdí, jako by se bála prozrazení.

„Co se děje?“ ptá se Ethan a pevným stiskem mě nabádá ke spěchu.

„Věříš Dillonovi?“

Ethan si mě prohlíží s čelem zvráskněným hlubokými vráskami. „Co je to za otázku, jestli mu věřím?“

Krčím rameny. „Vlastně sama nevím. Prostě z něj mám takový divný pocit.“

Jaký pocit?“

„Dává ti někdy divné otázky?“

„Dillon? Jo jasně, skoro pořád. To je prostě celý on. Nebud', prosím tě, paranoidní. Dillon je skoro jako... prostě je to můj nejlepší kamarád.“

Upřeně mu hledím do očí a pomalu, skutečně pomalu zvedám obočí.

„Samozřejmě hned po tobě.“ S úsměvem opravuje svou neuvěřitelnou chybu. „Ale vážně, Isabelo, neznáš ho tak dobře jako já. Je to bezva kluk. Úplně v pohodě.“

„Přece jenom bys mě docela uklidnil, kdybys byl trochu opatrnější. Neměl bys mu tak bezvýhradně věřit.“

„To přece nemůžeš myslet vážně, Isabelo. Opravdu si myslíš, že Dillon pracuje pro Řád?“

Procházíme zadním vchodem. „To ale přece nikdy nemůžeš vědět úplně jistě. Stejně tak nikdo z nás nepředpokládal, že by u nich mohla být Rochelle. Co když je mozkovid, podobně jako ona? Klidně nám může číst myšlenky a my o tom nebudeme mít ani ponětí.“

„Tak dobře, ať je po tvém,“ souhlasí nakonec tichým hlasem. „Budu si na něho dávat lepší pozor.“

Tak to bychom prozatím měli. Ted' už nemá cenu dál probírat má podezření. Zanedlouho budeme v Arkarianově sále. Otvírají se před námi tajné dveře a my vstupujeme dovnitř. Je to zvláštní pocit procházet důvěrně známou chodbou vedoucí k Arkarianovi, který na nás dnes ale nečeká. Míjíme desítky dveří po obou stranách. Vší silou odolávám nutkání nahlédnout za každé z nich. Za mnohými se skrývají cvičné místnosti, o účelu dalších prostor nevím vůbec nic. Zbytečně bychom ale ztráceli čas, oběma je nám naprosto jasné, že Arkarian tu skutečně není.

Přicházíme do osmistranného sálu a spatřujeme Cartera. Soustředěně hledí do holografické koule, s jejíž pomocí Arkarian dohlíží na určité úseky dějin. Je tak zabraný do svého pozorování, že když Ethan zaklepe na stěnu místnosti, vyděšeně vyskočí.

„Kde jste se tak zdrželi?“ Odstupuje od koule a ukazuje na tři židle, které sem přinesl. Jak moc se odlišují od těch starožitných, které nám s oblibou zhmotňuje Arkarian. Už zase jsem celá na měkko, do očí se mi hrnou slzy. Rychle několikrát mrkám a vyháním je pryč – než si mé rozjitřené nálady někdo všimne. Ztěžka si sedám a pár vteřin marně vzpomínám, kdy jsem vlastně naposledy spala.

Carter míří ke své židli, ale už po cestě nám sděluje nejnovější instrukce. „Tribunál rozhodl, že se máte bezodkladně dostavit na jeho zasedání.“

Jsme oba v šoku, ale Ethan je o něco rychlejší. Vzrušeným hlasem vykřikuje. „Cože! To jako máme cestovat do Atén?“

„Na to ale přece nemáme čas.“ Snažím se, aby to znělo přesvědčivě, doufám, že mě Carter podpoří. Možná třeba i před Tribunálem, bude-li to třeba. Celý den jsem promýšlela noční záchrannou akci. A teď se najednou dozvídám, že místo cesty za Arkarianem mám odjet do Atén. „Nejdřív bychom se měli věnovat Arkarianovi a pak je tady taky Ethanova...“ V poslední chvíli ze vzduchu stahuju slovo matka. Její deprese sice souvisejí s činností Strážců, ale přísně vzato to není nic, o co by se měla starat organizace nebo Carter. Ethan by rozhodně neměl radost, kdybych o ní před Carterem mluvila. Tím jsem si jistá.

Naše argumenty ale nepadají na úrodnou půdu. Carter je zcela neoblomný. „Podívejte se, vy dva, bez pomoci Tribunálu toho pro Arkariana stejně moc neuděláte, tak proč byste se na cestu do Atén nemohli dívat jako na skvělou příležitost, jak si zajistit podporu vládců. Máte nějakou představu, kde přesně drží Arkariana? Tušíte, kterým směrem se vydat? Jak se k němu dostanete? Určitě byste ani nevěděli, kde začít. Nebo se mýlím?“

Jeho otázky nemůžu jen tak přejít. Bojím se, že míří přímo do černého. Ale přesto se nedokážu smířit s představou, že ztratíme další noc. A to vůbec nemluvím o Lauře. Čas běží jako splašený a den jejího odjezdu do léčebny je už neskutečně blízko. Navíc musím přiznat, že prozatím nemám žádný plán, nic, co by jí mohlo zachránit život. Arkarian slíbil, že mi pomůže, a já mu věřím. Určitě měl nějaké řešení. Jistě by nám dokázal správně poradit. Bez něj jsme ale ztraceni. A nejen pokud jde o Lauru, chybí nám snad tisícem dalších způsobů.

Ethan rezignovaně vzdychá. „Máte pravdu. Budeme muset nejprve do Atén.“

Dobrá, jestli to tak skutečně musí být, pak chci, aby naše cesta nebyla zbytečná. Musíme vymyslet, jak ji co nejlépe využít. „Kdo z vládců by nám mohl pomoci? Koho bychom měli oslovit?“

Carter mlčky přemýšlí. Ethan je o něco rychlejší, ozývá se jako první. „Co takhle Penbarin? Už mi jednou slíbil podporu a své slovo taky dodržel. Myslím, že by to udělal znovu.“

Snad poprvé, co si pamatuju, se Ethan s Carterem nehádají. Ještě chvíli doladujeme některé méně důležité detaily a pak se společně s Ethanem vydáváme na cestu domů. Na svahu už je skoro tma, ale stále je ještě vidět červánky, které jsou dostatečně silné, abych mohla využít svého daru výjimečného zraku. Stezku vedoucí mezi stromy vidím docela jasně. Ethan se drží těsně za mnou. Oba víme, že za slabého světla mám tisíckrát lepší oči než on. Vtom mi hlavou proniká neobyčejně ostrá bolest. Ohýbám se v pase a na vteřinu mě napadá, jestli si na tyhle záchvaty někdy zvyknu. Snažím se co nejvíc uvolnit, zhluboka dýchám, ale bolest neustupuje. Teď ji doprovází silné bílé světlo. Ve spáncích cítím hrozný tlak, ztrácím rovnováhu a takřka padám.

Ethan mě chytá kolem pasu a opatrně mi pomáhá na zem. Zvedám k němu oči, ale vidím ho jako v mlze. Mozek se stále nemůže vzpamatovat z oslepujícího záblesku. Ethan netrpělivě čeká, až mu řeknu, co jsem viděla. Jistě myslí na svou matku. Co jiného by ho mělo napadnout. Tentokrát to ale nebyla Laura. Ale přece jen šlo o člověka z jeho okolí, někoho, kdo mu byl skoro stejně drahý.

„Jsi v pořádku? Měla jsi další vidění?“

Nedokážu se pořádně soustředit. Pracně hledám slova. V pokračujícím tichu je cítit Ethanovu narůstající nervozitu. „Tak co to bylo? Viděla jsi už zase mámu?“

Pomalu si chystám dostatečnou zásobu vzduchu. Budu ji potřebovat. „Bylo to něco z minulosti.“

„Ano?“

„Arkarian říkal, že se to může stát.“

„Dobře. A co jsi viděla?“

„Byl tam les, v kterém umřela tvá sestra. Viděla jsem Marduka, jak ji zabíjí.“

Ethan se mračí a po krátké chvilce čekání povytahuje obočí.

„To znám. Tuhle scénu jsem si ve snu prožil snad tisíckrát.“ „Ale já jsem nahlédla ještě dál, Ethane.“ Trpělivě se připravuje na má další slova. „Viděla jsem, co bylo potom.“ „O čem to proboha mluvíš?“

„Sera běžela loukou plnou zvláštních květín, nad hlavou jí svítil velký rudý měsíc. A pak byla náhle uvnitř hrozně vysoké budovy. Byl to její domov, aspoň myslím, ale zároveň se mi zdálo, že tam vůbec nepatří.“

„Chceš mi naznačit, že Sera pořád ještě někde žije?“

Znovu si v duchu vybavuju obraz vychrlé, opuštěně působící dívky, kterou jsem spatřila ve svém vidění. Takřka okamžitě vrtím hlavou. „Ne, to si nemyslím, Ethane. Tahle Sera byla...“ Jak bych to měla říct? Jak správně popsat její průsvitné tělo, takřka bezbarvou, jen lehce fosforeskující pleť, vyděšený výraz očí. Jak vysvětlit, že ve skutečnosti neběžela kolem kytek, ale procházela přímo přes ně? Nakonec se mi zdá, že nejlepší bude přímá cesta. „Tvá sestra je duch, Ethane.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Bití nepokračuje příliš dlouho. Vlastně ani nemůže. Po několika málo minutách kopanců a úderů pěsti hlavně do nohou, zad a hlavy je jisté, že další týrání by mě zabilo. A jedna věc je mi z mého nedlouhého pobytu na tomto místě naprosto jasná: nikdo se neodváží

neuposlechnout příkazů a přání vládkyně. Lathenie nechce, abych zemřel, tedy alespoň prozatím. Skřeti tedy konečně odstupují a nechávají mě být.

Pokouším se zhluboka nadechnout. Myslím, že mám zlomené žebro, možná dokonce hned dvě. Jistě také vnitřně krvácím. Krev mi stoupá do úst. Kašlu a celým tělem mi prostupuje nesnesitelná bolest. Mám pocit, že už umírám. Na kamenné podlaze se objevuje velká skvrna husté krve.

Rychle se zvětšuje, takže jeden ze Skřetů musí ustoupit o krok zpět. Máchá prudce křídly a na vteřinu se vznáší do vzduchu. „K čertu! On nám umře. To tys ho kopl do prsou. Budeš se za to zodpovídat.“

Dva Skřeti se chvíli hádají. Vzájemně se obviňují, kdo mi zasadil rozhodující úder. Pak slyším, jak na ně mladík křičí. Přistupuje blíž a poprvé od začátku bití si mě prohlíží. Nedokážu rozeznat, jak se tváří, na to mám zrak stále ještě příliš rozostřený, ale slyším, že rychle dýchá. Pak mu z úst vychází hlasitý vzdech plný odporu a skoro bych řekl, že i studu. Ale tento poslední dojem je možná značně přehnaný. Třeba je to jen výsledek závěrečné silné rány do hlavy.

„Položte ho dozadu na vůz. A dávejte pozor na jeho zranění. Slyšíte, co říkám. Buďte opatrní.“

Jeho rozkazy mi přináší alespoň trochu povzbuzení. Navíc se mi zdá, že v jeho hlasu je slyšet soucitný tón. Je ale hrozně těžké odhadnout, zda by se z tohotohle chlapce skutečně mohl stát můj budoucí spojenec.

Skřeti mě zvedají a nesou ven z místnosti. I poměrně krátká cesta k vozu je pro mě dokonalým utrpením. Jeden Skřet mě drží strašně vysoko a dalšímu kloužu z rukou. Málem končím na zemi. Nedokážu vůbec na nic myslet. Na chvíli dokonce ztrácím vědomí. Když zase přicházím k sobě, vůz se už pohybuje. Slyším Skřety, jak si chraptivými hlasy stěžují na únavu. Samozřejmě zde není žádné sluneční světlo. Vůbec se nedá určit, jak dlouho naše cesta trvá. Nedokážu ani odhadnout, kdy vlastně začal nový den.

Ještě několikrát se ztrácím do mátožného polospánku. Je zvláštní, že právě v tomto stavu mezi bděním a snem se mi vrací různé vzpomínky. Vidím výjevy, které byly dlouho zasuty někde v temných koutech podvědomí. Spadají do doby, kdy jsem dostával podobné výprasky od lidí, kteří se o mě měli starat, různých náhradních rodičů, pro které jsem byl méně než sluha. A jako vždy, když si vzpomínám na své dětství, zachvacuje mě stěží popsatelná zlost. Proč mě svěřili do péče úplně cizích rodin? Proč se mě po matčině smrti neujal otec. Kde vůbec byl, když mě prohlásili za sirotka. Jak je možné, že si pro mě nepřišel?

Vůz zastavuje a já se prudce probouzím. Všude kolem je takřka úplné ticho. Celé tělo mi znovu zachvacuje nesnesitelná bolest. Trochu protahuju nohy, zkouším zjistit, jestli v nich nemám zlomené kosti. Klouby ve stehnech a kotnících jsou úplně bez citu a pravděpodobně vymknuté, ale samotné kosti jsou myslím celé. Jedna věc je mi naprosto jasná. V tomto stavu bych se rozhodně nemohl ani pokoušet o útěk, i kdyby se náhodou naskytla příležitost. Navíc ani nevím, kam bych se vlastně vydal. Jaký smysl by mělo bezcílně pobíhat v téhle tmě?

Skřeti mě odnášejí k upoutané loďce a pokládají mě na dno. Na kůži cítím mrazivý dotek kovu. Nastupují i moji trýznitelé, načež mladík odvazuje lano a naskakuje také. Skřeti si nesnadně hledají vhodnou polohu a loď se chvíli kolébá ze strany na stranu. Vypadají dost nervózně a usilovně se tlačí co nejbližše středu.

Chlapec se i zde ujímá velení. „Vy dva. Chopte se vesel a pusťte se do práce.“

Nestvůry sice reptají, ale poslušně berou do rukou kovová vesla. Veslování je pro ně zřejmě dost namáhavé. Skřeti se celí prohýbají a nepřestávají skuhrat. Do lodi něco naráží. Nebezpečně se houpe. Na zlomek vteřiny hladinu osvětluje jasný ohnivý záblesk a všichni čtyři křídlatci vřeští bez sebe strachy. Všude kolem je najednou vidět spousta velkých ledových ker. Skřeti se jim velice pečlivě vyhýbají; jakmile se k některé trochu přiblíží,

okamžitě na sebe divoce křičí různé nadávky. Ještě horší povyk nastává, když se zdá, že by do lodi mohla šplouchnout trocha vody z jezera.

Snažím se nevnímat jejich naprosto zjevné zděšení a raději se soustředím na své tělo. Musím se trochu pohnout, chlad vycházející z kovové skořepiny se už nedá snést. Chlapec si všímá mého vrtění a někde v hloubi duše se zřejmě ozývá soucit. Sundává si kabát a balí mě do něj. Hned nato mi podává láhev vody. Trochu si svlažuju hrdlo a vracím mu ji.

Z krku mu vychází hrubý chraplavý zvuk. „Jenom se moc nevzrušuj. Jsem prostě jen voják, který má své příkazy.“

Dokonce i ve svém zbědovaném stavu se nemůžu ubránit radostnému pocitu. Kdo by si pomyslel, že služebník vládkyně Řádu se dokáže chovat tak lidsky. „Ty jsi...“ Snažím se nabrat dost dechu. „Ty jsi jiný.“

„Jsem stejný smrtelník jako ty.“

„A taky stejně vystrašený.“

Poslední věta se mladíka dotkla. „Já se nebojím. Rozhodně ne tebe.“

Ale jeho chvilkové zaváhání mluví jasněji než všechna slova. Najednou mám zase naději.

„No, teda já strach mám.“

Překvapeně hledím směrem, odkud vyšla tahle poznámka. Skutečně to byl jeden ze Skřetů. Ostatní tři souhlasně funí a chrochtají. Je na nich vidět, že se jim cesta lodí vůbec nelíbí.

Chlapec plácá prvního Skřeta po ohnutých zádech. „Čeho se bojíš? Myslel jsem, že tady se všichni bojíte vás.“

Okřídlený bojovník ustaraně vzdychá. „Povím ti, co mi nahání hrůzu. Tohle.“

Očima sleduju jeho nataženou ruku. Hledím naznačeným směrem, ale ve tmě nedokážu vůbec nic rozeznat. Mám ale dojem, že Skřet ukazuje k cíli naší cesty.

„O tom ostrově jsem už leccos slyšel,“ odpovídá mladý muž. „Nejde o ostrov. Ale je tam ten chrám.“

Jeho druhové překotně kývají hlavou a chroptěním vyjadřují svůj souhlas.

„O tom vím. Je velký. Skutečně obrovský. Řeknu vám, že něco podobného jsem v životě neviděl. Ale nechápu, proč by měl v někom vzbuzovat obavy. Působí tak... klidně.“

Skřeti při jeho popisu odmítavě syčí a celí se třesou.

„Tak mi teda řekněte,“ pokračuje mladík, „co je na něm tak zvláštního, že se mi tu sypete strachy.“

Všichni se předhánějí v odpovědích. Mluví na přeskáčku a není jim skoro vůbec rozumět.

„Je to posvátné místo.“ Konečně vysvětluje nejmenší. „Místo, kde žije jeden z Nich.“

„To jako mluvíš o ostrovním duchovi?“

Skřeti cosi nesrozumitelného mručí a už se zase častují nadávkami.

Konečně jeden zvedá hlavu a dívá se na mladíka. „My tam nepůjdeme.“

A hned nato se přidává další. „Ani tam nevzkročíme.“ Chlapec se ustaraně mračí. „Ale na pláži ho nechat nemůžeme.“

Čtyři stvůry nesouhlasně vrčí a krouťí hlavami. „Co záleží na tom, kde ho necháme? Stejně tam umře. A je přece jedno jestli v chrámu nebo na pláži, odkud ho smete voda, až se zvedne hladina.“

„Poslouchejte mě přece. Vládkyně zatím nechce, aby tenhle muž zemřel. Nemůžu ji zase zklamat. Jistě by...“ Chvilí váhá. Otáčí se ke mně a pozorně si mě prohlíží. Asi chce zjistit, jestli už neprozradil příliš. „Za věrnou službu mi slíbila spoustu věcí.“

Loď naráží na pevnou zem a chlapec se chystá vyskočit na břeh. Jeden ze Skřetů se mu vrhá po noze a chytá ho za kotník. „Dávej si pozor na jezero!“

Mladík přikyvuje a přivazuje loď ke kotvišti. Netrvá dlouho a ležím na pláži. Ve chvíli, kdy se mé zmučené tělo dotkne kamenité země, Skřeti bleskově mizí a co nejrychleji se škrábou zpět do lodi.

Mladík mě několik vteřin pozoruje, pohledem hodnotí vzdálenost od vody a pak se otáčí ke svým průvodcům. „Hladina se už začíná zvedat a on je příliš slabý, aby se dostal až k chrámu.“

„Nech ho být, kde je. Jestli se s ním budeš zdržovat, klidně odplujeme bez tebe. Tak naskoč! A rychle. Jezero stoupá.“

Chlapec ale nevěnuje hrozbám Skřetů žádnou pozornost. Zjevně se už rozhodl. Shýbá se ke mně a pomáhá mi přejít na vyvýšené místo. „Chrám už není daleko a navíc tady jsi skoro v bezpečí. Nejhorší výstup máš za sebou.“ Odvrací se ode mne a pozorně si prohlíží okolí. Rychle odbíhá a vzápětí se vrací se starou zlomenou větví, kterou mi podává. „Vem si ji. Můžeš se o ni opírat, až budeš ustupovat před vodou.“

„Máš dobré srdce.“ Prostě si nemohu pomoci.

„Nedělám to pro tebe. Má duše patří bohyni.“ Podle tónu odpovědi je mi jasné, že je nazlobený. Asi už lituje, že toho na sebe tolik prozradil. Otáčí se ke mně zády.

„Počkej.“ Rychle ho ještě zastavuju. „Dokonce ani nevím, jak se jmenuješ.“

Mám dojem, že zlomek vteřiny váhá, co mi má odpovědět. „Vládkyně mi říká Bastiane.“

„Dobře, ale jaké je tvé pravé jméno?“

Chvilí na mě mlčky hledí přes rameno. Pak ale přece jen mění názor. „Prozradím ti ho, když mi odpovíš na jednu otázku.“ „Ven s ní.“

„Proč jste si mě nevybrali za jednoho z Vyvolených?“

Tak něco takového jsem tedy rozhodně nečekal. Nejsem schopen jediného slova. Vteřinu dvě pozoruje mou pusou otevřenou dokořán a pak se vydává k čekajícímu člunu. Sleduju ho očima, dokud světlo pochodně není pouhou tečkou na temném horizontu. Ještě chvíli blikotá a pak i ona mizí.

Takže teď jsem tu zcela sám. Musím si najít nějaké přístřeší, třeba i u toho „ducha“, o kterém tak vyděšeně mluvili Skřetové.

Mám pocit, že postupující příliv je daleko nebezpečnější než samotný chlad, byť se zdá, že teploměr by tu ukázal hodně pod bod mrazu. Snažím se rozhlédnout, ale všude kolem je neprostupná tma. Dokonce i s oporou větve několikrát klopýtám a padám. Chůze mi bere hodně sil. Sotva se držím při vědomí. Ale přece jsem nežil šest set let, abych tu zemřel zcela o samotě na nějaké opuštěné pláži. Snažím se soustředit na něco příjemného. Okamžitě se mi vybavuje ona vzdálená noc ve Francii, kdy Isabela usnula s hlavou opřenou o mou hrud'. Tehdy jsem ji políbil na vlasy. Co by si asi pomyslela, kdyby byla vzhůru? Obrátila by se na mě a podívala se mi do očí? Vzpomínka na Isabelu mi působí ještě větší bolest než moje zlomená žebra. Jistě teď tráví spoustu času s Ethanem, pravděpodobně spolu připravují záchrannou akci. A není to přece tak dávno, kdy do něj byla zamilovaná. Možná ho má pořád ráda. Při téhle představě mám pocit, jako bych se propadal hluboko do ledové skály.

Tmu protíná slabé světlo. Jsem při smyslech nebo se pohybuju v nějaké hrůzné iluzi? Několikrát usilovně mrkám, abych si pročistil oči. Někdo nebo něco se ke mně blíží. Po malé chvíli rozeznávám postavu dívky. Mladé dívky. Má na sobě bílé šaty sahající do poloviny lýtek. Ale daleko zajímavější je její pleť, která vypadá, jako by byla zcela průhledná. A nejen kůže, průhledné je celé dívčíno tělo!

Přichází až ke mně a naklání hlavu na stranu. „Ty jsi Arkarian!“

To není otázka. Tohle děvče mě zná. Znovu se pozorně dívám do její andělské tváře. Sleduju černé vlasy, které jí v hustých kadeřích padají na ramena, a všímám si, jak skvěle ladí s jejími bělostnými šaty a lehce fosforeskující kůží. Ano, poznávám ji taky. „Má drahá Sero, jsi to skutečně ty? Co proboha děláš na tomhle přízračném místě?“

Tiše se směje. Pak zatíná pěsti, zvedá je do vzduchu, třepe jimi a otáčí se kolem dokola jako nějaká španělská tanečnice. Po chvíli se konečně uklidňuje. Kolem očí a úst se jí objevují smutné vrásky, které tak škodí její nevinné mladé tváři. „Musíš se zvednout a jít se mnou. Voda je strašně ledová a rychle stoupá. A navíc bude pršet. Podívej!“

Zvedám hlavu, ale vůbec nic nevidím. „Ty tady v té tmě vidíš?“

„Ne, ale cítím to.“ Prstem si míří na hlavu. „Říká mi to můj mozek. Tak rychle, Arkariane. Musíš se rychle schovat.“ Pohybem rukou mě pohání před sebou do kopce.

Najednou mě něco napadá. „Jsi snad anděl?“

Sera se pobaveně směje, že se prohýbá v pase. „Kde by se zrovna tady vzal anděl?“

S pomocí větve se namáhavě zvedám na nohy. Sera mě povzbuzuje a hlavně díky ní se sunu pomalu vpřed. „Kam mě to vedeš?“

„Samozřejmě do chrámu. To je ale hloupá otázka. Kam jinam?“

Vlastně nemám ani ponětí, takže raději mlčím.

„Budeme tam v bezpečí. Trochu se zahřeješ a já se o tebe postarám.“

„Máš nějaké tišící masti?“

„Nemám vůbec nic!“ Vypadá dost zničeně, nešťastně na mě špulí rty. „Teda kromě vody, kterou mi nosí Bastian.“ „Bastian se o tebe stará?“

Zvedá svá vyzáblá ramena a na chvíli se zdá, že mě takřka nevnímá. „Někdy mě navštěvuje. Ale nikdy, když je poblíž Marduk. Bože můj, jak já ho nenávidím. A ty jeho ohyzdné příšery.“ Poslední slova křičí chraplavým hlasem.

„Skřeti se tě bojí.“

Sera se viditelně chvěje. „To je pravda. A já mám zase strach z nich. Teda po pravdě bych měla přiznat, že se děsí spíš chrámu než mě samotné. Je to moje ochrana. Kdysi dávno tady žili lidé, ale to je dlouhá a hodně stará historie.“

„Pověz mi o ní.“

„Byl to krásný svět. Chrám byl místem, kam se lidé chodili modlit. Mohli v něm rozmlouvat se svým bohem a on je tu navštěvoval. Ale pak zavládla tma a zahalila celou zem. Vybudovali kolem svatyně jezero, které ji mělo ochránit.“

„A co se stalo s těmi lidmi?“

Sera znovu krčí svá tenká ramínka. „Nemohli být bez slunce. Když zmizely i poslední paprsky světla, vše začalo chřadnout a umírat. Netrvalo dlouho a neměli co jíst. Zeslábli a nemohli se bránit. Zlo naopak rychle sílilo. Nakonec tihle lidé zmizeli. Na uvolněné místo se po nějakém čase začaly tlačit různé nestvůry a nakonec je celé ovládly.“

„Skřeti?“

„Ano Skřeti, a taky další bytosti. No a pak tady začaly růst květiny.“

„Květiny?“

„Černé květy.“ Aniž by se otočila, palcem ukazuje někam přes rameno. Je tu ale tak málo světla, že ani nedokážu přesně odhadnout směr.

„Odkud to všechno víš?“

„Květiny mi to vyprávěly. Mám od nich ještě spoustu dalších příběhů z dávných dob.“

Představa, že si někdo povídá s květinami, mi samozřejmě přijde dost zvláštní, ale myslím, že mi nepřísluší pochybovat o Seřiných slovech. O zdejších obyvatelích vůbec nic nevím. Znáám jen Skřety a ti jsou naprosto neuvěřitelní.

„A tady jsi v bezpečí, Sero?“

„Jsem tu především strašně osamělá, ale daleko raději budu žít bez společnosti než s těmi hroznými zrůdami. Dokud si budou myslet, že jsem duch, nechají mě na pokoji.“

Její poslední slova mě nutí do smíchu. Za chvíli vzácného rozptýlení ale draze platím přišernou bolestí vystřelující od zlomených žeber. „Nezlob se, že to říkám, Sero, ale... ty přece jsi duch.“ Při pohledu na její zničený výraz si rychle připomínám, že byla vlastně teprve desetileté dítě, když ji Marduk zabil. Co si asi tak může pamatovat ze svého dřívějšího života? A jak se celý ten dlouhý pobyt na tomto děsivém místě podepsal na jejím rozumu? „Víš o tom, že jsi před třinácti lety zemřela a předtím jsi žila ve světě smrtelníků?“

Sera unaveně vzdychá a nervózně ohýbá okraje sešpulených rtů. „Vím, že jsem zemřela. Ale netušila jsem, že už je to tak strašně dávno. Jsem vlastně docela stará.“

Začínám chápat, v čem spočívá Seřin problém. „Jsi tady jako v pasti. Tvá duše se nemůže dostat dál.“

Najednou se zubí a dívá se na mě očima, které jsou pro tuto chvíli skoro stejně průzračné jako její kůže. „Ale teď už bude všechno v pořádku.“

Zakopávám o velký kámen a málem končím na zemi. Sera mi ale nějakým způsobem pomáhá udržet rovnováhu. Vůbec nechápu, jak je to možné. Skutečná záhada. Cítím, jak se mě dotýká, ale její ruce, vlastně skoro celé paže mnou prostupují. „Děkuju.“ Asi se nemůžu nezeptat. „Jak by ti ale mohl prospět můj příchod na ostrov? Jsem tu uvězněný stejně jako ty.“

Pomalů se zase dáváme do chůze. „Přijdou tě zachránit a pak vysvobodí i mne.“

Překvapením se na chvíli zastavuje. Ale já přece nechci, aby pro mě Isabela, Ethan nebo kdokoli jiný chodil. Riskovali by tím život nebo přinejmenším stejný osud, který potkal mne. Ale teď je tady Sera. Žije tu už tak strašně dlouhou dobu, že si jistě zaslouží naději. Měla by dostat vytouženou svobodu.

Má průvodkyně sleduje mé rozpaky a na čele se jí objevují vrásky. Oči se zužují do sotva zřetelné štěrbin. „Oni přijdou, Arkariane. Můj bratr to tak nenechá a vezme s sebou tu dívku.“

V dobrém rozmaru zrychluje, takže teď se jí dívám na záda. Kéž bych dokázal sdílet její nadšení. V hlavě se mi honí spousta protichůdných myšlenek. „Jak si můžeš být tak jistá, že se za mnou Ethan a Isabela skutečně vypraví?“

Sera se prudce otáčí a běží zpět ke mně. „Dobře jsem se o to postarala. Po všech těch letech pokusů se mi konečně s někým podařilo spojit.“

„O kom to mluvíš. S kým ses spojila, Sero?“

„S tou dívkou. Tou s těmi vizemi.“

„Myslíš Isabelu?“

Sera zvedá kostnatá ramena. Působí skutečně hrozně křehce. „Snažila jsem se spojit s bratrem a taky s mámou, tolikrát, že jsem to už dávno přestala počítat. Ale nebylo to k ničemu. Ethan vždycky ječel, jako bych ho šlehala bičem nebo tak nějak, a okamžitě mě vytěsnil. No a máma, ta pořád jenom plakala. Ale ta holka, co jí říkáš Isabela, to bylo něco úplně jiného. Vím, že miluje mého bratra, určitě přijde. Všechno jsem jí ukázala, samozřejmě hlavně chrám a taky...“

Poslední slova se pomalu vznášejí prostorem a doznívají mi v hlavě, ale mě zajímají jen dvě věci: Sera je v kontaktu s Isabelou, která teď jistě udělá všechno možné, aby se ke mně dostala – zpráva na ni jistě udělala silný dojem; a především, tedy alespoň podle mé nynější společnosti, Isabela pořád ještě miluje Ethana.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA ISABELA

Naposledy jsem na tomto klidném aténském nádvoří plném zlata stála, když jsme se připravovali na Ethanovo přelíčení. Čekal tehdy, že bude za své prohřešky proti pravidlům vyloučen z organizace, ale místo toho se mu dostalo schopnosti létat –nejvyšší pocty, jakou může Strážce obdržet. Byl to den, na který nikdy nezapomenu. Provázelo ho tolik protikladných emocí. Myslím, že ani dnešek nebude postrádat svá překvapení, ale mám

obavu, že to nebude nic, na co by se člověk těšil. Ethan ani já se nemusíme bát nějakého procesu, ale stejně jsem celá nespává. Tohle předvolání před Tribunál se mi vůbec nelíbí.

Vyčkáváme, až nám někdo řekne nebo alespoň naznačí, kam máme jít, případně s kým se máme setkat. Nakonec se objevuje samotný lord Penbarin, vládce Domu Samartyne. Je to vážně obr. Dnes má na sobě třpytivé rudé roucho sahající až k zemi. Pro muže tak majestátné postavy to není dobrá volba. Rychle se snažím soustředit na něco jiného. Samozřejmě si moc dobře pamatuju, že všichni členové Tribunálu jsou mozkovidi, a nejsem si jistá, jestli bych před nimi dokázala skrývat své myšlenky.

„Vítejte.“ Lord Penbarin nás vlídně zdraví. „Pojďte se mnou, nechal jsem pro vás připravit chutné občerstvení.“

„Nemáme hlad.“ Rychle odpovídám, než se ke slovu dostane Ethan. Při pouhé zmínce o jídle se mi zvedá žaludek. „Kdyby vám to nevadilo, můj pane, raději bychom hned začali.“

„Máš strašně naspěch, drahoušku. Myslím, že dnes budete potřebovat dost trpělivosti. Lorian není v nejlepší náladě, rozhodně bych nedoporučoval jakkoli ho dráždit. Vůbec s ním není řeč, od té doby co...“ Na chvíli se zastavuje a pak pokračuje, aniž by dokončil nakousnutou větu. „Pojďte se mnou. Nabídnou vám něco na pití, než se sejde Tribunál.“

V mramorové chodbě je daleko příjemněji, o hodně lépe se tu dýchá. Lord Penbarin nás vede ke stolu plnému teplých i studených pokrmů. Usrkávám ze sklenice vína, ale jen stěží se mi polyká. Srdce tlučte jako o závod, jsem napnutá z očekávaného slyšení. Čekání je pro mě v této chvíli naprosto nesnesitelné.

Konečně nás uvádí do sálu, kde zasedá Tribunál. Vypadá přesně tak, jak si ho pamatuju – kruhová místnost s mramorovými stěnami. Osm z devíti vládců jednotlivých Domů sedí po jejím obvodu, takže připomínají ciferník obřích hodin. První je lady Devine z Domu božské podstaty. Její místo je po levici nesmrtelného. Vedle ní pak vidím Meridiana z Domu Kavanah a královnu Brystianne z Domu Averil, je jako vždy celá ve zlatě. Dále následují sir Syford, lady Ellenna z Ostrovního Domu, lord Alexandon z Domu Vyvolávačů a nesmírně křehce působící lady Arabella. Poslední křeslo čeká na Penbarina, který k němu už pomalu míří. Dnes je tu ale ještě jedno volné místo. Patří králi Richardovi, který je vládcem samotného Veridianu. Prozatím se ale zřejmě dostatečně nezotavil z nesmírně nebezpečné cesty časem, kterou musel podniknout ve svém smrtelném těle.

Pro mě s Ethanem jsou tu připravené dvě židle. Usedáme vedle sebe a čekáme na začátek slyšení. Slova se ujímá samotný Lorian. „Nechal jsem vás dnes předvolat ze dvou důvodů.“

Úlevně si oddechnu. Konečně někdo mluví k věci.

Lorian na vteřinu celý rudne a já si rychle uvědomuju, že bych si měla dávat daleko lepší pozor na své myšlenky. „Především bychom rádi vyjádřili velké znepokojení. Jak sami víte, Arkariana unesli do podsvětí. Lathenie ho tam bude držet tak dlouho, dokud se nerozhodne, jak by jí mohl být užitečný. Zejména teď, když ztroskotal její pokus zabít Arkariana při porodu.“ Lorian chvíli mlčí, snad aby nám dal dost času pochopit význam jeho slov. Nebo možná – a tahle varianta je daleko horší –, abychom se mohli připravit na to, co bude následovat.

Teď už Lorian zase mluví. „Druhý je tento: a budu se vyjadřovat naprosto jasně, aby nemohlo dojít k nějakému nedorozumění, všichni musí správně pochopit mé rozhodnutí. Arkarian si je vědom, že je... v obtížné situaci. Dobře chápe, že před sebou máme neobyčejně obtížnou volbu.“

„Proboha jakou volbu?“ Obracím se na Loriana, ale usilovně se vyhýbám jeho pohledu. Když jsem se mu naposledy podívala do očí, pocítila jsem naplno jeho vnitřní sílu. Celá oslepená jejím žhnoucím výbojem jsem skončila na zádech.

Lorian pokračuje, jako bych vůbec nic neříkala. „Bez Arkariana budou Strážci velmi oslabení.“

No tak s tímhle samozřejmě souhlasím.

Lorian už zase mlčí a soustředěně mě pozoruje. Ztěžka polykám a připomínám si, že se musím lépe kontrolovat. Předkládám mu myšlenky jako na talíři. Po několika vteřinách nepříjemného ticha konečně zase pokračuje. „Kdybychom se rozhodli pro záchrannou akci, ohrozili bychom tím životy dalších Strážců. Je velmi pravděpodobné, že bychom přišli o bojovníky, které teď nezbytně potřebujeme. Bez nich by se už tak křehká rovnováha sil mohla vychýlit v Latheniin prospěch. V posledních měsících se držíme jen s největším vypětím. Nesmíme zapomínat, že naší hlavní povinností je ochrana Veridianu. Bez něj nikdy ne zvítězíme. A tento úkol leží především na Vyvolených. Zdi podzemního města skrývají poklady, jejichž hodnotu vůbec nelze vyjádřit pozemskými měřítky. Pokud by se jich Lathenie zmocnila, získala by daleko větší moc. To nesmíme dopustit.“

Pomalů začínám chápat plný význam Lorianových slov. Vůbec se mi nelíbí. Směřuje k rozhodnutí, které nemůžu přijmout. Nesmím propadnout panice. Pokud možno klidně se ptám. „Co přesně nám chcete sdělit, můj pane?“

Tentokrát Lorian mluví přímo ke mně. „Výprava na záchranu Arkariana v této chvíli naprosto nepřichází v úvahu.“

Spolu s Ethanem vyskakujeme ze židlí. Ethan se dostává ke slovu jako první. „Ale to není...“ Stačí jediný přísný pohled a zamrzá uprostřed nedokončené věty.

Já se ale tak snadno odbýt nenechám. Volba je zcela jasná. „Jak jen můžete klidně sedět ve svých pohodlných křeslech a rozhodovat o Arkarianově životě? Musí vám být přece jasné, že když nám nedovolíte vydat se za ním, odsuzujete ho k smrti. Pokud už stejně není pozdě.“

Sál chvíli šumí udiveným hovorem, který se ale rychle ztrácí. Zase je zde mrazivé ticho. Lorian si mě dlouze prohlíží. Uhýbám očima, nechci zbytečně riskovat. Právě teď by mi jeho rozhněvaný pohled asi vypálil díry do hlavy. „Myslíš si, Isabelo, že je to pro mě snadné rozhodnutí?“

Ne, tak jsem to nemyslela. Slova mi ale zcela unikají, pouze mlčky kroutím hlavou. Hlavu držím sklopenou k zemi, ale přesto jasně cítím sílu Lorianových očí.

„Vůbec si nedokážeš představit, kolik utrpení mě stálo. Ještě nikdy jsem nevydával obtížnější příkaz.“

Hrdlo mám vyschlé na troud. Musím nashromáždit trochu slin, jinak ze sebe nevypravím ani hlásku. „Pak mi, prosím, řekněte, proč se nemůžeme pokusit Arkariana zachránit?“

Lorian působí o něco klidněji. „Dobře víš, Isabelo, že Lathenie je vztekem bez sebe. V posledních měsících vyhrotila náš dávný spor a nechtěně tak přiblížila chvíli rozhodujícího střetu. Vypadá to, jako by se vůbec nestarala o své bojovníky. Bez dlouhého rozmýšlení je posílá na smrt a to je i u ní něco zcela nového. A my se s tím musíme vyrovnat. Máme před sebou nemilosrdného soupeře, který je ochoten riskovat vše – doslova vše.“

Lorian se pomalu nadechuje. „Já ale takto neuvažuju. Podle mě musíme být rozvášní a opatrní.“

Následuje krátká odmlka a pak další vysvětlování. „Asi jsi to dobře nepromyslela. Kdyby ses vydala do podsvětí, nemohla by ses spolehnout na cizí tělo, které by skrylo tvou pravou totožnost.“

S odpovědí nesmím otálet, jinak mě pohled nesmrtelného umlčí. „Arkarian je prozrazený a ani Lathenie se už neskrývá. Navíc myslím, že nebude trvat dlouho a Řád odhalí také Ethana.“

„To je možná pravda, ale v sázce je daleko víc, než se domníváš. Lathenie chystá kroky, které by mohly být pro celý náš svět a také ten její naprosto zničující. Nežije v podsvětí. Je to nesmírně chmurné místo, kde se lidé mění v bestie. Je to říše tvorů bez duše.“ Lorian chvíli odpočívá, soustředěně nabírá dech. Pod stříbrným pláštěm se mu zvedají ramena. Cítím, že z něj vychází neskutečná síla.

Rukama pod sebou nacházím židli a opatrně na ni usedám. Ethan následuje mého příkladu. Slyším, jak s námahou natahuje vzduch do plic. Ozývají se podivně chrčivé zvuky. Kdyby trpěl astmatem, asi bych si myslela, že právě dostal záchvat.

Lorian náhle přerušuje ticho. „Určitě jste ve vašem pozemském světě zaznamenali jisté změny.“

Tahle poznámka je zásah do černého. Okamžitě si vzpomínám na ten divný den ve škole, kdy jsme si všimli, kolik studentů přestalo dodržovat pravidla oblékání.

„Pocítili jste závan tmy v severních větrech?“ Oba prudce zvedáme hlavy. Tohle by chtělo vysvětlení. Mám silné nutkání pohlédnout nesmrtelnému do očí a najít v nich odpověď. Naštěstí mám dost rozvahy, abych se jeho pohledu vyhnula. Nějaký závan tmy jsem vážně nezapozorovala. Teda aspoň prozatím o ničem...

„To se brzy změní.“ Lorian přerušuje mé myšlenky a znovu mi připomíná, že si stále ještě nedávám dost dobrý pozor. Jednotliví členové Tribunálu mě stále častěji informují o neúspěšných akcích. Někteří dokonce už přišli o bojovníky. Nemusí trvat dlouho a náš svět se změní natolik, že náprava nebude možná. Situace začíná být skutečně kritická. Naše současnost se stává živným polem pro stále sílící bojovníky Chaosu. To nesmí dál pokračovat a je jen na nás, abychom tomu zabránili. Rozhodně si teď nemůžeme dovolit přijít o další dva členy organizace. Usilovně se snažíme nahrazovat chybějící. Rochelle se okamžitě zařadí mezi Strážce. Neriah, která stále ještě čeká na svoje přijetí, je v tvé péči, Isabelo. Slyšte proto moje rozhodnutí.“ Mám pocit, že mi Lorianův hlas vybouchuje v hlavě. „Dokud se Lathenie trochu nezklidní a my nezačneme znovu získávat půdu pod nohama, Arkarian zůstane tam, kde je. Nebude žádná záchranná akce. Přísně zakazuju jakékoli pokusy o jeho záchranu.“

Nesmrtelný nám dává zřetelně najevo, že pro něj je slyšení u konce. Já se ale nemohu udržet. Potřebuju vykřičet svůj strach, jinak mi snad praskne srdce. Jsem naprosto zoufalá.

Každý další den bez Arkariana se mi zdá jako věčnost. Ne, s tím se nemohu smířit. Slova se tvoří jakoby sama od sebe. „Nemohu vás poslechnout, můj pane.“

Ethan se zprudka nadechuje a prsty mi křečovitě boří do ramene. „Co to ksakru děláš?“

Rozhodně se vytrhávám z jeho sevření a vyskakuju na nohy. Židle se překlápí dozadu a naráží na zem. Naprostým tichem duní silná rána. „Nemůžu přijmout vaše rozkazy.“ Své rozhodnutí opakuju ještě odhodlaněji. „Musíte pochopit, že jsem celý život zvyklá starat se o sebe. Kdykoli jsem narazila na nějaký problém, vyřešila jsem ho sama, bez cizí pomoci. Tak to dělám a jsem s tím spokojená. Možná jde jen o nedůležité drobnosti z mého soukromého života, které mě nemohou dostat do vážných potíží a nebezpečí, ale teď tu máme člověka, který potřebuje naši pomoc. Někoho, na kom mi – na kom nám všem záleží, a já někde uvnitř jasně cítím, že bych ho dokázala zachránit. Díky lady Arabelle a jejímu daru mi stačí jen slabounký paprsek světla a vidím jako ve dne. A pak je tady to nejdůležitější. Nežádám vás o pomoc. Půjdu za Arkarianem sama a Strážce tak prakticky vůbec neohrozím. Jestli mi dovolíte, abych to zkusila, slibuju, že vám Arkariana přivedu zpět.“

Ethan sedí vedle mě a zoufale úpí. Pak se pomalu zvedá ze židle. „No tedy, chci říct dobře. Bez nějaké urážky bych chtěl poznamenat, že ve dvou budeme mít daleko větší šanci Arkariana zachránit. Půjdu s Isabelou.“

Šťastně se na něj usmívám a sleduju, jak bez velkého nadšení pokračuje. „Arkarian byl můj učitel, prakticky celý život mi byl průvodcem a věrným rádcem. Když jsem byl ještě malé dítě, zachránil mi život, bez něj bych jistě zešlel. Je pro mě bratrem a zároveň přítelem. Prosím vás, můj pane, abyste znovu zvážil své rozhodnutí.“

Lorian neodpovídá. Možná že bude přístupnější logickým argumentům. Musím ho přesvědčit racionální úvahou. Rukama opisuju široký kruh kolem všech členů Tribunálu, jako bych od nich očekávala nějakou reakci, možná dokonce podporu. „Od chvíle, kdy se bohyně vydala na válečnou stezku, je všechno, co podnikáme, daleko nebezpečnější než dřív. Veridian Arkariana potřebuje. To přece ví všichni v této místnosti. Pokud chceme naplnit text

Věštby, nemůžeme se obejít bez jediného člena. Musíme podstoupit riziko a pokusit se zachránit ho. Jinak o vše přijdeme. Bez Arkariana budeme ztraceni. To přece víte daleko lépe než já.“

V sále je naprosté ticho. Jsem stále podrážděnější. „Proč mi neodpovídáte? Myslela jsem, že víte úplně všechno. Jak je tedy možné, že nemáte žádný plán, jak dostat Arkariana z podsvětí?“

Lorian se zvedá. Jeho pohyb je naprosto nečekaný. Nikdo ani nedutá, slyším jen přerývané vzdechy. Ve zlomku vteřiny si uvědomuju, že jsem zašla příliš daleko.

Lorian natahuje obě ruce a pomalu je roztahuje. Z konečků prstů mu šlehají chladné paprsky, jako blesk se šíří všemi směry po celé místnosti. Všichni přítomní, včetně vládců a vládkyň jednotlivých Domů, padají tváří na zem. Závoj pulzující záře nám několik vteřin visí hrozivě nízko nad hlavami. Vnímáme, jak se v sále ochladilo, najednou se všichni třeseme zimou. Celými těly nám prostupuje mocná vlna Lorianovy energie. Jasně chápou, že je to hmatatelná ukázka jeho moci, kterou tak můžeme doslova cítit na vlastní kůži.

Vtom záře ve zlomku vteřiny mizí a konečně můžeme zase volně vydechnout. Ozývá se vzrušený šepot. Všichni si máme co říct. Pak se znovu ozývá Lorian. Mluví s námi na dálku silou svých myšlenek, jako by v této chvíli nebyl schopen hlasitého projevu.

Jeden po druhém přijímáme jeho rozhodnutí, v sále je naprosté ticho. Nikdo už ani vteřinu nepochybuje o vážnosti Lorianových slov. Jeho sdělení je zcela jednoznačné. Arkarian zůstane v podsvětí. Tak jsem rozhodl a tak to bude. A teď“ mne nechejte o samotě. Všichni okamžitě odejděte!

PATNÁCTÁ KAPITOLA ISABELA

S prudkým bodnutím u srdce se budím ve své posteli. Celá se stále ještě chvěju, v každé částce těla cítím náraz Lorianova hněvu. Nervy mám úplně zjitřené, takže není divu, že mě dost vyděsí pohled na Matta sedícího v mém zeleném nafukovacím křesle. V ruce drží knížku, ale jakmile si všimá, že jsem zpět, rychle ji odkládá. „Co se stalo? Vypadáš, jako kdyby tě zrovna vytáhli z hrobu.“

Trvá mi dost dlouho, než se trochu zklidním, naberu dech a seberu rozptýlené myšlenky. Pak mu podrobně popisuju naši cestu do Atén a jak nás nesmrtelný překvapil svým popisem složité situace, do níž se organizace dostala v posledních měsících. „Lorian nakonec zakázal všechny pokusy o záchranu Arkariana a...“

„A co dál...?“

„A já ho pak dost neprozřetelně naštvála, vlastně asi spíš pořádně rozzuřila.“

„Cože?“

„Lorian celou místnost zalil tím svým neskutečným modrým světlem. Myslela jsem, že tam všichni zmrzneme. Nohy a ruce mi úplně ztuhly, zima se mi zakousla do posledního kousku kůže.“ Zvedám mu ruce před oči. Stále se ještě třesou.

Matt na mě vyjeveně hledí. „Seš fakt úplně praštěná.“

„Tak díky za podporu. Vždycky jsem si myslela, že ti na mně záleží.“

„Ty jsi toho... toho nadřizeného vážně urazila? Copak ti přeskočilo? Čeho jsi tím proboha chtěla dosáhnout?“

„Tak jo. Dobře, chápou. Nemusíš se bát. Víckrát to už neudělám.“

„Tak to teda moc rád slyším.“

Jeho ironická poznámka mě dost namíchla. „Vážně díky. Ale já jsem se aspoň pokusila něco udělat.“

Matt neodpovídá, cítím se jako hrozná potvora. Ten šťouchanec mě vážně mrzí. „Promiň, to jsem nechtěla,“ mumlám omluvně.

„Zapomeň na to.“

Asi minutu jsme oba tiše. „Lorian nám ještě, než se rozlítel, řekl, že Rochelle se vrací do Angel Falls. Myslíš, že to zvládneš?“

Matt očima uhýbá směrem ke dveřím, pak přechází ke svým bosým nohám a celou věčnost studuje obnažené prsty. Konečně zvedá hlavu a dívá se znovu na mě. „Kdyby to bylo jenom na mně a nebyl bych zapletený do celé té věci kolem Strážců, udělal bych všechno proto, abych ji získal zpět.“

Při jeho odpovědi cítím, jak se mi svírá žaludek. „Ale teď?“ Vstává a dlouze hledí na noční oblohu plnou hvězd. „Na rozdíl od tebe nejsem idiot.“

„Jenom pitomec, že?“

Krátce se usmívá a posouvá spodní čelisti ze strany na stranu. „Víš, rozhodně se mi nelíbí, že mě Marduk využil a možná nejen on...“ Matt bolestivě vzdychá. „Ale nakonec je možné, že Rochelle neměla na vybranou.“

„No, podle mě měla dvě možnosti: předstírat, že tě miluje, nebo se připravit na Mardukovu strašnou pomstu. Asi nebyla dost silná, aby se mu postavila. Taky bych se nedivila, kdyby ji ovládal ještě nějakým dalším způsobem, o kterém se ale rozhodně nedozvíš, dokud ji organizace nepropustí. Pak si možná budete moct promluvit.“

Matt souhlasně přikyvuje.

„Vím, že před sebou neměla snadnou volbu.“ Samozřejmě tou nejlepší by bylo nestát se Mardukovým špehem.

Ale Rochellin příběh má ještě další kapitolu. Moc se líbí taky Ethanovi. Nebo aspoň líbila. Když se spolu poprvé setkali, klidně by přísahal, že je mezi nimi nějaké zvláštní spojení, cosi jako duševní pouto. Ale ani jeden z nich nemohl dát své city najevo, jejich osudy se vyvíjely zcela samostatně a víceméně v opačném směru.

Matt odchází a já po zbytek noci jen tak ležím na posteli. Když se začínají objevovat první sluneční paprsky, jsem strašně unavená. Cítím se pod psa. Nejraděj bych se na den ulila ze školy, ale mám na starosti Neriah a taky bych se měla snažit nepřítahovat na sebe pozornost. Jak to mám ale udělat? Tvářit se, jako by se nic nestalo? Právě teď, když mám hlavu plnou starostí.

Ethan tušil, že na tom ráno nebudu nejlíp, takže se pro mě stavil. Všichni tři i s Mattem jedeme autobusem. Ačkoli jsme věděli, že Rochelle se už brzy vrátí, přesto jsme všichni v šoku, když ji spatřujeme před školou. Sedí sama na jedné z laviček.

Pevně chytám Matta za rameno. „Nechtěl bys to s ní probrat? Ať to máš co nejdřív z krku.“

Nejprve neodpovídá, jen němě hledí na Rochelle. Pak se konečně přece jen rozhoduje. „Myslím, že ne. Možná někdy jindy.“

Rychle odchází a já si všímám, že teď na Rochelle pro změnu zírá Ethan. Že by k ní pořád ještě něco cítil? Je pravda, že láska patří k věcem, které si člověk nedokáže naplánovat a ani je nijak neovládá. Asi bych na to měla zavést řeč, abych vyzkoušela, jak bude reagovat. „Docela by mě zajímalo, na co zrovna teď myslíš.“

„Co je to, prosím tě, za otázku?“

„No, když už teď Matt s Rochelle nechodí..., možná bys mohl...“

Prudce se ke mně otáčí a bez jediného mrknutí na mě hledí. „O co ti jde? Přece dobře víš, že tu holku nemůžu vystát.“

Odpověď raději jen šeptám. „Ale teď přece patří k nám.“

„Jo, to ale rozhodně neznamená, že jí budu věřit.“

Samozřejmě si vymýšlí. Lže mi přímo do očí. A možná není upřímný ani sám k sobě. „Přece ses za ni už jednou postavil. A k tomu před celým Tribunálem.“

Ethan na má poslední slova vůbec nereaguje, což je asi dobře, protože se k nám blíží Dillon a po jeho boku taky Neriah. Uvědomuju si, že jsem na ni měla čekat na školním parkovišti. Ale v posledních dnech mám dost co dělat, abych si pamatovala všechny svoje úkoly. Asi se budu muset víc soustředit.

Carter vychází z kabinetu a odvádí si Neriah stranou. V ruce drží učebnici a něco jí ukazuje. Dillon si mě všímá a okamžitě ke mně přistupuje. Asi vůbec poprvé si uvědomuju, jak ostře zelené má oči.

„Ahoj. Včera jsem šel do té kavárny, co jsi o ní mluvila, ale Neriah tam nebyla.“

„Aha.“

„Tak jsem zkusil zajít k výtvarné učebně, ale tam mi řekli, že Neriah Gabrielová do žádného odpoledního kroužku nechodí.“

„No třeba je to tím, že je tady nová. Možná si ji ještě nezapsali.“

„Když jsem ji tam nenašel, řekl jsem si, že se trochu projdu přes les, a narazil jsem na její dům – teda vlastně bych měl říct pevnost. Každopádně jsme spolu nakonec přece jen mluvili a do žádné výtvarky nechodí. Vůbec netušila, kdes na něco takového přišla.“ Chvíli se mi zdá, že je na mě pěkně našťavaný. Většina kluků by rozhodně byla. Jeho zamračený výraz se ale rychle mění na škádlivý úsměv. „Myslím, že jste se mě včera chtěli jenom zbavit.“

Krčím ramena a místo dlouhého vysvětlování mu nabízím chatrný úsměv. „Je mi to líto, Dillone. Včera byl vážně děsný den.“

„Jo, pro mě to bylo taky dost zvláštní. Víš co, Isabelo? Neriah se mi vážně líbí. Chtěl bych to s ní zkusit. Potřebuju, abys mi pomohla.“

Možná má Ethan pravdu, když říká, že Dillon je prima kluk. Třeba ho jenom tak dobře neznám. Je fakt, že Ethan s ním tráví docela dost času, a to už vůbec nemluví o Mattovi.

Blíží se ke mně Neriah, takže rychle končíme náš rozhovor. Den utíká hrozně pomalu, doslova minutu po minutě. Ale kdyby se mě někdo zeptal, co jsme měli dnes za předměty, asi bych mu nebyla schopná odpovědět. Tedy s výjimkou dějepisu, kde mi Carter sdělil, že na večer je naplánovaná další výprava.

Po příchodu domů se dozvídám, že na večeri čekáme hosty. Vůbec mi to nevádí, protože ve skutečnosti je to jenom Ethan s rodiči a tetou Jenny, která bude nějaký čas bydlet v Angel Falls. Možná je její příjezd součástí plánu, jak Lauře zabránit, aby příští týden odjela do léčebny. Ale prozatím se nezdá, že by měl nějaké výsledky. Je docela příjemné, že se večer budu moct na vlastní oči přesvědčit, jak se vede Ethanově mámě.

Když ji konečně vidím, jsem v naprostém šoku. Musím se strašně snažit, abych se nechovala nezdvořile. Dlouhé vteřiny od ní vůbec nedokážu odtrhnout oči. Kdy proboha stihla tak strašně zhubnout? Ruce a nohy má jak tyčky od rajčat. Je vážně neuvěřitelně vychrtlá. A její obvykle tak živé a krásné oči nepřírozeně vystupují z popelavě šedivého obličeje. Dokonce i Shaun působí dost pohuble. Jistě si dělá o svou ženu hrozný starost.

Ethan sedí u večerního stolu hned vedle své mámy. Každou chvíli si všímám, jak nenápadně zvedá ruku a jemně jí tiskne paži. Je to moc dojemné, takže mi nakonec do očí vyhrknou slzy. Asi něco vycítil, rychle zvedá hlavu a zachytává můj soucitný pohled. Snažím se mu na dálku předat trochu síly, snad pomůže milý úsměv. Chci, aby věděl, že jsem mu nablízku, že společnými silami najdeme nějaký způsob, jak celou věc vyřešit.

Máma podává večeri — pečené kuře se čtyřmi druhy zeleniny. Mísa vypadá moc dobře, jídlo je na první pohled neobyčejně lákavé. Chvíli se na ni dívám a najednou cítím, jak mi kručí v žaludku. Vlastně si ani nepamatuju, kdy jsem něco jedla. V poslední době nemám na takové věci ani pomyšlení. Asi bych se ale měla pokusit něco do sebe dostat, jinak si máma začne dělat starosti. Vedle mě sedí Jimmy a klidně všechno pozoruje. Dobře ví, jak moc jsem

nervózní, ale prozatím jsme neměli čas promluvit si o tom, co se seběhlo, zatímco byl pryč. Máma ke mně zezadu přistupuje a jemně mi masíruje ramena. Po chvíli si všímá mého talíře a vyjeveně hledí na hromadu stěží popsatelné, na pohled dost nechutné kaše. „Tohle jsem vám podávala?“ Její hlas zní skoro vesele, ale moc dobře ji znám. Vím, že je to jenom její způsob, jak skrývat obavy. „Nemáš hlad, drahoušku?“

Už se chystám zamumlat nějakou hloupou výmluvu, něco ve stylu, že mi není dobře od žaludku, ale naštěstí v poslední chvíli zachytávám Ethanův varovný signál. Výmluvně si odkašlává a já si okamžitě uvědomuju, jak moc je před výpravou důležité nepřitahovat pozornost. To by ještě chybělo, aby máma v noci přišla zkontrolovat, jestli jsem v pořádku. Budu samozřejmě vypadat, že spím, ale mé tělo se rozhodně neprobudí a ani se nepohne. Kdyby se mě pokusila probrat, určitě by utrpěla dost velký šok.

Silou vůle polykám několik obřích soust a snažím se ubránit dávivým stahům. „Prostě mi to takhle daleko víc chutná.“

Jimmy s Ethanem si vyměňují pobavené pohledy. Soustředím se na svou nohu skrytou pod stolem a mířím Ethanovi na koleno. Pěkný zásah. Ale bohužel sedí o trochu blíže, než jsem odhadovala, takže ho můj kopanec dost bolí. Překvapeně sebou škubne a nohou naráží do spodní strany stolu. Talíře a příbory divoce poskakují a rachotí. Máma, Laura a Jenny na něj vyjeveně hledí, asi čekají vysvětlení. Naštěstí do toho vpadá Jimmy s jedním ze svých vtípků. Všichni se smějí. Tentokrát jsem mu moc vděčná.

Když od nás Ethan s rodinou odchází, jsem dočista vyčerpaná. Bez dlouhého otálení odcházím do pokoje a ukládám se ke spánku. Několik vteřin poté, co mi hlava dopadá na polštář, cítím, že usínám.

Přistávám v Citadele, v místnosti plné podivné pestrobarevné mlhy. Nedlouho po mně se tu objevuje Ethan. Pozorně se rozhlíží, ale prozatím zde nejsou žádné dveře, kterými bychom se dostali dál. Pomalu mlhou postupuje až ke mně a rozpačitě krčí rameny.

Ze středu místnosti se ozývá jemný svist připomínající závan větru. Otáčíme se za jeho zdrojem a vidíme, jak z šedivého mraku plného sazí vystupuje Rochelle. Kašle a rukou se ho snaží rozehnat. Ustaraně se dívám na Ethana. Vypadá to, že Rochelle se na svou první cestu ve službách Strážců (předtím samozřejmě pracovala pro Řád) chystá právě v naší společnosti. No vlastně to docela dává smysl. Asi jí Tribunál prozatím natolik nedůvěřuje, aby ji nechal pracovat samostatně.

Postupně si nás oba prohlíží a se zvednutým obočím se ptá: „Co myslíte, že to má znamenat?“

„Prosím?“ Vůbec netuším, o čem mluvím.

„To, že si vás nějaká místnost vybere, má vždycky nějaký důvod, nebo ne?“

Ethan konečně zvedá hlavu a setkává se s Rochellinými očima. Na vteřinu jsou jako v transu, vypadá to, jako by mezi nimi přeskočila jiskra dávných vzpomínek – s pořádně silným nábojem. „Mlha obvykle naznačuje zhoršené světelné podmínky. Možná to má být varování.“

Rochelle prudce zvedá hlavu a bradu vystrkuje vpřed. Mám pocit, že se jí začíná zmocňovat nervozita, ale nevím, jak bych ji měla uklidnit. Jistě nejde o to, že by byla nějaký nováček. Tohle zdaleka není její první výprava. Ale přesto je to pro ni nová zkušenost. Vůbec poprvé bude pomáhat Strážcům. A k tomu ještě bude cestovat ve společnosti kluka, kterého na Mardukův příkaz odkopla, a navíc sestry jejího bývalého kluka. No a taky bych neměla zapomínat, že bohyně jistě neobyčejně touží Rochelle najít a vrátit ji do svých řad.

„Víte někdo, co se bude dít?“ Snažím se přerušit trapné mlčení.

Ani jeden nemá žádné zprávy, zato Ethan rychle přichází se svým názorem. „To bude v pořádku. Vypadá to, že Carter už zase něco zvorál.“

Ještě ani nedokončil svou stížnost, když se v místnosti objevuje právě náš pozemský učitel dějepisu. Unaveně vzdychá a rukou si projíždí vlasy. Vypadá strašně vyčerpaně. Na chvíli je

mi ho docela líto. Zastupuje Arkariana a kromě toho samozřejmě plní své obvyklé povinnosti v Citadele a během dne taky ve škole.

Carter se dlouze a nedůvěřivě dívá na Rochelle a pak se pouští do vysvětlování. „Potřebujeme vás ve starověkém Římě, na konci prvního století před naším letopočtem, ve chvíli, kdy se Octavius zmocňuje vlády nad impériem.“

V Římě jsem nikdy nebyla, takže jsem novým úkolem docela nadšená. „No tak to bude něco.“ Minutu dvě si užívám ten známý pocit vzrušeného napětí, který předchází každou výpravu do minulosti. Pak se mi ale vrací vzpomínka na Arkariana. V poslední době si nemůžu pomoci. Pořád na něho myslím. Vybavuju si, jak jsme se společně chystali na souboj s Mardukem a jeho vojáky. Arkarian mi tehdy věnoval svůj vlastní meč, který dostal od Gawaina, jednoho z rytířů krále Artuše. Dobře si uvědomoval, jak moc se bojím nadcházejícího střetnutí a že především trnu strachem o Matta, který stál na hranici mezi životem a smrtí. Byla jsem připravená pro něj třeba zemřít. A právě tehdy jsem uslyšela jeho: „A já udělám totéž pro tebe.“ Tehdy jsem nijak nereagovala. Jeho slova mě příliš překvapila. Ale teď, když je znovu zcela zřetelně slyším v hlavě, mi odpověď naskakuje naprosto samozřejmě. Vzrušeně šeptám. „I já bych za tebe položila život.“

Všichni v místnosti na chvíli tuhnou a mlčky si mě prohlíží. Uvědomuju si, že mě slyšeli. Rochelle koulí očima. Carter se tváří docela soucitně a Ethan se mi přesouvá za záda a tře mi ramena. „Jsi v pořádku?“

Zvedám k němu hlavu a s očima plnýma slz souhlasně přikyvuju.

Zřejmě jsem ho tak docela nepřesvědčila. „Víš to jistě?“ „Jo jasně. Nic mi není.“

Ethan se obrací ke Carterovi a ptá se ho na naše role. „A pokud možno to tentokrát pořádně naplánujte. Nechtěl bych zase skončit uprostřed nějaké krvavé bitvy.“

Carter po Ethanovi zlostně šlehá pohledem, ale tady nejsme ve třídě, takže nad ním nemá prakticky žádnou moc. Je pravda, že Ethan nemá ke svým pochybnostem mnoho důvodů, ale na druhé straně bych si nikdy netroufla brát jeho přirozený instinkt na lehkou váhu.

Carter se zhluboka nadechuje. „Dělám, co můžu, Ethane. A nejsem to já, o kom bys měl pochybovat. Myslím, že tu máme někoho daleko méně důvěryhodného.“

Při posledních slovech očima významně klouže směrem k Rochelle. Není žádné tajemství, že naší nové bojovnici příliš nevěří, ale Tribunál se zjevně rozhodl, že je připravená, a s tím se nedá nic dělat. Carterova nedůvěra nám výpravu rozhodně nijak neulehčí.

Rochelle utrápeně vzdychá. „Měli bychom se raději připravit. Nevím, co vás učili, ale mně říkali, že v Citadele nejde měřit čas.“

„Vážně? A o čem ještě ti vyprávěli?“ Carter jí prostě nechce dát pokoj. „Možná bys nás mohla trochu poučit. Už se nemůžeme dočkat.“

Rochellina brada už zase vystřeluje vzhůru a vpřed. „Všechno, co vím, jsem řekla Tribunálu, a s vámi se o ničem nemusím bavit.“

Je tu nesnesitelně dusno, dokonce se zdá, že i mlha trochu zhoustla, jako by místnost reagovala na vzrůstající napětí. Rychle navrhuju. „Vážně bychom se měli pustit do práce. Jinak se tady poštekáme a úplně zapomeneme, proč jsme sem vlastně přišli.“

Carter se konečně znovu začíná soustředit na náš úkol. Zase je z něj učitel. Tváří se vážně a povýšeně. Je vidět, jak rád ostatní poučuje. „Brána se otevřela do doby, kdy Octavius, tedy správně bych měl říct Gaius Octavius, Caesarův prasynovec, odpočívá mezi bojem s Markem Antoniem. Několik dnů oddychu tráví ve svém domě, ve společnosti své ženy Livie a jejích dvou synů z dřívějšího manželství, Tiberia a Drusa. Snaží se získat titul římského císaře, k čemuž využívá své výjimečné politické předvídací schopnosti a lstivosti. Během následujících dnů by se ho někdo mohl pokusit zabít, může to být jeden nebo i více bojovníků Řádu. Kdyby se jim útok zdařil, jistě si dokážete sami domyslet, jak obrovský by to mělo vliv na náš současný svět. Řím, Octavius a všechny události, které následovaly, to vše předurčilo naši současnou společnost a kulturu. Chápete, co se vám snažím říct?“

Není třeba, aby byl tak školometský. Nejsme žádní hlupáci. Každá výprava do minulosti je důležitá – a dobrá, tahle možná ještě o něco víc. Hlavně proto, že v současné době jsou síly obou stran naprosto, vyrovnané. Každá chyba může být osudová.

„Náhoda chtěla, že vás můžeme vyslat v přestrojení za římské léčitele. Ethan bude lékař a vy dvě jeho pomocnice. Tak budete mít všichni tři volný přístup do domu a nikdo se nebude starat, odkud přicházíte. Pokud by se vám nepodařilo odvrátit útok a Octavius by byl zraněn, budete mu nablízku a můžete okamžitě začít s léčbou.“

Ted' když nám předal všechny potřebné pokyny, míří Carter ke dveřím, které se před ním samy od sebe otevřely. V poslední chvíli se ale zastaví. „Nevím, jaké má Řád plány, ale počítejte s nejhorším. Budete si to pamatovat?“

Jeho hlas zní strašně vážně. Moc odvahy mi právě nepřidal.

„Jsou odhodlaní ke všemu, klidně rozpoutají krveprolití. Proto vás tam posíláme všechny tři. Buďte na sebe opatrní.“

Ted' už skutečně odchází a my tu zůstáváme uprostřed mrtvolného ticha, jen se svými obavami z budoucnosti. Společně se přesouváme do místnosti s oděvy. Netrvá dlouho a jsme vybavení novou podobou, která zakryje naši pravou totožnost. Změnili jsme se skutečně k nepoznání.

Máme na sobě dlouhé tuniky, ta moje je ušita z jemného saténu. Splývající řízu z velké části kryje modrý vlněný plášť. Vlasy získaly zlatavý odstín a jsou v silných provazcích spletené do pevného uzlu na temeni hlavy. Rochelle má sytě rudé až hnědé vlasy a také ona je má stažené dozadu, ačkoli na čele jí zůstal závoj hustých kudrlin. Prohlíží se v zrcadle, pozorně sleduje svou zelenou tuniku a lososový plášť.

Ethan je takřka celý v bílém, vlasy má černé, po celé hlavě nakrátko ostříhané. Skoro až do očí mu ale padá narovno zastříhnutá ofina. Ze stropu se na nás snáší sprška prachu. Přináší nám všechny důležité vědomosti a znalosti, které budeme potřebovat během naší výpravy. V ruce najednou držím malý svazek lékařských nástrojů zabalených do látky. Chápu, že Ethan bude odborný lékař, specializující se na vnitřní nemoci a zranění.

Ethan se otáčí a ukazuje na mě. „Claudie, moje asistentka.“ Pak se stáčí k Rochelle a oslovuje ji jejím novým jménem. „Sempronie.“

Rochelle konečně odstupuje od zrcadla a odpovídá mu krátkou úklonou hlavy. „Těší mě, Petronie.“

Vyměňují si dlouhý pohled doslova nabitý energií. Museli by mít kůži jako hroch, aby necítili vibrace, které se přenášejí do celého prostoru. Chvilí jsou jako v transu. Myslím, že mě vůbec nevnímají. Jsou tu jen oni dva. Jako první se vzpamatovává Ethan. Na tváři se mu objevuje pohoršený výraz, asi se na sebe zlobí. Pravděpodobně sám nečekal takovou reakci. Rychle nás vyhání ven z místnosti a po několika schodištích nás vede do příslušného sálu. Na stěně přímo naproti nám se otvírají dveře a všichni tři skáčíme do tmy.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

ISABELA

Řím je naprosto neskutečný. Všude je tolik lidí, stovky, možná tisíce. Pohybují se sem a tam, každý někam spěchá. Stojíme u několika stánků, na kterých leží silně kořeněné teplé jídlo. Ulice jsou dlážděné a naprosto rovné, budovy dosahují do výše dvou i tří poschodí.

„Přestaň tak zírat,“ syčí na mě Rochelle. „Jsi strašně nápadná. Brzy si tě někdo všimne. Nepotřebujeme, aby si na nás lidi ukazovali. Nezapomínej, že jsme tady tajně.“

Okamžitě kloužu zrakem do strany. Docela by mě zajímalo, proč je tak protivná. Co jí přelítlo přes nos? Když o tom ale chvíli přemýšlím, docházím k názoru, že má vlastně pravdu. Skutečně asi působím jako typický turista. Ethan se potichu směje, za což ode mě dostává pořádný dloubanec loktem.

„Ty z toho nejsi celý vyjevený?“ Otvírám ruku a nataženou dlaní ukazuju na davy lidí. Já prostě nevycházím z údivu. Prohlížím si početné skupiny mužů v dlouhých tógách, otroky, kteří se jako osobní stráž táhnou za bohatými patriciji a slavnými umělci a bojovníky. „Všechno je tak neuvěřitelně živé!“

Rochelle se prudce otáčí a uskakuje stranou, těsně před mužem s károu, na které veze náklad zeleniny. „Jsi fakt romantik, Isabelo. Ale počkej, až ta bublina plná nádherných snů praskne a ty skončíš obličejem někde v blátě. Život není zahrádka plná květin. Pěkně páchne. Raději si zavčas pořádně přivoň.“ Významně na mě krčí nos a já si říkám, kde se v ní bere tolik pesimismu. Je pravda, že v posledních dvanácti měsících prošla řadou docela dramatických změn, ale tyhle kousavé poznámky mají svůj vlastní záměr a cíl – míří na mě nebo na Ethana. Taky je možné, že je jenom nervózní, protože si není jistá Ethanovými city.

„To je vážně strašný puch.“

Až doted' jsem si ničeho nevšimla, byla jsem příliš vzrušená svým okolím a úkolem, který nás čeká. Ale když na to teď Rochelle upozornila... „Fuj. Proboha, co to je?“

„Odpadky,“ odpovídá Ethan. „A nějaké splašky.“

„Jo, a taky tady něco hoří. Smrdí to jako pořádný požár, který už několik dnů doutná.“ Rochelle má zjevně dost jemný nos.

Vydáváme se na cestu a asi po kilometru se zastavujeme. „Ví vůbec někdo, kam vlastně jdeme?“

Ethan ukazuje na bílou budovu s řadou sloupů. „Tam. Nalevo od toho chrámu. Octavius by měl být ve vile jen kousek chůze po téhle ulici.“

Nakonec se ukazuje, že je to dost daleko, ale nikdo si nestěžuje. Mlčky se blížíme k cíli. Rozhodně nemám chuti ptát se Rochelle, na co zrovna myslí.

Konečně stojíme před branou do vily, kterou nám Ethan označil. Celá ulice je lemovaná velkými domy, ale tahle stavba je zdaleka největší. Ethan klepe a za chvíli nám otvírá mohutný muž, zřejmě otrok. Má na sobě bílou řízu, která ostře kontrastuje s jeho tmavou africkou pletí.

Ethan se představuje.

„Lékař je tady.“ Otrok oznamuje náš příchod silným hlasem, ale jednoznačně znuděným tónem. Uvádí nás do chladného atria s mramorovou podlahou – ze stejného materiálu je vyrobena také většina zdejšího zařízení. Zatímco čekáme, pozorně si nás prohlíží. Husté obočí se mu pomalu stahuje do podezřívavého výrazu. Všimá si nástrojů, které držím v ruce, ale nic neříká. Po chvíli se odhodlává k dalšímu hlasitému oznámení. „Vypadá to, že si s sebou přivedl i doprovod. Celkem jsou tu tři.“

Jeho hlas sice rozhodně nezní nijak vlídně, ale jinak je příjemné zjistit, že jsme očekáváni. Tedy alespoň Ethan. Konečně nás přichází přivítat žena – jak se záhy ukazuje – samotná Octaviova manželka Livie. Je velmi pohledná, dlouhé černé roucho skvěle podtrhuje její štíhlou postavu a přes ramena má přehozenou velkou červenou štolu. Chová se vlídně.

Dozvídáme se, že jejich lékař se nedávno odstěhoval a nedlouho poté záhadně onemocněl její nejstarší desetiletý syn Tiberius, který se do domu přistěhoval teprve nedávno po smrti svého otce.

Páteří mi prochází zvláštní mrazení. Nevím, jestli je to můj šestý smysl předvídající nějakou nekalost nebo prostě jen instinkt léčitelky. „Mohli bychom vidět chlapce?“ Žena se na mě dívá, jako bych porušila nějaká pravidla. „Nebylo by dobré otálet, má paní, zejména jestli jde o nějakou skutečně vážnou nemoc.“ Snaživě vysvětluji svou horlivost a cítím, jak pod jejím přísným pohledem rudnu.

Livia klouže očima k plátěnému balíčku s nástroji a pak se přesouvá k Rochelliným prázdným rukám. Zjevně jí na nás něco nesedí, vypadá dost zneklidněně. Obrací se k Ethanovi. „Obě tyto ženy jsou tvé pomocnice?“

„Toto je Claudie.“ Současně s odpovědí ukazuje na mě. Pak ruku přesouvá k Rochelle, ale než má příležitost představit ji, černý otrok přistupuje blíž a silným hlasem oznamuje: „Měli jste být jenom dva.“ Svalnaté paže kříží přes mohutná prsa. „Lékař a jeho pomocnice.“

Jak se zdá, Carter to trochu popletl, čímž samozřejmě ohrozil celou misi. Teď asi nepůsobíme moc důvěryhodně. Ethan, který stojí po mé pravici, nervózně zatíná ruku v pěst. Musí rychle vymyslet nějakou přijatelnou výmluvu, proč je s námi i Rochelle. Naštěstí mu to netrvá dlouho, i když po pravdě se mi moc nezdá, že by svým nápadem Rochelle nějak potěšil. „To je Sempronie. Je to... moje otrokyně. Je neobyčejně šikovná... a zručná.“ Ethan na chvíli celý tuhne a my dvě s ním. Kromě schopnosti číst myšlenky má Rochelle taky dar poznávat věci pouhým dotykem. Dokáže rozpoznat prakticky jakoukoli látku, zejména různé byliny, sypké směsi a také chemikálie. Nepotřebuje k tomu světlo ani čich nebo jakýkoli jiný smysl. Stačí, když daný předmět vezme do prstů, a hned ví, co v nich drží. Její hlavní specialitou je příprava jedů. Tedy spíš bych měla říct byla v době, kdy pracovala pro Marduka.

Následuje několik vteřin napjatého ticha, v němž jasně slyším Rochellin dech, který se náhle prohloubil a zrychlil.

Jako první se ozývá Livie. „V pořádku. Bude spát s ostatními otroky. Wanjala jí ukáže volné lůžko.“

No tak to je skvělé. Jak se dostaneme z téhle šlamastyky? Jestli Rochelle zůstane někde úplně sama stranou zbytku domácnosti, bude nesmírně zranitelná. Pokud by se nějak prozradila, odhalila svou pravou totožnost, není pochyb, že Řád by se postaral, aby ji získal zpět nebo se jí jednou provždy zbavil.

Ethan přejíždí pohledem k Rochelle. Hodně ji poškodil už jenom tím, že ji prohlásil za svou otrokyni, a to nemluvím o zmínce ohledně jejích rukou. Teď by na sebe neměla vůbec upozorňovat, to je jisté. Především nesmí dát najevo nějaké pohoršení. Rochelle naštěstí vše chápe. Stojí tu s hlavou sklopenou k zemi, očima bloudí z jednoho konce místnosti na druhý a trpělivě čeká, až se její nepříhodná situace nějak vyřeší.

Ethan krčí rameny a obrací se na Livii. „Kdyby vám to nevadilo, má paní, byl bych rád, kdyby Sempronie mohla zůstat se mnou. Vycvičil jsem ji v přípravě různých lektvarů a mastí a může mi být i v mnoha jiných ohledech k užítku.“

Livie sleduje střídavě Ethana a Rochelle. Poplácává ho po paži a na tváři se jí objevuje pobavený úsměv. „O tom nepochybuji, Petronie. Dobrá, bude to, jak si přeješ. Všichni tři budete ubytováni v pokojích pro hosty.“ Otáčí se ke svému otrokovi a dodává. „Dohlédneš na to, Wanjala.“

Tak to by bylo. Konečně jsme se zbavili obtížného problému. Livie mluví s jednou ze svých otrokyň, které se mezitím shromáždily v atriu, a ptá se jí, kde by právě teď našla svého nemocného syna.

Cornelie, drobná mladá žena, okamžitě vysvětluje. „Wanjala ho odnesl na lůžko na nádvoří, má paní, aby Julie mohla zaběhnout na trh.“

Otevřený prostor, kde odpočívá Tiberius, je přímo uprostřed domu. Během chůze nám Livie sděluje, že Julie je chlapcova chůva.

Tiberius spí na pohovce v jednom stinném rohu a jeho mladší bratr si tiše hraje opodál. Nemusím se nemocného ani dotýkat. Z pohledu na jeho ruměné tváře je mi okamžitě jasné, že má vysokou teplotu. Musím si ale dávat pozor, abych se nějak neprozradila. Jsem přece jen Ethanova pomocnice. Už jednou jsem neprozřetelně promluvila bez vyzvání a další chybu si nemůžu dovolit. Čekám tedy, až, Ethan chlapce vyšetří. Má dobrý výcvik a není pro něj žádný problém předstírat zkušeného lékaře. Po chvíli mě volá k sobě, abych mu pomáhala. Popisuje mi zjištěné potíže. Hoch má v prsou nějakou sněť a musí být v teple. Ethan se chystá poslechem zjistit přítomnost škodlivých tekutin. „Polož ruce sem.“ Současně se svým příkazem bere obě moje dlaně a přikládá je přímo na plíce.

Stačí několik málo vteřin a už mám jasnou představu, co Tiberia trápí. Má zápal plic, jeho průdušky nemohou správně pracovat. Vážně zasažená je hlavně jedna plíce, která se může každou chvíli zhroutit. „Chlapci by se jistě ulevilo, kdyby se na chvíli posadil.“

Ethan okamžitě chápe, kam svou poznámkou mířím. Potřebuju se dostat k jeho zádům. Zvedáme Tiberia a já se pouštím do léčby vážného zápalu. Ethan se mezitím stará o Livii a zbytek domácnosti. „Budeme potřebovat několik vzácných bylin, abychom mohli pro hochu připravit správný lék.“

Livie je pochopitelně velmi ochotná. Jsme v tomto ohledu skvěle zásobení, ale kdyby něco chybělo, okamžitě to nechám přinést.“

Ethan posílá Rochelle, aby prohlédla zdejší zásoby, čímž jí dává zároveň možnost poohlédnout se po nějakých podezřelých látkách. Pak mi podává malou lahvičku s barevnou tekutinou, kterou měl schovanou pod tunikou. „A mezitím začneme léčbu. Myslím, že tento sirup se k tomu skvěle hodí.“

Cornelie, jako jedna z místních otrokyň, ukazuje Rochelle cestu. Já Tiberiovi podávám hojivý nápoj. Je to skvělý nápad, přestože v ruce držím zřejmě jen obarvenou vodu nebo nějaký sladký sirup. Ethan ví, že mi léčba nebude dlouho trvat a především to nesmí vypadat, jako bychom používali nějaká kouzla. Hoch se také nesmí zcela uzdravit, rozhodně ne najednou. Jsme tu za lékaře ne za zázračné léčitele. Vše by tak jak tak za několik dní napravila běžná bylinná směs.

Teplota rychle klesá. Tiberius se cítí daleko lépe a začíná být neklidný. Chtěl by si hrát se svým bratrem, ale Livie je neoblomná. Musí prozatím zůstat na lůžku. Zatímco se věnuje svému náhle neobyčejně živému synovi, Ethan se ke mně sklání a šeptá mi do ucha. „Byl to jed?“

Ještě ani svá tři slova nedořekl a už začínám v žaludku cítit podivné chvění. Tiberiovu nemoc nezpůsobil nějaký vnější zásah, byl to zcela běžný zápal plic. Dívám se na chlapce a snažím se zbavit nepříjemného pocitu, že jsem udělala chybu. Jak by ale mohlo škodit, když vyléčím nemoc, která by stejně za několik málo dnů sama od sebe pominula? Budou mé jednání posuzovat jako nepatřičný zásah do minulosti? Najednou jsem celá zmatená. Usilovně se snažím vybavit si, jaké byly Carterovy instrukce.

Vzápětí mě z přemýšlení vytrhuje hlomoz vycházející z domu. Otroci běhají jako splašení z místa na místo. Livie je ale natolik unešená pohledem na svého zotavujícího se syna, že nic nevnímá. Nevšímá si, že právě dorazil její manžel Octavius.

Vstupuje na nádvoří a Livie ho konečně spatří. Představuje nám ho jeho plným jménem Gaius Julius Caesar Octavius. Stojí zcela klidně, pouze lehce přizvedává husté obočí. Nemůžu od něj odtrhnout oči. Má v sobě zvláštní přitažlivost. Není sice nijak vysoký, ale rozhodně tak ve své bílé tunice a stejně bělostné tóze působí. Chová se vážně a sebejistě, vlasy má o něco světlejší, než jsem si představovala. Ale největší dojem na mě dělají jeho oči. Mají v sobě cosi... božského, tím myslím v pravém smyslu tohoto slova, byť to asi zní dost podivně.

Rochelle se vrací s několika bylinami. Všimá si Octavia a překvapeně vzdychá. On se jen potěšeně usmívá, zjevně je na podobné reakce zvyklý. Livia jej bere za paži a přivádí ho k nám. Představuje Ethana a po něm i mě. Hned nato popisuje, o kolik se po našem zásahu zlepšil Tiberiův stav.

Koutkem oka si všímám, že Rochelle udiveně zírá na malého chlapce divoce poskakujícího na svém lůžku.

Octavius třikrát tleskne a říká: „Výtečně. Za vaši výbornou práci vás oba zvu na večerní hostinu.“

Rochelle samozřejmě nepozval. V jeho očích je pouhá otrokyně. a u stolu s pány nemá žádné místo. Ani já, ani Ethan s tím nemůžeme nic udělat. Všichni se klidně rozcházíme a o chvíli později jsem již sama s Rochelle v našem pokoji.

„Tak co bylo Tiberiovi?“ ptá se mě má spoléčnice a přitom rozkládá pokrývku.

„Jak to myslíš?“

Shovívavě se na mě usmívá. „Ty jsi ho vyléčila, že?“

V jejím hlasu je slyšet obvinění. „Měl v sobě infekci. Jen jsem mu trochu ulevila, pročistila plíce. Vlastně na tom vůbec nezáleží.“

Deka, kterou doposud držela v rukou, rychle padá na postel. „No když myslíš.“

Její chování mě dráždí. „Prostě se to stalo. Ani jsem si pořádně nevšimla, že mu pomáhám. Léčení je pro mě v poslední době úplně přirozená věc.“

Rochelle zvedá příkrývku a pečlivě ji rozprostírá na lůžko. „Asi by ses měla naučit líp ovládat své instinkty. Někdy může mít i malá chyba hodně velké následky.“

„Vážně děkuju za poučení. Teď už je mi o hodně líp.“

Pohrdlivě odfrkuje a bez dalších slov dokončuje přípravu postele. Nemůžu si pomoci, v hlavě se mi rojí vzpomínky na Arkariana. Kdyby naši výpravu řídil on, jistě bych neudělala takovou chybu s Tiberiem. A je vcelku jedno, jestli povede k nějaké tragédii nebo zůstane jen zasutou epizodou. Arkarianovy pokyny byly vždycky naprosto jasné. Ale na druhé straně nemám právo příliš kritizovat Cartera. Prostě jsem měla vše lépe promyslet. Teď mi nezbývá než věřit, že se nic zlého nestane. Doufám, že si dělám úplně zbytečné starosti.

Zkousím se odpoutat od Tiberia a jeho náhlého vyzdravení. Obracím se na Rochelle a ptám se, jestli jí nebude vadit, když dnes večer zůstane sama, zatímco my dva s Ethanem budeme večerět s Octaviem a jeho rodinou.

Odpověď na sebe nedává dlouho čekat. Rochelle se na mě utahuje. „Umím se o sebe postarat.“

„O tom nepochybuju. Prostě jen nejsem moc šťastná, že se od sebe musíme oddělit. Nemůžu se zbavit divného pocitu, že nás neustále někdo sleduje.“

„Jo, tak to vím, o čem mluvíš.“

„Poznala jsi někoho?“ Ptám se dost pochybovačným tónem. Pokud by Rochelle chtěla odhalit někoho, kdo do této doby nepatří, musela by se mu nebo jí podívat upřeně do očí, čímž by samozřejmě ohrozila také svoje vlastní utajení.

Rochelle kroučí hlavou. „Rozhodně se na nikoho nedívám dýl než pár vteřin.“

„Stejně ale buď opatrná.“ Tohle varování si nemůžu odpustit. „Můj šestý smysl je jako zjančený. Je tady všude kolem spousta podivných vibrací a já se v nich nedokážu vyznat.“

Vtom do pokoje vbíhá můj malý pacient Tiberius. Řítí se jako splašený zajíc, bleskově se kolem nás obtáčí a schovává se za našimi tunikami. Tváře už mu zase hoří, ale myslím, že tentokrát je to spíše divokou zábavou než nějakým přetrvávajícím zánětem.

Chytám ho za paže a přidržuju si ho před obličejem. „Co se děje? Neříkala ti maminka náhodou, že bys měl odpočívat? Jak to, že tady běháš, místo abys ležel v posteli?“

Dívá se ke dveřím, oči má celé rozesmáté, ústa zkřivená v uličnickém úšklebku. „Ale mně je už daleko líp.“

Rochelle bleskově odhaduje celou situaci. „Vsadím se, že maminka neví, kde jsi.“

„Poslala Drusa a tu čarodějnici, aby mě našli.“

„Proč čarodějnici?“ ptá se Rochelle.

Tiberius se hihňá a v té samé chvíli kolem otevřených dveří přebíhá jeho mladší bratr. „Nikde ho nevidím, Julie.“ Drusus volá na svou chůvu, která je mu v patách. Vypadá dost rozzlobená.

Tiberius při pohledu na svou pečovatelku rychle obhlíží pokoj. „Schovejte mě, prosím, prosím. Ta ženská je vážně ježibaba.“

Rochelle si se mnou vyměňuje krátký pohled a pak říká: „Tak dobře, my tě tady před chůvou ukryjeme, ale jenom když nám slíbíš, že se pak hned vrátíš do postele.“

Tiberius samozřejmě souhlasí a já mu ukazuju na velký proutěný koš, který je tu nachystaný na naše šaty. „Tady. Rychle skoč dovnitř.“

Zaklapuju víko právě ve chvíli, kdy do místnosti vbíhá Drusus následován svou chůvou, která sotva popadá dech. „Neviděli jste mého svěřence?“ Její hlas zní neuvěřitelně chladně a panovačně. „Měl by odpočívat na lůžku. Jestli je dost čilý na to, aby pobíhal po domě, mohl by taky dostat nějakou práci nebo se se mnou učit.“

Vyměňujeme si s Rochelle tajnůstkářské pohledy. Drusus skotačí po pokoji a hledá pod postelemi a rozházeným oblečením. Těsně předtím, než se dostává k proutěnému koši, jehož obsah se chystá zkontrolovat, chytám ho za okraj jeho tuniky. Právě včas. „V tomhle pokoji svého bratra nenajdeš.“ Rozhodným pohybem ho posílám zpět do náručí jeho stále ještě silně zadýchané chůvy.

Pevně chytá chlapce za paži a vede ho ke dveřím. „Jestli toho malého darebáka uvidíte, řekněte mu, že když ho nenajdu okamžitě v posteli, příští hodiny budou aspoň dvakrát delší než obvykle.“

„Samozřejmě. Slibuju, že se k němu dostane každé vaše slovo.“

Julia na mě chvíli zpytavě hledí, ale pak se dává se svým mladším svěřencem na ústup. Tiberius vykukuje zpod víka. „Čistý vzduch? Už je ta čarodějnice pryč?“

Otvírám koš a uvolňuju mu cestu. „Klidně můžeš vylézt.“

Tiberius se souká ven, pusu má od ucha k uchu roztaženou do širokého úsměvu. „Moc děkuju.“ Je vidět, že se mu ulevilo. Jestli se vám můžu nějak odvděčit...“

Rochelle ho pohybem prstu přivolává blíž k sobě. „Můžeš nám naši službu vrátit hned teď. Stačí, když nám povíš, proč je podle tebe tvá chůva čarodějnice.“

Chudák Tiberius se najednou celý třese, záchvěv prochází od ramen až po špičky jeho bosých nohou. „Dělá různé věci s bylinami a nějakými prášky.“

Tak to nás obě zajímá. „Sempronie pracuje taky s léčivými rostlinami, ale připravuje z nich léky, které pomáhají. Proč by měla Julie dělat něco nepěkného?“

„Protože jsem ji viděl v noci a navíc tam byl ten velký chlap.“

Zamračeně se na sebe s Rochelle díváme přes Tiberiovu hlavu. Chlapcova slova nám dělají starosti. „To mluvíš o Wanjalovi?“ ptá se moje společnice.

Tiberius má najednou podivně rozšířené oči. „Jo, o něm.“ „A mamince jsi o tom neříkal? Možná bys ji mohl požádat, aby je oba propustila.“

Jestli tihle dva skutečně pracují pro Řád, jejich nucený odchod by mohl všechno vyřešit. Stačilo by dostat je z domu, dokud se nezavře brána vedoucí do tohoto období.

„Myslí si, že Julii nemám rád, protože je na mě přísná. Už jsem měl spoustu chův.“

„Vážně? Takže Julie u vás není dlouho?“

„To ne. Přišla teprve minulý týden. Spolu s Wanjalou.“

Rochelle se tváří stále ustaraněji. „Choval se tak sebevědomě a povýšeně. Myslela jsem si, že je tady už celou věčnost.“

Tiberius na nás hledí dost nechápavě. Vlídne ho plácám po hrudi. „Děkujeme ti. A teď raději utíkej zpátky – rovnou do postele. Přece nechceš, aby se ti vrátila horečka, že ne?“

„Ano, paní. Tedy vlastně ne, paní.“ Během koktavé odpovědi pomalu couvá ke dveřím. „A děkuju vám.“ Takřka s hereckou bravurou se uklání, ale když znovu zvedá hlavu, v očích se mu třpytí čertovské jiskry a obličej má roztažený do spokojené grimasy.

Vybíhá ven z pokoje a já jej provázím bezděčným úsměvem. Zdá se, že Rochelle se líbí stejně jako mně.

„Pěkný d'áblík, co?“

Vchází Ethan a rychle mu vysvětlujeme, co jsme se právě dozvěděly o Wanjalovi a Julii.

„Dost by mě zajímalo, co spolu připravují.“

„No ať je to cokoli, musíme to rychle zjistit. Jenom tak budeme mít šanci zastavit je včas.“

„Jestli nás podezřívají,“ dodává Rochelle, „a já myslím, že určitě ano, jistě uspíší své plány. Není pochyb, že se budou snažit svůj úkol dokončit dřív, než se dozvíme, co mají za lubem.“ Dívá se na Ethana. „Kde jsi byl? Našel jsi něco zajímavého, nějaké vodítko pro pátrání?“

Ethan jen bezradně krčí rameny. „Byl jsem s Octaviem, probírali jsme jeho poslední konflikt s Markem Antoniem. Tolik bych mu o tom mohl říct, včetně toho, že z tohoto souboje nakonec vyjde jako vítěz.“

„Něco takového nám ale rozhodně nepřísluší.“ Rochellina připomínka je bezpochyby naprosto zbytečná. Jistě by bylo velmi lákavé a taky snadné říci nebo udělat něco, co by Octavia ujistilo o jeho budoucím úspěchu, ale třeba jen jedno neopatrné slovo nebo nějaká narážka by mohly rozpoutat řetěz změn, který by bezpochyby zasáhl i naši současnost. A právě tu spolu s budoucností máme za úkol střežit. To ale Ethan samozřejmě moc dobře ví.

„Nezapomínej, že jsme všichni přísahali.“ Rochelle mu zjevně nechce dát pokoj a ještě přilévá olej do ohně.

Ethan se přestává ovládat a ostře vyráží do protiútoků. „Myslíš, že jsem nějaký idiot nebo co? Nikdy bych úmyslně neudělal nic, co by mohlo ohrozit budoucnost. Přece vím, do jakých problémů se dostal táta kvůli svému sporu s Mardukem.“ Upřeně hledí Rochelle do očí a jedovatě dodává. „Neboj, já nepodléhám pokušení.“

Odkašlávám si, abych trochu uvolnila napětí, ale nefunguje to. Oba na sebe zírají, jako by se navzájem snažili probodnout pohledem. „Hele, vy dva. Takové spory nás nikam nedostanou.“

„To bys měla říct jí!“ Ethan stojí jako bůh pomsty s rukama zkříženýma na prsou.

Rochelle přechází ke dveřím a ulevuje si dlouhým, hodně dlouhým výdechem – zní skoro lítostivě. „Raději bychom se měli rozdělit.“

Ethan ji beze slova míjí, a aniž by se na některou z nás podíval, mizí ve dveřích. V poslední chvíli slyšíme pouze: „Skvělej nápad!“

Odpoledne ubíhá rychle. Rochelle se pohybuje především v kuchyni, hledá něco podezřelého. Ethan doprovází Octavia, je neustále po jeho boku, blíž, než se dostane osobní stráž. Já se procházím po domě a dávám pozor na cokoli neobvyklého. Vše probíhá zcela klidně, zřejmě stejně jako každý jiný den. Drusus má chvíli volna, kterou tráví se mnou na nádvoří. Náš hovor zdálky pobaveně sleduje jeho starší bratr, který zůstává spořádaně na lůžku. Konečně se stmívá a kolem nás začíná shon.

Otroci chystají vše potřebné na večerní hostinu, kterou nám slíbil Octavius. Je čas vstoupit do jídelny.

Děti mě vedou do prostorné místnosti se třemi dlouhými pohovkami na vysokých nohách uspořádanými spolu s protáhlým stolem přibližně do čtverce. Všude je spousta měkkých polštářů. Ethana spolu se mnou usazují naproti Tiberiovi a jeho nevlastnímu otci Octaviovi. Livia si s mladším Drusem sedá na poslední lenošku. Za chvíli se objevují otroci a přinášejí jídlo. Někteří drží velké tácy, z nichž nám nabízejí jednotlivé pokrmy.

Je to zvláštní pocit stolovat vleže, ale snažím se působit naprosto nenuceně, jako kdybych takto jedla celý život. Rochelle se ve své roli otrokyně nabídla, že pomůže při obsluhování.

Sedím a poslouchám rozhovor mezi Livií, jejím manželem a Ethanem, který sedí po mém boku. Vše ale vnímám jen napůl ucha. Ve skutečnosti spíše přemýšlím, co mohli Wanjala a Julie připravovat, když je zahlédl Tiberius. Dala bych nevím co, abych tomu přišla na kloub. Je to skutečná záhada. S nepříjemným pocitem si znovu připomínám Carterova slova, když nás varoval, abychom počítali s nějakou velkou akcí.

Rochelle se mi naklání přes rameno a šeptá; v rukou drží podnos s chlebem, olivami a rybou. „Hrozně dlouho připravoval docela neobvyklý vrchol večera – prasečí hlavu. Plnil ji podivně vonící chlebovou směsí s bylinkami a různými semínky. Chce ji předložit Octaviovi. Nejprve mě napadlo, že bude otrávená.“ Rochelle významně krabatí nos. „Ale podle vůně bych řekla, že je v tom něco jiného. Kéž bych se té hlavy mohla dotknout. Ale jak to mám udělat, aby mě nikdo neviděl?“

„Bylo by to příliš riskantní.“ Opatrně mumlám. „Mohla by ses snadno prozradit.“

Rochelle místo odpovědi jen přikyvuje. „Ať je to, co chce, rozhodně nesmíš dopustit, aby Octavius tu hlavu jedl, pokud možno ani nikdo jiný.“

Po jejích posledních slovech mě zalévá studený pot. Jed je Rochellina specialita. Jestli Řád tuší, že je tu s námi, docela snadno mohli přijít na nějaký způsob, jak zastřít typický pach. Rychle o všem říkám Ethanovi a upozorňuju ho na očekávanou vepřovou pochoutku.

Nemám ale čas, abych si v hlavě všechno pořádně uspořádala. Do místnosti vstupuje Wanjala. Tváří se slavnostně a nese velký stříbrný podnos zakrytý vysokým krytem ze stejného kovu. „Pro našeho pána Gaia Julia Caesara Octavia a pro jeho ctěné hosty.“ Vše působí neobyčejně okázale.

Pokládá tác na stůl a okamžitě ustupuje o několik kroků dozadu až ke stěně. To mi připadá dost zvláštní. Člověk by řekl, že hrdý muž jako Wanjala by své dílo jistě rád představil osobně. Už zase slyším Carterovo: „Jsou odhodlaní ke všemu, klidně rozpoutají krveprolití.“ Ta slova duní jako zvon.

Tiberius vyskakuje právě ve chvíli, kdy se Octavius natahuje po vypouklém krytu. „Můžu ho zvednout?“ Chlapec jako vždy okouzluje svým podmanivým hlasem.

Octavius se na něj usmívá. „Musíš ještě hodně vyrůst, než pořádně dosáhneš na stůl.“

„Podívej.“ Tiberius se vypíná na špičky, co jen může, a sahá po víku. „Zvládnou to.“

A zrovna když se společně dotýkají stříbrného poklopu, napadá mě to správné řešení. Na podnosu není otrávená vepřová hlava. Čeká tam něco daleko hrozivějšího.

Prsty pomalu svírají rukojeti a já křičím ze všech sil. „Ne! Nezvedejte to!“

Příliš pozdě. Víko se vzdaluje od stolu a Octavius se na mě otáčí s částečně pobaveným, částečně udiveným výrazem v tváři. Zlomek vteřiny to vypadá, jako by se mě chtěl na něco zeptat, ale nestačí vůbec nic říct. Podnos a vše, co leží na něm, vybuchuje.

Síla náhlé exploze odhazuje chlapce a jeho pěstouna vysoko do vzduchu. Stůl se tříští na tisíce drobných kousků a ty létají jako ostré dřevěné projektily po celé místnosti. Livie křičí a utíká ke svému manželovi a dítěti – oba leží v bezvědomí roztažení na podlaze.

Všude kolem nás zmateně pobíhají otroci. Spolu s Ethanem se namáhavě zvedáme z převrácené pohovky. Koutkem oka sleduju Wanjalu a Julii, kteří klidně stojí a přihlížejí okolní zkáze. Zejména je zajímavá rozrůstající se kaluž krve vytékající z těla muže, který by se měl stát velkým císařem. Zjevně jsou spokojení, protože pomalu couvají ven z místnosti.

„Je to hotové.“ Wanjala mluví překvapivě nervózně, jeho hlas rozhodně postrádá dřívější chlapácký tón. „Několik minut a bude po něm. Měli bychom odtud rychle zmizet.“

„Ne, počkej.“ Julie s ním zjevně nesouhlasí. „Měli bychom se přesvědčit, že je mrtvý.“

Rochelle ji slyší taky a je vidět, jak jí vztekem rudnou oči. Z podlahy zvedá kus odlomeného dřeva a chystá se s ním probodnout Julii. Na cestě ji ale zastavuje Wanjala.

Bleskově vytahuje dýku a přikládá ji Rochelle k hrudi. „Ani to nezkoušej. Když bude potřeba, klidně tě zabiju.“

Ethan jediným pohledem hodnotí celou situaci a rozhoduje se použít jednu ze svých schopností. Oživuje předměty a na Wanjalu se najednou vířivým pohybem žene mrak polštářů, talířů, táců, roztříštěných úlomků a dokonce i jídla. Ethan rychle využívá chvilkového rozptýlení, rázně odstrkuje Julii stranou a vytrhává Rochelle z Wanjalova objetí. „Nenechám tě tady zemřít! Rozumíš mi?“

Poletující předměty pomalu padají zpět na podlahu a otroci se dávají do zděšeného vriskotu. Já se skláním k Octaviovi a jeho nevlastnímu synovi a snažím se odhadnout rozsah jejich zranění. Oba jsou v kritickém stavu. Utržili mnoho různě hlubokých ran. Náhle mám pocit, že nade mnou někdo stojí. Je to Wanjala. Dívám se mu do tváře a očekávám spokojený úsměv vítěze. Ale nic takového tam není. Upřeně hledí na bezvládná těla muže a chlapce. Jakoby v údivu pomalu otvírá ústa a nakonec zůstává zírat na zraněného Tiberia. Pak si všímá, že ho celou dobu pozoruju, a rychle ustupuje. Bez jediného slova se chápe Julie a v následující vteřině oba vojáci Řádu vybíhají z místnosti.

Rochelle je stále ještě uvězněna v Ethanově pevném sevření. Zuřivě chroptí a syčí jako rozdrážděný had. „Pusť mě za nimi!“

„Ne. Zůstaneš tady. Musíš nám pomoci se zraněnými. Zkus zastavit krvácení.“

Livie pohledem přechází z muže na syna a hystericky sténá. Jistě má strach, že přijde o oba.

Ale rozhodnutí, kdo přežije a kdo umře, je v mých rukou. Je to nepředstavitelně děsivý pocit. Mám moc léčit, ale zvládnou jen jednoho po druhém. Dívám se na Tiberia a srdce mi začíná prudce zrychlovat. Jediný důvod, proč tu tohle dítě leží na pokraji smrti, jsem já sama. Kdybych ho dnes ráno nevyлéčila ze zápalu plic, jistě by stále ještě ležel v posteli. Nemohl by otvírat víko, které nebylo určeno pro jeho ruku. S hlavou plnou podobně trýznivých myšlenek klekám k chlapci a prsty rychle prohmatávám jeho hlavu potřísněnou krví. Pak přecházím k hrudi a pokouším se najít vnitřní zranění a především místo, kde bych měla začít s léčbou.

Vtom ke mně přistupuje Ethan a jednoznačným pohybem mě odtahuje pryč. „To ne, Isabelo!“

Zvedám hlavu, ale sotva dokážu rozeznat rysy jeho tváře. Oči se mi rychle plní slzami. Přesně rozumím, co mi chce říct, ale nemohu se s jeho rozhodnutím smířit. „Musím toho chlapce vyléčit. On umírá.“ Svůj protest pouze šeptám.

Ethan ztěžka polyká. „Napřed musíš zachránit Octavia. Ten je na tom stejně špatně. A proto jsme sem přišli. Pamatuješ?“

„Ale Tiberius jednou bude taky císařem.“ Tenhle argument asi nezabere. Ethan to samozřejmě moc dobře ví.

„Gaius Julius Caesar Octavius bude první římský císař, slavný a velký Augustus Caesar. Změní svou říši a jeho činy ovlivní celý moderní svět. Musíš se nejprve postarat o něj. Neztrácej čas, rozhodovat může každá vteřina. Ztrácí hrozně moc krve.“

Livie bere svého syna s usedavým pláčem do náručí. Rochelle se mezitím ze všech sil snaží zastavit výtok krve z temene Octaviovy hlavy. „Rychle, Isabelo.“

Okamžitě přecházím k Octaviovi. Je na tom vážně moc špatně. Kromě rány na hlavě má také několik vnitřních zranění a škaredě pochroumanou paži. Začínám s krvácením. To musí přestat jako první. Pak se pouštím do poškozených tepen a žil, napravuju natržené a zhmožděné orgány. Nakonec přichází na řadu zpřetrhané vazy, svaly a zlámané kosti.

Jsem už skoro u konce, když slyším, jak Livie kvílí, ten zvuk nám všem rve srdce. Dává nám jasně na srozuměnou, že jsme právě ztratili dítě. Hrud' se mi svírá nesnesitelnou bolestí, vůbec se nemůžu nadechnout. Co jsem to proboha provedla?

Nesmím se ale zdržovat prohlížením mrtvého Tiberia. Nejprve musím dokončit svou práci. Ale přesto se nemůžu udržet, aspoň jeden letmý pohled. To, co vidím, ve mně zůstane až do konce života. Zármutkem napůl šílená matka se svým mrtvým synem v náručí.

Netrvá dlouho a Octavius je z nejhoršího venku. Narovná se do sedu a zděšeně přehlíží okolní spoušti. „Co se to tu stalo?“ Po čtyřech se přemísťuje ke své hořekující ženě křečovitě svírající Tiberiovo bezvládné tělo.

„Nemohla bys něco udělat?“ tiše se mě ptá Rochelle. „Nedokážu oživit mrtvé. Jeho zranění byla příliš vážná. Bez okamžité pomoci nemohl přežít.“

Ethan nás chytá za paže a zvedá nás do stoje. „Musíme odtud zmizet. Octavius bude mít jistě spoustu otázek a my pro něj nemáme žádné odpovědi.“

Má úplnou pravdu. Všichni tři rychle couváme z místnosti. Jakmile se dostáváme do odlehlého koutu, kde nás nemůže nikdo vidět, Ethan volá Carterovo jméno. V několika vteřinách cítím, že začíná přenos. Nemohu ale přestat myslet na právě prožité dobrodružství. Na to, jak strašně jsme zklamali, jak moc jsem já zklamala. Pak se mi před očima objevuje nový obraz. Je to Wanjalův obličej zděšeně hledící na zmařené lidské životy. Něco je mi na něm povědomé a v příštím okamžiku tuším co. Ty oči. Jak je možné, že Afričan s černou pletí má tak jasně zelené oči?

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Chrám má tvar pyramidy s neskutečně velkou základnou. Její vrchol sahá vysoko do tmy a ztrácí se někde v nedohlednu, v neviditelné obloze. Podle Sery, která mě vede dovnitř otevřeným vstupem, je celá stavba vytvořena z křišťálu, skleněných cihel a mramorových desek. Ve skle je nějaká neznámá látka, která zvyšuje jeho odolnost vůči mrazu a taky vysoké teplotě, dokáže odolávat až neskutečnému žáru. Uvnitř stěny tvoří dokonalý osmihran, podobný tomu v Citadele. Základnu pro vysokou střechu tvoří menší vnitřní prostor ohraničený rovněž osmi lomenými stěnami. Jednotlivé pláty zastřešující chrám jsou velmi jemně zdobené, najdete na nich tisíce pozoruhodně pestrobarevných vzorů. Ne že bych dokázal dohlédnout až k samému vrcholu. Jediným zdrojem světla je hořící krb u vzdálené stěny chrámu, který ale samozřejmě nemůže obrovitý vnitřní prostor vůbec vyhřát. Nevím, jak je to možné, ale chlad zde není nijak zvlášť citelný. Skoro úplně ho přebíjí zcela jiný pocit, takřka fyzický vjem. Je to útěcha. Hodně mi pomáhá mírnit bolest.

Pomalů se přesouvám ke krbu. Z prvního pohledu je zřejmé, že chrám nikdo strašně dlouho nepoužíval, celá staletí, možná dokonce tisíce let. Vypadá naprosto pustě a zní prázdnou ozvěnou. Několik kusů nábytku je pokryto silnou vrstvou prachu – leží na židli, podnožce, posteli, prostě působící kamenné lavici, stole a také předložce u krbu.

Sera mě vede k židli přistavené k ohni a já konečně vděčně usedám. Navrhuje, že mi přinese trochu vody, ale nejprve mi chce pomoci z pláště. Stahuje mi ho z ramen, se zamyšleným výrazem si ho prohlíží a pak do něj na pár vteřin dokonce boří tvář. „Je cítit po Bastianovi.“

„Není divu. Ještě před chvílí ho měl na sobě. Řekni mi, Sero, jak dobře jej znáš?“

„Někdy mě navštěvuje.“ Zvedá ke mně obličej, na němž je vidět pobavený a zároveň trochu zmatený výraz. „Moc se v něm nevyznám.“

„Je docela možné, že přesně tohle je i jeho vlastní problém.“

„Přivedl mě sem poté, co jsem strávila spoustu času blouděním po Mardukových zahradách. Byly skutečně nádherné, mezi všemi těmi nádherně vonícími květy bych mohla žít třeba celou věčnost.“ Vzdechá jako člověk, který přišel o věc, kterou nade vše miloval, a pak krčí svá útlá ramena. „Vůbec netuším, proč mě sem Bastian zatáhl, proč mě odvedl ze zahrad. Ani netušíš, jak jsou blízko. Na druhé straně ostrova. Ale Bastian mi už nedovolí, abych se tam vracela.“

Odchází pro vodu a nechává mě o samotě s dost podivnou představou Marduka jako majitele kvetoucích sadů – navíc krásných. Nikdy by mě nenapadlo, že tenhle obr miluje květiny, ačkoli vím, že v dávných dobách měl slabost pro půvaby světa. Právě jeho náklonnost ke krásné ženě hrála rozhodující roli ve změně, kterou prošel. V proměně ze Strážce ve zrádce.

Sera se záhy vrací s šálkem vody. Pomalu ji srkám, opatrně si vyplachuju ústa a zbavuju se nepříjemné pachuti krve. Tiše sedíme a pozorujeme klidně plápolající plameny. Využívám chvilky klidu a snažím se trochu soustředit na své tělo. Především musím trochu zmírnit stále dost silnou bolest. Bohužel pořád ještě neovládám své zvláštní schopnosti, takže se mi daří utlumit jen tu nejpalcivější část. Nejsem léčitel, zlomená žebra tedy zůstanou tak, jak jsou. Klouby budou i nadále zhmožděné a některé dokonce vymknuté. Ale nejhůř dopadly ledviny. Mám strach, že obě krvácejí.

Najednou se ozývá hromový rachot, který mě vymršťuje ze židle. Prsa mi zaplavuje spalující bolest, klouby mi prolétají tisíce jehel. Na takovou námahu ještě nejsem připravený.

Sera se pobaveně směje a schovává si obličej do dlaní. Dál sedí na rožku podložky před krbem a klidně mě pozoruje. „Říkala jsem ti, že bude pršet.“

Takhle silný déšť jsem v životě nezažil. Chvilí trvá, než si uvědomuju, že na střechu chrámu a na okolní zem dopadají velké kusy ledu. Nepamatuju si, že bych někdy pocítil podobný chlad. Samozřejmě jsem strašně rád, že jsem se ukryl uvnitř. Kdybych zůstal na kamenité pláži, obří kroupy by mě jistě utloukly.

Sera se chová, jako by si ani nevšimala hrozivého hluku a závanu mrazivého vzduchu. Přestala se už hihňat a teď sedí s pokrčenýma nohama, rukama objímá kolena a zasněně hledí do ohně. Konečně krupobití trochu polevuje. Sera otáčí hlavu a dívá se mi do očí. „Vyprávěj mi o mých rodičích, Arkariane. Co se s nimi stalo, poté co mě Marduk zabil?“

Popisuju, jak její otec odešel z organizace a na dost dlouhou dobu se skoro úplně stáhl ze života, protože měl strach, že se Marduk bude mstít i na dalších členech rodiny. Mluvím o Ethanovi, o jeho práci pro Strážce, o našem společně stráveném čase, kdy byl mým žákem. Postupuju od dávných let, kdy mu byly čtyři, až do současnosti a nezapomínám zdůraznit, jak skvěle si po celou dobu vedl. „Má výjimečný talent – silou vůle vytváří přesvědčivé iluze a dokonce do nich dokáže vtáhnout i živé bytosti a skutečné předměty.“

„Ale nemá žádné zvláštní duševní schopnosti. Celá léta jsem se s ním marně snažila spojit.“

„Prostřednictvím snů. Ano. Teď už je mi jasné, že jsi to byla ty. Ethan o tom ale samozřejmě neměl ani ponětí. Úmyslně vytěšňoval vzpomínky na tvou smrt. Chtěl věřit tomu, co mu řekli lékaři. Totiž že jsi zemřela na nějakou neznámou chorobu.“

Sera bezmocně vzdychá. „A moje máma? Co se dělo s ní, Arkariane?“

Nejsem si jistý, kolik bych jí toho měl prozradit. Připadá mi pořád jako ta desetiletá dívka, kterou jsem viděl den předtím, než byla zavražděna. Tehdy jsem jí poprvé vyprávěl o organizaci a jakou roli by v ní měla hrát. Ale to je všechno strašně dávno. Vůbec netuším, jak ji třináct let na tomto neskutečném místě mohlo změnit.

„Snažila jsem se spojit i s ní.“ Sera po chvíli přerušuje mé mlčení. „Někdy se mi dokonce zdálo, že mě slyší, nebo aspoň podvědomě vnímá. Mnohokrát jsem ji slyšela ve spánku volat mé jméno. Někdy ho vykřikovala i během dne.“ Sera obrací oči ke svým semknutým rukám. „Společně jsme plakaly.“ Obrací hlavu a pozoruje mě velkýma, neuvěřitelně pronikavýma

očíma. „Myslíš, že až mě Ethan zachrání, budu moct maminku ještě jednou vidět, než odejdu tam, kam patřím?“

„To nevím.“ Odpovídám jí zcela upřímně.

Moje slova ji ale zjevně neuspokojila. Prudce se zvedá, pobíhá po místnosti a vztekle přitom dupe. „Ethan si pro mě přijde! Vím to! Konečně se mi podařilo spojit s tou holkou – Isabelou. Jmenuje se tak nebo ne? Ví, že mě má hledat. A přivede s sebou taky mého bratříčka. Pak budu konečně svobodná.“

Mluví o záchraně a svobodě, jako by to pro ni byla hotová věc. Částí svého mozku si přeju, aby měla pravdu. Velkou částí! Ale s naším vysvobozením je spojeno strašlivé nebezpečí. Na druhé straně nevím, jestli mám právo brát jí naději. Konečně může doufat, že se dostane z tohoto pochmurného vězení. Dobré je, že teď už vím, co se děje s Laurou. Pokud ji máme zachránit, musím Seru přesvědčit, aby jí přestala posílat zprávy. To by mohl být dobrý začátek.

„Poslouchej, Sero, tvá máma je..., tvoje maminka na tom není dobře.“

„Cože? Co je s ní? Říkáš to, jako by to měla být moje chyba?“

Musím jí to vysvětlit nějak srozumitelně, aby vše správně pochopila. „Slyší tě, Sero. A taky tě vnímá. Ale ona není jako my ostatní. Je to normální smrtelnice bez jakýchkoli zvláštních schopností. Tvé volání o pomoc ji trápí a mate. Musíš s tím přestat, aby se máma mohla konečně zotavit a žít jako ostatní lidé.“

„Ale to já přece nemůžu, že ne?“

Vůbec neví, o čem mluvím. Neměl bych ji dál rozrušovat. Možná že už je tak jak tak pozdě. Třeba už Lauře není pomoci. Možná si už natolik zvykla na dceřiny útrpné zprávy a je tak naskrz prostoupená její bolestí, že i kdyby s ní Sera přestala komunikovat, nedokázala by se vrátit do normálního života. Bojím se, že při mém útěku zašla příliš daleko. Zabránit nejhoršímu můžeme snad jen tím, že vysvobodíme její dceru, dáme volnost její duši a necháme ji pokračovat na cestě ke konečnému cíli. Tak bychom mohli dopřát klid Lauřině zmučené mysli.

To je ono! To je ta správná odpověď a zároveň plán na Lauřinu záchranu.

Ale i když se nám vše zdaří a Seřina duše konečně dojde klidu, nebude to marná snaha? To skutečně nedokážu říct. Ale aspoň něco mohu udělat, a to hned teď. Můžu Seře vše vysvětlit. „Musíš okamžitě přestat mamince posílat zprávy. Můžeš se spojit s Isabelou. A bratra taky vynech. Tak jak tak je nedostupný. Pokaždé když zkusíš navázat kontakt s mámou, strašně ji rozrušíš. Chápeš, co se ti snažím říct? Musíš toho nechat, Sero. Od této chvíle už žádné další pokusy. Slibuješ?“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA ISABELA

Celých dvacet čtyři hodin jsem nemohla usnout, ale Ethan byl naprosto skvělý. Celé odpoledne jsme spolu probírali, co se stalo v Římě. Připomněl mi, jak kdysi sám pokazil celou akci a žena, kterou měl chránit, nešťastnou náhodou zemřela. „Tribunál tě z ničeho neobviňuje. Tys přece na ten podnos nedala bombu. Na to nezapomínej.“ Tak tohle mi opakuje snad už postě.

Pomalů se smráká a Ethan musí zpátky domů. Má strach o mámu. Je na tom hůř než obvykle a nikdo pořádně neví proč. Je mi líto, že mu přiděluji starosti, když má těch vlastních víc než dost. Odcházím do pokoje a házím sebou na postel. Netrvá dlouho a přemáhá mě dřímota.

Zdá se mi o Arkarianovi. Vidím jeho tvář, vlídné oči, jasné modré vlasy. Jako vždy mě jeho tvář uklidňuje. Mám pocit, že upadám do jakéhosi polospánku, ztrácím kontakt s okolím, pohybuju se někde na hranici mezi skutečností a snem. Arkarian vypadá přesně, jak si ho pamatuju. Vysoký, štíhlý, klidný a silný. Vždy střízlivý a sebejistý. Jeho oči mě přitahují jako dva silné magnety. Stačí chvíle a zcela se v nich ztrácím. Celým tělem mi prostupuje zvláštní teplo. Cítím, že se ničeho nemusím bát, jsem v blízkosti člověka, na kterého se můžu spolehnout. Arkarian přistupuje až ke mně a usmívá se. Prsty mu pročesávám vlasy, obdivuju jejich skvostný odstín, ale také hedvábnou jemnost. Jsou hrozně příjemné na dotyk. Poprvé za celý dlouhý den se uvolňuju.

Pak se ale sen náhle mění. Objevuje se můj dávný nepřítel Marduk. Je to on a zároveň není. Vidím postavu, která se starému Mardukovi příliš nepodobá. Strašně se změnil. Teď se spíš podobá nějaké ohavné šelmě. Je celý pokrytý tvrdou naježenou srstí a stejný porost mu sahá hluboko do čela a po obou stranách mu lemuje obličej. Celá se otřásám odporem.

Marduk nás s Arkarianem od sebe okamžitě odděluje. Točí se mi hlava, hlavně z hrozného puchu, který ohavného muže obklopuje od chvíle, kdy se rozhodl vstoupit do služeb bohyně. Je to pach zla. Marduk drží Arkariana na místě pouhým pohybem prstu, z něhož vyzařuje zelený paprsek nabitý energií. Vítězoslavně se usmívá. Výraz poloviny tváře a jediného žhnoucího oka je výmluvnější než všechna slova světa.

Hluboko v srdci přesně vím, co bude následovat. Je to jasné jako to, že po výdechu přijde nádech. Zmocňuje se mě nevýslovný strach. Stáčím se do klubíčka, kolena si pevně tisknu na prsa. Chtěla bych se probudit, snažím se ze sebe vydat nějaký zvuk. Matt spí ve vedlejším pokoji a stěny jsou u nás dost tenké. Navíc na druhé straně chodby je máma a s ní Jimmy. Vše je ale uzamknuto ve snu. Mimo něj jako by nic neexistovalo. Slyším Arkarianovo nařikání. Sténá na mučidlech. Vidím ho ve špatně osvětlené místnosti s hořícími pochodněmi na stěnách. Je připoután na středověkém skřipci. Natahuju ruku a snažím se ho dotknout. „Arkariane!“ Ale spíš se od něj vzdaluju.

Marduk se směje. Slyším ho ve svém srdci i v hlavě. A vtom chápu proč. Objevují se čtyři stejní netvoři, kteří Arkariana unesli z Citadely. Jeden se otáčí a dívá se přímo na mě. Jasné vidím jeho rudě planoucí oči. Neohrabaně mává křídly a na kratičkou chvíli se odlepí ze země. Pokus končí spokojeným prasečím zachrochtáním.

Marduk na své vojáky štěká rozkaz a dva z nich okamžitě začínají přitahovat skřípec. Arkarianovy údy se napínají, div že neprasknou. „Ne!“ Křičím a zmítám se v posteli. Musím se z toho děsivého snu probudit. Bohužel někde v žaludku mám nepříjemný pocit, že ve skutečnosti nesním. Spíš to vypadá, jako bych nahlížela do jiného světa. „Pusťte ho!“

Marduk něco říká, slova jsou nezřetelná, jako by měl napuchlý jazyk, ale já mu stejně rozumím. Zachvacuje mě šílenství, řvu a kopu po něm nohama, snažím se ho zasáhnout úderem ruky.

Někdo se mnou třese a konečně mě vysvobozuje z noční můry. Otevírám oči a vidím před sebou Jimmyho. Drží mě za obě ramena. Vedle něj stojí Matt a z plných plic mi něco ječí do tváře. Ano, už jsem vzhůru. Máma se samozřejmě tváří ustaraně, pevně sevřenými pěstmi si tiskne kabátek od pyžama. „Co se to s ní proboha děje? V poslední době pořád jen křičí ze spaní.“

Musím ji rychle uklidnit. Máma nesmí získat žádné podezření. Neví nic o mém dvojím životě. Musí to tak být, je to hlavně pro její ochranu. Jak to ale zařídit? Srdce tlouče jak zběsilé. Ze všech sil se snažím přijít na to, co se právě stalo. Stejná osoba se se mnou pokoušela spojit už dřív.

Musím o tom povědět Jimmymu a Mattovi, ale hlavně matčině příteli. Ten jistě bude vědět, co dělat, na koho se obrátit. Jsem vážně strašně ráda, že už je zpátky. Jeho rozpustilé vtípky jsou v krizových situacích naprosto k nezaplacení.

Ale ze všeho nejdřív musím nějak uklidnit mámu. Vysmekávám se z Jimmyho rukou a zvedám se na posteli. „Všechno je v pořádku, nemusíte se o mě bát. Cítím se skvěle. Prostě jsem měla jenom špatný sen, nic víc.“ Očima se Jimmymu snažím sdělit, že bych s ním potřebovala mluvit o samotě.

Vážně mu to pálí. Okamžitě se obrací k mámě. „Co takhle hrnek horké čokolády, drahoušku? Ta je na nespavost vůbec nejlepší. Buď tak hodná, zlato, a udělej nám ji všem.“

Máma si mě zpytavě prohlíží, rukou se drží za krk. „Vážně by sis dala čokoládu, puso? Dobrou horkou čokoládu?“

„Jo, to by bylo fakt skvělý. Jsi poklad, mami.“

Nechce se jí ale odejít. Lehce se dotýká Mattova ramene. „Zajdi do kuchyně a zaříd' to, prosím tě. Každému jeden hrnek, buď tak hodný.“

Já ale potřebuju mluvit s Jimmym a nemůžu čekat, až máma odejde do postele. „Ale mami, Matt ji neumí jako ty. To nebude ono. Určitě ji bude ohřívat v mikrovlnce.“ Ani nemůžu uvěřit, co to vlastně plácám. Musím jí připadat jako pořádně rozmazlenej fracek. „Prosím, prosím, maminko.“

Ted' už nedokáže odmítnout. Jakmile mizí za dveřmi, otáčím se k Jimmymu a oběma rukama ho pevně chytám za předek košile. „On není mrtvý!“

„Kdo není mrtvý?“ Matt mi zjevně vůbec nerozumí. „O čem to ksakru zase mluvíš?“

Svou odpověď šeptám, představa, že bych měla to slovo pronést nahlas, mě děsí. „Marduk.“

„Ale to není možné, Isabelo. Všichni jsme ho přece viděli umírat. Určitě se ti to jenom zdálo, drahoušku.“

„Jo, odehrálo se to ve spánku, ale nebyl to žádný sen, Jimmy. Je vážně naživu, stejně jako ty nebo já. Musíš mi věřit.“ Chvilku přemýšlím a rychle dodávám. „No vlastně nám není moc podobný. Hrozně se změnil. Vypadá jako nějaká příšera, divoká šelma.“ Uvědomuju si, že vypadám jako hysterka. Asi je těžké mi uvěřit. „Poslouchej, loni udělal totéž. Spojil se se mnou prostřednictvím snu.“ Bezradně kroutím hlavou. „Netuším, jak to dělá. Možná je to jedna z jeho zvláštních schopností. Ale okamžitě jsem ho poznala. Něco se mi snažil sdělit.“

Na Mattově čele se objevují hluboké starostlivé vrásky. Pozoruje mě nedůvěřivě přivřenýma očima. „A co ti říkal? Myslíš, že ti hrozí nějaké nebezpečí?“

Najednou mi to dochází. Ano, vždyť je to naprosto jasné. Ale musím si pospíšet. Už slyším, jak máma v přízemí postupně zhasíná světla. Vsadila bych se, že právě překonala světový rekord v přípravě horké čokolády. „Podle mě to bylo pozvání.“

Jimmy mi okamžitě rozumí. „Marduk tě zve do podsvětí.“

Matt má na věc jako vždy svůj vlastní názor. „Je to past, jasná past! Lorian měl pravdu, když vám zakázal riskovat život při záchranné akci.“

Rychlostí kobry se obracím na bratra, má slova jsou plná jedu. „Lorian se mýlí. V tomhle se strašně plete.“ Máminy kroky se blíží, ale my jsme ještě neskončili. Jimmy otáčí hlavu ke dveřím a ty se s ostrým bouchnutím zavírají. Právě ve chvíli, kdy máma došlápla na poslední schod a vydává se chodbou k nám.

„Rychle, Isabelo. Nebudu mámu držet venku déle, než je nezbytně nutné. Co bys ode mě chtěla?“

„Musíš mě dostat do podsvětí, Jimmy.“

„Tak na to okamžitě zapomeň!“ Matt křičí až nebezpečně hlasitě.

Nevěnuju mu pozornost. Soustředěně hledím na Jimmyho, ale ten jen mlčí a kroutí hlavou. „Něco takového nedokážu, Isabelo. Na to bys potřebovala pomoc nesmrtelného.“

Tak takovouhle odpověď rozhodně nepotřebuju. Znovu ho pevně chytám za košili a vši silou si ho přitahuju až k obličejí. „Tyhle kecy si klidně nechej od cesty, Jimmy. Viděla jsem, co jsi dokázal ve starobylém městě. Ty bys to zvládl.“

„Všichni máme nějaké zvláštní schopnosti, proto jsme taky v organizaci.“

Tahle poznámka se Mattovi asi moc nelíbí. Pohoršeně odfrkuje, ale ani já, ani Jimmy na něj teď nemáme čas. Je prostě jen příliš netrpělivý a to jsem právě teď i já. Nemůžu se dočkat Jimmyho pomoci. Jakékoli pomoci.

Jimmy mi pomalu otevírá křečovitě sevřené prsty a odstupuje dozadu. „Nemám ty správné schopnosti. Ne ty, které zrovna potřebuješ.“

Máma nohou kope do dveří. „Zlato? Matte? Otevře mi někdo?“ Matt se zvedá. „Už jdu, mami.“ Šnečím tempem se posouvá vpřed.

Naposledy na Jimmyho zkouším prosebný pohled. „Tak mi aspoň porad', kdo by mě dostal průrvou.“

„A přivolal na sebe Lorianův hněv?“

„No jestli to jinak nejde!“

Místo očí má sotva zřetelné štěrbin, doufám, že přemýšlí o mých slovech. Arkarian je koneckonců jeho dávný, velmi důvěrný přítel. Jimmy ho má moc rád a váží si ho. I jeho se určitě muselo dotknout Lorianovo rozhodnutí zakázat výpravu na jeho záchranu. Matt otevírá dveře a máma vstupuje s tácem, na kterém jsou vyrovnané hrnky plné kouřící čokolády. Zatímco podnos pokládá na můj toaletní stůl, Jimmy se ke mně naklání a šeptá mi do ucha. „Potřebuješ se spojit s Penbarinem. Zkusím zjistit, jestli bych ti s ním dokázal smluvit schůzku. Ale musíš vědět, že je to nanejvýš riskantní věc. Uvědom si, jaké by to mohlo mít následky. Připravuješ tu vlastně zradu – chceš ignorovat Lorianův výslovný zákaz. Mohlo by tě to stát i život, Isabelo.“

Poprvé od Arkarianova únosu spatřuju záblesk naděje. Vždycky mi vyhovovalo, když jsem mohla věci aktivně řešit.

Čekání mě ničí. A teď mám konečně plán, který vede k cíli. Až bude po všem, ochotně přijmu vše, co pro mě osud chystá. Ale v tuhle chvíli mě nikdo nedokáže zastavit.

Máma přichází ke mně a podává mi horký šálek s nádherně vonícím nápojem. Vypadá hrozně ustaraně. Pravděpodobně má strach, že jsem nemocná. Beru si od ní čokoládu a najednou cítím palčivou bolest u srdce. Strašně se mi nechce umřít. Děsí mě představa, že bych už nikdy neviděla svou rodinu. Že by máma musela trpět ztrátou dcery. Ale jak bych mohla nechat Arkariana na tom strašném místě v rukou šílence, aniž bych se ho pokusila zachránit? Odpověď je jasná. Nejde to. Jestli musím dát všanc vlastní život, ráda to udělám. Pro Arkariana. Jen pro něj.

Dívám se na mámu, která se mezitím usadila v nohou postele. Ze všech sil se snažím o uklidňující úsměv. Ale ten se záhy mění v nekontrolovaný třes. Postupuje od ramenou až k nohám, vůbec se mu nedokážu ubránit. Najednou se cítím strašně nejistá. Ne, nesmím podlehnout strachu. Ted' není čas na pochyby. Otáčím se do míst, kde čeká Jimmy, a co nejtišším hlasem šeptám: „Jestli to jinak nejde, Jimmy..., tak to risknu.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

ISABELA

Ethan chce jít se mnou. Stojíme před tajným vstupem do Arkarianova podzemí. Hádáme se. Nechápu, proč by měl Ethan hazardovat se svým životem. Stačí, když budu v nebezpečí já. Najednou vše vypadá ještě složitěji. Kdyby jenom Lorian nebyl tak přísný. Bez jeho přímého zákazu by se nám dýchalo daleko lépe. Ale dobře vím, že to udělal úmyslně. Jistě věděl, že připravujeme Arkarianovu záchranu.

„Jenom se na sebe podívej, Isabelo.“ Ethan si mě pozorně prohlíží.

Tak téhle náhlé změně taktiky vůbec nerozumím. Dívám se na své oblečení — nic zvláštního. Mám na sobě své staré džíny a šedý svetr. Takřka nevědomky si projíždím prsty vlasy. „No a co má jako být? O co ti jde?“

„Znám lorda Penbarina. Už jednou mi pomohl. Víím, že se mu tvůj přístup nebude líbit. Sólisty nemá rád. Musíme pracovat jako tým, Isabelo. Proto nás dal Tribunál dohromady. Okamžitě jim bylo jasné, že se k sobě skvěle hodíme. Ale tys to nikdy nepochopila. Pořád jenom fňukáš, že nemůžeš na svou vlastní samostatnou akci. A teď sis zase vzala do hlavy, že zachrániš Arkariana a nikoho k tomu nebudeš potřebovat. Myslím, že jsi úplně mimo.“

Ráda bych se s ním hádala, ale v tomhle má Ethan pravdu. Jsem skutečně mimo, od chvíle, kdy unesli Arkariana. Mám pocit, jako by se mě zmocnil nějaký silný vír a nechtěl mě vyplivnout. Jsem strašně zmatená a vlastně ani nevím proč. Jenom je mi jasné, že si nedokážu představit svět bez Arkariana. V takovém světě bych rozhodně nechtěla žít.

Najednou mám strašně těžkou hlavu. Měla bych toho tolik promyslet, zejména svůj pokus o Arkarianovu záchranu. Je to strašně riskantní podnik. A právě proto nechci, aby mě někdo doprovázel.

„Podívej, Ethane, dost na tom, že budu nastavovat svůj vlastní krk, proč bych do toho měla zaplétat i tebe?“

Dívá se mi přímo do očí a v následující vteřině mě chytá za ramena. „Odpověz mi na tohle: Když má jít jen jeden z nás, proč bys to měla být zrovna ty?“

„Protože já...“

„Protože ho miluješ?“

Nepatrně zvedám hlavu a prudce se vymaňuji z jeho sevření. Nejsem schopná podívat se mu do očí.

„Já ho mám taky moc rád, Isabelo. Je něco jako můj otec, bratr a taky přítel, strašně moc pro mě znamená.“

Na kratičkou chvíli mě napadá, že ve skutečnosti nevěřím, že by někdo jiný dokázal Arkariana přivést zpět, ale okamžitě tu myšlenku zaháním pryč. Ethanovi bych klidně svěřila svůj vlastní život. Spíš jde o to, že ačkoli je schopnější než já a má působivější schopnosti, já mám dar výjimečného zraku. A to by měla být v podsvětí velká výhoda. „Nebudeme se hádat, kdo má právo Arkariana zachránit. Prostě jsem si jistá, že to zvládnou sama, to je vše.“

„Co to s tebou jenom je?“ Teď je už skutečně rozčilený. „Proč si, pořád myslíš, že všechno musíš zvládnout sama? Jenom si tak komplikuješ život, sobě i ostatním. Nemusíš nikomu nic dokazovat, Isabelo. Všichni víme, co všechno dokážeš, viděli a zažili jsme to snad tisíckrát.“

„Co to, prosím tě, meleš? Komu se snažím něco dokazovat. To je úplnej nesmysl.“

„Tak teď kecáš!“

„Víš co, jdi se vycpat, Ethane.“

„Lžeš sama sobě, Isabelo. Přemýšlej o tom.“ Rychle se ode mě odvrací a prochází tajným vstupem do hory.

Jsem tu sama. Minutu přemýšlím o Ethanově obvinění. Skutečně se stále snažím prokázat, jak moc toho sama dokážu? Tak takhle mě vidí moji přátelé? Ale co bych vlastně měla dokazovat? Že jsem dostatečně silná? Že nikoho nepotřebuju, že se obejdu bez cizí pomoci?

Zasahuje mě prudká bodavá bolest a záblesk jasného světla. Nemůžu se udržet na nohou a klesám do kolen. Pokouším se uvolnit a zklidnit dech. Konečně se oslepující mlha rozplývá a před očima se mi objevuje dost zřetelný obraz. Okamžitě je mi jasné, že se dívám do minulosti. Je to můj otec, jeho tvář je naprosto ostrá a zřetelná. Sice jsem ho strašně dlouho neviděla — máma hned po jeho odchodu nůžkami pečlivě upravila všechny domácí fotografie —, ale nemůžu se mýlit. Je to on.

Pak v tom výjevu nacházím i sama sebe. Jsou mi tak tři roky, možná čtyři. Běžím po dřevěném schodišti, dlouhé blondáté vlásy se mi lepí ke tváři, které jsou zarudlé, opuchlé a zalité slzami. V hrudi mi divoce buší srdíčko, je malé, ale duní, jako zvon. Táta drží v jedné ruce kufr a míří k dlouhému modrému karavanu. Slyší můj hlas a okamžitě se otáčí. Zavazadlo letí na zem. Tatínek doširoka roztahuje ruce. „Moje malá Isinka. Pojď sem, ať tě obejmou.“ Jeho hlas zní dost zlomeně. „Neboj se, hlupáčku. Nikam bych neodjel, kdybych se s tebou nerozloučil. Jsi moje nejmilejší holčička, moje zlatíčko.“ Skokem se mu vrhám do náruče, nohama ho objímám kolem pasu. Na krku cítím jeho vlhký obličej.

„Ty taky pláčeš, tatínku?“

Snaží se mě postavit na zem, jako by měl strašně naspěch, ale jsem prisátá jako klíště. Přeskakuje pohledem k mámě a na dálku ji prosí o pomoc. Ona ale jen zvedá bradu a otáčí se stranou. Ani máma nechce, aby od nás odešel. Cítím to hluboko v srdci a vlastně celým svým tělem. Ještě víc zesiluju stisk. Máma začíná vzlykat a v příští chvíli mizí v domě. Matt běží za ní. Táta se mě snaží opatrně zbavit. Pouštím se krku, kloužu na zem a zůstávám mu viset na nohou.

„Musím už jít, zlatíčko. Už dál nemůžu žít ve lži. Vím, že mi nerozumíš. Chtěl jsem ti to minulý týden při pikniku vysvětlit, ale jsi na to ještě moc malá. Posloucháš slova, ale nemůžeš jim rozumět. Možná je nikdy nepochopíš, i když si na ně třeba jednou, až budeš větší, vzpomeneš.“

„Co se stalo, tatínku?“

Zvedá mě do výšky a drží mě ve výši očí. „Snaž se být ve všem ta nejlepší, Isabelo. Slib mi, že mě nezklameš.“

Stejně rychle jako se obraz objevil, tak také zmizel. Chvilí se ještě krčím u země a popadám dech. Objevuje se Ethan. Když mě za sebou neviděl, vrátil se zpátky ke vstupu. „Co se děje, Isabelo? Jsi v pořádku? Co to tady děláš?“

Pomalů se zvedám, ale výraz mé tváře ho zřejmě vyděsil. Přitahuje si mě do náručí a rukama mi příjemně tře záda. „Měla jsi další vidění.“ To rozhodně není otázka. „Co jsi viděla?“

Otevřenými dlaněmi mu tlačím na hrud' a získávám tak trochu prostoru. Výjev s mým otcem mnou pořádně otřásl. Nejsem schopná zformulovat ani jednoduchou větu. Co to všechno mělo znamenat? O jaké lži to mluvil?

Ethan je zjevně vystrašený. Budu se muset rychle sebrat. „Nic to nebylo. Netýkalo se to Arkariana, tvé mámy ani ničeho podobného.“

Ethan ustupuje o krok dozadu a s mírně nakloněnou hlavou si mě pozorně prohlíží. Čekám, jestli něco řekne, ale jen tak stojí a čeká. Zřejmě jsem na řadě.

„Dobrá, Ethane, půjdeme spolu.“

DVACÁTÁ KAPITOLA ISABELA

Carter po nás chce, abychom ho za žádnou cenu neprozradili, kdyby se nás Penbarin nebo nějaký jiný člen Tribunálu ptal, kdo nás dostal do paláce v Aténách. Je to dost zvláštní, všechno je přece tak zjevné. Takový přenos bychom ani já, ani Ethan bez cizí pomoci nezvládli. Nemáme na to potřebný výcvik ani patřičnou pozici v organizaci. Vlastně je jen málo členů, kteří mají příslušné oprávnění. Samozřejmě členové Tribunálu, Arkarian... no a taky Carter. Ethan si se mnou vyměňuje pobavený pohled a bez rozpaků slibuje, o co je žádán. Carter taky trvá na tom, že musíme být do půlnoci zpátky na hlavním nádvoří, aby nás mohl bezpečně přepravit zpět. Čeká na něj ještě spousta práce, jako ostatně v posledních dnech skoro pořád.

Bez obtíží se dostáváme na zlaté nádvoří, ačkoli teď bychom o jeho barvě vlastně ani neměli mluvit. Celý prostor je zšeřelý, je zřejmě dost pozdě. Osvětlení zajišťuje jen několik šikovně rozmístěných luceren, které ozařují kamennou lavičku a záhon květin.

„Podle tebe tady bydlí?“ Dřív mě tahle otázka nenapadla. „Myslím jako všech devět vládců. A taky Lorian.“

„Zdá se, že ano. Jsou tady v bezpečí. Arkarian mi jednou vysvětloval, že palác je v jakémsi meziprostoru. Nikdo se do něj nedostane, nelze jej odhalit.“

„Arkarian věřil, že totéž platí i o Citadele. A podívej se, jak jsme na tom teď. Bojím se, že si nemůžeme být jisti vůbec nikde.“

Ethan mě bere za ruku a táhne mě přes volný prostor. „Pospěš si. A našlapuj opatrně.“ Mluví jen šeptem. „Nechceme přece, aby Lorian zjistil, že jsme tady.“

Tak tohle bylo podle mě dost naivní. Lorian o nás už určitě ví. Pochybuju, že by nesmrtelnému něco uniklo. Ale mám pocit, že Lorian nás nejprve bude sledovat a teprve pak zasáhne. Jestli nás má Tribunál obvinít z velezrady, bude potřebovat dost důkazů. Chvilí jistě potrvá, než je dá dohromady. To je naše šance. A koneckonců samotnou přítomností v paláci jsme se nijak neprovinili. Aspoň prozatím.

Následuju Ethana do prostorného vstupního sálu. „Tudy, Isabelo.“ Pobízí mě k větší rychlosti. „A nezapomeň, že Carter nás chce mít před půlnocí zpátky na nádvoří.“

Pokračujeme společně dál, téměř na každém kroku se musím obdivovat okolní nádheře. Po schodištích z bílého mramoru se dostáváme do chodeb, na jejichž stěnách visí koberce s nádhernými, jemně propracovanými ornamenty. Nad sochami, z nichž mnohé jsou tisíce let staré, visí skvostné obrazy ve zlatých rámech.

Konečně se zastavujeme před vyřezávanými dvoukřídlovými dveřmi. Chci je okamžitě otevřít, oznámit, co nás sem přivádí, a bez dalších odkladů požádat lorda Penbarina o všestrannou podporu. Žaludek je ale proti. Chová se, jako by se mu už v mém těle nelíbilo. Poskakuje a kroutí se, prostě dělá si, co chce. Mám pocit, že mi v příští vteřině vyletí až do krku.

„Jsi v pořádku?“ Ethan stojí vedle mě, takže samozřejmě vidí, co se se mnou děje.

Jasně. Teda aspoň doufám. Nemusíš si o mě dělat starosti. Klidně zaklepej.“

Dost divně se na mě dívá. „A co se stalo s tou odvážnou Isabelou, co se nikoho neprosí o pomoc?“

„Buď rád, že můžeš být aspoň nějak užitečný.“

Ethan se uchichtává a najednou je mi o něco lépe. Napětí je skoro pryč. Než má ale čas zvednout ruku ke klíče, dveře se neslyšně otvírají a před námi stojí muž ve volném obleku. Říkáme mu naše jména a že bychom se rádi setkali s lordem Penbarinem. Krátce kýve a vládním pohybem paže nás vpouští do místnosti.

Jakmile nás spatří Penbarin, hlasitě vzdychá – zjevně není z naší návštěvy nijak nadšený. Spolu s ním sedí kolem velkého jídelního stolu plného lákavých jídel několik žen, přesně

sečteno šest. „Myslel jsem si, že nebude trvat dlouho, než se mě rozhodnete vyhledat.“ Mručí a utírá si koutek úst hedvábným ubrouskem vyšívaným zlatou nití. Po několika vteřinách ho se sebevědomým úsměvem odkládá na stůl a širokým gestem propouští své společnice. „Odnes taky všechno jídlo.“ Tentokrát se obrací k muži, který nám otevřel dveře. „Měl jsem hlad, ale při pohledu na tyhle dva jsem úplně ztratil chuť.“

Spolu s Ethanem stojíme tiše jako myšky, nechceme nijak reagovat na Penbarinovu špatnou náladu. Usazuje nás do pohodlné lenošky, z které je vidět několik různě velkých a rozličně tvarovaných bazénů. „Vím, co ode mne chcete. Vyhledali jste mě, abych vám otevřel průrvu, která otevírá průchod mezi světy. Ale namáhali jste se naprosto zbytečně, protože já vám nepomůžu. Ve skutečnosti mám vážné pochybnosti, zda bych to vůbec zvládl. Myslím, že by bylo potřeba přinejmenším trojnásobku mých sil, abychom měli alespoň naději na úspěch.“

Mluví naprosto rozhodně. Je jasné, že nemá v úmyslu podpořit nás v naší snaze o Arkarianovu záchranu. Působí překvapivě chladně a nezúčastněně, což mě samozřejmě neuvěřitelně dráždí. Takřka okamžitě ztrácím svou původní nervozitu. Najednou na zádech cítím Ethanovu ruku. Dostala jsem od něj pořádnou herdu. Zřejmě si všiml změny v mé náladě a chtěl mě rychle a jasně varovat před následky nějaké nepředloženosti. „Nech to na mně. Teď budu mluvit já.“ Šeptem ještě podtrhuje své předchozí upozornění. Obrací se k Penbarinovi. „Jste Arkarianova jediná naděje. Bez vás nepřežije. Vzpomeňte si, kolikrát vám v minulosti nezištně pomohl. Copak si za to nezaslouží vaši pomoc?“

Penbarin stáčí hlavu k nádržím s nádherně čistou vodou. Do té nejvzdálenější právě vstupuje mladá žena v dlouhých modrých šatech. Pomalu se noří pod hladinu, na které zůstává plavat její roucho. Pomalými tempy, velmi elegantně krouží kolem okraje. Lord Penbarin zjevně neochotně odvrací zrak a vrací se k Ethanovi. Jeho argument zněl dost přesvědčivě, ale bude to stačit?

„Nikdo, Ethane, nepochybuje, že Arkarian má pro nás nesmírnou cenu. Sám nejlépe vím, že ji není možné měřit metrem smrtelníků ani nesmrtelných. O to tady vůbec nejde. Ale ty po mně chceš, abych se dopustil zrahy – a to nemluvím o tom, že bychom nejprve museli přemluvit další dva členy Tribunálu.“

„Už jednou jsi riskoval a nebál ses Lorianova hněvu. Proč bys mi nemohl pomoci i tentokrát?“ Nevím, jestli je třeba, aby mu to Ethan připomínal.

„Tehdy to bylo ale něco docela jiného. Teď podstupujete daleko větší nebezpečí. Máte vy dva vůbec představu, co všechno by se mohlo stát, kdyby průrva mezi světy zůstala otevřená třeba jen o několik vteřin déle, než je nezbytně nutné?“ nečeká na naši odpověď a bez váhání pokračuje. „Kdyby některá z těch podsvětních příšer našla cestu do našeho pozemského světa, mohli bychom rázem přijít o vše, na čem jsme tak dlouho pracovali. Vše by bylo rázem zničeno. Opravdu na sebe chcete vzít takovou zodpovědnost?“

„Ale kdybychom byli opatrní –“

Mou námitku zastavuje rozhodným gestem v půli cesty. „Jak chcete být opatrní, když ani nevíte, do čeho se pouštíte?“

„Promiňte mi mou troufalost, ale musím se zeptat. Viděl jste už někdy onen svět na vlastní oči? Zná ho někdo jiný? Jak víte, jací tvorové ho obývají a jak moc by mohli být nebezpeční nám smrtelníkům? Chci říci, máte nějaký hmatatelný důkaz, že nám hrozí zkáza?“

Jeho černé oči na mě několik vteřin vrhají blesky a pak se stahují do uzounkých štěrbin. „V některých případech jsou důkazy naprosto zbytečné, má drahá. Copak ses během své služby pro organizaci vůbec nic nenaučila?“

Teď mě dostal. Má pravdu a já nevím, jak mu odpovědět. Cítím, jak mi rudne krk a barva se mi rychle přesouvá do tváří a celého obličeje. Přesto se ale nehodlám vzdát. Neodejdu odtud, dokud nenajdu někoho, kdo by mi byl ochotný pomoci. „Takže nám tím chcete říct, že s vámi nemáme počítat?“

Penbarin zcela jednoznačně kroutí hlavou. „To je přesné. Nepomohu vám.“

Prudce vstávám, jsem dočista zhnusená. „A to jste vládce jednoho z Domů? Rozkazujete celé armádě vojáků a dohlížíte na velkou část zemského povrchu? Myslím, že jste svoji funkci získal omylem.“

„Co to proboha říkáš, Isabelo?“ Ethan se mě snaží stáhnout zpátky do lenošky.

Lehce jej setřásám. Ted' mě jeho námitky vůbec nezajímají. Jsem na to příliš rozčilená. „Tak dobře, vážený pane. Pro mě od této chvíle nejste nic než zbabělec!“

„Isabelo!“ Ethan stojí přímo přede mnou, tělem se mě snaží krýt před Penbarinovým zrakem. Otáčí se ke mně čelem a otevřenýma rukama vytváří neprostupnou stěnu. „Už jsme na odchodu.“

Asi má pravdu. Skutečně už můžeme klidně odejít. Penbarin nám tak jak tak k ničemu není. Vydávám se směrem ke dveřím, ale takřka současně slyším, jak nás hostitel volá zpět. Otáčíme se k němu čelem a posloucháme. „Najděte mi další dva členy Tribunálu, kteří vám dají k dispozici své schopnosti a...“ Zde se začíná samolibě usmívat,... „zjistěte mi polohu průrvy. Chci vědět, kde přesně bych ji našel na naší pozemské obloze. Pokud to dokážete, zítra ráno za rozbřesku – vašeho času – budu na udaném místě.“

Je si jistý, že je to úkol nad naše síly. Proto vypadá tak spokojeně. Tváří se jako generál očekávající snadné vítězství. Jeho škoda, že nás lépe nezná. „Dáte mi na to své slovo, můj pane?“

„Naznačuješ mi tu, že mi nevěříš?“

Pod jeho rozhněvaným pohledem mi rychle vysychá v krku. „Samozřejmě že ne, jen jsem _“

„Máte ho mít.“ Poslední tři slova znějí jako facky, po nichž nás rozhodným pohybem propouští.

Zastavujeme se na chodbě a chvíli se na sebe mlčky díváme. Musíme se rozhodnout, koho dalšího požádat o pomoc. Nakonec se shodujeme, že nejlepší bude vzít to po řadě, dveře od dveří.

Nejdříve míříme k lady Arabelle. Bohužel ale není ve svých komnatách. Právě dohlíží na svá území a její služebnictvo nedokáže říct, kdy se vrátí. Pokračujeme k lordu Alexandonovi, ale jeho odpověď je rozhodně ne. Několik následujících hodin procházíme dlouhými chodbami a hledáme všechny dostupné vládce Domů. Žádný z nich se ale nedá přesvědčit. Naše argumenty vůbec nezabírají. Nikdo nechce jít proti Lorianovi. Zdá se, že se tu podpory nedočkáme. Nakonec zcela vyčerpaní a skleslí usedáme na lavici na nádvoří, abychom si promysleli, co dál.

Ethan se lokty opírá o kolena, záda má celá ohnutá. „Tak se mi zdá, že jsem skončili. Je to beznadějně.“

Tomu se mi ani nechce věřit. Něco takového bych od něj nečekala. Vzdát se? Nikdy. Probodávám ho pohledem. „Tak to mi neříkej. Něco musíme vymyslet.“

Ethan tiše úpí. „Za deset minut bude půlnoc a už jsme mluvili se všemi členy Tribunálu, kteří jsou tu zrovna k dispozici. Ani jeden nám nepomůže. Žádost lorda Penbarina je nad naše síly. A víš co? On to od samého počátku věděl. Bylo mu úplně jasné, že nemůžeme uspět. Nikdo nebude tak pošetilý, aby se postavil samotnému Lorianovi. Navíc se mi začíná zdát, že bychom to neměli dělat ani my.“

Nechce se mi to nahlas přiznat, ale část mého mozku s Ethanem souhlasí. Ano, pravděpodobně to od nás není rozumné, zřejmě se nám nepodaří nikoho získat na svou stranu. Ale zbývající část se s tím nechce smířit. Odmítá uvěřit, že bychom se dokázali vzdát ještě dřív, než jsme se o něco pořádně pokusili. „Přece musí být někdo, kdo s námi bude mluvit. Přemýšlej, Ethane. Koho jsme vynechali?“

„Myslím, že jste mě hledali. Nebo se mýlím?“

Oba se otáčíme za zvukem hlasu lady Arabelly. Vrátila se! Bude nám ale ochotná pomoci?

Působí stejně vznešeně a půvabně, jak si ji pamatuju z našeho posledního setkání. Přistupuje až k nám a dívá se nám do tváří. Pod průsvitnou kůží je jasně patrná hustá síť modrých žil a tepen.

Bere mou ruku, pokládá ji na Ethanovu a nakonec obě zakrývá svou dlaní. Hledím do jejích modrých očí, pozoruju dlouhé řasy obalené drobnými krystalky ledu. Chvilí nejsem schopna jediného slova. Arabella klidným pohybem zvedá prst k ústům. „Nemusíte nic říkat. Udělám všechno, co ode mne budete chtít.“

Ethan mi tiskne ruku. „Stále nám ale jeden člen chybí, má paní. Penbarin chce, abychom přesvědčili –“

Lady Arabella se klidně usmívá. „Najdu někoho, kdo nám pomůže. Nemusíte se bát. Ale teď rychle. Musíme okamžitě mluvit s naším dobrým lordem Penbarinem.“

Když se dostáváme do jeho pokojů, Penbarin spí. Lady Arabella ale na nic nečeká. Pevným krokem míjí muže v pytlovitém oděvu a přikazuje. „Vzbud’ svého pána, Elsepthe. Ujist’uju tě, že bude naší návštěvou potěšen.“

Konečně mohu úlevně vydechnout. Je to skvělá změna. Arabellino sebevědomí a skutečnost, že jsme zpátky u Penbarina, tedy o krok blíže k Arkarianovi, mě naplňuje nadšením. Musím se kontrolovat, abych se nezačala hystericky smát.

Lord Penbarin vychází ze své ložnice, navléká si na sebe červený třpytivý plášť a něco si mumlá pod vousy. „Tak koho to tu zase máme? Ach ne, to jste vy, má drahá.“

„Zdá se, že jste uzavřel smlouvu s těmito dvěma mladými lidmi, kterou teď musíte dodržet, vzácný příteli.“

„Ale nikde nevidím třetího pomocníka.“

„To přenechejte mně. Ráno budeme v plném počtu.“

Penbarin zjevně neochotně přijímá Arabellin slib, že najde dalšího člena Tribunálu ochotného přispět pomocí. Otáčí se na mě a Ethana. „Pokud se dobře pamatuji, žádal jsem vás, abyste mi zjistili přesnou pozici průrvy. Jinak se na téhle beznadějně akci nebudu podílet. Takže čekám.“ Stojí a na tváři se mu objevuje spokojený škleb. Je si naprosto jistý, že nás dostal. Jak bychom my, obyčejní smrtelníci, mohli vědět, kde se skrývá otvor spojující světy?

Ale lord Penbarin s námi nebyl na volném prostranství nad Arkarianovými sály, když na nás bohyně poslala tu strašlivou bouři – přímo z podsvětí. Zhluboka se nadechuju a přeříkávám souřadnice, které jsme si s Ethanem předem zjistili. Možná nejsou naprosto přesné, ale myslím, že pro naši potřebu by měly stačit. „Třicátý šestý stupeň jižní šířky, sto čtyřicátý osmý stupeň východní délky.“

Lord Penbarin je celý zkoprnělý, spodní čelist mu pomalu klesá níž a níž. Udělali jsme na něj dojem, ale zároveň jsme ho nijak nepotěšili. Jedna věc je ale naprosto jistá. Vládce Domu Samartyne nám dal své slovo a to nelze vzít zpět.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

ISABELA

Setkáváme se za úsvitu na poli nad Arkarianovým podzemním královstvím. Je s námi Matt. Na chvíli mě napadá, že zatímco Ethan kontroluje naše batohy, jestli máme všechno na cestu, mohla bych se bratra zeptat, zda neví něco o tom, proč od nás táta před lety odešel. Stále se nemůžu zbavit jeho obrazu, který se mi nedávno vybavil. Táta říkal, že už dál nemohl žít ve lži. Strašně by mě zajímalo, co tím vlastně myslel, kdo zavinil, že nás opustil.

Ethan je ale poměrně rychle hotový, takže na svou otázku nemám dost času. Přichází k nám a já prozatím opouštím všechny myšlenky na svou rodinu. Musím se věnovat našemu úkolu.

„Ještě pořád ti chybí zkušenosti.“ Ethan mluví s Mattem. Byla jsem tak zabraná do svých úvah, že mi úplně unikla podstatná část jejich hovoru. Není ale nesnadné odhadnout, o čem se baví. Zdá se, že Matt tvrdohlavě trvá na tom, že nás bude doprovázet na cestě do podsvětí.

„Jak se mám něco naučit, když mě pořád budete chránit před nebezpečím?“ Bratr ukazuje na mě. „Podívej na Isabelu. Ta nemá vůbec žádné bojové schopnosti. Je fakt, že se docela..., no prostě ve spoustě věcí se docela vyzná, ale to já taky. Zvládl bych všechno stejně dobře jako ona. Vím to.“

„Ale tohle rozhodně nebude běžná výprava do minulosti, Matte.“ Ethan se nechce nechat přesvědčit.

„Já vím, právě proto bych potřeboval..., prostě bych chtěl dohlédnout na sestru.“

„Cože!“ Nemůžu se zdržet udiveného výkřiku. „Právě jsi tady vykládal, že se v leccems docela vyznám nebo co. To si už zase potřebuješ hrát na velkého bratra?“

„Přece se ti, Isabelo, nebudu omlouvat, že bych tě chtěl chránit. Dobře víš, že to dělám celý život, a nehodlám na tom nic měnit. Slíbil jsem to...“

Poslední větu nechává uplynout bez konce. Následuje nepříjemné ticho.

„O co ti vlastně jde?“

„Vůbec o nic.“

„Matte?!“

„Vážně mi o nic nejde. Všechno jsem už řekl.“

Ethanovi právě došla trpělivost. Vyhazuje ruce do vzduchu a přebírá velení. „Podívej, Matte. Je dost důvodů, proč by měla jít Isabela, a jedním z hlavních je to, že je léčitelka. To je i mezi Strážci dost vzácná schopnost. Vůbec netušíme, v jakém stavu Arkariana najdeme a do jakého nebezpečí se můžeme v podsvětí dostat. Isabelin dar může rozhodovat o životě a smrti. Chápeš?“

Matt se ale nechce vzdát.

Zkouší další důvody, podle nichž by měl jít s námi. „Vlastně ani nevíte, jestli ty vaše schopnosti budou v tom druhém světě fungovat.“

„Možná vážně k ničemu nebudou, ale tak jak tak bych Isabelu nezastavil. Sám víš, že by nepomohlo, ani kdybych jí řetězem svázel ruce i nohy.“

Při Ethanových slovech se mi vybavuje scéna z Arkarianova únosu. Vidím ho spoutaného okovy a zavřeného do těsné klece.

Do očí se mi hrnou slzy. Rychle odvracím hlavu, než si toho některý z kluků všimne. Zejména Matt by mě neměl vidět tak rozrušenou. Už tak má pocit, že je něco jako můj strážný anděl. Jenom bych mu dala další důvod k obavám. Usilovně tedy předstírám, že hledám lorda Penbarina, lady Arabellu, případně třetího, dosud neznámého člena Tribunálu, kterého slíbila přivést naše záchránkyně. Rozhlížím se po planině a doufám, že se brzy objeví. Za chvíli už začne svítat. Už teď je všude plno světla.

„Ale tebe, Matte, zastavit můžu. Ať se ti to líbí nebo ne. Jsem přece tvůj nadřízený.“ Ethan je zjevně v koncích, jinak by tenhle chatrný argument nikdy nevytáhl. Jsi můj žák a

mám za tebe plnou zodpovědnost. A rozhodně tě nepošlu nepřipraveného do akce jenom proto, že si myslíš, že bys ,to zvládl‘.“

„Proboha, Ethane, cvičíme spolu už přece celý rok!“ Matt už skoro ječí. „Tak mi, prosím tě, pořád nevykládej, že nejsem připravený!“

„Arkarian byl Lorianovým žákem celých dvě stě let.“ Mluvím docela klidně a tiše.

Oba ke mně prudce otáčejí hlavy a němě na mě zírají.

Chvilí je ticho. Ethan hledí vítězoslavně na Matta. Čekám, že přijde něco jako: „Tak tady to máš!“, ale když konečně promluví, jeho hlas je překvapivě klidný a vlídný. „Podívej, Matte, dost na tom, že budu riskovat svou budoucnost já. Jestli máš strach o Isabelu, můžu ti slíbit, že na ni dám pozor – postarám se, aby se ti vrátila v pořádku. Víc udělat nemůžu.“

Tak tohle mi ještě chybělo. „Nemohli byste mě těchhle výlevů ušetřit?“

Tohle hrdinské vystoupení mě dost vyčerpalo. Rychle se dívám na hodinky. Už je skoro den. Začínám mít vážně strach, že naši pomocníci se vůbec neobjeví. Co když lady Arabella už nikoho dalšího nepřesvědčila? „Kde jenom můžou být?“ Svou otázku směřuju spíš jen tak do vzduchu. Soustředěně pozoruju okolí a doufám.

Matt s Ethanem se rozhlížejí se mnou. Matt je z nás tří nejvyšší, takže není divu, že vykřikuje jako první. „Tak tohle snad ne!“

Stavím se na špičky, chci vidět, o čem to mluví. Ethan už syčí zpoza pevně sevřených zubů. „No bezva!“ Zpytavě hledí na Matta. „Tys ji pozval, aby šla s náma? Jestli sis nevšiml, nechystáme se na odpolední piknik. Mohlo by se jí něco stát.“

„Já to nebyl. Přisahám.“

Konečně vidím, co je tak rozrušilo. Je to Rochelle. Běží k nám do kopce, na zádech jí poskakuje batoh. Jakmile si všímá, že jsme ji zpozorovali, zdraví nás krátkým pohybem ruky. Netrvá dlouho a stojí přímo před námi.

„Co tady děláš?“ Ethan je dost ostrý.

Na vteřinu to vypadá, jako by jí tenhle nečekaný výpad vyrazil dech. Tmavě zelenýma očima přejíždí vzdálené vrcholky hor – na těch nejvyšších se už vytvořila sněhová čepice. Konečně je duchem zase s námi. „Nemusíš mě tak vítat. Jdu s vámi.“

Všichni reagujeme stejně a především současně.

„Tak to ne.“

„V žádném případě.“

„Na to zapomeň. S námi nejdeš.“

Rochelle se ale nechce dát. Ruce si opírá o boky a pokračuje. „Mohly by se vám hodit mé schopnosti.“

V tom má určitě pravdu. Dokonale ovládá čtení myšlenek a dar dotyku je taky skvělá věc, ale na našem stanovisku to nic nemění. „Nemůžeme ohrozit další členy organizace. I tak nás Lorian určitě vyžene a bůhví co ještě.“ Doufám, že ji přesvědčím.

„Vy si vážně myslíte, že nevím, co je to nebezpečí? Asi vám nedochází, kolik odvahy je potřeba, aby člověk opustil Řád. Pro vládkyni i Marduka jsem teď zrádkyně a jistě by udělali cokoli, aby se mi po mém odvděčili. Bez Arkarianovy pomoci bych to nikdy nezvládla. On mi celou dobu věřil. Podporoval mě. A neprokázala jsem nedávno v Římě, že se na mě můžete spolehnout?“

Myslí si, že ji s sebou nechceme, protože jí nevěříme. No možná má částečně pravdu. Jak má člověk důvěřovat bývalému špehovi? Na Řím si samozřejmě pamatuju a nevím, co bych jí během téhle výpravy měla vyčíst, ale na druhé straně to mohlo být jenom divadlo.

Na chvíli jsem úplně zapoměla, že mi dokáže číst myšlenky. Vůbec jsem je neskrývala. „No tak, Isabelo. Kde je tvá víra? Máš asi dost krátkou paměť.“

Asi se mi snaží připomenout, jak před rokem zachránila Matta z hořící hranice. Ne, tuhle scénu vidím, jako by to bylo včera. Ale tady nejde o důvěru nebo její nedostatek. „Podívej,

Rochelle. Nemusíš nás přesvědčovat, že se na tebe můžeme spolehnout. V tom to není. Matt chtěl jít taky a –“

Rochelle na něj zírá doširoka otevřenýma očima. „Cože? Nebud’ blázen, Matte. Nemáš přece vůbec žádnou –“

Ted’ je na radě Matt, aby jí skočil do řeči. „Mohl bych vám být užitečný, i když zatím nemám žádné schopnosti.“

Chvíli všichni čtyři stojíme naprosto tiše. Jako první se ozývá Rochelle. Její slova zní vážně a prosebně. „Vůbec tomu nerozumíte. Já tam prostě musím.“

„Proč?“ ptá se Ethan.

„Protože Arkarian je z vás všech jediný, kdo mi bezvýhradně věří. Jestli ho ztratím, zůstanu úplně sama. Bez přátel, bez budoucnosti. Ztratím svou jedinou oporu..., ztratím sama sebe.“

Nikdo není schopen jediného slova. Rochelle vždycky působí tak sebevědomě. Je to šok vidět ji takhle nejistou. Odvrací od nás oči a několikrát rychle mrká. Určitě slzy. Ethan se chystá něco říct, ale ona ho prudkým pohybem zastaví. Ethan se ale nedá odbýt a chytá ji za paži. „Musím ti, Rochelle, něco vysvětlit.“

Zvedá k němu pohled. „V tomhle světě nebudeme mít žádné přestrojení. Kdybychom se setkali s někým z Řádu, kdo by tě mohl poznat...“ Kroutí hlavou. „Je to prostě příliš velké riziko.“

Rochelle o jeho slovech chvíli přemýšlí, jistě se snaží pochopit jejich plný dosah. Být bez krytí by pro ni mohlo být smrtelně nebezpečné. „Tak dobře. Ale nemuseli jste dávat tak jasně najevo, že o mě nestojíte. Co mám udělat, abyste mě konečně vzali mezi sebe?“

S těmito slovy odchází. My ostatní stojíme v nepříjemném tichu a hledíme na sebe. Krátký rozhovor s Rochelle mě dost zneklidnil. Po celém těle z něj mám podivné svrbění.

Jako první se ozývá Ethan. „Tak to bylo docela poučné nebo ne?“

„To bych řekl,“ přidává se Matt.

„Jak podle vás zjistila, co se chystáme dělat a kde přesně nás má hledat?“

Matt má už zase pocit, že by se měl bránit. Ruce mu vystřelují vysoko do vzduchu. „No na mě se raději nedívejte. Já jsem s Rochelle od té doby, co se vrátila, ani pořádně nemluvil.“

„Tak kdo jí to prozradil?“

„Možná někdo z vás dvou nebyl dost opatrný a nechal ji číst v myšlenkách.“

Mattův nápad mi připadá dost urážlivý. „Takže za to můžu já nebo Ethan?“

Krčí rameny. „No vždyť jste se teprve vrátili ze společné výpravy.“

Ethan na mě upírá dlouhý tázavý pohled. Skutečně jsme si v Rochellině přítomnosti dávali dost dobrý pozor? Všichni přece víme, že stačí chvilka, malý výpadek soustředění. Tomu se nikdo neubrání.

A taky je možné, že Rochelle mluví pravdu, když nám popisuje svůj vztah k Arkarianovi, jako že je jediný člověk, který jí věří. Pokud je to, jak říká, pak bych o ní neměla pochybovat ani já. Vlastně bychom se nad sebou měli zamyslet úplně všichni.

Další myšlenky na Rochelle mi rychle mizí z hlavy, protože nedaleko nás se ozývá ostrý syčivý zvuk. Srdce prudce zrychluje tep a společně ustupujeme vzad. Přímo před našimi zraky se postupně zjevují lord Penbarin a lady Arabella. Přivedli s sebou také královnu Brystianne! Jsem neskonale šťastná, idiotsky se křením a poskakuju na místě jako dvouletý capart. Tak aspoň že dorazili všichni tři vládci. Ted’ se konečně můžeme pustit do práce.

Sotva se Penbarin plně zhmotní, otáčí hlavu k obloze. Na zlomek vteřiny se nad námi objevuje klikatá čára jasně zářivého barevného světla. Kdybychom se nedívali naprosto správným směrem, nikdo z nás by si jí ani nevšiml. „Dobrá, vypadá to, že jsem vás trochu podcenil.“ Penbarin se dívá na Matta a pomalu zvedá jedno ze svých vysoko klenutých obočí. Pak mírně sklání hlavu a pokračuje. Zdá se, že ho na něm něco zaujalo. „Myslím, že se tu ještě všichni neznáme.“

Ethan svou chybu okamžitě napraví. „Dovolte, abych vám představil svého žáka Matta Becketa.“

Lord Penbarin od Matta vůbec nedokáže odtrhnout zrak. Chvilí trvá, než znovu promluví. „Ne na dlouho, tím jsem si jist.“

Jeho poslední věta působí dost zvláštně. Ethan se mračí a očima mě žádá o vysvětlení. Lehce krčím rameny.

Přistupuje k nám lady Arabella. Jakmile spatřuje Matta, zlehka, ale naprosto zřetelně vzdychá. A pak přichází skutečné překvapení. Oběma rukama svírá svou dlouhou sukni a hluboce se uklání. Když znovu narovná hlavu, vidím, jak se její dlouhé řasy pokryté ledem třepou jako dva vyděšené motýli. Vypadá ještě bledší než obvykle. „Je mi velkým potěšením setkat se s vámi.“

Další na řadě je královna Brystianne. Bere Matta za ruku a upřeně na něho zírání, podstatně déle, než by bylo za dané situace zdvořilé. Nakonec zvedá ramena, pomalu se nadechuje a své seznámení končí dlouhým hlasitým výdechem. Jsem z toho celá vedle. Brystianne vypadá neuvěřitelně nervózně, skoro se bojím, že zapomene dýchat. Konečně pouští Mattovu ruku a ostýchavě se na něj usmívá.

Tak tohle je vážně k neuvěření. Vždyť ona se červená!

Co se to se všemi stalo? Proč na bratra tak divně reagují? To je skutečná záhada. Ale přece je nemůžu požádat o vysvětlení. Vypadala bych jako idiot. Lord Penbarin našťástí přebírá iniciativu. Vypadá, že když už se rozhodl pomoci, nechce zbytečně ztrácet čas. „Raději bychom se měli pustit do práce, než někdo zjistí, k čemu se tady chystáme.“

Jeho obavy mi nedělají radost, ale jako vždy jsem připravená na jakékoli dobrodružství. „Kam se máme postavit?“

Penbarin vysvětluje. „Po pravdě jsem se, má milá, podobně jako vy, zajímal, jak celou věc provést. S pomocí lady Arabelly jsem celou noc procházel různé starobylé texty, prolistovali jsme tisíce stránek.“

„Jak se tedy dostaneme tou průrvou mezi světy?“ ptá se Matt.

Možná se mi to jenom zdá, ale lord Penbarin se při Mattových slovech vypíná, jako by ho právě vybrali k nějakému zvláštnímu ocenění. „Využijeme k tomu posilovač bohů.“

Když vidí naše nechápavé pohledy, rychle pokračuje. „Společně vlastními těly utvoříme pyramidu s osmihrannou základnou. Je to starodávný způsob, jak umocňovat sílu.“

„Musíme se toho účastnit? Jakou roli jste připravili pro nás?“ Pořád mi není jasné, co nás vlastně čeká.

Lord Penbarin je překvapivě trpělivý. „Ty a Ethan si stoupnete dovnitř pyramidy, kterou pro vás připravíme.“

„Jak ale chcete vytvořit osm stran, když jste jenom tři?“

Lady Arabella zvedá ruku nad hlavu a ve zlomku vteřiny v ní drží dlouhý splétaný provaz. „Použijeme toto. Šňůra nám poskytne potřebný tvar. My si pak stoupneme dovnitř a svými těly naznačíme stěny.“

Dále se slova znovu ujímá lord Penbarin. Obrací se k Mattovi, jako by se na cestu chystal on a ne my s Ethanem. „Podle všeho bychom měli spojenými silami v obloze otevřít malou průrvu, průchod spojující dva světy.“

Zbytek nám vysvětluje lady Arabella. Jako vždy mluví klidným, tichým hlasem. „Dostanete se do krátkého větrného víru. Co bude následovat, nikdo z nás vlastně neví. Doufáme, že přírodní síly a zemská přitažlivost vás přenesou do podsvětí. Gravitace pak za vámi průrvu pravděpodobně uzavře.“

„Problém je,“ lord Penbarin mluví ještě naléhavěji a nervózněji než předtím, „že jsme se doposud nikdy o něco podobného nepokoušeli. Nemáme proto jasnou představu, co se vlastně stane, až spojíme své síly a připravíme pro vás otvor do podsvětí. Kdyby zůstal otevřený příliš dlouho, je nebezpečí, že jej objeví některý z tamních tvorů a pronikne na Zemi.“

„A proč by to mělo být tak strašně nebezpečné?“

Mám pocit, jako by se všichni tři vládci současně nadechli.

Slova se ujmá lord Penbarin. „Protože to tak, má drahá, nemá být. Odporuje to přirozenému stavu věcí. Narušuje to putování duší. Věčnost.“

„Tomu nerozumím.“

Lady Arabella spěchá na pomoc. „Můj drahý přítel se vám snaží říct, že tvorové, kteří se v současnosti zdržují v podsvětí, by narušili rovnováhu světa smrtelníků.“

Lord Penbarin mává rukou do vzduchu. „No! Už jednou měli svou příležitost!“

„Kdyby se sem přemístili..., kdyby se tu objevili – věř mi, že vypadají jako skutečné nestvůry –, způsobili by všeobecnou paniku. Zavládl by chaos, jaký svět doposud nepoznal.“

Všichni tři vládci se už zase celí třesou.

„Dobrá, a co bude s námi?“ ptá se Ethan. „My svým příchodem do podsvětí nenarušíme jejich přirozené prostředí?“ Lady Arabella téměř neznatelně krčí rameny.

„Netušíme, jak na vás budou reagovat, zda dojde k nějakým změnám. Když si ale uvědomíme, že jejich svět je ovládán chaosem, pak by vaše přítomnost neměla mít žádné citelné následky.“

Najednou mi dochází, do čeho se společnými silami pouštíme – na mé vlastní naléhání. Na chvíli stojím jako zkoprnělá, neschopná jediného slova. Nejen že vystavujeme naprosto reálnému nebezpečí náš vlastní svět, ale ohrožujeme také ten druhý, doposud neznámý. Myslím, že se mě zmocňuje panika.

Pak ale znovu vidím Arkarianův jasný obraz, dívám se do jeho jemné tváře a okamžitě se mi vrací klid. „Riziko je vážně hrozně velké, ale i tak jsem si jistá, že se musím pokusit Arkariana zachránit. Jenom doufám, že se nikdo z vás nedostane do potíží za to, že jste mi tu dnes pomáhali.“

Lady Arabella mě bere za ruku. „Neboj se, mé drahé dítě. Nikdo nás k ničemu nenutil. Dokonce ani můj starý přítel Penbarin.“ Bodavou poznámku doprovází veselým smíchem. „Všichni máme Arkariana moc rádi, mnohokrát jsme s ním pracovali a moc by nám chyběl. Pokud se kvůli němu vystavujeme nějakému nebezpečí, činíme tak každý sám za sebe. Naše rozhodnutí jde přímo od srdce.“

Její slova mě samozřejmě těší, ale přesto se nedokážu zbavit pocitu viny. Dvě lidské bytosti procházející průrvou v obloze jistě vzbudí pozornost, není pravděpodobné, že by některý z nesmrtelných něco takového přehlédl. Ale prozatím není po Lorianovi ani vidu, ani slechu a doufám, že to tak pro nejbližší chvíle zůstane. Snad budeme hotovi, než se objeví. Prozatím jsme se proti řádu organizace nijak neprovinili — tedy pominu-li přípravu spiknutí. Kdyby nás tu někdo viděl, klidně bychom se mohli vymluvit, že jen společně pozorujeme východ slunce. Ze zrady nás budou moci obvinít teprve ve chvíli, kdy projdeme do druhého světa. Ale pak nás nebude moci zastavit ani sám Lorian. Vše bude jen na nás. Nebude síly, která by nám zabránila vydat se Arkarianovi na pomoc. S důsledky našeho rozhodnutí se budeme muset vypořádat až po návratu. Pak bude na vše dost času.

Zatímco se zabývám svými vlastními myšlenkami, lady Arabella rovná provaz do tvaru osmihranu a dává nám poslední rady. „Budeme celou oblast pečlivě sledovat a hlídat sebemenší znamení, ale ani tak nebude snadné dostat vás zpět. Je pravděpodobné, že se budete muset spolehnout sami na sebe. Snad vám v tom pomůže Arkarian.“

Jakmile je hotova s přípravou požadovaného tvaru, zvedá oči k Ethanovi, který už zase pečlivě kontroluje naše zásoby na cestu. Pomalu se probírá batohem a tlumeným hlasem jmenuje jednotlivé předměty: svítilna, baterie, jídlo (hlavně sušené), voda, sirky, lana... Lady Arabella přistupuje k Ethanovi a podává mu dva dlouhé pláště lemované kožešinou a dvojce černé kožené rukavice. „Tam, kam jdete, je budete potřebovat. Přidej si je do zavazadla. Vypadají sice neskladně, ale nezaberou vám skoro žádné místo. Věř mi.“

Krátce se dívá na lorda Penbarina a královnu Brystianne. Působí, jako by o něčem usilovně přemýšlela a nemohla se rozhodnout. Penbarin mírně přikyvuje a Arabella pokračuje. „Nevíme, jaká nebezpečí na vás čekají, a po pravdě musíme přiznat, že vám odsud nebudeme schopni pomoci, kdybyste se dostali do nesnází. Ale můžeme vám dát radu. Dobře poslouchejte.“

Nemusí to říkat dvakrát, oba jsme napnutí jak struny. „Buďte stateční, neztrácejte víru a spoléhejte se na hlas svého srdce.“

Vyměňujeme si s Ethanem nechápavé pohledy. O čem to lady Arabella mluví? Rychle od nás odstupuje a tohle téma je zjevně uzavřené. Ethan mi ještě chvíli hledí upřeně do očí a pak sotva znatelně krčí rameny. „Pomoz mi dostat ty pláště dovnitř, ať můžeme vyrazit.“

Společně je tlačíme do jednoho z batohů a překvapeně sledujeme, že nás skutečně nepřipravily o žádný prostor. Mezi ostatními věcmi se skoro ztrácí.

Nasazujeme si batohy na záda a společně se stavíme do středu osmihranu. Přicházejí k nám lord Penbarin a královna Brystianne. Připojují se k lady Arabelle a pokládají nohy do prostoru vymezeného bílou šňůrou. Vysoko nad našimi hlavami spojují ruce a vytváří tak poněkud bizarně působící lidskou pyramidu. Mezi jejich pažemi hledím ven a spatřuju Matta, který upřeně zírá naším směrem. Najednou si uvědomuju, že jsme se ani nerozloučili.

Nad hlavami se ozývá stále silnější praskot, spojení tří vládců zřejmě začíná působit. Z jejich propletených rukou vychází zvláštní teplo. Cítím, jak mě celou prostupuje. Zvedám hlavu a vidím, že jejich do oranžova a do běla zbarvené prsty jsou propojené syčícími paprsky nabitými energií. Hlavy mají klidně vztyčené, oči jsou zavřené. Dýchají velmi zvolna a pravidelně. Ovzduší v pyramidě se rychle mění.

Takřka současně dochází ke dvěma věcem. Přímo uprostřed, někde mezi našimi těly, slyšíme mohutný výbuch. V mžiku jsme celí zahalení oslepujícím světlem, celé tělo mi brní, jako bych byla nabitá elektřinou. A v té samé chvíli se Matt odhodlává k mohutnému skoku. Prosmýká se mezi pažemi lady Arabelly a královny Brystianne a končí pevně zaklíněný mezi Ethanem a mnou. Teď je v samotném srdci mohutného zdroje síly.

Ethan na něj zuřivě ječí a snaží se ho vystrčit ven, ale Matt se nás drží jako klíště. Světlo je stále ostřejší a silnější a spolu s ním cítíme neuvěřitelný tlak. Mám strach, že se rozletím na miliardu kousků a ztratím se v prostoru. Nemůžu se soustředit, dokonce ani přemýšlet.

Hned poté si uvědomuju, že se všichni tři pohybujeme. Neskutečně mocná síla, nad níž nemáme sebemenší kontrolu, nás vyvrhuje ven z pyramidy. Někam do neznáma. Ruce, které držím před sebou, ztrácejí obrysy a tvar. Batohy letí pryč ze zad a volně rotují kolem nás. Zachytil nás neuvěřitelně silný vír. Vzduch je stále tmavší, ale není to čern nocí, spíše prázdno nekonečna.

Kruhová smršť nabírá na síle. Postupně se přesouváme výš a výš, směrem k úzké špičce. Zespoda na nás tlačí stále mocnější proud. Neslyšíme ani slovo, ačkoli podle Ethanových pohybujících se úst to vypadá, že se mi snaží něco říct. Působí to, jako by se ztratila veškerá přitažlivost. Letíme každý jiným směrem. Tma ještě víc houstne, jsme zmítáni vichrem, který se mění v ohlušující tornádo. Rozeznávám jen nejasné stíny.

Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Mám strach, že mi vír vyrve nohy a ruce z kloubů, už teď je bolest takřka nesnesitelná. Pak ale najednou začínáme padat. Letíme dlouho a podle všeho i hodně rychle, zřejmě musíme překonat velkou vzdálenost. Jako by toho nebylo dost, přicházíme o poslední světlejší stíny, obklopuje nás úplná tma. Vůbec nic nevidím, dokonce nemám ani ponětí, kde je můj batoh. Zdá se, že každou chvíli musíme narazit na pevnou zem. Nepotřebuju žádný šestý smysl, abych uhodla, že to bude bolet.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA ARKARIAN

Sera je radostí bez sebe. Poskakuje jako malé dítě, piští a vřeští. „Už jsou tady! Už jsou tady! Budu volná, volná, volná!“ Točí se a tančí v širokém oblouku kolem celé místnosti, dokud se jí nezačne motat hlava. Ztrácí rovnováhu a končí na hromadě u mých nohou. Pomalu se zvedá do sedu a chvíli si oběma rukama drží hlavu. Závrať zřejmě ustupuje. Teď už mi klidně hledí do očí a tváří se dokonale šťastně.

Jak moc bych si přál, abych se mohl podílet na jejím nadšení. Ale jejich cesta nebude snadná. Viděl jsem některé z příšer, které žijí tady v podzemí – zčásti lidé, zčásti ptáci, zčásti zvířata. Dobře vím, jak moc jsou tihle Skřeti Mardukovi oddaní. A i kdyby se Ethanovi a Isabele podařilo dostat až k jezeru, které obklopuje Obsidiánový ostrov, jak by se přes něj dostali? A to vůbec nemluvím o tom, že budou organizaci jistě moc chybět. Lathenie si už teď určitě spokojeně mne ruce. Strážci jsou zase o něco slabší a ohrožená je také ochrana Veridianu. Ani si nechci představovat, jakou zkázu plánuje.

Pomalů se soukám ze židle a přikládám na oheň, abych trochu prohrál zdejší odporně vlhký a studený vzduch. Ale i tahle malá námaha mě stojí hodně bolesti. Takřka bezvládně padám zpátky a přitom se dusím kašlem. Do úst se mi hrne krev spolu se žlučí. Nechutnou směs vyplivuju do hliněné misky, kterou mi Sera dala právě pro tento účel. Už je z dobrých tří čtvrtin plná.

Sera se snaží dotknout mého kolena, ruka jí ale prochází skrz. „Nebude to trvat dlouho a ta dívka tě vyléčí.“

Bohužel se mi zdá, že jsem na tom už příliš špatně, dokonce i když vezmu v úvahu Isabeliny výjimečné schopnosti. Ledviny mi už vůbec nefungují a v celém těle se hromadí nebezpečné množství tekutin. Nemám už moc času. Pomalu umírám na otravu krve. Vlastně je dost pravděpodobné, že Isabelu ani Ethana už nikdy nespatřím. Kdyby už měli alespoň kus cesty za sebou, abych je mohl vést a případně i chránit. Snažím se vycítit jejich přítomnost, podobně jako Sera, ale nic nevnímám, jen prázdno a beznaděj. Jsem naprosto bezmocný, což je stav, který jsem naposledy zažil, když jsem byl ještě malý chlapec a žil ve Francii. Jako by mne byla jen půlka, nebo spíš ještě méně. Zaplavuje mě hněv. Musím něco udělat!

„Jenom se podívej!“ Sera na mě křičí od dveří. Ve skutečnosti vůbec nic nevidí, jenom je vzrušená představou, že se jí konečně plní její dávný sen. Nedokáže prostě zůstat v klidu.

Odvrací se od vchodu a pomalu se ke mně blíží. V rukou nese misku se zelenou kašovitou hmotou a šálek vody. „Venku sněží. Myslíš, že si s sebou vzali pořádné oblečení? Nechtěla bych, aby bratříček umrzl, ještě než mě najde.“

Míchám obsah misky. Co by to jenom proboha mohlo být? Nabírám trochu do pusy a sousto rychle zapíjím velkým douškem vody. Několik dlouhých vteřin se nemůžu ani nadechnout. To by stačilo. S díky pokrm vracím. „Nemohla bys jít třeba Ethana hledat? Bylo by skvělé, kdybys ho sem přivedla. Můžeš se přece volně pohybovat.“

„Ale neumím létat. Jinak se na ostrov ani z něj nedá dostat.“

„Tomu nevěřím.“

„Měl bys. Ostrov je jako vězení.“

„Ale to je přece nesmysl. Mě sem přivezli, tak proč bychom se nemohli dostat stejným způsobem pryč?“

„Použili ale loď s ocelovým dnem.“

To je pravda. Dobře si pamatuju ledový dotek kovu na kůži. „A co je s tou vodou, Sero?“

„Problém je v tom, že to není voda, Arkariane. Jezero je plné kyseliny.“

Kyselina? Tak to nám ještě scházelo. Jak se mají proboha Ethan s Isabelou dostat přes jezero plné žíraviny. A kolik dalších podobných nástrah na ně čeká, než se k němu vůbec dostanou? „Hrozí jim tady tolik nebezpečí, Sero. Řekni jim, aby se vrátili. Možná je ještě čas.“

Průrva se třeba ještě neuzavřela. Spěchej, než jim úplně zmizí z očí. Prosím, Sero, prosím. Jestli chceš bratra zachránit, musí okamžitě zpátky na Zem.“

Sera prudce vstává a dupe oběma nohama. „Ne! To neudělám! Za chvíli tady všichni budou.“

Slyšel jsem dobře? Skutečně řekla „všichni“? Všechny ostatní myšlenky mi okamžitě letí z hlavy. Jasně cítím, jak mi tluče srdce. Jistě to mělo být „oba“, víc jich tu přece není. „Poslouchej, Sero. Kolik jich vlastně prošlo otvorem?“

Vteřinu dvě přemýšlí. „Tři.“

„Tři. To není možné! Proč tři?“

Poslední otázka vlastně ani nesměruje k Seře. Jenom prostě nemůžu uvěřit, že jsou tu tři členové organizace a riskují kvůli mně své životy. Moje spoléčnice samozřejmě mlčí, jen bezradně krčí svá drobná ramena.

„Poznáváš, kdo to je? Vidíš je jasně?“

„No, je tam můj bratr. A pak taky ta dívka, co ho miluje.“

Tahle představa, kterou mi Sera nabízí už poněkolikáté, mě strašně dráždí. Je to, jako bych měl zanícený trn v patě. „Jak víš, že Isabela miluje Ethana?“

Hlava jí pomalu klesá k pravému rameni. Do očí, vlastně do celé tváře se jí vkrádá zvláštní zasněný výraz. „Mám takový pocit. Vždycky, když se s tou holkou spojím, vnímám nějaké silné pouto – mezi ní a Ethanem.“

„To může být klidně jenom přátelství.“

„Kdepak, je to mnohem víc.“ Její zatvřelost mě přivádí k šílenství.

„Někdy jsou si kamarádi tak blízcí, že to na první pohled připomíná lásku, ale ve skutečnosti to tak není.“

„To, co cítím mezi Isabelou a Ethanem, je láska.“

Tak tohle se už nedá vydržet. Vnímám, jak se mě zmocňuje hněv. Nedokážu se ho nijak zbavit. „Dobře, tak láska, ale v jejich případě je to něco, jako když se mají rádi dva sourozenci, strašně jim na sobě záleží, ale není to skutečně hluboký cit.“

„Asi toho o těchhle věcech vážně moc nevím,“ připouští Sera ztichlým hlasem. „Ale moc dobře si pamatuju, jak táta miloval maminku a ona zase jeho. A taky si jasně vzpomínám, že mě bratr pořád pronásledoval, nemohla jsem se ho vůbec zbavit, ačkoli jsme se skoro pořád hádali. To byla taky láska, jenom trochu jiná.“

Při jejích slovech ze mě postupně mizí vztek. Je strašné, o co všechno Sera přišla. Nejen o svou rodinu, otce, matku a bratra, ale taky o budoucí přátele z organizace. Sleduju ji, jak klidně sedí u krbu a hledí do plamenů, které barví její neskutečně bledé tváře do růžova, takže vypadá skoro jako normální děvče. Přemáhá mě smutek nad zmařeným životem. Co všechno Seru čekalo a co mohla zažít? Její předčasná smrt ji uvěznila v těle dítěte a nedala jí příležitost vospět. Je vidět, že by se z ní stala opravdu silná osobnost. Bezesporu by patřila k těm nejplatnějším Strážcům.

Zatímco přemítám o zmařených příležitostech, do hlavy se mi stále víc a víc vkrádá neodbytná otázka: Kdo může být ten třetí člen Isabeliny a Ethanovy záchranné výpravy? Že by Shaun? Nebo snad Jimmy? Ne, jistě to není Carter, ten se určitě ujal práce v Citadele. „Mluvila jsi o třech lidech. Víš, o koho jde? Ethan, Isabela, a kdo je ten třetí?“

Sera si pokládá bradu na skrčená kolena. Vypadá, že přemýšlí. Konečně otvírá ústa k odpovědi. „To nevím. Vůbec nic necítím. Snažím se navázat spojení, ale nic se neděje. Ta osoba je úplně nepřístupná.“

„Ale s Ethanem a Isabelou komunikovat můžeš nebo ne?“

„To ano. Ale Ethan má úplně rozmazané myšlenky. Nedokážu se v nich vyznat, takže z toho nic nebude. S tou dívkou je to daleko lepší.“

„A mohla by ses s ní propojit a zjistit, kdo je ta třetí osoba?“ Sera krčí rameny. „Myslím, že ne. Nedokážu se s ní na dálku bavit. Neodpovídá mi.“

Chvilí přemýšlím o téhle Seřině schopnosti, na které jistě velmi tvrdě pracovala. Vždy chvíli trvá, než se dostatečně rozvine. A musím říct, že si vedla skutečně dobře. Hlavně když si uvědomím, že se jí nedostalo žádného odborného výcviku. Docela by mě zajímalo, jak je na tom Isabela. Myslím, že si zatím ani neuvědomuje, co všechno jí její schopnost umožňuje. Kéž bych ji mohl vést, být jí rádce a učitelem. Pokud by se nám v současné situaci podařilo s naší trojicí navázat spojení, jistě by jim to nesmírně pomohlo. Se Seřinou náповědou by se mohli vyvarovat řady nástrah. Možná že se jí nakonec přece jen splní její dávný sen, kdo ví. „Musíš mi, Sero, podrobně popsat vše, co vidíš a cítíš, když pronikneš do Isabeliny hlavy.“

„A proč?“ Její otázka je příznačně dětsky naivní.

Beru ji za ruku a připravuju si odpověď, na niž čeká a která ji přinutí udělat vše, co od ní budu potřebovat. „Abychom mohli bratra co nejrychleji přivést na ostrov.“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA ISABELA

Dopadám hodně tvrdě, nohy se mi podlamují a v příští vteřině se válím na zemi. Namáhavě se zvedám a usazuju se na zmrzlém blátě. Snažím se zhluboka dýchat, abych trochu zklidnila rozjitřené nervy. Vtom ale slyším podivný syčivý zvuk. Působí naprosto přízračně. Po celém těle mi vstávají chloupky hrůzou. Mám pocit, že se mi někdo – nebo něco dotýká ramene. Prudce sebou trhám a otáčím se. „Je tady někdo?“

Odpověď je mi ticho, které ruší pouze ostrý kousavý vítr svištící ve větvích nedalekých stromů. Znovu nabírám vzduch a pouštím se do léčby svých zranění. Naštěstí nemám nic zlomeného. Nacházím jen několik škaředých odřenin na paži a velkou modřinu na stehně, které dostalo při pádu nejhorší úder.

Jakmile jsem hotová, stavím se na všechny čtyři a opatrně poslepu hmatám kolem sebe. Musím co nejdřív najít batoh. Jsem vážně úplně nemožná. Ani se mi nechce věřit, že jsem v něm nechala svítilnu. Tma je dokonale neprostupná. Ted' už konečně stojím, ale vůbec netuším, kterým směrem se vydat. Kde jenom může být Ethan? A samozřejmě taky Matt? Pěkně nás oba překvapil, když se v poslední chvíli vrhl do pyramidy, právě když jsme ji opouštěli.

Na noze cítím chladný stisk něčí ruky, zděšeně vykřikuju.

„Tiše, probudíš všechny mrtvé.“ Ethan ke mně mluví zřejmě stále ještě ze země. Otáčím se k němu tak rychle, že na vteřinu ztrácím rovnováhu. Naštěstí je dost pohotový a zachytává mě těsně předtím, než na něj bezvládně dopadám. „Pozor, Isabelo. Dávej pozor na nohu. Myslím, že je zlomená.“

Sedám si vedle něho na bobek a vší silou se snažím zastavit nepříjemný třes. Bere mě za ruku a pomalu ji vede k poraněnému místu. „Je tady pěkná zima, co?“ Zjevně si špatně vykládá příčinu mého chvění.

Přejíždím prsty přes poškozenou nohu a snažím se určit rozsah zranění. „Je fakt, že by se mi docela hodil plášť od lady Arabelly. Ale víš co? To nejhorší není chlad. V kostech mě mrazí od něčeho jiného.“

Vzduch nad našimi hlavami protíná žalostný výkřik. Oba jsme celí vyděšení, rychle se chytáme za ruce.

„Vím, o čem mluvíš,“ syčí mi Ethan do ucha.

„Co to podle tebe bylo?“

„Tipoval bych to na Matta.“ Ethan cítí, že potřebuju trochu rozptýlit. Ale tenhle pokus o vtip zrovna moc nezabral.

Chvilí oba mlčíme a pak Ethan pokračuje. „Pospěš si, Isabelo. Něco mi udělej s tou nohou. Budu se cítit daleko líp, když budu moct utíkat po dvou.“

Tak dobře. Ale nebude snadné sebrat myšlenky a na chvíli se soustředit. Hlavně musím zklidnit tlukot srdce, uhání jako zdivočelé. Mám strach, že se mi každou chvíli samým spěchem rozskočí. „Kde podle tebe skončily naše batohy? Věřil bys, že jsem v tom svém nechala baterku?“

„No, po pravdě docela jo. Jsem na tom úplně stejně.“ Jeho hlas klesá do sotva zřetelného mumlání.

Najednou se vedle nás objevuje proud světla ozařující kamenité pole se sněhovými skvrnami. Svítílna se na chvíli sklání k zemi a já vidím Matta, který právě přelézá velký kluzký balvan.

Dochází až k nám a baterkou míří na Ethana. „Co se ti stalo?“ „Při dopadu si zlomil nohu. Nevidíš někde batohy?“

Matt osvětluje Ethanovo zranění. „Až mu to dáš do pořádku, půjdu se po nich podívat.“

Krátkým máchnutím mu odkláním ruku stranou. „Nepotřebuju, abys mi tady svítil. Ale bez teplého oblečení dlouho nevydržíme. Zkus najít batohy, ať na sebe můžeme něco hodit.“

„On nebude hledat vůbec nic.“ Ethan mluví sevřeným hlasem, není poznat jestli bolestí nebo hněvem. Zvedá hlavu a dívá se Mattovi do tváře. „Vůbec bys tady neměl být. Chápeš, co jsi způsobil.“ Je jasné, že na odpověď nebude čekat. „Ohrozil jsi svůj život a nás jsi dostal do ještě větších problémů. Jako bychom jich už tak neměli dost. Po návratu se vážně máme na co těšit.“

„Za to, co jsem udělal, tě nikdo nebude obviňovat. Všechno si zodpovím já sám.“

„Tak to ale mezi Strážci nechodí, Matte. Jsme na sobě závislí, nikdo nezodpovídá jen sám za sebe. Teď se o tebe budeme muset starat a chránit tě. Všechno bude o hodně těžší.“

No skvěle. Už jsou zase v sobě. Dobře chápu, že Mattovo chování nebylo přesně v souladu s pravidly, ale přesto mi připadne, že Ethan je na něj zbytečně tvrdý. Tak jak tak už je tady a nedá se s tím nic dělat. Prstem ukazuju na Mattovu svítílnu. „Tady bez toho bychom batohy hledali dost těžko. Možná bychom dřív zmrzli. Takže se mi zdá, že nám bratr nebude tak úplně neužitečný.“

Ethan nic neříká, jen si výsměšně odfrkuje.

Matt hlásí, že konečně našel batohy. „Leží tamhle. Podívejte. Zajdu pro ně.“

Ethanova reakce je prudká a hlasitá. „Zůstaneš tam, kde seš! Až Isabela skončí s mou nohou, půjdeme všichni společně. Rozumíš? Vůbec se nebudeme rozdělovat. Ani na vteřinu. V téhle strašlivé tmě bychom se mohli snadno ztratit. Pár kroků špatným směrem a...“ Větu dokončí ostrým lusknutím prstů. „Když už jsi tu s námi, budeš se řídit pravidly. Neuděláš nic, aniž bys to napřed neprobral s Isabelou nebo se mnou. Slibuješ?“

„Jasně, v pořádku. Stejně se mi nikam samotnému nechce.“

Hledí do tmy a tělem mu prochází zřetelné zachvění.

Ethan se konečně zvedá a zkouší vyléčenou nohu. „Je to skvělý. Díky, Isabelo. Aspoň teď víme, že tady můžeme používat naše zvláštní schopnosti.“

„A co tvoje křídla?“ Tenhle dar Tribunálu by se nám tu hodil víc než cokoli jiného. Kdyby se Ethan mohl volně pohybovat z místa na místo, jistě bychom se k Arkarianovi dostali daleko snáz a dřív.

Ethan se pozorně rozhlíží kolem sebe, ale nevidí dál než ke konci světelného proudu vycházejícího z Mattovy baterky. „Musím si cestu vždycky napřed představit. Trvá to sice jen vteřinu nebo dvě, ale tady nemám ani nejmenší představu, kam bych se měl vydat. Klidně bych se tu mohl ztratit. A navíc jsem se křídla ještě ani nenaučil pořádně používat. Mohl bych se dostat prakticky kamkoli.“

Takže to bychom měli. Shodujeme se, že riziko je příliš velké a Ethan se raději o nic nebude pokoušet. Kdyby se nějakou náhodou ocitl na nesprávném místě, nemuseli bychom se s ním už nikdy vidět, byť by byl třeba docela blízko. A to je dost děsivá představa.

Nacházíme oba batohy, a protože Matt má svou vlastní, domlouváme se, že jednu svítilnu necháme do zásoby.

Tma je tu daleko hustší, než jsem si představovala, ale paprsky Mattovy a Ethanovy baterky ozařují dostatečně velký prostor. Naprosto jasně vidím, kam jdu. Jsem ráda, že mám na zádech záložní světlo. Nevíme, jak dlouho nám bude cesta trvat, a bez osvětlení bychom byli ve velkých potížích.

Ethan otvírá batoh a vytahuje z něj pláště a rukavice od lady Arabelly. První mi podává. Vypadá, že mi padne jako ulitý, přesně má délka i šířka. Ted' ještě rukavice – také ony jistě sednou naprosto skvěle. Zvedá oči k Mattovi a suše poznamenává. „Arabella nám bohužel nedala náhradní pro případné vetřelce.“

To bylo dost ostré. Takhle našťvaného jsem Ethana už dlouho neviděla. Asi se na Matta skutečně zlobí, že nás podvedl. Koušu se do jazyka; tihle dva si musí svoje problémy vyřešit sami. Úplně mi stačí ty moje. Klidně bych Mattovi nabídl svůj plášť, ale vím, že by si ho nevzal. Je zbytečné vůbec to zkoušet. Má pocit, že mě musí neustále chránit a nemůže připustit, abych mrzla, zatímco on bude v teple. Přehazuju si tedy plášť a nasazuju kapuci. Najednou je mi skvěle. Látka neuvěřitelně hřeje a stejné je to i s rukavicemi.

Slyším Ethanův překvapený vzdech, vychází mu odněkud z hloubi hrdla. „No, co je ale tohle?“

„Co se děje?“

„Podívej se sama.“ Vytahuje další dva pláště a k nim dva páry rukavic. „Jak se ke mně dostaly? Přísahal bych, že lady Arabella mi dala jen dva kusy. Odkud se tady vzal třetí plášť? Byla jsi tam, Isabelo, přece taky. Spolu se mnou jsi je ukládala do batohu.“

„Jasně že ano. Ale lady Arabella asi musela...“ Obracím se k bratrovi a ve výrazu jeho tváře se snažím najít nějakou odpověď. „Víš o tom něco?“

Výsměšně se uchechtává a rukama si tře paže, aby se trochu zahřál. „Vypadám snad, že bych to dokázal vysvětlit? Třeba je ten třetí plášť pro Arkariana. Mohl by se mu hodit, až ho najdete.“

Tohle se Ethanovi nezdá moc pravděpodobné. „Proč by nám ale o tom Arabella vůbec nic neřekla?“

„Třeba se o tom zmínila a vy jste jenom zrovna nedávali pozor.“

„Aha? Vážně?“

„No a proč ne. Klidně mohla dodat: A tenhle plášť posílám Arkarianovi.“

Jestli s tím hned nepřestanou, asi začnu ječet. Rychle je přerušuju, než Ethan přijde s nějakou ještě hloupější odpovědí a celá situace se zbytečně vyhroť. Tedy víc, než už je. „Oba toho nechte. Já tomu sice taky nerozumím, ale jedno je mi naprosto jasné: jestli se nehneme z místa, asi tu zmrzneme. Vítr je čím dál ostřejší a taky zbytečně ztrácíme čas.“

Ethan svého žáka probodává pohledem, ale hází mu třetí plášť i rukavice. Matt si vše okamžitě nasazuje.

Ted' bychom se měli především rozhodnout, jakým směrem se dáme. Po chvíli trapného ticha se všichni dáváme do řeči. Domlouváme se, kam jít a jak zajistit, abychom se zbytečně nepohybovali v kruhu.

Musíme tady někde nechat značku,“ navrhuje Ethan.

Ale země je převážně kamenitá a navíc začíná padat sníh. Ethan vytahuje kompas, který má zabalený do červeného hedvábného kapesníku. Už dříve jsme si vybrali sever, ale podle Ethanova výkřiku usuzuju, že nás čekají problémy. Společně s Mattem se nakláním, abychom zjistili, co se děje.

„No teda.“

Střelka kompasu se točí jako splašená, ale ne kolem osy. Hned na jednu, hned na druhou stranu, bez jakéhokoli řádu či systému.

„Třeba stojíme na nějaké magnetické skále.“

Ethan kompas zasouvá zpátky do kapsy a kapesník umisťuje mezi dva kameny. Silně tahá za jeden konec, aby se ujistil, že je pevně upevněný. „Možná.“ Zní skoro nezúčastněně. „Později to zkusíme znovu. Ale teď se budeme muset rozhodnout, který směr pro nás bude sever, a pak se ho budeme držet.“

Tmou proniká další strašidelné zavytí. Všichni na sebe zíráme s doširoka otevřenými očima.

„Má někdo tušení, co je to za hrozné zvuky?“ ptá se Matt.

Je sice těžké zjistit, z jaké strany přicházejí, ale mám silný pocit, že je máme někde v zádech. Zvedám ruku a rozhodně ukazuju přímo před sebe. „To nevím, ale k severu se jde tudy.“

Dáváme se do chůze, aniž bychom měli jakoukoli představu, kam míříme. Bez kompasu, bez slunce, hvězd nebo aspoň měsíce to ani není možné.

Po nějaké době si postupně uvědomujeme, že pod nohama už nemáme kamenitou zem. Povrch se mění, půda je zřejmě o něco úrodnější – pokud o tom lze ovšem na tomto temném místě takto vůbec mluvit. Zdá se, že scházíme do nějakého údolí. Pohybujeme se po měkké trávě, která nám místy čvachtá pod nohama. Může to být vláha z roztátého sněhu, nedávného deště nebo také podzemní voda. Nemáme jak to zjistit. Tu a tam roste strom. Většinou je skoro holý, s několika listy nebo úplně bez nich. Pak se dostáváme do bažinaté části. Zdejší porost je velmi sporý, neduživé kmeny jsou porostlé mechem, kořeny a nižší větve jsou mnohde skryté pod vrstvou ledu pokrývajícím páchnoucí vodu. Ještě štěstí, že všichni máme kotníkové boty.

Matt zvedá jednu nohu do výšky a sleduje, jak mu z ní odkapává husté bahno. „To je fakt nechutné. Cítíte ten smrad?“ Teď ale nemám čas vnímat nějaké pachy. Zdály se slyšet nějaký divný zvuk. Snažím se dohlédnout, jak jen můžu nejdál. „Co se děje?“ Ethan si toho zřejmě ještě nevšiml.

Než mám ale čas odpovědět, už ten hluk slyšíme všichni. Nijak se nepodobá zoufalému úpění, které jsme naštěstí nechali daleko za sebou. Tohle připomíná spíš sykot hada. Chvilími se ztrácí, ale pak zase rychle zesiluje.

„Co to podle tebe je?“ ptá se Ethan.

„Nevím. Snad nějaký hmyz nebo tak něco.“

„V téhle zimě?“

Matt má na věc svůj vlastní názor, ostatně jako na celý tento podivný svět. „A kdo říká, že to musí být živé?“

Spolu s Ethanem se na něj upřeně díváme a chvíli čekáme, jestli svou poznámku nějak rozvede. Matt ale jen zvedá obočí a krčí rameny.

Syčení se mění v hlasitý hukot, zjevně se blíží a nabírá na síle. Už neslyšíme vlastního slova. Z Ethanových rtů odezírám varování. „Rychle se někam schovejme.“

Na to je ale příliš pozdě. V neproniknutelné tmě se objevuje barevná záře. V několika vteřinách jsme zahaleni v mraku tvořeném snad miliony křídlatých divoce bzučících potvůrek. Každá má jinou barvu. Jsou červené, modré, fialové a dokonce i růžové. Svatojánské mušky! Místy je vidět odstíny, které jsem ještě nikdy nespatriila.

Pažemi se snažíme chránit obličeje a co nejtěsněji se halíme do plášťů. Několik světlušek mi ale přesto proniká mezi prsty a okamžitě na obličeji cítím tlukot jejich křídel. Oslnivě barevný mrak naštěstí nezůstává dlouho na jednom místě. Rychle se zvedá nad naše hlavy, několik dalších vteřin víří v kruhu a poté mizí ve tmě.

Celí omámení ho sledujeme a nevycházíme z údivu. Je to skutečná krása. Jako by tenhle drobný hmyz našel způsob, jak ozvláštnit svůj pochmurný svět stínů.

Matt kroutí hlavou a zpod kapuce mu vylétá několik posledních světlušek. Vypadá dost vyjeveně. Ethan mu nabízí láhev. Sahám pro svou, ale zatím ještě nemám. Žízeň. Udělám líp, když budu šetřit. Všude kolem je vody víc než dost, ale rozhodně bych ji nechtěla používat k pití – zejména ne odporně páchnoucí vodu z močálu.

Ukazuje se, že Matt je i v tomto ohledu dobře vybaven. Z přední kapsy kalhot vytahuje malou čutoru. Teď už je mi jasné, kde skrýval svítilnu! Kdybychom se mu Ethan nebo já před začátkem cesty lépe podívali na nohavice, nemusel by tady vůbec být. Ale copak nějaká sestra sleduje, co její sourozenec nosí v kalhotách? „Schováváš tam před námi ještě něco?“

Matt lišácky vytahuje obočí a obdařuje mě jedním ze svých shovívavých úsměvů. Myslím, že si mou ránu pěstí vážně zasloužil. Má vážně dost divný smysl pro humor.

Ethan se nemůže udržet a chechtá se jak malý kluk. „No já bych to raději nezjišťoval.“

Napětí mezi kluky rychle mizí. Společně pokračujeme dál do údolí. Od samého počátku cítím, že se dost liší od ostatních míst, kterými jsme zatím prošli. Nedokážu to nijak vysvětlit. Nejde totiž ani tak o nějaký fyzický vjem jako spíš o nejasné tušení. Pak ale zachycuju nějaký zvuk, zdá se mi, že je to hlas.

„Slyšeli jste to?“ Otáčím se kolem dokola, nejsem schopná určit, odkud přichází.

Zbabělče!

„Tam!“ Ethan mluví skrze zaťaté zuby. Stáčí se naznačeným směrem tak prudce, že málem padá. V poslední chvíli ho zachytávám a pomáhám mu najít rovnováhu. Ometá si rameno, jako by se chtěl zbavit nějakého smítka. „Kdo to mluví?“

Poraženče!

Ethan se mi upřeně dívá do očí. Dýchá zprudka a dost nevyrovnaně. „Co se to tu děje?“

„Nemám tušení. Měli bychom pokračovat dál.“

Pátravě se rozhlížím nalevo, napravo a pak zase zpět. Snažím se najít majitele toho přízračného hlasu. Ozývá se ostrý svištivý zvuk a postupně sílí. Něco se k nám blíží. A jestli mě moje smysly neklamou, jde to přímo na nás. Nebo bych měla říct po nás? Hledám, kde bychom se mohli schovat, ale není tu žádný úkryt. Navíc ani nevím, před čím chci vlastně utéct. Pískot se už skoro nedá snést, přímo před námi se objevuje stín. Obaluje nás něco chladného a vlhkého, drží se nás to jako lepkavá kůže. Už to déle nevydržím. Dávám se do hysterického řevu. Všichni sebou házíme, kroutíme se a narážíme do sebe. Ze všech sil se snažíme dostat z té nechutně vláčné věci. Není to ale nic platné, nemůžeme se jí zbavit. Pocit chladu mi prostupuje až do kostí. Vtom se stín zvedá a se stejným sykotem, s jakým se objevil, zase mizí. A s ním i pocit nepříjemné lepkavosti.

Padám na zem a celá se třesu. Ethan se ohýbá v pase a Matt se naopak vypíná do výšky ve snaze nabrat dech.

„Co to proboha bylo?“ ptá se Ethan.

Vrahu!

Už je to zase zpátky. Ten podivný hlas. Z nějakého důvodu se zaměřuje především na Ethana. Ten okamžitě vyskakuje a rukou si kryje levé ucho. „Zmizni. Víím, že mluvíš ke mně. Nech mě být!“

Zírám na Ethana a snažím se pochopit, o čem to vlastně mluví.

„Byla to moje chyba,” vysvětluje.

Tak tenhle směr úvah se mi ale vůbec nelíbí. V duchu proklínám ten podivně nelítostný hlas, že mu do hlavy nasadil takového brouka.

„Jenom jsem stál a nic neudělal. Díval jsem se, jak umírá přímo před očima. Mohl jsem to zastavit, je to moje vina.“

„Byl jsi jenom malé dítě, Ethane. Nedokázal by ses Mardukovi postavit. Bez váhání by tě zabil.“

Z jeho výrazu je jasné patrné, že za sestřinu smrt cítí vinu, na čele se mu objevují hluboké vrásky. „Miloval jsem ji. Vzhlížel jsem k ní, chtěl jsem být přesně jako ona. Ale taky jsem na ni žárlil, Isabelo. Možná že část mé osobnosti chtěla, aby zemřela.“

„Ne! To není pravda! Takhle o tom nesmíš přemýšlet. Takové myšlenky si vůbec nepřipouštěj. Miloval jsi Seru. A máš ji pořád rád.“

Nicko!

„Cože?“ Matt křičí a vyděšeně se ohlíží přes rameno. Ale ne, teď se ten hlas pustil pro změnu do něj.

Podvodníku!

„Nejsem žádný podvodník.“

Vší silou mu třesu ramenem. „Nevšímej si toho! Prostě jenom pokračuj v chůzi. Levá, pravá, tak je to správně. Musíš pořád jít. Rozumíš mi.“

Zbabělče! Hochštaplere!

Teď je slyšet několik hlasů. Obklopují nás ze všech stran. Snažím se Matta i Ethana pobízet k větší rychlosti. Za paži je táhnu kupředu. Ale zvuky s každým krokem zesilují, jako by mluvilo stále více lidí. Netrvá dlouho a jsou jich stovky. Obvinění se na nás valí jako nezadržitelná lavina, před níž není úniku.

Samotářko!

Poslední slovo mi někdo nebo něco ječí přímo do ucha. Bleskově se otáčím, ale nic nevidím. Jsme tu jen my tři. „Co od nás chcete?“

Matt stojí nedaleko ode mě, rukama divoce tluče do vzduchu, jako by se snažil trefit nějakého neviditelného nepřítele. „Kdo jste?“ Jeho hlas zní skoro hystericky. „Proč nám to děláte?“

„Je to v tom údolí.“ Teď mi to začíná být jasné. Úporně hledím do dále a snažím se zjistit, jak dlouhá cesta nás ještě čeká. „Nějak to souvisí se zdejším vzduchem nebo to možná vychází ze země. Tak jak tak nezbyvá než se tomu postavit. Ty hlasy se dají zastavit jenom silou vůle. Musíme to zkusit, jinak se zblázníme.“

„Nedokážu to. Nedá se před tím utéct.“ Ethan je zjevně zoufalý. „Je to všude kolem nás. Nedokázal jsem zachránit svou sestru a teď mi umře i máma. Nevím, jak jí mám pomoci. Určitě se zabije a já pro ni nemůžu nic udělat.“

„Nevzdávej to, Ethane. Mysli na něco jiného.“

„Je to marné, Isabelo.“ Matt stojí mezi námi a odevzdaně šeptá. „Jenom si to poslechni.“

Zkrachovalče!

„Právě to ale nesmíš! Nesmíš jim naslouchat.“

Mezi hlasy se objevuje nový zvuk. Připomíná dupot stovek nohou. Ve vteřině zapomínám na předchozí trápení a připravuju se na nové překvapení. Jsem na pokraji zhroucení. Ethan a Matt se na mě chvíli dívají, pak se obrací k sobě. Nezřetelné ševelení se mění v burácivý rachot. Vtom spatřujeme stovky zvířat připomínajících malé krysy. Ženou se údolím jako obrovská zdívočelá vlna a míří přímo k nám.

Ethan mé chytá za paži. „Rychle!“ Stahuje mě i s Mattem na zem, kde tvoříme velkou lidskou kouli. Tlačíme se co nejtěsněji k sobě a pevně přes sebe přetahujeme pláště.

Cítíme, jak se pod námi chvěje zem. V několika málo vteřinách je všechna ta havěť u nás, pádí nám přes záda, ostrými drápy se zachycuje látky a na druhé straně prudce padá zpět k zemi. Několik kusů se prodralo pod náš provizorní kryt. Ohlodávají nám boty. Jedna potvora mi přebíhá vzhůru po ruce. Ječím a bezmocně sleduju, jak se zkouší zakousnout do kapuce. Při pohledu na mohutné přední zuby mi tuhne krev v žilách. Konečně se dáváme do pohybu a společnými silami zvířata vytlačujeme ven. Netrvá dlouho a hlodavci mizí, rychle se ztrácejí ve tmě.

Takřka současně se znovu ozývají hlasy, jako by čekaly na svou příležitost. Při jejich děsivých obviněních mi naskakuje husí kůže. Mám pocit, že se mi usadily přímo v hlavě a

živí se tam mými nejskrytějšími obavami a pochybnostmi. Postupujeme jen velmi pomalu a s největší námahou. Sotva hýbeme nohama. „Kolik toho ještě vydržíme, Ethane?“ Podlamují se mi kolena, mám strach, že se každou chvíli sesunu k zemi.

Matt mě objímá kolem pasu, ale má sám co dělat, aby neupadl. Urputně třese hlavou, asi se chce zbavit dotírajících hlasů. Bohužel to ale není nic platné.

Ethan se zastavuje. „Mám nápad.“

Zavírá oči a je vidět, že se ze všech sil soustředí. Snaží se vytvořit nějakou iluzi. Nevím, jestli se mu to v tomhle neustávajícím řevu podaří.

Nějak to ale přece jen zvládá. Přímě před námi se zjevuje nádherný les. Ethan zvedá svítilnu, stromy se překrásně lesknou, jako by na jejich mokré listy dopadalo večerní slunce. Tenhle výjev je jako záchranné lano. Všichni se ho křečovitě držíme a pomalu se přitahujeme do bezpečí.

Netrvá dlouho a s překvapeným výrazem stojíme na břehu velké, prudce tekoucí řeky. Hlasy se ztrácejí v dálce za námi a po chvíli zcela utichají.

Rychle ustupujeme o několik kroků zpět, abychom do ní nespadli. Byla by to pro všechny jistá a velmi rychlá smrt. Voda se tu nepohybuje jako v běžných tocích. Všude je vidět nespočet proudů, které tečou různými směry, často přímo proti sobě, takže je zde spousta vírů a divoce zčeřených dlouhých peřejí. Navíc to vypadá na pěknou hloubku. Díky svému výjimečnému zraku dohlédnu na druhý břeh, ale je to pěkná dálka. Při pomyslení, že se přes tuhle překážku budeme muset nějak dostat, mi hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Zmoženě si sedám na paty a oddávám se pocitu naprostého zoufalství. Určitě musí být jiná cesta, ale jak poznat, která je ta správná? Možná jsme vůbec neměli vstupovat do údolí. Třeba jsme se měli hned od začátku vydat úplně opačným směrem.

Zvedám hlavu a očima hledám Ethana a Matta. Oba vypadají unaveně, ale zjevně jim otrnulo. Pomalu se dávají dohromady.

„Co se stalo?“ Ethan si dřepí vedle mě, aby mi byl co nejbližší.

Já se teď dokážu soustředit jen na jedinou otázku: jak máme najít Arkariana, když ani nevíme, kam jít? Navíc nevím, jak se nám tu podaří přežít. Rozhodně už nikdy nechci slyšet ty hlasy. Je to nesmírně nehostinné místo. Nestačí být jen silný a odolný, musíte se tu vyrovnat taky s útoky na vaše city. Prudce zakláním hlavu a hledím do temné prázdnoty. „Kde jenom můžeš být, Arkariane?“

Rozhodně nečekám žádnou odpověď, takže je to naprostý šok, když mi hlavu zaplavuje bodavá bolest a oslepuje mě jasně bělostná záře.

„Isabelo?“ To je Ethan. Nedokážu vnímat nic než své utrpení. Vůbec mu nevěnuju pozornost.

„Nebojuj s tím.“ Šeptá mi klidně do ucha. jistě už pochopil, že se dostavila další z mých vizí. Bolest ustoupí skutečně pouze tehdy, pokud se co nejvíce uvolním. Pak budu také jasněji vidět jednotlivé výjevy.

Dobře vím, že má pravdu, ale není nijak snadné vyrovnat se s takto nelidskou trýzní zesílenou ještě oslepující září. Konečně se cítím o trochu lépe, jas se rozplývá a před očima se mi objevuje ostrý obraz půvabného dítěte. Má bledý, ale zvláště zjasněný obličej, který po stranách lemují neposedně splývající černé kudrliny. Je to Sera! Ethanova mrtvá sestra. Je někde tady, v tomto nevlídném, mrazivém světě – a volá mě. Ochotně se poddávám své vizi, neboť je mi jasné, že s ní přichází pomoc, kterou tak nutně potřebujeme. Otvírám svou mysl a pečlivě sleduju neskutečný film. Vnímám, jak mnou prostupuje nová síla pramenící z nějakého mocného vnitřního zdroje. Celá se třesu.

„Isabelo?“ Slyším bratrův ustaraný hlas. „Jsi v pořádku. Řekni přece něco.“

Zvedám ruku a rozhodným gestem jej zastavuju. Teď mě nesmí rušit. Okamžitě zmlkne a já se můžu znovu otevřít svému vidění. Stoupám vzhůru do nepředstavitelné výšky a sleduju dlouhý tok řeky, která se proplétá mezi skalami a úzkými údolími zdánlivě takřka bez konce.

Pak se na chvíli vracím do svého těla, ale v příští vteřině je znovu opouštím. Tentokrát jsem v rychlém vlaku, který se pohybuje nadzvukovou rychlostí. Přejíždím přes řeku a řítím se pustou krajinou k hoře z černého ledu a pak dál k ostrovu obklopenému ledovým jezerem. Stojí na něm jediná, zato ale velkolepá stavba. Obraz se rozplývá a mně je jasné, že jsem právě viděla cestu, kterou musíme jít.

Otevírám oči a pomalu zaostřuju na Ethana a Matta. Oba dřepí přede mnou. „Co jsi viděla?“ ptá se Ethan.

„Někdo nás vede,“ vysvětluju. „Ale nebude to nijak snadné. Čeká nás hodně nástrah a nebezpečí.“

„Viděla jsi Arkariana?“ přidává se Matt.

Kroutím hlavou. „To ne, ale je tam nějaká budova či co. Vypadá jako protáhlá pyramida. Třpytí se jako maják, hraje všemi barvami vesmíru.“

„To je chrám. Je to posvátné místo.“ Matt je zjevně o krok napřed.

Oba na něj hledíme. „Jak tohle víš?“ nechápe Ethan.

Matt se na nás dívá prázdným pohledem, krabátí čelo a rozpačitě krčí ramena.

Ethan se od něj odvrací a pokračuje ve výslechu. Musím mu podrobně vyprávět, co všechno jsem právě zažila. Snažím se vzpomenout si na každý detail. „Tenhle... chrám je na ostrově. Tam drží Arkariana.“

„Dobrá. Jestli ti ale tuhle informaci neposlal samotný Arkarian, kdo to tedy byl? Viděla jsi tvář?“

Beru ho za ruku, neboť je mi jasné, že mu má slova vyrazí dech. „Náš průvodce je tvá sestra.“

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA ISABELA

Celou věčnost hledíme na řeku, velmi podrobně zkoumáme každíčký metr břehu, ale stále nemáme sebemenší představu, jak se dostat na druhou stranu.

Po chvíli si bere slovo Matt. „No teda aspoň jedna věc je naprosto jasná. Přeplovat se nedá.“

Spolu s Ethanem souhlasně kýveme. Tok je skutečně příliš prudký, místy je rychlost proudící vody až děsivá. Navíc je studená jako led. Kdybychom do ní spadli, nepřežili bychom déle než několik vteřin. Míjejí nás velké kusy ledu. Občas některý narazí na břeh a s obrovským třeskotem se rozlomí na několik menších. Je to, jako by nad námi udeřil hrom. Vždy máme na chvíli zalehlé uši.

„Nemůžeme ji ani obejít.“ Než mohu pokračovat, musím si vlastními slinami trochu svažít hrdlo. „Máme přejít právě tady.“

„A neviděla jsi v tom svém vidění náhodou nějaký most?“ ptá se Matt s nadějí v hlase.

„Ne. Ale docela by se hodil. Co tomu říkáš, Ethane? Dokázal bys nám jej postavit? Víš, jak to myslím, stejně jako loni ve starodávném městě.“

Ethan míří baterkou směrem k druhému břehu. „Nedohlédnu na druhou stranu. Bylo by to příliš riskantní.“

„No tak dobře. Takže co budeme dělat?“

Ethan náhle tleská rukama, zdá se, že právě dostal skvělý nápad. „Jo, tohle by šlo. Když nemůžu zařídit ten most, budeme muset veslovat.“

Matt přejíždí proudem světla podél břehu. „A kde máme loď, jestli se smím zeptat?“

Docela souhlasím s Mattovými pochybami. Ne že bych nevěřila Ethanovým iluzím. Sama jsem viděla, že dokáže silou vůle vyvolat skutečně reálnou představu, a to doslova. Spíš jde o to, že se mi vůbec nechce veslovat přes tuhle řeku. „Je tu moc silný proud. Jistě nás strhne s sebou a skončíme někde daleko po proudu nebo proti proudu nebo...“

„Nebo třeba přímo na dně.“ Matt dokončuje větu za mě. „Budeme mít vesla, dobrá pevná vesla.“ Ethan se snaží působit co nejpřesvědčivěji.

Když si představím, že budu veslovat přes divokou řeku, žaludek se mi stahuje do jednoho velkého uzlu. Pomalu nabírám dech a snažím se zklidnit – alespoň navenek, abych zbytečně neděsila Matta. Ale v této chvíli je Ethanův návrh to nejlepší, co máme k dispozici. Tedy přesně řečeno, je to jediné možné řešení. „Tak nám připrav pořádnou loď, Ethane. Dost nerada bych se koupala. Tahle řeka se chová jako trucovité děcko, chvíli teče tam, pak zas sem, nějak se nemůže rozhodnout, kterým směrem se vydat. A navíc vypadá dost hladově.“

„Budete mít člun i s kormidlem. Dva budou veslovat a třetí kontrolovat směr.“

Matt ale stále divoce kroutí hlavou. Otáčí se zády k řece a staví se přede mě a Ethana. „Jestli jste si náhodou nevšimli, tak tady žádná loď není. Aspoň já nic nevidím. A kdybychom ji měli, nedostali byste mě do ní ani párem koní. Jako byste sami neviděli tu vodu.“ Mám skoro strach, že si vyhodí obratel. „Prostě jste oba blázni.“

Víc už toho Ethan nedokáže vydržet. „Takže máš určitě nějaký lepší nápad, že? Koneckonců každý ví, že máš být náš vůdce. Dokonce se o tom mluví i ve věštbě. Jak to tam bylo? Aha, už to mám. Až vůdce s čistým srdcem povstane.“

„Nech ho být, Ethane.“

Máchnutím ruky mě umlčí. „Co ale ve skutečnosti děláš? Pořád o všem pochybuješ a snažíš se nás znejistět. To tedy rozhodně nepotřebujeme. Jestli tomu budeš celou duší věřit, vše se podaří. Vzpomeň si, co nám říkala lady Arabella. Máme být stateční a neztrácet víru. Ta loď bude navíc stejně skutečná jako ty nebo já. Zůstane pevná, dokud sám iluzi nepřeruším. Matte, já to dokážu. Na to se můžeš spolehnout. A pro tebe to bude mimochodem dobrá zkouška. Sám zjistíš, jestli máš v sobě dost odvahy, abys byl...“

Nedaleko od nás se ve tmě ozývá další děsivý výkřik. Všem nám běhá mráz po zádech. Vystrašeně si prohlížíme břeh a otáčíme se přes rameno.

Následuje několik vteřin naprostého strašidelně přízračného ticha. Ethan znovu přechází pohledem k Mattovi. „Samozřejmě můžeš zůstat tady a poslouchat to skučení, dokud se nevrátíme.“

Ethan odstupuje stranou a na chvíli jsme s Mattem sami. „Ethan to tak nemyslel. Nechtěl naznačit, že nejsi dost dobrý, aby ses stal naším...“ Matt se odvrací směrem ke zpěněné řece a má věta uplývá do ztracena. Pozoruju ho zezadu. Vidím, jak se mu zvedají ramena – zhluboka se nadechuje. Jistě se potřebuje uklidnit. Víím, že můj bratr bere život a všechny své úkoly velmi zodpovědně. Jistě za námi do pyramidy skočil hlavně proto, že se cítil zbytečný. Do podsvětí ho přivedl jeho přebujelý smysl pro povinnost. Je mu jasné, že se toho od něj hodně čeká a teď má před sebou naprosto novou a nečekanou výzvu. Musí dokázat, že je schopen uvěřit i něčemu, co není vidět. Svůj život má svěřit do rukou přátel. Tak to mezi Strážci chodí neustále. A ze své vlastní zkušenosti víím, že to není nic snadného. Matt svádí skutečně urputný boj.

Ethan se vrací. „Loď je připravená.“

Na první pohled se mi zdá, že by měla být daleko větší. Asi tak desetinásobně ve srovnání s touhle vážně docela obyčejně vyhlížející veslicí.

„No teda.“ Matt se staví vedle mě. „Takže to je všechno? A to všichni říkali, že máš na tyhle věci talent.“

Přihýbám si ze své láhve a trochu si zvlhčuju rty. Chtěla bych trochu rozptýlit Ethana, aby zapomněl na Mattovu poznámku a nijak na ni nereagoval. „Víš jistě, že se udrží na takhle divoké vodě?“

Ethan přikyvuje. „Zvládne to.“ Pak se otáčí k Mattovi. „Můžeš počkat tady, jestli se ti nechce s námi. Zůstaneš sice sám, ale budeš mít svítilnu a necháme ti taky něco z našeho jídla. Vzal sis s sebou náhradní baterie? Brzy je bude potřeba vyměnit. Jo a nemusíš se bát, určitě se pro tebe vrátíme – pokud budeme moci. Ale samozřejmě nevíme, jestli tady někde není třeba nějaký další východ. No a taky nedokážeme odhadnout, jak dlouho to může trvat, několik hodin, dnů, měsíců?“ Ethan mírně krčí rameny. „Taky je tady ale druhá možnost, a sice, že budeš plnit svůj úkol, kvůli kterému jsi se k nám přidal, a dokážeš, že patříš mezi Strážce času.“

Nastupuji do lodi, usedám na zád' a do rukou беру pár vesel. Chvilí přemýšlím, jestli dělám dobře, že svůj život svěřuju Ethanově iluzi. Nohama se sice pevně opírám o tvrdé dno lodě a v dlaních cítím dřevěné rukojeti, které mi skvěle padnou do ruky, ale přesto vím, že celá tahle věc vydrží jen tak dlouho, jak ji Ethan dokáže udržet při životě. Dobře si vzpomínám na jeho most přes proláklinu na cestě za závětí a jak těžké bylo vkročit na něj, přestože květiny, kterými ho obklopil, tak krásně voněly. Posouvám se na sedátku trochu do strany a volám na Matta. „Raději o tom nepřemýšlej. Prostě jen nastup. Budeme tě tady potřebovat.“

Matt zatíná ruce v pěsti a opatrně nakračuje do lodě. Jakmile cítí pevný podklad, rychle se hrouť na mé místo a nepříliš citlivě mě odstrkuje. „Tak jo. Ale veslovat budu já.“

Přenechávám mu vesla, přesunuju se na protější sedátko a chápu se dalšího páru. Pak se k nám přidává i Ethan a bere mi ho z rukou. „A já se postarám tady o tyhle.“

Otvírám pusu a chystám se protestovat, ale Ethan je jako obvykle o něco rychlejší. „Nebud' tak strašně nafoukaná, Isabelo. Nechej nás veslovat. Vydržíme přece jenom víc než ty. Nemusíš to hned brát tak osobně. Je to věc kondice. To, že jsi holka, v tom nehraje žádnou roli.“

„Jsem stejně silná jako kdokoli z vás. Kolikrát už jsem vám to při výcviku dokázala?“

„Tak už si konečně sedni.“ Teď už je Ethan docela ostrý. „Nevím, jak dlouho tahle iluze vydrží. A mimo to potřebujeme, abys řídila. Ty jediná uvidíš, kam plujeme. Proto jsem tu loď vybavil kormidlem. My dva na druhý břeh nedohlédneme, takže je to vážně jenom na tobě.“ Najednou ztiší hlas. Zní dost unaveně. „Postarej se, ať se co nejrychleji dostaneme na pevnou zem. Jestli nás řeka strhne a iluze se ztratí, nedopadneme moc dobře.“

Matt otvírá doširoka oči a vyděšeně hledí na Ethana. Nic ale neříká. Určitě je napnutý jako struna. Ale to vlastně platí o nás všech. Nechci to ještě zhoršovat, nějak Matta dráždit. Raději zmlknu a poslušně se usazuju na zádi. Do rukou беру kormidlo.

Ethan a Matt se dávají do práce. Netrvá dlouho a pohybují se ve společném rytmu. S překvapením zjišťuju, že loď směřuje rovně přímo k protilehlému břehu. Poměrně rychle kloužeme silným proudem, který nás na chvíli zatahuje do peřejí. Kluci zvyšují úsilí a tempo a za chvíli zase míříme přídí ke vzdálené pevné zemi.

Veslování je ale pěkná dřina. Dokonce i v mrazivém chladu se Mattův a Ethanův obličej leskne potem. Jedna ze svítilen několikrát zabliká a zhasíná. Naštěstí druhá se zdá být v naprostém pořádku. Matt si stahuje kapuci lemovanou kožešinou a Ethan se snaží rovnou vyvléknout z celého pláště, přitom ovšem dává pozor, aby příliš nevypadl z rytmu.

Dívám se na ně, jak usilovně veslují, a cítím se docela provinile. Docela ráda bych uvěřila, že jim můžu nějak pomoci, ale je fakt, že bych nevydržela zdaleka tak dlouho jako kterýkoli z kluků. To vím. Tak daleko jsme se dostali jen díky jejich pravidelnému tempu.

„Kolik nám ještě zbývá, Isabelo?“ Matt mluví přiskrceným hlasem. „Vidíš, kde přistaneme?“

„Už jsme skoro u břehu. Ještě tak deset minut, víc ne. Slibuju.“ Zbývající baterka několikrát vynechá, ale pak si to přece jen rozmyslí a svítí dál, i když daleko slaběji. „Pokud úplně nezhasne, udržím rovný směr.“

„Raději se na ni nespolehej,“ křičí na mě Ethan a nohou mi přisouvá můj batoh. „Dej do té Mattovy svítilny nové baterie.“

Jednou rukou držím kormidlo v rovnovážné poloze a druhou lovím v zavazadle. Po chvíli se mi daří nahmatat jeden ze šesti párů náhradních náplní, které jsme si vzali s sebou. Právě když stahuju obal, do loďky vráží velká ledová kra a nebezpečně ji naklání na stranu. V následující vteřině ale už pluje dál svou cestou a my se společným úsilím srovnáváme.

Proud světla se už zase zadrhává. Ted' už vážně nemáme moc času. „Rychle, Isabelo.“ Ethanův hlas zní hodně nervózně, zjevně si uvědomuje, jaké nám hrozí nebezpečí. „Musíš nás udržet v přímém směru k druhému břehu. Tohle tempo s Mattem už dlouho nevydržíme.“

Matt vnímá Ethanovy obavy a překvapivě v sobě nachází nějaký skrytý zdroj energie a odvahy. „Já to nevzdám! Budu veslovat, dokud mi neupadnou ruce. Tahle loď... je naprosto báječná. Vím, že vlastně vůbec neexistuje, ale přesto působí tak skutečně. Vždyť v ní sedím a držím vesla. Když dokážeš tohle, Ethane, možná bys mohl –“

Následuje další náraz do boku. Je tak nečekaný, že pouštím baterie a ty letí vysokým obloukem do vody. „No bezva!“

„Zapomeň na ně.“ Ethan se mě snaží povzbudit. „Vytáhni další pár.“

„Tady.“ Matt mi botou přistrkuje batoh těsně k nohám.

Dávám se do hledání, ale mezitím se objevuje nový kus ledu. Mohutným úderem nás roztáčí a odhazuje do rozbouřených peřejí. Na udržování správného směru už není ani pomyslení.

„Nic se neděje.“ Slyším Ethanův hlas. Snaží se zachovat klid. „Jenom vesluj dál, Matte. Na chvílku nechej ty baterie být, Isabelo. Musíš nás znovu natočit k břehu, jinak se z toho nedostaneme.“

Záhy se ale ukazuje, že jsme v pěkné kaši, daleko horší než kdy předtím. Peřeje tvoří nespočet protisměrných a vzájemně se proplétajících proudů, které s námi po libosti hází sem a zase tam. Světlo velmi rychle slábne, mizí doslova s každou ubíhající vteřinou, ale pořád je ho dost na to, abych viděla, že se řítíme do ještě větší šlamastyky. Přímo před námi je mohutný vír. Buď se nám podaří vyhnout se mu, nebo nás spolkně a rozdrtí. Jiná možnost není.

„Rychleji!“ hlasitě povzbuzuju Ethana s Mattem. „Musíte ještě přidat, dejte do toho všechny síly. Zkuste ještě zrychlit. Musíte. Ted', anebo nikdy.“

Ethan upřeně hledí přes okraj loď. „Co tam vidíš? Já jsem jako slepý.“

„Další potíže. Prostě jenom vesluj a zbytek nechej na mně.“

Právě ve chvíli, kdy už si myslím, že naše situace nemůže být horší, baterka naposledy škytne a s konečnou platností zhasíná. Na několik vteřin jsme naprosto ohromeni. Toneme v neprostupné tmě a nejsme schopni jediného slova. Slyším jen těžké nádechy a výdechy veslujících kluků a jejich pravidelné hekání, kterými doprovází každý záběr. Vůbec nevím, co dál. Tak dobře. Napřed to nejdůležitější. Snažím se zklidnit vylekané myšlenky a soustředím se na kormidlo. Především se musíme vyhnout víru. Loď se najednou prudce zvedá, jistě jsme se právě dotkli jeho okraje. Tlak kroužící vody zesiluje, sotva dokážu udržet rukojeť kolmo k zádi. Nakonec ale přece jen vítězím a loď rychle klouže do klidnější části řeky.

„Tak ho máme za sebou!“ Bleskově se shýbám a vytahuju z batohu další sadu náplní. Trhám obal, ale v přílišném spěchu jednu baterii pouštím na dno.

„Co máme za sebou, Isabelo?“ Matt mluví jako ve zpomaleném filmu. Zdá se, že jeho zvědavý mozek touží po odpovědi, zatímco přece jen vystrašené srdce by se bez ní docela klidně obešlo.

„Nemyslím, že bys to chtěl vědět, Matte.“

Moje odpověď mu skutečně stačí. Slyším, jak kope nohou, a v následující vteřině se něco valí k zádi lodi.

Je to chybějící baterie, takže mám už zase celý pár. Nesmím pustit kormidlo a přitom potřebuju co nejrychleji dostat čerstvé náplně do svítilny. Chvilí s nimi neohrabaně zápasím, ale nakonec jsou na místě. Mačkám vypínač a zase se můžu rozhlédnout kolem sebe. „Bezva!“ Ale ještě lepší zpráva je to, že ačkoli jsme se dostali dost daleko od místa, odkud jsme vyplouvali, stále držíme směr k protějšmu břehu, který se už zase rychle přibližuje. Ještě minutu dvě a jsme u něj. Rychlý proud s námi ještě asi dvacet metrů smýká, ale pak Ethan nachází vhodné místo, vyskakuje na pevnou zem a upevňuje lano.

Sotva vystoupíme a vytáhneme zavazadla, plavidlo začíná mizet. Matt a Ethan se hroutí na písčité břeh, sípají a lapají po dechu. Matt si protřepává ruce a pak se znovu bezvládně sesouvá na zem.

Zaplavuje mě vlna nadšení. Překonali jsme řeku, dokázali jsme zvládnout další překážku. Tuhle část cesty máme za sebou. Jsme daleko blíž cíli, to znamená Arkarianovi. Nového pocitu si ale užívám jen několik vteřin. Nemám ani dost času, abych se o něj podělila také s Mattem a Ethanem, a už vnímám podivné mrazení v zádech.

Třesu oběma kluky, kteří teď odpočívají z obou stran po mém boku. Musím je dostat na nohy. „Vstávejte! Rychle! Musíme dál.“

„Cože?“ Matt na mě nepříjemně vrčí a celý vyčerpaný se převaluje na druhý bok.

Ethan je na tom o něco lépe. Pomalu se zvedá do sedu. „Co se děje, Isabelo?“

Obklopuje nás hustý porost stromů. Upírám k nim oči a ze všech sil se snažím proniknout tmou. „Nemůžu se zbavit takového pocitu.“

„Jakého pocitu?“ Matt se rychle napřímí. jeho hlas zní už zase stísněně.

„Zdá se mi, že tady nejsme sami.“

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA ISABELA

Nejprve si všímáme nezřetelného sykotu, ke kterému se záhy přidává kvičení a úderý nohou. Zvuky přichází odněkud zblízka. Na chvíli mě napadá, že v keřích můžou být skrytí vlci, ale Ethan odmítavě kroutí hlavou.

„Vlci takhle nedupou.“

Pak se ze tmy vynořují červená světélka. Připomínají paprsky laseru, vždy jen ve dvojici.

„Co to proboha může být?“ cedí Matt mezi zuby.

V následující chvíli je mi to jasné. Už vím, co to je. „Oči. Tyhle bytosti byly v mém vidění.“

Sotva stačím dokončit větu, už se na nás řítí ze všech stran. Chrochtají a funí. Malá kruhová očka jim divoce žhnou. Ve skutečnosti jsou o něco větší, než se mi zdálo. Možná by to mohli být jen trochu zakrslí lidé. Ale ne, to není možné. Mají sice nohy a ruce připomínající běžné smrtelníky, ale jejich těla jsou naprosto odlišná. A především na

mohutných shrbených zádech je vidět pár křídel, i když je na první pohled patrné, že dávají přednost běhu.

Ethan bleskově vytahuje z obou bot po dýce a jednu z nich hází Mattovi. „Ty zkus rozdělat oheň, Isabelo.“

Příšery na nás útočí, je jich alespoň tucet, možná víc. Nejděsivější je asi jejich pronikavý bojový řev. Zajímalo by mě, jestli umí mluvit – v obličeji docela připomínají lidské bytosti. Vše je to příšerně strašidelné. Jeden z netvorů vyskakuje s pomocí křídel vysoko do vzduchu, během letu se otáčí a dopadá mezi Matta a mne. Ale to není zdaleka poslední překvapení. Staví se proti svým druhům a bojuje spolu s námi!

Matt na mě vrhá vyjevený pohled, ale ani jeden nemáme čas promýšlet, co to všechno znamená.

„Hlídej si záda. Může to být lest.“

Ethan je kousek stranou a hlasitě mi připomíná, abych zkusila připravit hranici na oheň, samozřejmě jakmile budu mít pár vteřin času. Naši protivníci jsou ale neobyčejně zarputilí a bojují jak lvi. Jeden z nich se Ethanovi zavěsil na nohu a teď mu do ní dokonce kouše. Matt do něj ze všech sil kope, snaží se dostat Ethana z nepříjemné situace. Vtom vidím, jak Ethan zvedá dýku a noří ji do zad příšery. Doufám, že je po ní. Ethanovi z nohy kape krev, ale myslím hlavně na oheň. Měla bych s tím něco udělat.

Kde ale najdu dost suchého dřeva a hlavně třísek. Bez nich se mi hranici nikdy nepodaří zapálit. Všude kolem je vlhko. Vtom vidím, že se ke mně blíží onen tvor, který se rozhodl přidat na naši stranu. Náruč má plnou kúry. Je naprosto skvělá. Rychle mu ji беру z rukou. „Vážně díky.“

Matt na mě chvilku nevěřícně hledí. „Co to tam, prosím tě, děláš?“

„Jako co?“

„Je to ksakru přece jenom nepřítel nebo ne?“

Ethan sráží svou dýkou k zemi další čtyři nestvůry. Padají jedna za druhou jako kuželky. Matt se mohutným úderem pěsti zbavuje jednoho obzvláště zatvrzelého netvora. I on končí na zádech.

Podivná bytost, která mi pomohla s dřevem, několikrát chrochtá a v následující vteřině už podpírá kulhajícího Ethana. Noha ho zjevně hodně bolí, krev mu teď už teče proudem.

Než stačíme nabrat trochu sil, asi půltucet nepřátel ležících doposud v mdlobách se začíná probouzet – s nimi se zvedají také jejich probodnutí spolubojovníci. Vypadají nezničitelně!

„Musíme s nimi něco udělat, Isabelo. Myslím, že by pomohl oheň!“

Ethan mi spolu s Mattem několik minut kryjí záda a já mezitím připravuju hranici. Vše trvá zdánlivě nekonečně dlouho, ale nakonec vyšlehnou plameny. Podávám jim po dvou hořících větvích a sama si беру také do každé ruky jednu. Dáváme se do řvu, s neuvěřitelným jekotem se vrháme proti netvorům, pochodněmi jim šermujeme co nejbližší před obličeji. Všimám si, že přeběhlík se chápe své vlastní plápolající zbraně a přidává se k nám.

Je to přesně, jak Ethan předpokládal. Příšery se otáčí a prchají všemi směry. Jsme naprosto vyčerpaní, ale ještě chvíli stojíme a sledujeme, jestli se nevrátí. Záhy je jasné, že jsou skutečně pryč. Jsme tu sami v takřka naprostém tichu, které ruší jen naše překotné dýchání a praskot ohně.

Pochodně rozmístíme do kruhu kolem sebe a sesouváme se na písčité břeh.

Musíme se trochu vzpamatovat a nabrat dech. Ethan pohledem přejíždí k našemu novému spojenci. „Co to mělo znamenat? Co tady s námi děláš?“

Neznámý odpovídá poněkud mumlavým hlasem, ale rozumět je mu docela dobře. „To co vy. Hřeju se u ohně.“

Je to naprostý šok. Kromě divokého křiku jsou to první zvuky, které jsme od tohoto podivného tvora slyšeli. A hned lidská slova. Něco takového nikdo z nás nečekal. Nejsme schopni vydat ze sebe jedinou hlásku.

První se vzpomíná Ethan. „Kdo jsi?“

Přeběhlík hledí do ohně. Po chvíli bezradně zvedá ramena a mává křídly. „Tak na to ti nedokážu odpovědět.“

„Ty nevíš, kdo jsi?“ Současně s otázkou pokračuju v léčení rány na Ethanově noze. Je dost hluboká, takže na ni budu potřebovat několik minut.

Tázaný si plácá dlaní do čela. „Paměť mi už dávno nefunguje jako dřív.“

Ethan si může hlavu ukroutit, asi nedokáže pochopit, co to vlastně provádíme, že tu sedíme a bavíme se s tímhle netvorem. „Viděl jsem tě, jak jsi bojoval proti svým druhům a pomáhal Isabele s ohněm. Proč jsi to všechno dělal? Proč jsi se postavil proti svým spolubojovníkům?“

„Protože jsou to všechno tupá zvířata. Vůbec nedokážou přemýšlet, nemají žádnou vůli.“

„Ach tak, a ty ji samozřejmě máš.“ Chvilí je ticho, nepřichází žádná odpověď. Ethan tedy pokračuje. „Jak to, že se stejně jako ostatní nebojíš ohně?“

„Nikdo z nás z něj nemá strach. Plameny nás neděsí. Ale něco úplně jiného je voda.“

„Tak proč tedy tví bývalí přátelé utíkali jako splašení zajíci, když jsme se na ně obořili s pochodněmi?“

„Tím, že jste proti nim oheň použili jako zbraň, jste je dost překvapili. Jsou to tupci, ale ne úplní idioti. Oheň dobře znají a samozřejmě vědí, že by je mohl pěkně popálit.“ Krabatí obočí a na čele se mu objevují hluboké vrásky. Z hrudi se mu dere bolestný, takřka lidský vzdech.

Člověk by si skoro myslel, že... Ale ne, tenhle tvor s námi nemůže mít nic společného. O tom není pochyb.

„Máš nějaké jméno?“ pokračuju místo Ethana.

Na tváři mu přibývají další záhyby, v očích se mu objevují dvě žhnoucí jiskry. „Myslím, že mi dřív říkali Johne.“

Jeho odpověď je další velké překvapení, i když vlastně ani nedokážu přesně vysvětlit proč. Jmenuje se John. To zní tak... tak lidsky.

„Takže John?“ Matt působí, jako by se ujišťoval, že slyšel správně. „A jak dál? Máte se svými druhy nějaké společné jméno?“

„Tak na to je snadná odpověď. Náš pán na nás volá – Skřeti.“

„Skřeti?“ Ethan to slovo chvíli převaluje na jazyku. „No dobře. Takže prozradíš nám, Johne, jaké máš teď plány? Nezdá se mi, že by tě tví přátelé chtěli vzít zpátky mezi sebe.“

Ani na chvíli neváhá. „Půjdu přece s vámi.“

Na to se nedá odpovědět, tedy alespoň ne hned. Všichni chvíli mlčíme. Co všechno o nás vlastně ví? Nakonec se ozývá Matt. „A kam podle tebe jdeme?“

John krčí rameny. „Nevím, ale podle vašich cestovních šatů bych řekl, že někam putujete. Moc dobře se tady vyznám, takže vás můžu vést a taky chránit. Dokud budu s vámi, ostatní Skřeti vás nechají na pokoji. Tenhle svět má spoustu tvárí, je tu hodně věcí, kterým nemůžete porozumět.“

„Jako například?“

„Různá nebezpečí.“

Matt s Ethanem souhlasně mručí. Jistě si právě vybavují naše poslední dobrodružství. A já si zase vzpomínám na slova lady Arabelly, když nás připravovala na cestu. Nepochybuju, že věděla, o čem mluví. Ještě se musíme dostat přes horu.“

John dvakrát mávne křídly, ale zůstává pevně přilepený k zemi. Chvilí čeká a pak se ptá: „O jaké hoře to mluvíš?“

„Je černá, celá z ledu.“

Následuje zachrochtání, které rozhodně nezapře jeho prasečí podobu. Na mohutnou hrud' mu skapává několik velkých slin. „To není dobré.“

„Proč?“ ptáme se s Ethanem takřka současně.

„Protože je to vůbec nejhorší místo, co znám.“

„Jak to?“ Ted' se přidává i Matt. „Co nás tam čeká?“ „Setkání s vašimi nejtajnějšími běsy.“

Skřet má pravdu. Určitě jsme se ocitli v moc podivném světě. Vypadá to, že o něm hodně ví. Asi by se nám jako průvodce skutečně docela hodil. Proč se ale tohle ohavné stvoření rozhodlo zradit své druhy a pomáhat třem naprosto neznámým lidem? Tomu vážně nerozumím. „A co z toho všeho budeš mít?“

John si nás jednoho po druhém prohlíží a pak odvrací zrak směrem k pochodnám. Nedívá se ale na ně, spíše někam, dál do neproniknutelné tmy. „Nežil jsem vždycky jenom tady. To si pamatuju. Vy mi připomínáte něco z minulosti, i když nedokážu říct co. Možná že když budu delší dobu ve vaší společnosti...“ Krčí rameny. „Kdo ví?“

„Ty věříš, že se ti vrátí paměť, když se nás budeš držet?“ ptá se Matt.

John odpovídá rozpačitým mávnutím křídel. „Možná si můžeme být nějak užiteční.“

„Tak dobře,“ ozývá se Ethan. „Myslím, že bys s námi mohl jít jako náš průvodce. Asi tě budeme skutečně potřebovat. Ale musí s tím souhlasit i Matt a Isabela. A pamatuj: jeden špatný krok a je po tobě.“

Ethan se obrací na Matta. „Já nevím. Ale konečně proč ne. Já proti tomu nic nemám.“

„Isabelo?“

Dost dlouho váhám. Nedokážu našemu novému společníkovi uvěřit tak rychle jako Ethan. Už jsem tyhle Skřety viděla. Pomáhali unášet Arkariana. A taky byli ve snu, který mi poslal Marduk. Tloukli Arkariana v cele, do níž ho zavřeli. A copak jsem zrovna před chvílí neléčila Ethanovi zranění, která mu způsobily zuby jednoho z nich? „Podle mě jste nebezpeční. Proč bych ti měla důvěřovat?“

„Omlouvám se za svou přímost. Ale někde se přece začít musí. A prozatím jsem, myslím, neudělal nic, čím bych vám dal záminku k pochybnostem. Nebo se mýlím?“

S odpovědí chvíli čekám a John mezitím pokračuje. „Obávám se, že mě soudíte podle činů druhých.“ Několik dlouhých vteřin mi upřeně hledí do očí. Začínám mít dojem, že nám nelže a že před námi nic neskrývá.

„V pořádku. Ale chci tě mít neustále na očích. A nikdy nebudeš na hlídce sám.“

„Takže to bychom měli.“ Zakončuje Matt. „Když jsme se tak pěkně domluvili, mohl bys nám říct něco o tom ostrově, na který míříme?“

Při zmínce o ostrově John viditelně tuhne. „O jakém ostrově přesně mluvíte?“

„Je uprostřed jezera.“ Vysvětluju a po těle mi přebíhá zachvění. Jeho výraz a tón hlasu se mi vůbec nelíbí. „Někde na druhé straně hory.“

„Takových míst je tu ale několik.“ Vypadá to, že se mu ani nechce odpovídat. „A stejné je to i s horami.“

Matt se na něj chvíli soustředěně dívá. „Poznáš ho podle velkého chrámu.“

John se zprudka nadechuje. Je slyšet, jak mu vzduch prochází nosem. „Já to věděl! Jste snad úplně šílení? Tam se nikdy nedostanete.“

„A proč ne?“ Mluvím už pěkně zobra. Mé obavy se rychle mění v panickou předtuchu. Jestli vůbec někdo zná místo, kde vězní Arkariana, pak je to jistě tvor, který zde žije tak dlouho, že už úplně zapomněl, odkud sem přišel.

John chvíli mlčí a pak odpovídá. „Říkají mu Obsidiánový ostrov a nemůžeme tam jít, protože... prostě proto, že tam straší.“

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

ISABELA

Cesta k ledové hoře nám trvá několik dnů, i když přesný čas se tu bez slunce a dokonce i měsíce určuje velmi těžko. Hodinky nám nefungují a zhasly nám také svítilny. Ty vydržely jen několik málo hodin, takže jsme je už dávno odložili. John – tak mu všichni říkáme – nám ukázal, jak vyrobit dlouho hořící pochodně z nějaké hmoty, kterou vyhrabává ze země. Snažím se příliš nemyslet na to, z čeho je vlastně připravuje, ačkoli podle odporného puchu by se dalo leccos vyvozovat.

Díky Johnovi jsme se toho o tomto místě hodně dozvěděli. Má takřka nevyčerpatelnou zásobu informací, ale vůbec si nepamatuje, jak dlouho se tu pohybuje a kde žil předtím. Procházíme mnoha odlišnými krajinami, ale jedna věc zůstává neustále stejná. Drsné počasí. Už několikrát jsem uvažovala, jestli jsou tu vůbec nějaké roční doby. Možná jsme ale skutečně měli jenom smůlu a dostali se sem v té chladnější části roku.

„Já zimu vůbec nevnímám a vlastně si ani nepamatuju, jaký je to pocit,“ vysvětluje John. „Ale pokud jde o střídání období, je pravda, že někdy je skoro všechno pokryté ledem. Svěží zůstanou jen některá údolí.“

Zmínka o místech s bujnou vegetací mi připomíná množství rozličných stromů a trav, s kterými jsme se doposud setkali. „Jak tady může něco růst, když tu není světlo ani teplo?“

„Když je vůle k životu, potřeba, touha vydržet...“

Krčí rameny a mně se vybavuje ohromné mračno nádherně zbarvených světlušek, které jsme viděli hned po našem příchodu.

„Ale bývá zde také měsíc.“ John pokračuje ve výkladu a po pravdě mě dost překvapuje. „Tamhle.“ Rukou míří někam do dálky, do vzdáleného bodu temné oblohy. „Jednou za měsíc se na několik minut vyhoupne nad horizont a celý kraj zaplaví silná rudá záře. Stoupá přímo nad zahradou našeho pána.“

Hledím směrem, který mi naznačuje, ale hora je příliš vysoká a tma prakticky neprostupná. Znovu vnímám, jak moc jsme slabí a zranitelní.

„Dohlédneš tam, Isabelo?“ Ethan stojí těsně vedle mě.

Kroutím hlavou. Postupně se mě zmocňuje malátnost. Jsem strašně unavená a příliš nám neprospívá ani nedostatek potravy. Už dost dlouho jsme odkázaní jen na malé porce sušeného ovoce. „Ne, za tu horu nevidím.“

„A co ty, John?“

„Moje oči jsou hrozně slabé. K čemu by mi tady v té tmě byl dobrý zrak?“

A přesto jsme v téhle říši stínů viděli dost podivných věcí. Na mnohé z nich nedokážu zapomenout do nejdelší smrti. Tím jsem si naprosto jistá. Jiné mě určitě budou pronásledovat během dlouhých bezesných nocí. Jsou tu stovky nejružnějších tvorů, podivných bytostí, z nichž některé mají lidské rysy, například oči, ruce, někdy dokonce celá těla, ale přitom vypadají jako oživlé kostry. Jiné jsou vybaveny křídly, jež na rozdíl od našeho Johna používají k létání. Zaznamenali jsme nestvůry s ocasy a hadí kůží. Lákali jsme je k sobě zapálenými pochodněmi. Přicházely v celých skupinách a sledovaly, co se to mezi ně vetřelo za divné poutníky. Pár jedinců nás několik kilometrů doprovázelo, ale zřejmě díky Johnově přítomnosti jsme nezažili žádnou nepříjemnou příhodu. Prozatím jsme ale nespatriili tvora, který vydává ten srdcervoucí žalostný křik. John říká, že je to pták s dlouhými pařáty, mohutným zobanem a lidskýma očima. Už nám o něm vykládal několikrát a pokaždé mi z jeho slov naskakuje husí kůže. Ze všech sil se snažím tuhle děsivou představu vytěsnit z hlavy.

Po několika dalších hodinách chůze konečně stojíme na úpatí hory. Takto zblízka vypadá skutečně giganticky, úžasem se mi tají dech. Ne že bych nikdy dříve nelezla po skalách. Ale nikdy jsem nemusela horskou stěnu zdolávat v takové tmě a taky si nepamatuju na svah

pokrytý dokonale hladkou vrstvou ledu. Kde tady proboha najdeme nějaké úchyty, oporu pro nohy? Hora je navíc strašlivě strmá, pád z výšky by znamenal jistou smrt. „Tohle nezvládneme.“ Sotva šeptám, cítím se nesmírně slabá a malá tvář v tvář této výzvě. „Na tu horu se nedá vylézt.“

„Tak co teda uděláme?“ ptá se Matt.

Nikdo nemá žádný nápad.

Ethan se ale nechce vzdát. „A co moje sestra? Už nám přece jednou pomohla.“

Má pravdu. V této chvíli je Sera naší jedinou nadějí. Problém je, že doposud se o spojení pokoušela vždy jen ona a navíc jsem od ní už docela dlouho nedostala žádnou zprávu. Pro mě je to stále ještě nová schopnost. Dost dobře nevím, jak ji správně využívat. Vlastně nemám ani představu, co bych měla udělat pro navázání kontaktu se Serou. „Zkusím se jí zeptat.“ Mluvím dost váhavě, rozhodně nechci vzbuzovat plané naděje.

Vůbec netoužím zůstat o samotě, takže pouze trochu odstupuju stranou, tak abych s kluky neztrácela alespoň oční kontakt. Ve světle pochodně stále ještě vidím náš dočasný tábor. Sedám si na zem, křížím pod sebe nohy a balím se do pláště od lady Arabelly. Vzduch je tu daleko chladnější než na kterémkoli místě, kterým jsme zatím prošli. Pod sebou cítím tvrdou, na kost zmrzlou zem.

Zavírám oči a několikrát se zhluboka nadechuju. Pokouším se zbavit napětí, měla bych být pokud možno co nejvíc uvolněná. Vlastně vůbec nevím, co bude následovat, nemám představu, jak navázat spojení. Nezbyvá než spolehnout se na svůj instinkt. V duchu si vybavuju celou cestu, kterou mi Sera dřív ukázala, prolétám kolem hory, překonávám jezero a mířím přímo do chrámu ve tvaru velké bílé pyramidy. Mám pocit, jako bych stála u jejího vstupu. „Slyšíš mě, Sero? To jsem já, Isabela. Potřebuju tvou pomoc. Musíš mi ukázat, jak se dostat na druhou stranu hory.“

Moc se mi nezdá, že by tahle prostá žádost mohla skutečně zapůsobit, a už vůbec nečekám, že odpověď přijde tak rychle. Nejsem na ni připravená. Obraz, který mi Sera posílá, prudce proniká do hlavy. Hned za ním následuje druhý, celá série. Cítím se, jako by do mě uhodil blesk. Za chvíli je ale po všem. Vrávoravě se zvedám na nohy a několik vteřin marně hledám rovnováhu.

Matt a Ethan ke mně běží jako o závod. „Jsi v pořádku?“ Bratr má jako vždy starost.

„Jo, myslím že jo.“ Chvilku mu hledím do tváře, pak očima přecházím k Ethanovi. Jak jim mám povědět o zkoušce, která nás čeká, a především o tom, co se stane, když v ní neuspějeme?

Ethan mi dobře rozumí i beze slov. „Tak ven s tím, Isabelo. Už jsme se dostali příliš daleko. Nemůžeme se jenom tak otočit a vrátit se zpět.“

Tak dobře. Vyprávím jim o tajné stezce. „Prochází přímo středem hory. Když se jí budeme pořádku držet, přivede nás na druhou stranu.“

„To zní až moc jednoduše, Isabelo.“ Ethan vážně není naivní. „V čem je háček?“

„No, podle Sery se po cestě budeme muset vypořádat s našimi nejnějnějšími obavami. Dokud se budeme soustředit jen sami na sebe, nic se nám nemůže stát. Rozhodně nesmíme sejít z pěšiny.“

Ale ani to Ethanovi nestačí. Touhle rozředenou verzí ho zřejmě neuspokojím. „A co bude, když neobstojíme?“

„Když selžeme..., hora nás uzavře ve svých ledových chodbách.“

„Uzavře ve svých chodbách?“ Mattův hlas je hrozně přiškrcený. „A to jako na jak dlouho, nechceš říct...“

„Navždy.“ A mám to za sebou. Teď musím kluky nějak rozptýlit. Nesmíme se zabývat nebezpečím, které nás čeká. Jenom bychom ještě víc znervózněli a určitě bychom všechno pokazili. „Podle Sery si musíme pospíšet.“

„Co přesně ti vlastně říkala?“ ptá se Ethan.

„Vlastně se mnou o tom přímo nemluvila. Jenom jsem v celém výjevu cítila zvláštní naléhavost. Bylo to strašně silné.“

Ethan rychle sbírá naše věci a chystá se na cestu, ale Matt se stále nedokáže myšlenkami odpoutat od nadcházející výzvy. „Jak se mám soustředit jen sám na sebe? Máte někdo představu, v jaké podobě se nám vyjeví ty skryté obavy? A co to má jako být?“

Ethan mu podává batoh. „Prostě se snaž vyhýbat všem negativním pocitům. Musíš mít čistou hlavu. Mysli na něco příjemného.“

„Jo jasně. Díky. To bude hračka.“ Svá slova balí do jasně ironického tónu.

Ethan chvíli přemýšlí. „Co se ti vybaví, když si vzpomeneš na Rochelle?“

Matt na něj vrhá pohled ostrý jako břitva. Vypadá to, že mu chce dát ránu. Už si myslím, že mu ani neodpoví, ale pak se ozývá neochotné zamručení. „Vztekl, většinou jsem pěkně naštvanej.“

„Tak se soustřed' na svoje místo v organizaci.“

Bratr kroutí zamítavě hlavou. „Kdepak. Podle mě udělal Tribunál pěknou chybu, když mě přijímal. Vůbec se mi nezdá, že bych patřil mezi Vyvolené.“

Samé pochybnosti! Jak se jenom proboha vyrovná s tím, co nás čeká? Najednou dostávám nápad. Vybavuje se mi, jak reagoval, když jsme onehdy ve škole kohosi potkali. „No a co cítíš, když si vzpomeneš na tu novou dívku – Neriah?“

Ethan při vyslovení jejího jména zvedá obočí, ale pak můj návrh krátkým kývnutím přijímá. I on si všiml, že se do ní Matt úplně zbláznil. V bratrových očích se usazuje nepřítomně zasněný výraz. „Téhle představy se drž!“ Ethan je chvíli ticho a pak pokračuje. „Zapomeň na všechny problémy. Úplně si vyprázdni hlavu. Soustřed' se na Neriah, myslí jenom na samé hezké věci. Rozumíš mi?“

Vydáváme se směrem, který nám Sera určila. Blížíme se k velké ledové stěně, která je ale ve skutečnosti tvořena několika vzájemně se překrývajících zdi. Mezi nimi vede klikatá cesta.

Než na ni stačíme vkročit, Ethan mě stahuje stranou. „Měla bys jít jako první.“

To se mi moc nelíbí. Otvírám ústa a připravuju se, abych na něj vychrlila své argumenty, ale Ethan je předem zná. Dobře ví, že si dělám starosti o Matta.

„Já se o něj postarám, Isabelo. Nechej to na mně. Když se mi bude zdát, že má problémy, vrátíme se spolu zpátky a zůstaneme na téhle straně hory. Ty a John půjdete dál a vysvobodíte Arkariana.“

Je vážně strašně obětavý. Přesně takový, jak ho znám. Pevně ho objímám a cítím, že můj stisk opětuje. Hodně mě uklidnil. Teď už věřím, že všechno dopadne dobře.

Když se od sebe konečně oddělíme, Ethan ještě dodává. „Ničeho se neboj. Ty to zvládneš a Matt taky. Prostě ho jenom trápí nejistota, o všem moc pochybuje a to mu zrovna teď brání být sám sebou.“

Matt se k nám vrací. Asi je zvědavý, co nás tak zdrželo. Nutím se do úsměvu, i když zase až, tak veselo mi není. Rozhodně bych ale bratra nechtěla ještě víc znejistit.

Všichni čtyři pomalu postupujeme po hadovité stezce. První jdu já, za mnou John a Matt a skupinku uzavírá Ethan. Netuším, v které části na nás čeká ohlášená zkouška, takže pro jistotu okamžitě skrývám všechny myšlenky a snažím se zbavit všech, které by mě mohly trápit. Neustále si opakuju: Ať se děje, co chce, za žádných okolností se nesmíš otočit. Kdyby ostatní viděli mou vyděšenou tvář, asi by se těžko dokázali soustředit. Své obavy musím zvládnout sama. V jedné ruce nesu zapálenou pochodň a na zádech mám batoh. Opatrně sunu jednu nohu za druhou. Hlavní je pravidelně dýchat, nepodléhat panice a na nic nemyslet.

Pěšina vede tunelem procházejícím ledovým masivem! Nevím, kdy se začne měnit a kdy začnu cítit narůstající tlak. Netrvá dlouho a uzavřený průchod se otvírá. Před námi leží široké údolí. Něco tak velkolepého jsem nečekala. Chvíli se z toho překvapení vůbec nedokážu vzpamatovat. Okolí se rychle proměňuje, ze stezky je náhle most vedoucí přes malou říčku

vtékající do jezera. Na březích jsou rozmístěny skládací stolky a je tu také několik dětských prolézaček a houpaček. Kde to jenom jsem? Mám silný pocit, že tohle místo znám. Už jsem tu nejspíš byla, jenom si vzpomenout kdy.

Kus přede mnou na mostě někdo stojí, ještě pár kroků a budu u něj. Je to muž. Lokty se opírá o zábradlí a klidně pozoruje prudký proud pod nohama.

Hrozně se mi chce otočit a zjistit, co dělají ostatní. Jestli vidí totéž co já. Nejvíce by mě zajímala Mattova reakce. Zdá se mi, že ten člověk je můj otec.

Přistupuju blíž, muž otáčí hlavu mým směrem a já zjišťuju, že jsem se nemýlila. Srdce mi najednou tluč jako zvon, jen neuvěřitelně zpomaleným tempem. Co tady proboha dělá? A proč mi most a vše kolem připadá tak povědomé? Ano, určitě jsem tu už někdy byla. Tenhle pocit hraničí takřka s jistotou.

Jen s největším úsilím odolávám touze položit mu otázku, která mě trápí od chvíle, kdy jsem měla své poslední vidění. To, v kterém hrál hlavní roli právě můj táta. Mám ale velký strach. Nebezpečí je příliš hmatatelné. Nesmím sejít z cesty!

Samozřejmě dobře vím, co riskuju. Když se dostávám až k němu, nemůžu si pomoci. Najednou slyším, jak ze sebe o překot chrlím: „Ten poslední den, kdy jsme byli spolu, jsi mi říkal, že od nás odcházíš, protože už dál nemůžeš snášet lež. Kdo ti lhal? O kom jsi to mluvil?“

Táta naklání hlavu na stranu, na tváři se mu rýsuje drobný lítostivý úsměv. Několikrát za sebou rychle mrkám a vyháním z oka neposlušnou slzu. Musím se soustředit na jeho odpověď. A taky nesmím zapomínat na cíl své cesty. Na dlouhé hovory teď není kdy. Stejně dobře vím, že se nepohnu, dokud se nedozvím, co chci.

„O tvé matce.“ Snad se ani nemohl vyjádřit stručněji. „Cože?“ Tohle je vážně můj hlas? Jako by vycházel odněkud z hloubi žaludku. Zní dost divně, docela cize.

Táta vzdychá. „Strašně jsem si přál, abych nemusel odcházet. Ale jinak to nešlo. Ty se, zlatíčko, nesmíš trápit. Máš svůj vlastní život, ten je pro tebe důležitý. Na tenhle rozhovor zapomeň. Už o tom nebudeme nikdy mluvit.“

Chytám ho za rameno. „Táto, počkej! Co se vlastně stalo?“

Na několik vteřin přestávám dýchat. Zase ten hlas. Patří malému děvčátku. Jsem to já před lety? Nejsem si jistá.

Vnímám, že vzduch kolem mě se rychle ochlazuje. Na tváři cítím ostrý poryv mrazivého větru. „Prosím, tati! Řekni mi, o co jde.“

Zvedá ruku a dotýká se mého obličeje. Zachytává jednu z neposedných loken, které mi závan smetl přes tvář a zastrkuje mi ji zpět za ucho. „Když jsem si bral tvou mámu, byla už těhotná.“ Obě ruce mi klade na ramena. „Miluju ji, Isabelo. Všechny vás miluju. Ale s touhle zradou se nedokážu vyrovnat. Dokážeš udržet tajemství?“

Němě přikyvuju. Tak silně se mi chvěje hrdlo, že bych ze sebe nevypravila ani hlásku.

„Tvá maminka ke mně není upřímná. Něco mi zatajuje, víš? A já jí to nemůžu odpustit. Už tu nemůžu dál zůstat.“ Chvilí mlčí a pak pokračuje. „Matt není můj syn.“

Přichází další poryv, tentokrát ještě silnější. Nadouvá mi plášť a strhává ho stranou. Rychle jej zachytávám a na vteřinu dvě se odvracím od táty. Když zase zvednu hlavu, je pryč. Prudce se otáčím, snažím se ho najít, ale všude kolem je jen neprostupná tma. Najednou nad hlavou zaznamenávám zvláštní stín. Z výšky se na mě sune ohromný masiv ledu. Vítr se mění v burácející bouři, která mi zhasíná pochodeň. Tak to bychom měli. Teď už ani nevidím. Teplota stále klesá. Vzduch je tak studený, že se skoro nedokážu nadechnout.

„Co se to proboha děje?“

Natahuju ruku nad hlavu a překvapeně se dotýkám pevné ledové masy. Stěny se přibližují a tlačí na mě ze všech stran. Z bezprostřední blízkosti slyším nějaké lidské hlasy. Vyděšeně se krčím k zemi. Vnímám obrovskou masu hmoty, která mě svou nesmírnou vahou každou chvíli rozdrtí. Teď už ležím přitisknutá k zemi. Není kam ustoupit. Vtom před sebou spatřím

otvor. Rychle se zmenšuje, ale je to naděje. Plazím se po břichu. Batoh připnutý na zádech mi vadí. Zachytává se o stěnu a já nemůžu dál. Rychlým pohybem se ho zbavuju. Výkřiky jsou čím dál hlasitější. Poslepu se posouvám stále vpřed. Konečně! Na tváři cítím velké vodnaté vložky sněhu. Jsem venku!

Vrávoravě se stavím na nohy a utíkám, co mi síly stačí. Matt není syn mého otce! Běžím jako o závod, už sotva popadám dech. Co to vlastně znamená? Každý další krok s sebou přináší ostrou pronikavou bolest. Plíce už nechtějí přijímat ledový vzduch. Jako bych to moc dobře nevěděla! Jestli mi táta před lety všechno skutečně prozradil, mohl o důvodu svého odchodu říct taky Mattovi? Možná se s tím podobně jako já nedokázal vyrovnat a vytlačil tuhle hroznou informaci někam hluboko do podvědomí.

Nevidím ani na krok. Všude kolem je jen černočerná tma. Co to k čertu provádím?

Pomalů se otáčím, dávám přitom pozor, abych se vrátila stejným směrem, kterým jsem až doposud utíkala. Rozvážně kladu jednu nohu před druhou, čas utíká, ale teď nesmím jednat zbrkle. Konečně na rukou cítím chladivý dotek ledu.

Jsem úplně vyčerpaná. Sedám si na zem a čekám. Naštěstí netrvá dlouho a vidím Johna s pochodní. Blíží se ke mně po jasně ozářené stezce – ještě že mi stačí třeba jen skutečně slabé světlo. Působí unaveně a vyčerpáně. Rychle vstávám a jdu mu naproti.

Podlamuji se mu kolena, krátké nohy mu vibrují jako dvě struny. Zajímalo by mě, jaké vzpomínky, skryté obavy a běsy potkal on.

„Jsi v pořádku?“ Mám o něj skutečně starost. Pro tuhle chvíli zapomínám na své vlastní zážitky a soustředím se jen na Johna. Ostatně brzy na ně budu mít určité času víc než dost.

Pozoruju, jak těžce dýchá, zjevně je na pokraji zhroutení. Je skutečně hrozně zvláštní, jak rychle mohou vznikat hluboká přátelství, často stejně pevná jako vztahy, které se budují celé roky. Skoro se sama před sebou stydím, že jsem mu zpočátku nedůvěřovala.

„Viděl jsem tolik věcí, Isabelo. Připomínaly mi dávné časy, zážitky z úplně jiného světa, strašně vzdáleného. Bylo to jako výlet do minulosti... Jo a jsem v pořádku, teď už ano. Myslím, že to zvládnou.“

Jeho slova ve mně samozřejmě vzbuzují silnou zvědavost. Jistě je podporuje také zjevně úlevný výraz. „Tak co jsi vlastně viděl, John?“

„Je to dost osobní. Nevím, jestli bych o tom měl...“ Začátek sice nevypadá moc nadějně, ale John přesto, začíná vyprávět. „Byla tam žena. Krásná žena. Moje manželka.“ Rukou prudce prořezává vzduch a pokračuje. „Moc jsem ji miloval. Strašně moc. Byla to přece moje žena.“ Zvedá hlavu a chvíli mi hledí do očí. „Už jsem říkal, že to byla moje manželka?“

Usmívám se a přikyvuju. Doufám, že se ho nijak nedotknu. Chtěla bych, aby pokračoval. Tenhle zážitek ho zjevně naprosto vyvedl z míry. Neustále se zadrhává a zápasí s každou větou. Konečně se znovu dává do řeči. Jeho další slova mi ale připravují naprostý šok. „Byla neuvěřitelně krásná, dokonce i když umírala. Tak moc jsem po ní toužil. Nemohl jsme mu ji přece nechat!“

Olizuju si rty a snažím se zformulovat otázku, která se mi dere na rty. „Jak zemřela tvá žena, John?“

Při odpovědi má oči strnule upřené přímo před sebe. „Zabil jsem ji. Já ji zavraždil. Bodl jsem ji nožem do břicha.“ Ruka se mu sama od sebe zvedá a několikrát napodobuje osudný pohyb. „Celkem sedmkrát. Sedmkrát, Isabelo. A pak jsem ten nůž vytáhl a vrazil ho sem.“ Zavřenou pěstí se tluče do hrudi. Mlčí a z očí mu pomalu kanou slzy.

Jsem celá zabalená do svého pláště, ale přesto se třesu jako osika. Co je proboha tohle jenom za místo? Rozhodně to poslední, kde bych chtěla uvíznout na zbytek života. Při téhle myšlence se mě zmocňuje neodolatelná touha rychle odtud zmizet. Točí se mi hlava a zvedá se mi žaludek. A právě v té chvíli spatřím Ethana. Klopýtá k nám a oběma rukama si zakrývá uši.

Rozbílám se mu naproti a v příští vteřině ho držím v náručí. „Tudy se nemůžeme vracet.“ Hlava se mu kývá ze strany na stranu.

„Musíme najít nějakou jinou cestu. Rozumiš, Isabelo?“ „Chceš mi říct, co se ti stalo?“

Chvilí neodpovídá. Musím ho trochu ponouknout. Zdá se mi, že by mu pomohlo, kdyby se se mnou o svůj zážitek podělil. „Viděl jsi, jak Marduk vraždí tvou sestru?“

„Ne, to ne.“

„Tak se to týkalo maminky?“

Nedostávám žádnou odpověď. Zřejmě se mnou nechce mluvit. Dělá mi to starosti, ale nakonec je to jeho rozhodnutí a já ho musím respektovat. Opatrně mu tluču paže. Chci, aby věděl, že jsem u něj, že má vedle sebe skutečného přítele. Kolikrát už mi on pomáhal v podobných situacích? Objímá mě kolem ramen a s pohledem upřeným přes mou hlavu někam do tmy se dává do řeči. „Viděl jsem Rochelle. Její tvář byla v té stěně. Víš, o které mluvím? Bylo tam tolik lidí. Myslím, že byli všichni po smrti. Ale mluvili, proboha, oni tak strašně sténali.“

Trpělivě čekám, až bude pokračovat. Teď už mluví daleko tišším a klidnějším hlasem. „Byla mezi nimi. Křičela na mě. Prosila, abych ji zachránil.“ Sklání ke mně zrak. „Co to podle tebe znamená?“

„Po pravdě nemám nejmenší ponětí. Já jsem nahlížela do minulosti, takže vůbec nevím.“

„Musím to zjistit, Isabelo. Musím tomu přijít na kloub. Jinak nebudu mít klid. Tenhle výjev mě bude strašit ve spánku. Naznačuje mi někdo, že je Rochelle v nebezpečí? Co je tohle za tajnou obavu? Tak nějak to přece John říkal nebo ne. Mluvil o démonech skrytých hluboko v duši.“

„Možná jsi se setkal s Rochelle, protože se o ni bojíš.“

Dost divně se na mě dívá. Čeká, co bude následovat. „Podle mě Rochelle miluješ.“

Ustupuje o krok dozadu a tváří se naprosto vyjeveně. „Vůbec nevíš, o čem mluvíš. To je přece úplně nesmysl.“

Možná se vážně mýlím, ale možná taky ne. Nemohla jsem si ale nevšimnout, jak se na ni dívá. Vždycky jí jako první běží na pomoc a dobře si taky pamatuju, jak se jí zastával před Tribunálem. Ethan si něco takového zatím nepřipouští. To je patrné na první pohled. Není ještě dostatečně připravený. Možná je tohle ten důvod, proč v ledu viděl Rochellinu tvář. Ona ho miluje. Tedy, aspoň já jsem o tom přesvědčena. Jestli Ethan nebude její cit opětovat, nikdy nebudou spolu.

Ethan stále mlčí. A právě v nastalém tichu si začínám uvědomovat, že mi něco chybí. Je to takřka fyzický pocit, jako bych postrádala kus ruky, jednu plíci, nějaký životně důležitý orgán. Ve chvíli, kdy se očima setkávám s Ethanem, to dochází i jemu. „To ne! Kde je Matt? Měl tady už přece dávno být. Šel přede mnou. Ale pak už jsem ho neviděl. Jakmile se objevily ty hlasy, úplně jsem na něj zapomněl. Ve skutečnosti jsem od té chvíle nemyslel na nikoho z vás.“

„Musíme se vrátit a najít ho. Co když uvízl v té stěně?“ A pak si uvědomuju ještě jednu věc. „Nechala jsem tam batoh. Máme v něm spoustu věcí.“

„Nějak se bez nich obejdeme,“ uklidňuje mě Ethan. Vidí, že nedaleko od nás se na zemi choulí John a chystá se na něj zavolat. Současně koutkem oka spatřuje něco jiného. „Podívej!“

Je to Matt. Vychází z hory. Rázuje si to po cestě, vesele si píská a vypadá dokonale bezstarostně.

„Matte?“ Chci ho pevně obejmout, ale v poslední vteřině se zastavím. Něco se mi na něm nezdá. Doslova zamrzám uprostřed pohybu. Nejde o to, co jsem se o něm právě dozvěděla. Možná nemáme stejného otce, ale pořád je to můj bratr. Snažím se zjistit, co mě tak zneklidnilo. Už to mám. Ten pohled. Hrozně divně se na mě dívá. V očích má takový podivný

skelný výraz, jako by se nemohl vzpamatovat z nějakého velkolepého zážitku. Působí naprosto ohromeně. „Jsi v pořádku?“

Sklání se ke mně a usmívá se. „Jo jasně. Taky se vám to tak líbilo? Nádherná, že?“

„Cože?“ Ozýváme se s Ethanem naprosto současně.

Ohlíží se přes rameno. „No přece tamhle. Fakt krása nebo ne? Co jste říkali tomu vodopádu? Úžasný, co? A ty květiny. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Jo a ti motýli... úplně fantastické barvy.“

Ethan jen kroutí hlavou. „No, já vlastně nevím. Žádné motýly jsem neviděl.“

„To si snad děláš legraci.“ Matt vypadá skutečně naprosto vyjeveně. Otevírá dlaně a do vzduchu vypouští dvacet nebo možná víc motýlů – všech tvarů, velikostí a zářivých barev. Chvilí se nám vznáší kolem hlavy, jako by se jim nechtělo pryč. Nakonec se přece jen naposledy obtočí kolem Mattových ramen, zatřepetají nad ním křídly a zmizí nám z očí. Je to, jako by se před námi rozplývala duha tvořená desítkami barev, z nichž některé ani neumím pojmenovat.

Ethan se na mě dlouze dívá, zjevně ho trápí řada otázek. Stejně jako já jistě nedokáže pochopit, jak je možné, že Matt na rozdíl od něj, ode mne či Johna prošel horou s tak skvělým zážitkem.

Také bych se ho ráda zeptala na spoustu věcí, ale zastavuje mě prudký nával energie a oslnivý záblesk světla. Přichází další vidění. Okamžitě je mi jasné, že je to Sera. Snaží se se mnou spojit. Tentokrát jsou ale její obrazy daleko rozmazanější. Cítím v nich podivné napětí, a jestli se nemýlím, také další silné emoce – úzkost nebo strach.

Jakmile je vše pryč, zvedám oči k Ethanovi a Mattovi. Svoji zvědavost musím prozatím zkrotit. Otázky přijdou na řadu později. „Něco není v pořádku. Musíme si pospíšet.“

„Co jsi viděla?“ ptá se Ethan zneklidněným hlasem. „Vlastně vůbec nic. Spíš je to jenom takový dojem.“

Matt je už zase plně při smyslech. Pozoruje mě soustředěným pohledem. „Tak dobře. Ale jaký?“

„Sera se úplně třásla. Z něčeho má strach.“

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA ARKARIAN

Lathenie je vztekem bez sebe. Vstupuje do chrámu a kolem ní poskakuje sedm velkých dog. Na vteřinu zvedá oči vzhůru, jako by čekala, že by jí něco mohlo spadnout na hlavu. Několika ráznými kroky se dostává do vnitřního osmihranu. Všímám si, že se celá otrásla. Jako by na ni dýchlá smrt. To je ale samozřejmě naprosto směšná představa. Lathenie je nesmrtelná. Psi zůstávají nedaleko vchodu. Někteří žalostně vyjí. Zřejmě se od své velitelky nechtějí za žádnou cenu oddělit, dál si ale netroufají. Jako by je držela nějaká neviditelná síla.

Vládkyně není sama. V patách jí jde Marduk. Jakmile mě spatří, zbývající polovinou úst se na mě uštěpačně usmívá. Čtyři Skreti, kteří se zasloužili o to, že se teď cítím tak mizerně, se krčí u vnější stěny. Na Mardukův příkaz postupují kupředu, ale jakmile se k nim otáčí zády, zase se okamžitě stahují na původní místo. Lathenii doprovází také ten hoch – Bastian. Celou dobu se dívá někam stranou. A nakonec nesmím zapomenout na starce.

Ten mě zajímá ze všech nejvíc. Podle dlouhých bílých vlasů a šedivého vousu, shrbené a zjevně chatrné postavy je vidět, že toho už hodně pamatuje. Stojí opodál v pozadí a něco mi říká, že právě tak mu to vyhovuje. Jen jednou se setkáváme pohledem, ale úplně mi to stačí. Okamžitě vnímám jeho auru. Je to kouzelník. Jistě velmi mocný muž. Podobné vlohy byste mezi Strážci hledali marně, tedy s výjimkou jediného – Dartemise. Doposud jsem si myslel, že příběhy o Dartemisovi jsou pouze legendy. Teď se mi zdá, že by na nich přece jen mohlo být něco pravdy.

Už také chápu, proč nemohu používat žádnou ze svých schopností. Kouzelník mě jistě očaroval. Musí znát nějaké mocné kletby, kterými mě připravil o část mé síly. Co tu dělá? Třeba Lathenie došla k závěru, že je třeba, aby nade mnou obnovil svou kouzelnou moc.

Její ruka opisuje ve vladařském gestu dlouhý oblouk. Z konečků prstů jí srší jiskry a po dopadu na zem hlučně vybuchují. Oslepeně mhouřím oči. „Zdá se, že jsem tvé přátele trochu podcenila.“

Usmívám se. Není divu. Nebyla by první ani poslední. Nejen že jsou stále ještě naživu, ale dokonce se už natolik přiblížili k ostrovu, že začínají ohrožovat samotnou bohyni.

„Dovolte mi, má paní, abych mu vlastní rukou vymazal z tváře ten povýšený úsměv.“ Marduk stojí vedle své vládkyně a probodává mě svým jediným rudě žhnoucím okem.

Lathenie krátkým pohybem zhmotňuje bič a podává jej Bastianovi. „Chci, aby ses o to postaral ty.“

Chlapec chvíli upřeně pozoruje nabízenou zbraň a pak očima sjíždí ke mně. Vteřinu mi hledí do očí a okamžitě se vrací ke své velitelce. „Chcete, abych... abych...“

„Co je to s tebou, Bastiane?“ Tón jejího hlasu je jednoznačně výsměšný. „V poslední době mi připadá, že se chováš dost zženštile.“ Dívá se mu přímo do tváře, oči jí září pronikavě modrou barvou. „Jsem tvoje vládkyně! Na to nikdy nezapomínej! Postarala jsem se o tebe, když jsi zůstal úplně sám. Nikdo jiný ti nepomohl. Jen já. Kde se tedy berou ty pochybnosti, které čtu v tvém pohledu?“

„Tak to není, má paní. Poslouchám vás na slovo. Jsem váš věrný voják.“

Chvíli ho pozoruje skrze tenounkou štěrbinu mezi víčky. „Možná by ti prospěla noc strávená v díře mezi skutečnými démony. Ti by vyhnali z tvé hlavy všechny buřičské myšlenky.“

Bastian očima rychle bloudí z jednoho konce chrámu na druhý. Z tváře mu v mžiku zmizela poslední kapka krve. Pomalu couvá a celou dobu drží ruce křečovitě napjaté před sebou. „Ne, má paní. Jenom to ne!“ Znovu si vyměňujeme pohledy. V tom jeho vidím takřka smrtelný strach. Po zádech mi přebíhá mráz. Já... já to udělám. Udělám všechno, co chcete.“ Na důkaz své naprosté oddanosti praská bičem svým směrem. Jeho konec se mi zavlhl u nohou, ale ani se mě nedotkl.

Lathenie ani na vteřinu neuhýbá pohledem. Víčka se jí vůbec nepohybují, jistě se snaží proniknout do chlapcovy hlavy a prozkoumat jeho nejtajnější myšlenky. Posledními zbytky sil se ho snažím varovat. Musí si je dobře krýt, jinak... V naprostém tichu slyším Latheniino ostré nadechnutí a pak dvě slova: „Do díry!“ Z očí jí šlehají spalující plameny.

Bastian křičí. „Ne! Nedělejte to, prosím.“

„Hodinu. Pak tě osvobodím. Budeš mi tak vděčný, že okamžitě zapomeneš na všechnu vzpurnost. A za mou milosrdnost mi budeš zase věrně sloužit. Nezapomeň, že tvůj osud je jen a jen v mých rukou, Bastiane. Přemýšlej o tom, až budeš pobíhat temnými chodbami.“

Na závěr svého proslovu mává oběma rukama směrem ke skuhrajícímu chlapci a ten okamžitě mizí. Ale ještě dlouho poté se celou místností rozléhá jeho bolestné vytí.

Marduk postupuje kupředu a zvedá ze země bič, který tu po Bastianovi zůstal. Svým jedním okem mě stále pozoruje. „Mám, má paní?“

Lathenie ho poplácává po ruce, jako by hladila některého ze svých početných psů. „Brzy budeš mít příležitost zchladit si na něm žáhu. To ti slibuju, drahoušku. Než se s tímto smrtelníkem navždy rozloučím, mám na něj ještě jednu otázku.“

„Klidně si šetřete dech. Ode mě se nic nedozvíte.“ Vládkyně přechází rychlým krokem až ke mně a zastaví se u židle. „Vstaň!“

„Kdybych tak mohl,“ mumlám si sám pro sebe, ale přece jen se zvedám a ztěžka se opírám o větev, kterou mi věnoval Bastian.

Lathenie zvedá hlavu a trpělivě čeká, až se nadechnu. „Odpověz mi na tuhle jedinou, poslední otázku a já se postarám, aby ses živý dočkal příchodu svých přátel.“

„Jak šlechetné.“

Vládkyně si mé ironické poznámky vůbec nevšímá. „Není to nic složitého. Jednoduchá otázka, na kterou čekám stejně stručnou odpověď. Udělej, co po tobě žádám, a já splním, co jsem slíbila. Nebudeš už dlouho žít, ale ještě jednou se uvidíš se svými druhy.“

Ta nabídka je lákavá. Strašně rád bych mluvil s Isabelou a Ethanem, i když třeba jen na krátkou chvíli. Ale bohyni se jistě nedá věřit. Proč bych měl spoléhat na její slovo? „Jak můžu vědět, že mne nepodvedete?“

„Žádnou záruku nemáš. Rozhodnutí je jen na tobě. Musíš si vybrat. Smrt hned teď,“ Lathenie na chvíli zmlkne a pozoruje své Skřety, kteří dřepí celí skrčení napůl uvnitř chrámu a napůl venku, „nebo až se naposledy rozloučíš s lidmi, které máš rád.“

„Rozhodnu se, až uslyším vaši otázku.“

Lathenie se snaží ovládnout své rozhořčení, ale obvykle bledá tvář se jí vzrušením barví do nachova. „Prozradíš mi jméno svého skutečného otce.“

Její dotaz mě překvapil a zároveň zmátl. Proč je pro ni tak důležité vědět, kdo mi byl druhým rodičem? Tentokrát se nemusím bát jejího pronikavého pohledu. Není nic, co by mohla zjistit. „Sama víte, že na tuhle otázku neznám odpověď. Neznám ani jednoho ze svých rodičů. Má matka –“

Okamžitě mě přerušuje. „Svou matku znáš. Nedávno jsi se s ní setkal.“

Na kratičkou chvíli se mi zatmí před očima, ale pak se mi vybavuje obraz malé holčičky Charlotty. Hluboko v srdci cítím, že to byla skutečně ona. „Proč jste ji nezabila, když jste k tomu měla příležitost?“

„Chtěla jsem zjistit, kdo je tvůj otec.“

„Ach tak, samozřejmě, máte svou kouli. Ovládáte průchod do minulosti, takže to pro vás není žádný problém. K čemu potom všechny ty otázky? Proč se nepodíváte sama?“

„Ptáš se proč? Protože chvíle tvého početí je zahalena mlhou neviditelnosti!“

To je naprosto nevídané. Nemůžu věřit svým uším. Překvapením se mi podlamují nohy a padám zpátky do židle. Takové krytí dokáže vytvořit jenom skutečný kouzelník. že by tedy přece jen něco bylo na legendách o Dartemisovi? Snad tedy někde skutečně existuje, i když nemám ponětí kde. Jak jinak by mohl kouzlem utajit pravou totožnost mého otce? Na druhé straně je tu otázka, proč byla nutná taková opatrnost. Jestli to byl někdo důležitý, proč mě nechal po matčině smrti v rukou sedláků a vojáků?

„Pověz mi, Arkariane, všechno, co víš.“

Zvedám hlavu a hledím Lathenii do tváře. Ruce roztahuju v bezmocném gestu. „Vlastně nevím vůbec nic. Vychovávali mě cizí lidé, putoval jsem od domu k domu.“

„Ale někdo s tebou určitě musel o otci mluvit, přece ti museli nějak vysvětlit, odkud pocházíš.“

„Kdo by se s něčím takovým namáhal? Byl jsem pro ně jen sirotek, nalezenec, byl jsem jen levná pracovní síla.“

Lathenie si začíná uvědomovat, že ode mne žádné informace nezíská. S každou další vteřinou je vzteklejší a vzteklejší. Samozřejmě je tu otázka, jestli bych jí něco prozradil,

kdybych skutečně věděl, kdo byl můj otec. Raději bych zemřel! Nedostala by ze mě ani slovo, i kdyby šlo o nějakou bezvýznamnou maličkost.

Lathenie vnímá moje buřičské myšlenky a neváhá ani vteřinu. Prudce jí vystřeluje ruka a její hřbet mě nemilosrdně zasahuje do tváře. Je to přímá rána a já jsem příliš slabý, než abych jí dokázal vzdorovat. Vrávorám a padám na záda.

Ze země si všímám Sery, která se choulí pod stolem. Hlavu má takřka celou schovanou v dlaních. Při pohledu na utýranou nevinnou dívku se ve mně vzrývá vlna hněvu. Je tak silná, že mám na vteřinu pocit, jako by prolomila kouzelníkovu kletbu. Rychle hledám pohledem Lathenii a zvedám k ní ruce. Shromažďuju všechnu energii, která mi ještě zbyla, a jediným rázem ji posílám směrem k bohyni. Většího výkonu ve svém nynějším zbědovaném stavu nejsem schopen.

Prostor ozáří mohutný záblesk a Lathenie dostává čelný zásah. Vůbec jej nečekala a se zuřivým výkřikem na chvíli ztrácí rovnováhu. Bohužel to netrvá dlouho a už zase stojí rovně. Křičí na svého kouzelníka. „Na co čekáš, Keziahu? Nevidíš, že tvoje kouzlo na něj už nepůsobí?“

Tuhle příležitost si nesmím nechat ujít. Bylo by naprosto pošetilé snažit se bojovat se všemi najednou. Ve vteřině by se mnou byli hotoví. Když ale použiju svá křídla? Je pravda, že bych mohl skončit prakticky kdekoli v tomhle podzemním světě, ale asi těžko bych se mohl dostat do ještě většího nebezpečí. Tady mi hrozí okamžitá smrt. Jediná výjimka je snad jen ‚díra‘, do které Lathenie poslala Bastiana.

Pokud odsud uniknu pomocí křídel, nechám tu Seru samotnou. Jak bych jí ale mohl pomoci? Vždyť se sotva držím na nohou. Jistě bude lepší uprchnout a zachovat si alespoň zbytek sil. Až pomine největší nebezpečí, budu se pro ni moct vrátit. Zavírám oči a představuju si kamenitý břeh jezera a také celou cestu vedoucí k chrámu. Vtom mě hluší pronikavý jekot bohyně. Na vteřinu jsem naprosto ochromený. „Rychle, Marduku! On nám prchá.“

Marduk napřahuje obě ruce a od dveří se ozývá podivné skřehotání. Teď už nemůže být o nějakém soustředění ani řeč. Do chrámu vlétají desítky ptáků a míří přímo na mě. Stojím jako přimražený. Nemůžu se odtrhnout od jejich očí, které se tak moc podobají lidským. Hladově na mě hledí, jako by mě chtěly pohltit. Ostrý vráskot mi projíždí hlavou. Mám pocit, že se mi každou chvíli rozskočí.

Křídla jsou mi v této situaci úplně k ničemu. Pokud je chci použít, potřebuju chvíli klidu a ten mi samozřejmě chybí. Musím se věnovat podivným ptákům, kteří na mě plnou silou útočí. Rozptylují se mi nad hlavou a začínají kolem mě kroužit. Zkousím jednu ze svých schopností. Dostávají zásah energie, někteří bolestně vřeští a odlétají pryč. Marduk je okamžitě vrací zpět. Slyším Keziahovo zařikávání, opřádá mě novou kletbou.

Snažím se mu ze všech sil vzdorovat. Jsem tak napjatý, že mi na kůži vyskakují drobné puchýřky, jako by mě opářily kapky vroucího oleje. Nemohu se dostatečně soustředit, ptáci na mě neustále doráží, klovou mě do rukou a do nohou. Kde nenacházejí odhalenou kůži, proklouvají se přes oděv a zarývají se mi do masa. Pokousím se je odehnat, ale je jich příliš mnoho. Za chvíli jsem u konce sil. Déle už nedokážu vzdorovat a bezmocně se hrouťím k zemi.

Jsem naprosto ohlušen řevem okřídlených útočníků a Keziahovým stále sílícím hlasem. Koutkem oka vidím Seru. Je stále ještě ukrytá pod stolem, stočená do malého klubíčka, které se celé zoufale třese. Rád bych na ni zavolal několik uklidňujících slov, jistě by je potřebovala. Nechci k ní ale přitahovat pozornost vládkyně a jejích pomocníků. Je dobře, že alespoň prozatím se věnují výhradně mně.

Keziah konečně umlkl a pomalu ustupuje ke stěně. Chvíli poslouchám další ze záchvatů dusivého kašle a pak ke mně doléhají jeho slova: „Jsem hotov, Vaše Výsosti. Už je zase bezmocný.“

Lathenie kyne směrem k Mardukovi a ten rozhodným gestem stahuje ptáky a vyhání je ven z chrámu. Jsem celý zalitý krví z čerstvých ran po ptačích drápech a zobáčích. Cítím, že smrt už nemůže být daleko, ale přesto se vzmáhám ještě na jeden hrozivý pohled. Věnuju ho Mardukovi. Kdysi v jeho duši sídlilo dobro. Patřil ke skvělým Strážcům, těm nejlepším. Byl silný, citlivý a bezvýhradně věrný. „Máš teď úplně jiné schopnosti.“ Tahle věta mě stojí bezmála poslední zbytky dechu.

Marduk se pobaveně směje. „Chtěl bys vidět ještě další?“ Míří na mě prstem. Instinktivně odvracím hlavu. Z poloviny úst mu vychází spokojené hrdelní zachrochtání. Pohledem se obrací k Lathenii. „Má vládkyně mě obdařila mnoha schopnostmi, Arkariane. O některých jsi nikdy v životě neslyšel.“

„Proč je tedy nepoužiješ pro dobrou věc?“

„Podle tebe bych se měl vzdát své moci?“ Prudce napřimuje prsty a z jejich konečků vychází zelenavé paprsky. Zcela zaplňují prostor, který nás od sebe dělí. Volnou rukou zvedá jednoho ze zraněných ptáků a bez váhání ho vhadzuje do energetického pole, které tu právě vytvořil. Prostorem se rozléhá smrtelný řev a v následující vteřině tvor vybuchuje a rozpadá se na prach. „Mám něco, co by mi Strážci nikdy nedopřáli. Neomezenou moc.“ Otáčí hlavu a dlouze zírá na čtyři Skřety, kteří tvoří jeho věrný doprovod. Ještě stále dřepí u země a celí se třesou.

Marduk se pohledem vrací ke mně. „Vidíš? I Skřeti ze mě mají strach.“

Pokouším se vstát, ale stačí jeden pohyb a je mi jasné, že to nejde. Musím zůstat sedět. „Holedbáš se tím, že ovládáš tyhle bezduché ubožáky?“

Moje kousavá odpověď se zjevně neminula účinkem. Marduk okamžitě pění, ale Lathenie mu, klade ruku na rameno a zklidňuje ho. „Dobře nám posloužil a jeho přátelé záhy zjistí, že svou cestu podnikli naprosto zbytečně. Ale ještě nás čeká hodně práce. Užijeme si mučení toho proradného Skřeta, který je doprovází. A jestli mě tušení neklame, dočkáme se také pomsty na tom bídákovi, který ti usiloval o život, můj drahoušku.“

„Proč je nenecháte být?“ křičím z posledních zbytků sil. „Copak vám nestačí, když zabijete mě. Skutečně na sebe chcete přitáhnout Lorianův hněv. Jak asi bude reagovat, když zabijete čtyři jeho bojovníky? Zbavte se mě. Ostatní propusťte!“

Lathenie si mě upřeně prohlíží. Na vteřinu mě napadá, že snad o mé prosbě přemýšlí. Pak ale rozhodným hlasem odpovídá. „Přeceňuješ se, Arkariane. Nemáš pro mě až takovou cenu. Měl by sis uvědomit, čeho chci dosáhnout. Jednoho dne budu mít neomezenou moc. Budu ovládat mysl smrtelníků, bloudící duše, bytosti světla i tmy, živé i mrtvé.“

„Skutečně si myslíš, že se Tribunál vzdá jen tak bez boje?“

Vládkyně beze slova odchází. Pak se zastaví a pomalu se otáčí. Slyším její tlumený smích a všímám si výsměšně přizvednutého obočí. „Tribunál má už tak dost práce při strážení pozemského světa.“ Obrací oči ke konečkům prstů a chvíli na ně zálibně hledí. „Věštba se už začala měnit. Vše se dalo do pohybu. Ztráta čtyř Vyvolených bude pro tvoji organizaci pěkně citelná rána a pro mě velké zadostiučinění. Rána přímo do srdce. V tom se mnou asi budeš souhlasit nebo ne?“ Tázavě na mě hledí. Snažím se neuhnout očima a držím jazyk za zuby. Jistěže má pravdu. Oba to víme. Ale přece jí nebudu potvrzovat, jak katastrofální důsledky by pro Tribunál měla smrt čtyř Vyvolených. Je to takřka polovina devíti bojovníků, jejichž hlavním úkolem je strážit Veridian. Společně jsme se měli Lathenii postavit v posledním souboji, který ukončí všechny předchozí konflikty a jednou provždy rozhodne náš spor.

„Má vojska každým dnem sílí. Mohla by organizace říct to samé i o svých řadách?“

Po těchto hrozivě působících slovech se Lathenie otáčí k Mardukovi. „Nezapomeň na svůj slib Skřetům.“ Věnuje jim krátký pohled, který ji zjevně znechutil. Není divu, všichni čtyři se vyděšeně choulí těsně u vstupu do chrámu. „Vy neschopní zbabělci! Měli byste se bát mě a ne nějakého ubohého ducha.“

Marduk sleduje bohyni, dokud nám zcela nezmizí z očí. Bere s sebou Keziaha i všechny své psy. Když se Marduk konečně obrací ke mně, na jeho tváři stále ještě vidím obdivný výraz a okamžitě si vybavuju, kdy jsem ho takto spatřil naposled. Bylo to dlouho předtím, než mu Shaun znetvořil polovinu tváře. V den, kdy se narodila jeho dcerka a on láskyplně hleděl na její matku.

„Jsem u bohyně spokojený, Arkariane, a po ničem jiném netoužím. Můžeš si říkat, co chceš, já své rozhodnutí nezměním. Je s tebou konec. Hodiny ti už odměřuji poslední vteřiny, slyšíš?“

„Ale nemuselo by to tak být. Vše máš ve své moci. Copak skutečně nechápeš, že jsi tu uvězněný stejně jako všechny ty ubohé ztracené a prokleté duše, které s tebou obývají tenhle strašlivý svět?“

Jeho jediné oko náhle žhne jasně rudou září. „Já jsem svobodný!“

„Ne, to nejsi, Marduku. jenom se obelháváš.“

Při mých posledních slovech prudce zaklání hlavu a zvedá ruce do výšky. Ohlušuje mě děsivý řev. Když konečně utichá, Marduk se obrací s příkrým rozkazem na Skřety. Přibíhají k němu jako poslušní psi, ale celou dobu se kolem sebe vystrašeně rozhlíží. Když konečně stojí seřazení před svým pánem, Marduk natahuje ruce a vztahuje jim je nad hlavy. Skřeti obrací oči vzhůru a zbožně na něj hledí. „Vstoupili jste do tohoto chrámu a zvítězili tak nad svým strachem. Cožpak jsem vám neříkal, že to jednoho dne dokázete?“

Jeden přes druhého přikyvují, snad až příliš horlivě. „Uznáváte, že jsem váš velitel, který se nikdy nemýlí?“ Další ponížené pokyvování.

„Za svou věrnost budete po zásluze odměněni.“ Marduk se na ně usmívá a dvěma krátkými slovy jim odevzdává můj život: „Zabte ho.“

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA ISABELA

Stojíme na břehu čehosi, co má být podle všeho jezero, a hledíme na zdánlivě nekonečnou vrstvu ledu. John vzrušeně pokyvuje a několikrát dokonce mávne křídly.

„Co tě tak potěšilo?“ ptá se ho Ethan.

„Možná máte nakonec přece jen štěstí.“

„Jak to myslíš?“

„No přece to jezero,“ vysvětluje John. „Je celé zamrzlé.“

Moc se mi nezdá, že by nám osud nějak obzvlášť přál. Z druhé strany k nám doléhá dobře známý řev, který se člověku zařezává až do mozku.

Ethan mě zprudka chytá za rameno. „Měla jsi pravdu. Je skutečně pořád ještě naživu.“

„A navíc je na ostrově, v chrámu spolu s Arkarianem.“ „Kdo je s Arkarianem?“ Matt přistupuje až těsně k nám. „Určitě se ho chystá zavraždit.“

„Proboha kdo?“ Matt na nás už ječí.

John ho tahá za šos pláště a vysvětluje. „Náš pán.“

Matt se nejprve otáčí ke mně a pak pohledem přejíždí k Ethanovi. „Marduk? Ta jednooká stvůra, co mě odtáhla do minulosti a chtěla mě upálit na hranici?“

Oba současně přikyvujeme.

„Neměl by být po smrti? Ethan ho přece zabil.“

John obdivně vzdychá a upřeně zírá na Ethana. „Tak to jsi byl ty?“

„Ale Marduk není mrtvý,“ vysvětluju.

John kroutí hlavou. Vypadá dost ustaraně. „Ne, to ne. Ale je ještě ohyznější než předtím. Bohyně z toho rozhodně nemá moc velkou radost.“

Ethan tomu stále nějak nemůže porozumět. „Tak dobře. Nemá radost, ale má svého Marduka zpátky. Proč mi jde pořád po krku?“

Já jsem Marduka viděla, vím, co se z něj stalo, takže pro mě je tato otázka předem zodpovězená. „Vypadá teď jako skutečný netvor a Lathenie s tím nedokáže nic udělat.“

„Aha.“ Ted' je to snad už Ethanovi jasné.

„Ted' bychom se ale vládkyní neměli zabývat. Sera na mě při posledním spojení naléhala, abychom si pospíšili.“ Zvedám svůj batoh a vydávám se přímo k jezeru.

John vyráží hned za mnou, ve vteřině je vedle mě a v poslední chvíli mě strhává zpět, těsně předtím, než se nohama poprvé dotknu ledu. Rozladěně se k němu otáčím. Vůbec se mi nelíbí, že mě někdo právě v téhle chvíli zdržuje. „Co je?“ můj hlas zní jistě nepatřičně příkře. Až doposud jsme se na Johna mohli ve všem spolehnout. Ale je tu stále ještě ta otázka... jak má člověk věřit někomu, kdo byl v předchozím životě vrahem a pak navíc ještě zradil své druhy?

„Kdepak, jenom to ne.“ Mluví skutečně naléhavým tónem. „Led je strašně nebezpečný. Nepodobá se tomu, na který jste zvyklí ze svého světa. Musíte se dobře chránit, na nohy je potřeba připevnit nějakou další vrstvu.“

Ethan tahá Johna za loket. „A co je s tím jezerem? Led je moc tenký nebo co? Můžeme se navzájem svázat provazy. Kdyby někdo propadl, ostatní by ho společnými silami vytáhli.“

„Ne, to nestačí. Provazy tady nejsou k ničemu. Jestli někdo spadne pod led, čeká jej strašlivá smrt.“ Bleskově zvedá ruku do výšky, aby zabránil našim dotazům. „Hned vám všechno vysvětlím. V jezeru byste marně hledali vodu, je plné kyseliny.“

„Kyseliny?“ Ethan vyjeveně zírá na hladký led, který ve světle prskající louče mírně pableskuje. „Zmrzlá kyselina?“

John souhlasně přikyvuje. „Horní vrstva je ve skutečnosti tvořená směsí kyseliny a dešťové vody, případně vody z roztátého sněhu. Ale větší díl je žiravina. Je to zvláštní směs, velmi nestálá.“

„A můžeme ji vůbec přejít? Je led dost pevný, aby nás unesl?“

„Tím si nejsem tak úplně jistý. Každopádně si budete muset obalit chodidla a taky se nesmíte zdržovat na jednom místě déle, než je nezbytně nutné.“ Matt se zřejmě stále ještě vyrovnává s představou nestálého ledu. „My přece máme na nohou boty se silnou podrážkou.“

John je překvapivě trpělivý. Pokračuje naprosto klidným hlasem. „Tomuhle ledu se říká křišťálový. Jakmile na něj narazí nějaký tvrdý předmět, okamžitě vzplane. Čím více si obalíte chodidla, tím lépe.“

Johnovo varování nezní moc povzbudivě. Mám žaludek stažený strachem. Jak jenom máme proboha přejít na druhou stranu, když pod námi při každém kroku může začít hořet. Rozhodně si nechci připustit, že bychom mohli po tak dlouhé cestě nakonec přece jenom selhat.

Ethan si dřepne k zemi, dlouhý plášť se rozkládá kolem něj jako široký vějíř na sněhu. Prohledává batohy. Vytahuje pár teplých, dost silných ponožek a podává je Mattovi. Já dostávám svetr. Odtrhávám od něj rukávy a přivazuju si je kolem nohou. Přední a zadní část vracím Ethanovi, který si podobně chrání své podrážky. Nakonec se objevuje jeho náhradní bunda. V mžiku je rozdělená na dva díly a ty Ethan nabízí Johnovi.

Ten ale ustupuje, oči mu doslova hoří. „To ne. Je to od vás moc velkorysé, ale já s vámi nepůjdu. Dál už vážně nemůžu.“

„Proč bys s námi nemohl na druhou stranu jezera?“ ptá se Matt.

John vrhá směrem k ostrovu nervózní pohled. „Kdysi tam žili oni. Ještě než odsud zmizeli. A teď je tam další.“

Ačkoli vůbec netuším, kdo jsou „oni“, mám silné podezření, že ten někdo, kdo se podle Johna na ostrově nově objevil, je Ethanova sestra. Snažím se mu to vysvětlit, ukázat mu, že jeho obavy jsou naprosto zbytečné, že duch, o kterém nám tu s velkými obavami vypráví, je vlastně tatáž osoba, která nás celou dobu na dálku vede.

John si nechce dát říct. „Já tam nepůjdu. Teď už je to jenom na vás.“

Hlasitě vzdychám a vztekle kopu do vysoké sněhové závěje. Ať si tu tedy zůstane. Už se mi nechce ztrácet ani vteřinu zbytečnými argumenty. Hluboko v srdci cítím, že Arkarian je ve velkém nebezpečí a nutně potřebuje naši pomoc – zejména moje léčitelské schopnosti. „Tak dobře. Dělej, jak myslíš. Zůstaň si tady. Ale až se tu objeví tvůj pán a bude se ti chtít odvděčit za tvou zradu, nečekej, že se otočíme a přispěcháme ti na pomoc. Nevrátíme se pro tebe, i kdybys sténal na pokraji smrti. Budeme mít dost práce při zachraňování Arkariana. Proto jsme sem přišli. Rozumíš, co ti říkám?“

Pomalů natahuju vzduch do plic a vydávám se přes jezero. Jakmile se noha dotýká ledu, zpod chodidla vyšlehuje jasný plamen. Ačkoli jsem to po Johnově upozornění samozřejmě čekala, při pohledu na oheň, který mi olizuje botu, vyděšeně vykřiknu.

„Nezastavuj se! Neohlížej se! Jsem za tebou.“

Okamžitě poznávám ten hlas, vůbec se nepotřebuju dívat za sebe. Patří Johnovi. Zaplavuje mě pocit úlevy. Najednou mám sil na rozdávání.

Vše jde hladce a bez problémů. Už jsme skoro na druhé straně, když se náhle ozývá známý, nepříjemně pronikavý vrískot. Jako žiletka proniká mrazivým vzduchem a hned po něm následuje další a pak další. V několika vteřinách nás obklopuje nesnesitelný hluk.

„Pořád vpřed, jenom nezůstat stát.“ To na mě volá John. Takřka současně se přímo před námi objevuje mrak pravidelně mávajících křídel.

To jsou ti ptáci, o kterých nám vyprávěl John – velcí jako orli, ale zdaleka ne tak vznešení. Letí přímo na nás. Útočí na nás špičatými zobáky, které jsou ostré jako břitvy, a neustále přitom divoce vřeští. Odrážíme je, jak nejlépe dovedeme, a neustále se snažíme postupovat vpřed. Hlavní je neztratit rovnováhu. Plameny nám opalují boty a části oděvu, kterými se ve chvíli, kdy zavravoráme, třeba jen na chvíli dotkneme ledu.

„Nezastavujte se!“ John na nás ječí a pomocí křídel nadskakuje do vzduchu, aby od nás odvedl pozornost.

S konečnou platností je ale zaháníme až plameny z pochodní a také hořící látky na našich tělech. Odlétají pryč a my můžeme nerušeně překonat zbývající vzdálenost na ostrov.

Jsem šťastná, že led nakonec přece jen vydržel a my vyvázli jen s menšími zraněními. Poprvé se otáčím za sebe a spolu se mnou i Matt, Ethan a John. Nemůžeme uvěřit svým očím. Jezero je ozářené stovkami hořících míst všude tam, kde se naše nohy dotkly ledu. V okolní neprostopné tmě je to naprosto fascinující pohled.

„Kdybych byla umělec, asi nějak takhle bych vyobrazila peklo.“

Ostatní jen souhlasně přikyvují.

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA ISABELA

Na ostrově se mě zmocňuje nejasná obava. Asi za to může můj šestý smysl. Přímou před sebou vidíme chrám. Je zvláště tichý. Až příliš. Vydáváme se k němu. Čím více se blížíme, tím jasněji si uvědomuju, že je to skutečně velkolepá stavba, její stěny směřují do jediného bodu, který je od země vzdálen snad několik set metrů. V minulosti tohle místo jistě sloužilo k modlitbám, ale asi také jako pevnost. Nepřekvapilo by mě, kdyby se do něj vešlo i více než tisíc lidí.

Strašně mě bolí nohy, je vůbec div, že mi už dávno nevypověděly službu. Musím pokračovat dál, na odpočinek teď není čas. Mám pocit, jako by mi někdo vytáhl žaludek z těla, tisíckrát ho zasukoval a vrátil na původní místo.

Ethan mě dohání a starostlivě si mě prohlíží. „Jsi v pořádku?“

Přikyvují, ale není to tak úplně pravda. Začíná mě ovládat děsivá představa, že po všem předešlém utrpení přijdeme nakonec přece jenom pozdě.

„Zpomal, Isabelo. Už jsme skoro na místě.“

„Nejde to, Ethane. Mám hrozný strach.“

„Já vím. Se mnou je to stejné. Ale když se teď úplně zničíš, nedokážeš Arkarianovi pomoci. Určitě tě bude potřebovat..., tedy tvé léčitelské schopnosti. Přece víš, co myslím.“

Odměňuju ho vzteklym pohledem. Vůbec mi nerozumí. Jako by nechápal, že jsem už tak dost nervózní. „Co když to ale nezvládnu, možná ještě nejsem dostatečně zkušená. A co když je už pozdě a Arkarian je dávno –“ Musím se na chvíli zastavit, nabrat dech a trochu se zklidnit.

Ethan pevně svírá mé rameno. „Všechno bude v pořádku, Isabelo. Můžeš mi věřit. Víím to.“

Teď nás konečně dostihl i Matt. „Něco se děje?“

Právě v této chvíli bratrskou péči zrovna moc nepotřebuju. Ale Mattova otázka mě alespoň probouzí z nastupující malátnosti. Úzkost je najednou pryč. „Ne nic. Rychle, musíme si pospíšet.“ Okamžitě se dávám do běhu, doufám, že ostatní budou následovat mého příkladu.

Ke vstupním dveřím do chrámu vede krátké schodiště z leštěného kamene. Zdolávám je po třech schodech a v mžiku stojím na prostorné plošině, z níž je vidět do neobyčejně rozlehlého vnitřního prostoru chrámu. Na první pohled vypadá naprosto opuštěně.

Zvedám hlavu a nemůžu si odpustit obdivný vzdech. Strop je tvořen skleněnými deskami zdobenými velkým množstvím bohaté barevně provedených ornamentů. Všechny směřují do výše, k jedinému, sotva viditelnému bodu. Chvíli stojím v němém úžasu. Tenhle pohled odněkud znám, ale nemůžu si vzpomenout odkud. Několik vteřin marně přemýšlím. Ano, už to mám. Bylo to v Citadele, když unesli Arkariana.

Matt si stoupl vedle mě, na tváři má dost zvláštní výraz. „Jo, to je ono.“ Mluví sotva šeptem.

Vůbec nechápu, jak může mít stejný ‚pocit známého‘ jako já. Pokud vím, v Citadele nikdy nebyl, tedy alespoň ne v části se zmíněnou místností. Jako ve snu pokračuje dál kolem mě a míří přímo do středu chrámu. Tady se zastaví a rozhlíží se kolem sebe. Sleduje prostor nad hlavou, stěny, podlahu. Pak zvedá ruce a napřahuje je před sebe. Vypadá, jako by se dotýkal nějakého neviditelného předmětu. Chová se vážně dost divně. Cítím, jak mi po zádech přebíhá mráz.

Konečně od něj odvracím zrak a začínám se věnovat svému okolí. Skláním pochodeň a prohlížím si vnější sloupovou část obrovité místnosti. Potřebuju najít nějaké stopy po Arkarianovi. Bohužel nic nevidím. Obklopuje mě jen mrazivé prázdno.

Kde jenom může být?

Ostrý závan chladného větru mi nadouvá plášť a chlad mi proniká až k tělu, zařezává se mi do kostí. Vtom ho spatřím. Proboha to ne!“

Leží před dohasínajícím ohněm v krbu, na opačné straně chrámu. Vůbec se nehýbe. Úlekem se nemůžu ani pohnout.

Vedle mě se objevuje Ethan. „Kde je Arkarian? A neviděla jsi...?“ Teď si všiml Matta a jeho divného chování. „Co to tam ksakru dělá?“

„Tamhle. Neviděla. Jak to mám vědět? Zkus hádat.“ Předpokládám, že druhá otázka se týkala Sery. Podávám mu pochodeň. „Podržel bys ji na chvíli?“

Jdu směrem k Arkarianovi, pod nohama mám naleštěnou mramorovou podlahu, na níž se každý krok ozývá jako zvon. Jeho zvuk se rozléhá celým prostorem. Mám moc zvláštní pocit. Přes všechen hluk se mi zdá, jako bych se vznášela vzduchem. Připadám si jako odsouzenec, kterého vedou na smrt. Nesmím se nechat ovládnout strachem. Pozoruju Arkariana a snažím se zachytit nějaký pohyb, jakoukoli známku života. Je ke mně sice obrácený zády, ale i tak se mi zdá, že bych měla vidět alespoň zvedající se hrud', pokud tedy stále ještě dýchá. Nic takového. Je naprosto nehybný, jako... Zmocňuje se mě panika, vzdouvá se jako mohutná vlna, hrozí, že se v ní každou chvíli utopím.

Nemůžu se nadechnout a před očima mám mlhu. „Proboha, jenom ať není pozdě!“

Už jsem skoro u Arkariana. Při pohledu zblízka je patrné, že ho strašlivě ztloukli. Je celý zalitý krví, na těle má spoustu modřin, na prsou je vidět otevřená rána. Tvář mu hyzdí doširoka rozšklebené jizvy po nehtech. Navíc se mi zdá, že některá zranění nesou stopy zubů. Jsou jich desítky, prakticky na všech odhalených částech. Místy má dokonce úplně rozcupované šaty. Klesám na kolena, hřbetem ruky si otírám pot z čela a několikrát usilovně mrkám, abych pořádně zaostřila. Opatrně ho chytám za paži a pomalu, velmi pomalu ho otáčím na záda. Dívám se mu do strnule otevřených očí, v nichž není ani stopa po životě. Na vteřinu jsem si jistá, že je konec. Pak slyším krátké, stěží postřehnutelné nadechnutí. Arkarian pohybuje očima. Jsou zarudlé krví a skelné, ale snaží se se mnou spojit. „Isabelo.“ Z popraskaných a vysušených rtů mu šeptem splývá jediné slovo, ale i to stačí, aby mi do očí vyhrkly slzy. Bojím se, že se rozpláču. Ale to teď rozhodně nesmím. „Zachraňte se, Isabelo. Pro mě už je moc pozdě. Lathenie je vám na stopě. A musíš vědět ještě něco. Mar –“

Přikládám mu ukazováček na ústa. „Ne, teď nemluv. Musíš šetřit silami. Nenechám tě tu, Arkariane. Bez tebe odsud neodejdu.“

„Musíš si dávat pozor...“

Už jsem pochopila, co se mi snaží tak urputně sdělit. Je to neuvěřitelně dojemné, dokonale odzbrojující. Plýtvá posledními zbytky již tak chabých sil, aby nás varoval před hrozícím nebezpečím. „My o tom víme, Arkariane. Marduk je naživu, nějakým způsobem se mu podařilo vstát z mrtvých.“

Arkarian natahuje trochu vzduchu a poddává se bolesti. V následující vteřině upadá do bezvědomí. Jak dlouho už tu proboha leží v tomhle stavu? Vždyť skoro nemůže dýchat. Jeho plíce svádí zoufalý boj o každý doušek kyslíku, kterým se snaží zásobit škaredě poškozené orgány a odumírající svaly.

Ethan si kleká k Arkarianovi z druhé strany a jemně ho hladí po jeho modrých vlasech. Je tiše, jen ztěžka polyká. Chvíli na něj vyděšeně hledí a pak zvedá zrak ke mně. Nemusím být ani mozkovid, abych mu dokázala čist myšlenky. Vidím mu až na dno duše – i když nevím, zda právě tady hledají lidé nadaní touto schopností. Má o svého bývalého učitele strach. Jeho tvář je ztuhlá v děsivém šklebu, za který by se nemusel stydět ani ten nejlepšší sochař. „Dokážeš mu pomoci, Isabelo?“

Roztřesenýma rukama se dotýkám Arkarianovy hrudi. První na řadě budou plíce. Vtom se mi ale rozostřuje zrak a cítím, jak mi tělem pulzuje adrenalin. Hlavou mi jako o závod víří různé vystrašené myšlenky, vůbec se nedokážu soustředit.

Ethan si okamžitě všímá, že se mnou není něco v pořádku. „Co je ti, Isabelo?“

Hledím na Arkarianovy zavřené oči. Bojím se, že jsem ho ztratila. Ne, ještě žije. Pod rukama cítím slabý tlukot srdce. Jak dlouho ještě vydrží? Ta nejhorší zranění nejsou vidět, skrývají se pod povrchem. Potřebuje mou pomoc, ale něco se se mnou děje. Zdá se, že mé léčitelské schopnosti nějak nefungují. Znovu se pokouším vybavit si poškozené části Arkarianova těla, ale nic nevidím. Jak je to možné? Tenhle vrozený dar se mi v poslední době stal doslova druhou přirozeností. Tak proč ho teď nedokážu použít?

Už se vůbec neovládám, zmocňuje se mě neodvratitelný pocit zoufalství. Vše se kolem mě točí. Připadám si jako ve snu. Obličej bořím hluboko do dlaní, chci se někam schovat, utéct před tím děsivým tlakem. „Co se to jenom proboha děje?“

Ethan mě chytá za roztřesené ruce. „Musíš se vzpamatovat, Isabelo. Nesmíš se nechat ovládat strachem.“

„A co mám dělat? Vůbec se nemůžu soustředit.“

„Zvládneš to!“

Po tváři mi stéká osamělá slza. „Moc se bojím, Ethane. Vážně strašně moc.“

Přichází k nám John a hned za ním vidím také Matta. Jeho vysoké boty na naleštěné podlaze hlučně duní. Ten zvuk se nedá vydržet. Nervy mám napnuté k prasknutí a teď ještě tohle dupání. Všichni na mě tlačí, pořád po mně něco chtějí. Prudce se otáčím v pase a hystericky ječím. Zvuk mého hlasu se rozléhá prázdným prostorem, odráží se od stěn a ozvěnou se mi vrací zpět. „Nechte mě být! Vypadněte odsud! Nemohli byste mě nechat aspoň chvíli na pokoji!“

Matt, Ethan i John stojí jako přimražení. Jistě si říkají, že jsem přišla o rozum, a to právě ve chvíli, kdy mě nejvíc potřebují.

Matt vše chápe z té nejhorší možné stránky. „On je mrtvý?“ šeptem se ptá Ethana.

Ten odmítavě kroučí hlavou. „Isabela se potřebuje trochu sebrat. V tomhle stavu nemůže léčit.“

Matt mi jemně klade ruku na rameno. „Ty to dokážeš, Isabelo. Pamatuješ se na tu Ethanovu ránu od kousnutí. Už je úplně pryč, nezůstala po ní ani stopa. A je to jenom tvoje zásluha.“

Ethan mi rychle připomíná další případ, kdy jsem využila svůj dar. „Vyléčila jsi přece mého tátu, když ho Marduk bodl přímo do srdce. A to jsi se celou dobu strachovala o Mattův život.“

Jejich slova se míjejí účinkem. Vteřiny ubíhají jedna za druhou a každá může být ta rozhodující. Každá může být předělem mezi životem a smrtí. Co mám dělat, když jsem přišla o schopnost uzdravovat? „Proč mu nedokážu pomoci? Můžeš mi to nějak vysvětlit, Ethane?“

„Musíš se zklidnit. Pravidelně dýchej a hlavně se přestaň obviňovat. Příliš podléháš emocím. Víím, že Arkariana miluješ.“

Matt odtahuje ruku, jako by ho štípl nějaký jedovatý had. „Ty miluješ Arkariana? Ale on... on není jako my.“

Ethan ho zastaví hrozivým pohledem a znovu k sobě přitahuje moji pozornost. „Máš skvělý výcvik, Isabelo. Mnohokrát jsi to zkoušela. Musíš se soustředit jen na svůj úkol. Všechno ostatní pusť z hlavy. Nenechej se ovládat svými city. To ony ti brání v záchraně Arkariana.“

Pomalou a velmi zhluboka do sebe natahuju vzduch a stejně rozvážně ho zase vypouštím. Zavírám oči a přikládám ruce na Arkarianovu hrud'. Tentokrát se mi před očima objevuje jasný obraz poškozených šlach, vymknutých kloubů a zlámaných žebber. Jedno se dokonce posunulo tak nešťastně, že propíchlo plíci.

Ani nevím, jak se mi daří udržet soustředění, ale zatím vše pokračuje dobře. Vidím, co je třeba udělat nejdřív. Uvolňuju odlomené žebro a připevňuju ho k druhé polovině. Hned nato sceluju otvor v plíci, aby se mohla znovu naplnit životodárným kyslíkem.

Bylo to správné rozhodnutí a okamžitě přichází odměna. Arkarian se poprvé po dlouhé době naplno nadechuje. K úplnému vyléčení vede ale ještě hodně dlouhá cesta. Nicméně začátek je to dobrý. Teď už nepochybuju, že zbytek je jen otázkou času.

Znovu se dotýkám Arkarianových prsou a tentokrát věnuju pozornost především povrchovým zraněním. Po nich přichází na řadu poškozené klouby a vazy. Postupuju systematicky, ale pořád mám před sebou hodně práce. Spousta krve a tělních tekutin se nahromadila na nesprávných místech a ohrožuje životně důležité orgány a tkáň. Rychle se snažím krev vrátit do žil a tkáň a přebytečnou vodu odvést přes ledviny ven z těla. Ale právě tu narážím snad na vůbec nejvážnější problém. Ledviny jsou celé opuchlé a zle zhmožděné, vůbec nefungují. Potrvá jistě dost dlouho, než se mi je podaří dát do pořádku.

Nejasně si uvědomuju, že kolem mě narůstá hluk. Jakoby zdálky slyším nějaké zvuky, ale jsem plně soustředěná na svůj úkol a nenechávám se rozptýlit.

„Musíš si pospíšet, Isabelo.“ Ethanova slova mě dost překvapují. Na chvíli pro mě takřka přestal existovat. Ale teď je zase zpět. „Chrám je obklíčen psy. Jsou to pořádně velké bestie. A vypadá to, že mají hlad.“

Práce na Arkarianových ledvinách trvá nekonečně dlouho. Dostaly mnoho přímých zásahů, zpočátku je na nich sotva možné najít zdravé místo. Navíc se dostavuje únava, pomalu se začínám bát, že je to všechno marné. Zranění jsou tak rozsáhlá a závažná, že je nelze napravit.

Ethan je už zase zpět a mluví dost naléhavě. „Rychle, Isabelo. Je jich sedm. Běhají kolem chrámu jako zběsilí.“

Jsem naprosto zaujatá Arkarianem. Trvá několik dlouhých vteřin, než si uvědomím, co mi vlastně říká. Skvěle. Teď jsem hotová s ledvinami. Nejsou ještě úplně vyléčené, ale začaly správně fungovat. Ta nejhorší vnitřní zranění mám za sebou a zbytek by mi neměl zabrat příliš mnoho času. Cítím to všemi částmi těla, i když prozatím se Arkarian neprobral z bezvědomí. Nechápatě zírám na Ethana. Stále ještě stojí nade mnou a vypadá, že na něco čeká. Na moji odpověď? „Co jsi to říkal?“

„Ti psi, Isabelo. Lathenie je na nás poslala a sama jistě není daleko. I když je možné, že si s námi jen hraje.“

Vteřinu dvě váhám. Vůbec mi není jasné, co ode mě vlastně chce. Jsem na konci sil a čeká mě ještě spousta práce, než Arkariana dostanu do takového stavu, aby se s námi mohl vydat na cestu. „Postarej se o to sám.“ Jsem ostřejší, než bych chtěla. „Můžeš se rozhodnout za nás za oba. Ale hlavně něco udělej. Prosím. Konečně jsme přece tým nebo ne?“

Ethan chvilku hledí překvapeně, jako by ho moje poznámka šokovala. Pak se ale obrací a se spokojeným výrazem se vzdaluje. Nemám čas, abych se zabývala jeho zvláštní reakcí. Musím se rychle zase věnovat Arkarianovi.

Netrvá dlouho a celým tělem mi prochází zachvění. V bezprostřední blízkosti se ozývá řev rozdrážděných lvů. Vyskakuju na nohy a vyděšeně se rozhlížím. Chrám je plný mohutných zvířat, která se rozhodně nechovají nijak přátelsky. Je jich tu alespoň dvanáct. Jedno z nich si všímá mého pohledu a zuřivě na mě otvírá tlamu. Naskakuje mi husí kůže. Mám pocit, že mi hrůzou vstávají všechny vlasy na hlavě. Co se to tu proboha děje?

Setkávám se s Ethanovým očima a uvědomuju si, že je to všechno jeho dílo, další z dokonalých iluzí. Venku dál vrčí a štěkají Latheniini psi. Jsou už opravdu hodně blízko, což je důvod, proč se Ethan rozhodl pro lví ochranu.

Ethan krátce švihá bičem a lvi reagují ohlušujícím řevem. Další zapráskání a zvířata se řítí ze dveří a zahánějí psy daleko od chrámu.

Jsem naprosto ohromená. To bylo skutečně skvělé. Obdivně vzdychám. Ethan moje uznání přijímá krátkým pokývnutím hlavy.

Přichází k nám Matt a John a klekají si vedle ležícího Arkariana. „Jak pokračuje léčení?“ ptá se Matt.

„Jsem už skoro-“

Nestačím ale větu dokončit. Vyrušuje mě pár teplých dlaní, které mi zakrývají ruce. Skláním zrak a vidím Arkariana, který se snaží posadit. Celou dobu mě pevně drží a nevypadá, že by mě chtěl pustit. Jeho fialové oči ztratily mlžný závoj a hledí už zase živě, takřka vesele. Arkarian se na mě usmívá. „Jsi naprosto skvělá, Isabelo.“

Na chvíli jsem radostí úplně bez sebe. Nejen že je zdravý, ale navíc..., prostě jsem ráda, že se mu vede dobře a že už mu nehrozí žádné nebezpečí. Do očí se mi derou slzy. Ze všech sil se snažím ovládat. Teď bych se tu rozhodně nechtěla sesypat!

Arkarian teď už sedí dokonale vzpřímený. Pevně si mě přitahuje k tělu. „Bál jsem se, že tě ztratím.“

Koutkem oka vidím Matta. Strašlivě se na nás mračí. Snažím se nevěnovat mu pozornost. Bratr má vždycky tendenci reagovat nepřiměřeně, když jde o mě. Hlavně že je Arkarian v pořádku. Tak strašně jsem se bála, že mi umře! Jakmile se dostaneme z tohoto strašlivého místa, možná bychom mohli společně..., myslím, že máme šanci.

Dlouho mě svírá v náručí, a když konečně povoluje stisk, dívá se mi do očí. Konečky prstů mi otírá několik slz stékajících samovolně po tváři. Pak se ke mně naklání. Nejprve se přibližujeme čely a pak se dotýkáme ústy. Libá mě! Zpočátku je to jen lehké setkání, ale postupně se k sobě tiskneme stále víc. Cítím sladkou chuť jeho rtů. Je to skutečný vášnivý polibek.

Kéž bych mohla nějak zařídit, aby nikdy neskončil.

TŘICÁTÁ KAPITOLA ARKARIAN

Ethan mě při radostném zdravení málem sráží k zemi. Jednou rukou ho chytám za rameno a druhou stále držím Isabelu. Nedokážu se od ní ani na vteřinu oddělit. A s radostí zjišťuju, že se o to nepokouší ani ona.

„Už jsem si myslel, že ten tvůj legrační kukuč nikdy neuvidím.“ Ethan je moc milý.

„Po pravdě by to tak asi bylo lepší,“ odpovídám a současně jej pouštím. Neochotně se od sebe vzdalujeme. „Lathenie si pro vás jistě přijde.“

„Tohle raději vůbec neříkej.“ Isabela mi tiše šeptá do ucha.

Otáčím k ní hlavu a vůbec poprvé si všímám Matta. Vážně je to Matt! Takže on je ten třetí člen výpravy. To není dobré! Myslím, že nás čeká spousta potíží. Docela by mě zajímalo, proč ho Sera nemohla poznat. A taky to, jak se jim podařilo získat pro Matta Lorianův souhlas. Pozoruju jejich ustarané tváře a začíná se mě zmocňovat nepříjemný pocit, tedy spíše předtucha. „Vůbec nedokážu pochopit, jak je možné, že Lorian dovolil, aby šel Matt s vámi.“

Ethan se odhodlává k odpovědi jako první. „No, on to tak úplně vlastně ani...“

Co se mi to snaží říct? Tady rozhodně něco nehraje. Ethan vypadá, jako by mu trhali zub. „Kdo má na starosti vedení výpravy?“

Žádná odpověď. Ale teď už není těžké uhodnout, co se tak usilovně snaží tajit. „Tribunál s cestou nesouhlasil, že ne.“

Ethan mluví úplně tiše. „Ne, nesouhlasil. Ale rozhodně by to udělal. Proti se postavil hlavně Lorian. To on nám dal přímý zákaz.“

Tomuto rozhodnutí naprosto dokonale rozumím. „Všichni tři jste pro mě příliš riskovali.“ Nikdo se mi nechce podívat do očí, takže nezbyvá, než abych pokračoval. Musím jim říct, co s nimi bude. „Lorian vás nepotrestá všechny. Určitě ne v takto nesnadné době. Ale jeden z vás bude muset přijmout zodpovědnost – jako exemplární příklad. Kdo to vezme na sebe?“

Chvilí jsou všichni tiše, navzájem se hledají očima. Konečně se ozývá Isabela. „Myslím, že to budu já.“

Tisknu ji ještě pevněji než předtím. „Ty jsi se postavila přímému zákazu?“

„Ano, a udělala bych to znovu.“

Její odvaha mi bere dech, ale zároveň vím, že jí vůbec neprospívá. „My smrtelníci nesmíme, Isabelo, zpochybňovat rozhodnutí těch, kdo jsou nad námi. Vědí toho daleko víc než my, vidí dál a dokáží nahlédnout podstatu věcí.“

Isabela je samozřejmě tvrdohlavá. Co jiného se dalo čekat? „Tentokrát se Lorian mýlil.“

„Udělala jsi to pro mě.“

Isabela přikyvuje a já si ji přitahuju těsněji k sobě. Zachoval bych se stejně, kdyby Isabelu unesli do podsvětí? Nerozmýšlím se ani zlomek vteřiny. Postavil bych se kvůli ní třeba samotnému ďáblu.

Ethan se snaží trochu uvolnit narůstající napětí. Představuje mě jejich novému „příteli“ Johnovi. V první chvíli reaguju opatrně. Ale při pohledu do očí je mi jasné, že tenhle Skřet je úplně jiný než ostatní Mardukovi kati. Přijímá mou ruku a pevně mi s ní třese.

Jakmile ji mám zase volnou, okamžitě chytám Isabelu. Chci, aby mi byla co nejbliž.

Matt si udržuje zřetelný odstup a já asi tuším proč. Setkáváme se zrakem a mírným pokývnutím hlavy se zdravíme. Všimám si, že hned v následující vteřině mu oči kloužou do míst, kde máme s Isabelou propojené ruce. Zdá se, že ho ten pohled vůbec netěší. Pomalu přechází ke mně a stoupá si na opačnou stranu od své sestry. „Podívej, Arkariane, já tě neznám tak dobře jako Ethan nebo Isabela. A obvykle moc nedám na to, co si lidi povídají, klepy mě vůbec nezajímají. Ale možná bys mi mohl přece jen něco vysvětlit. Je pravda, že je ti už šest set let a že vůbec nestárneš?“

Okamžitě je mi jasné, kam směřuje. Ještě pevněji tisknu Isabelinu ruku. Zvedá ke mně oči a pak chvíli upřeně pozoruje bratra. Právě když se chystám odpovědět, slyším její ostrý nádech. „Je to pravda. Všechno je přesně tak, jak jsi to slyšel.“

Matt mě provrtává pohledem. „Takže kam tohle všechno podle tebe povede?“

Ztišuju hlas do šepotu. „Víš, Matte, celý život jsem cítil, že žiju jen napůl, teď se konečně cítím naplněný.“

„Ty se přece nepohybuješ v našem pozemském světě. Jak si to vlastně představuješ?“ Chvilí pozoruje mé modré vlasy. Možná by je rád použil jako argument. „Můžeš mi vysvětlit, jaký život čeká Isabelu. Bude pomalu stárnout a přitom jí nezbude než snášet pohled na partnera, který stále vypadá jako osmnáctiletý kluk. To bys chtěl? Tohle nesmíš dopustit, Arkariane. Musíš to zastavit dřív, než sestře úplně zlomíš srdce. Nikdy dřív jsem ji neviděl takhle poblázněnou, skutečně zamilovanou. Vůbec se to nedá srovnat s tím, když byla celá posedlá Ethanem. Tentokrát je to vážné. Poznám to! A nesmí to pokračovat!“

Jeho slova mi jedno po druhém vybuchují v hlavě. Všechna dávají smysl. Matt má pravdu.

Samozřejmě chápu, že ho vede především bratrská láska a starost o Isabelu, ale to nic nemění na tom, že jeho vývody jsou naprosto přesné. Jak se mám ale Isabely vzdát. Teď když jsem ji konečně získal. Stojí tu vedle mě a já cítím teplo jejího těla.

Isabela si nás oba podezřívavě prohlíží. „Přestaňte si šeptat! Chci vědět, o čem si povídáte. Co to tam, Matte, Arkarianovi pořád vysvětluješ?“ Zvedám ruku a držím ji těsně u Isabeliny hlavy. Pomalu ji sklání a pokládá mi tvář do dlaně. Tak moc bych chtěl, aby byla šťastná. Chtěl bych jí dát všechnu lásku, které jsem schopen, otevřít jí srdce. Ale právě proto, že mi na ní tak nesmírně záleží, dokážu... musím udělat, co po mně chce Matt.

Ještě jednou jí přejíždím prsty po skráních a okamžitě se přeladuju do pokud možno neosobního tónu. „Matt má starost, že se tu zbytečně zdržujeme.“ Zvenku se ozývá řev lvů. Právě včas. „A má pravdu. Musíme si pospíšet. Najít cestu zpět.“

Nedávám jí příležitost k odpovědi. Beze slova se otáčím a předstírám, jako bych se po něčem rozhlížel. Rozhodně bych právě teď nechtěl, aby mě Isabela prohlédla. Cítím se jako podvodník, který se bojí odhalení. Pak si znovu všímám Sery. Pořád ještě se celá vystrašená krčí pod stolem. Tře se jako osika.

Napřahuju ruce a klidným pohybem ostatní na chvíli zastavuju. „Buďte chvíli tiše a nehýbejte se.“ Skláním se k zemi a laskavými slovy se snažím Seru vylákat ven z úkrytu.

Odmítavě kroutí hlavou, ale pak se náhle zastavuje. Ze svého místa může vidět jen nohy, ale jedny z nich ji zjevně přitahují. Patří Ethanovi. Strnule na ně zírá, vůbec se od nich nemůže odtrhnout. „Tak pojď, Sero. Na tuhle chvíli jsi přece tak dlouho čekala.“

Chytá se nabízené ruky a nejistě vylézá zpod stolu. Nohy má přesezené, takže se pohybuje dost vrávoravě. Konečně stojí vedle mě a prohlíží si ostatní. Jakmile se dostává k Johnovi, vyrazí děsivý křik a boří mi ruce do paží tak silně, že prochází skoro úplně skrz. John řve ještě o něco silněji a mohutnými skoky se řítí ke dveřím. Než stačí zmizet, Matt jej chytá a přitahuje zpátky k nám.

Isabela sleduje Seru a z úst jí vychází udivený vzdech. Ethan není schopen jediného slova. Stojí a zírá. Trvá dost dlouho, než se konečně začne hýbat. Pomalu míří k sestře, tedy spíše její duchovní esenci, a doslova ji probodává pohledem. „Sero?“

Sera je už o trochu klidnější, i když je vidět, že má z Johna stále ještě velký strach. Nejistě se mě pouští a obrací se k Ethanovi. Vzápětí si padají do náručí.

Ethan ji pevně tiskne a přitom na mě překvapeně hledí. Jistě by chtěl vysvětlit, jak je možné, že se mu ruce boří do sestřiných paží, že celé její tělo prochází tím jeho. Povzbudivě se na něj usmívám a krčím rameny. „Musíš to prostě brát, jak to je.“

Sera si stoupá na špičky a Ethan sklání hlavu k jejímu čelu. Ted' vypadají jako by splynuli v jedno.

Isabela je pozoruje se slzami v očích. Ví, jak moc Ethan ztrátou sestry trpěl. „Dokážeme jí pomoci, Arkariane? Mohli bychom ji vysvobodit tady z toho vězení?“

„Když se nám podaří opustit podsvětí, její duše bude zase svobodná a bude moci jít, kam patří.“

Zdálky k nám doléhá řev lvů, který se mísí se zuřivým štěkotem psů. Okamžitě si zase uvědomujeme, kde vlastně jsme a jaké nebezpečí nám hrozí. S mírnou nadějí v hlase se obracím na Ethana. „Myslíš, že bys nás dokázal zavést zpátky k průrvě, kterou jste se sem dostali?“

Isabela si s Mattem vyměňují vylekaný pohled. Ethan rozhodně kroutí hlavou. „V žádném případě. Tou horou už podruhé neprojdou!“

„Co se ti na ní pořád nelíbí?“ ptá se Matt.

Vše za ně rozhoduje Skřet John. Několikrát mává křídly a s podezřívavým pohledem namířeným na Seru přistupuje blíž. „Na váš svět se dá dostat ještě další průrvou. Bohužel ale nevím, kde je.“

Sera na nás hledí doširoka rozevřenýma očima. Zjevně se stále ještě bojí Johna, který je teď skoro u ní. „To je v pořádku, Sero.“ Ethan se ji snaží uklidnit. „John je náš přítel.“

Sera si ho chvíli skepticky prohlíží a Ethan pro jistotu rychle dodává. „Vážně ti vůbec nic nehrozí. Můžeš mi věřit. Tentokrát se na mě můžeš spolehnout.“

V jejím hlase je možné snadno rozeznat silné chvění. „Jak ta průrva vypadá?“

Otázka asi směřuje na mě. „Jako černý záblesk na obloze.“ Sera chvíli přemýšlí, na čele se jí objevují hluboké vrásky. „Viděla jsem ji. Ve světle krvavého měsíce.“

Psi se postupně přibližují. Ethanova iluze už asi ztrácí na síle. Nesmíme už déle váhat. Musíme pryč.

„Dokázala bys nás k tomu druhému průchodu dovést?“ ptá se Ethan.

Sera vzrušeně přikyvuje. „Vím přesně, kde ho hledat. Je uprostřed-“

Její slova přerušují hlasité rány přicházející od vchodu. Někdo tam stojí, napůl zavěšený za rám dveří. Chvíli si ho prohlížím. Už vím. Je to Bastian, celý potlučený a zborcený krví. Šaty na něm volně vlají, zůstaly z nich jen cáry. Přibíhám k němu právě ve chvíli, kdy se bezvládně sesouvá k zemi. „Isabelo! Rychle pojd' sem. Musíš mu pomoci.“

Než k nám stačí ostatní dorazit, Bastian zvedá ruku a zastavuje je. „Ne. Je příliš pozdě.“ Každé slovo ho stojí nadlidské úsilí. „K druhému vstupu nemůžete. Je přímo nad Mardukovou zahradou.“

Ted' už u nás stojí i Ethan a Matt. Okamžitě ho poznávají. „Dillone!“

„Ahoj Ethane? Matte.“

Matt si kleká. „Co se ti to stalo?“

Ethan, který se ke zraněnému sklání z druhé strany, je daleko opatrnější. „Co tady probíhá děláš?“

Isabela je oba rázně odstrkuje stranou. „Ted' ho nechte být. Vyzpovídat ho můžete, až bude v pořádku. Ted' mě nechte pracovat.“

Trvá to několik minut, ale nakonec je Bastian – vlastně jeho pravé jméno je Dillon – v pořádku. Ačkoli je stále ještě dost slabý, opatrně vstává a chytá Isabelu za ruku. „Jak ti můžu poděkovat?“

Isabela se mu prudce vytrhává. „Ty patříš k nim?“

„Ano,“ přiznává a rychle se ohlíží přes rameno směrem ke vstupu. „Lathenie tady bude každou chvíli. Musím zmizet. Musel jsem vás varovat. K průrvě nad Mardukovou zahradou se nedostanete.“

„A proč?“ Nechci se vzdát naděje.

„Je chráněná kouzelnými bylinami, které otupují smysly a mozek. Raději se k ní ani nepřibližujte. Přijdete o rozum, stanou se z vás bezduché stroje.“

„Ksaku!“ vykřikuje Ethan. „Jak se ale-“

Zvenku přibíhá John a vřeští na nás přeskakující fistulí. „Rychle, rychle! Můj pán se blíží.“

Dillon se vyděšeně rozhlíží kolem sebe. Nevidí žádný vhodný úkryt, takže rychle zavírá oči a chystá se použít křídla. Než nám stačí zmizet, chytám ho za rameno ptám se. „Kam se chystáš?“

Dillon kroutí hlavou. „Nemám ponětí. Tady zůstat nemůžu. Bohyně by mě zabila.“

„Mohl bys jít s námi.“

Nedůvěřivě se na mě dívá. „A proč bych měl? Aby mi Strážci udělali to, čeho se bojím od své vládkyně.“

„Máš můj slib, že se ti nic nestane.“

„Budou mě vyslyšet?“

„To rozhodně. A hodně podrobně. Ale taky ti poskytneme ochranu.“

Vidíme divoce poskakující psy. Řítí se na nás, ale naštěstí se stejně jako předtím zastavují na hranici vnitřního chrámu. Stojíme teď rozptýleni dost daleko od sebe, prozatím snad v bezpečí před jejich zuby a drápy. Hned za nimi se objevuje Marduk. Vidí Dillon a zastavuje se. „Takže tady tě máme. Lathenie se osobně vydala do tunelů, aby tě našla. Proč stojíš vedle nich?“ Pohledem se přesouvá k Johnovi. „Tak se mi zdá, že tady máme hned dva zrádce. A ejhle, můj starý přítel.“ Svou výsměšnou poznámkou se mě snaží vyprovokovat. „Tvoje léčitelka se namáhala úplně zbytečně. Ale má vládkyně bude mít radost. Ted' vás tu najde všechny pěkně pohromadě. Tenhle chrám bude váš hrob.“

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA ISABELA

Přichází Lathenie a doprovází ji starý muž s dlouhým stříbrným vousem, který pomáhal při Arkarianově únosu. Okamžitě si všímá Dillona. „Tak ty ses přidal k nim?“

Dillon celý tuhne. Stojí vedle mě a beze slova zírá na svou vládkyni.

„Zůstaň s námi,“ šeptám mu do ucha. „Myslím, že jsme tvoje jediná naděje.“

Kýve tak usilovně, že mám strach, aby mu neupadla hlava.

Matt vůbec nic nevnímá. Dokonce ještě ani nepostřehl, že dorazila Lathenie. Je úplně stáhnutý do sebe. Stojí v samém středu chrámu a střídavě si prohlíží prostor nad sebou a podlahu pod nohama. Napadá mě, že si na něm napětí možná vybralo svou daň a Matt se pomátl. Musím ho nějak rozptýlit, přitáhnout jeho pozornost. „Co to tam děláš? Nevidíš, že je tu Lathenie?“

Kroutí hlavou. „Nevím. Něco mě sem přitahuje. Pořád se sem musím vracet.“ Nohama začíná podupávat o dlažbu.

„Každou chvíli tady můžeme zemřít a ty si tady klidně tančíš?“

Matt padá na kolena a rukama pomalu přejíždí mramorové dlaždice. Vypadá, jako by chtěl prsty prozkoumat každou spáru.

„Nechej ho být,“ říká Ethan. „Určitě musí existovat nějaký způsob, jak se odsud dostat. Možná bych mohl zkusit další iluzi.“

Přichází Arkarian a stoupá si před nás. Po cestě se letmo dotýká Ethanova ramene. „Cítím, že se mi vrací síly, už zase můžu používat své schopnosti. Schovejte se za mě. Všichni.“

„To tedy ne!“ Něco takového nedopustím. „Budeme bojovat pěkně bok po boku.“

Ethan se přemisťuje vedle Arkariana — spolu se Serou, která mu celou dobu visí na paži jako klíště. Dillon si stoupá vedle Ethana. Dokonce i John vystupuje kupředu. Zato Matt klečí na všech čtyřech a ucho má přiložené k podlaze. Lathenie se směje, ale není to příjemný zvuk. Je z něj slyšet neskutečná zloba. „Opravdu jste si mysleli, že vás nechám jen tak jít? Jsem sama daleko mocnější než vy všichni dohromady!“ Dívá se přímo na Dillona. „Jak se ti podařilo uprchnout?“

„Zapomínáte, že mám své schopnosti. Jednou z nich je síla.“

„Nezapomínám vůbec na nic! Spíše to vypadá, že ty máš krátkou paměť. Jak jsi mě jenom mohl zradit, po všem, co jsem pro tebe udělala? Měli jsme snad nějaký cíl. Mohli jsme spolu něčeho dosáhnout a byla by to i tvoje zásluha.“

Dillon mlčí a Lathenie se dostává do ráže. V očích se jí objevují hněvivé plameny. „Copak jsem ti neukázala, jak nesmírné bohatství tě čeká? Mohla jsem ti dát všechno, o čem jsi kdy snil.“

Dillon se konečně probírá ze své strnulosti. Mluví sotva slyšitelným hlasem. „Teď už nemám žádnou volbu, že. Ať udělám cokoli, stejně mě zabijete, třeba jen pro výstrahu ostatním bojovníkům.“

„Nedáváš mi jinou možnost!“ Latheniino tělo najednou celé jasně září, vypadá, jako by je prostupovalo podivné modré světlo. Z očí jí šlehají hněvivé blesky. Není snadné snést její pohled.

Mám sto chutí schoulit se k zemi nebo ještě spíše otočit se a utíkat pryč. „Sám jsi na sebe přivolal moji zlobu. Neustále jsi jen o všem pochyboval. Měl jsi strach z moci, kterou jsem ti slibovala. Proč jsi nechtěl být jako on?“ Lathenie ukazuje směrem k Mardukovi a přitom syčí jako had. Její věrný voják odpovídá svým typickým hrdelním hlasem.

„Rozhodl ses pro smrt. Dobrá tedy, zemřeš spolu s nimi.“

Lathenie zvedá ruku. Sedm obřích dog na nás zlostně vrčí, z tlamy jim začínají stékat sliny. Odhadovala bych, že nežraly přinejmenším celý rok.

Arkarian se obrací ke zdivočelým bestiím a upřeně jim, jedné po druhé, hledí do očí. Zjevně se snaží udržet jejich pozornost. Vtom zvířata zatřesou hlavou, bolestivě zakňučí a o překot vyběhají z chrámu.

Lathenie je zuřivostí bez sebe. Vyje na svého pomocníka. „Rychle, Keziahu. Už je zase při síle.“

Vypadá to, že stařec je kouzelník. Jak jinak by dokázal ovládnout Arkarianovy schopnosti. Ani se mi nechce věřit, že Lathenie může mít strach. Ale ano, skutečně. Její hlas zní naléhavě, skoro zoufale. Proč ale? Je pravda, že na vlastní kůži pocítila, jak mocným protivníkem dokáže být Arkarian. Ale to není vše. Šestáým smyslem cítím, že je v tom ještě něco jiného. Její divné chování musí mít nějaký jiný důvod. Skoro bych řekla, že se bojí o svůj život. Nebo to nějak souvisí s cestou z podsvětí?

Lathenie se otáčí ke mně a zírá mi do tváře. Zachytila mé myšlenky a mé úvahy se jí zjevně vůbec nelíbí. Z očí jí šlehají plameny. Nemám vůbec čas zareagovat. Zvedá ruku a prsty míří mým směrem. Dostávám plný zásah, který mě odhazuje vzad. Na kratičkou chvíli celý prostor tone v záblesku oslnivě bílého světla. Matt mě stahuje do středu osmihranu a něco mi neskutečně rychle mumlá do ucha.

„Trochu zpomal. Strašně se mi motá hlava. Vůbec ti nerozumím.“

Zhluboka se nadechuje a šeptá: „Myslím, že bychom se odsud mohli dostat. Cesta vede přímo z chrámu.“

„Cože. Jaká cesta?“

„No, vlastně si nejsem tak úplně jistý. Ale podívej se sama.“ Sklání pohled k nohám. Našel tam uvolněnou mramorovou dlaždici. Když na ni na jedné straně silně zatlačí, trochu se zvedne a pod ní se objeví krystal velikosti dětské ruky. Má tvar osmihranu. Natahuju ruku a chci se ho dotknout, ale jakmile se přiblížím, krystal začne zářit. Něco takového jsem nečekala. Okamžitě se stahuju zpět.

„Vypadá to jako ovladač nebo tak něco,“ říká Matt a otáčí hlavu vzhůru. „Myslím, že ten strop nepostavili takhle zvláštně jen tak pro nic za nic. Určitě to mělo svůj účel. Neříkal John, že ti lidé, co tady žili, najednou někam zmizeli?“

„Chceš jako naznačit, že to ve skutečnosti bylo nějak jinak? že utekli?“

Přibíhá k nám Ethan. „Co to tady proboha děláte? Arkarian už je moc dlouho neudrží. Potřebujeme vaši pomoc.“

Prostorem se rozléhá Latheniin zvonivý hlas. „Teď, Keziahu! Pospěš si! A ty ho, Marduku, pořádně přidrž, ať může Keziah pracovat.“

Odtahuju Arkariana zpět do středu chrámu právě ve chvíli, kdy Marduk napřahuje ruku. Posílá na nás zelený výboj, který připomíná velkou vlnu. Vrháme se k zemi. Prochází nad našimi hlavami a zasahuje dva mramorové sloupy, které se rozlétají na kousky. Bořím prsty do Arkarianovy paže. Musím mluvit rychle. Hrozí, že Lathenie a Marduk každou chvíli zjistí, co tady děláme. „Poslouchej, Arkariane. Můžeme se odsud dostat.“

Odpovědí je mi odmítavé vrtění hlavy. „Jenom nesmrtelný dokáže otevřít průchod. Ale myslím, že se mi je podaří ještě chvíli zdržet. Vezmi ostatní a rychle zmizte. Dillon mi pomůže.“

Urputně s ním třesu. „Soustřed' se na to, co ti říkám. Nevím, jak je to s nesmrtelnými, ale Lathenie se bojí, že bys to dokázal.“

„Ale jak?“

Dillon se mnou zjevně souhlasí. „Je to tak. Proto se tak děsila představy, že by se ti vrátily tvé schopnosti.“

Pokračuju za něj. „Určitě ví něco, co my ne. Musíš si věřit, Arkariane. Teď je ta pravá chvíle. Podívej se, jakou sílu máš ve svých rukou.“

Lathenie křičí. Je to zvuk plný zuřivosti, ale také zmaru. Obracím se na ni a vidím její žhnoucí oči, natažené ruce. „Pozor!“ Z konečků prstů jí vystřelují paprsky pulzující energie. Dostáváme plný zásah a rozlétáme se všemi směry.

Celá omráčená se plazím k Arkarianovi. Musím ho přesvědčit. „Máš to ve své moci, Arkariane.“

Chvilku mu trvá, než popadne dech. „Ale ty mluvíš, Isabelo, o síle, kterou jsem získal v průběhu let, z velké části výcvikem. Není to součást mých schopností.“

„Možná je to tak, jak říkáš. Ale stejně věřím, že nás odsud můžeš dostat. A jsem si skoro jistá, že Lathenie to dobře ví.“ Vládkyně současně s mými posledními slovy natahuje ruce a připravuje se poslat na nás další výboj. Ethan se na ni ale v poslední chvíli vrhá a sráží ji k zemi. Tak šikovně, že energie původně určená nám, směřuje přímo na Marduka. Ten se bolestí láme v pase a zuřivě sténá.

Znovu se snažím dostat Arkariana doprostřed chrámu, kde se Matt stále ještě zabývá krystalem, který tam objevil. „Důvěřuj si. Musíš si věřit,“ šeptám mu vzrušeným hlasem. „Copak jsi nás právě tohle neučil?“

„Máš pravdu, Isabelo. Ale tady není žádná průrva.“

Marduk už zase stojí a tváří se neskutečně divoce. Vrhá se na Dillona. Ethan se stále ještě snaží držet Lathenii. Vtom se ozývá její křik. V příští vteřině Ethan letí vzduchem a přistává na zádech. Přivolávám ho k sobě a zoufale hledím na Arkariana. „Zkus se soustředit. Máš v sobě dost síly, jenom ji musíš najít.“

Ted' hlavně spěchat, než Lathenie a Marduk znovu udeří. Prudce tahám Matta za rukáv a uspořádávám nás do kruhu kolem něj a Arkariana.

„Co to děláš?“ ptá se mě Ethan.

„Musíme Arkariana chránit před Keziahovými kouzly. A Matt má představu, jak nás odsud dostat, takže se musíme postarat i o něj.“

„Matt?“

„Jo jasně, Matt.“ Za zády ze všech sil tisknu palec. „Jen doufám, že se nemýlí.“

V následující chvíli se vzduchem rozléhá výbuch. Třeše se pod námi zem, mramor na několika místech puká. Ztrácíme rovnováhu a padáme jeden přes druhého. Když se znovu postavím na nohy, vidím, že je to Mardukova práce. Je až neskutečné, jak neuvěřitelnou moc mu vládkyně svěřila. Zdá se, že den ode dne sílí. Ani si nechci představovat, kam až to může dojít. Napřahuje ruku a pokouší se nás znovu zasáhnout.

„Oni ho chrání!“ křičí Lathenie na svého služebníka. Zachytává můj pohled. Dívám se jí do jasně modrých očí, které postupně tmavnou. Ze špiček prstů jí srší elektrické jiskry a vybuchují všude kolem nás. Snažíme se zůstat na místě, vlastními těly stíníme Matta a Arkariana. Ti jsou teď nejdůležitější.

„Nic se neděje.“ Je to Matt. Slyším ho zpoza zad.

Lathenie už zase křičí. „Víc se snaž, Keziahu!“ A hned pokračuje směrem k Mardukovi. „Ted' to společně ukončíme.“

Sleduju, jak od sebe odstupují a staví se do pravého úhlu. Oba, celá jejich těla, začínají fosforeskovat. V prostoru mezi nimi se tvoří mohutný náboj energie. Je jasné, že tentokrát to bude něco zcela výjimečného. Pomalu zvedají ruce a na dálku se propojují. Elektrický proud, který za nesnesitelného praskání a syčení chrlí do prostoru, na sebe v půli cesty naráží a v tomto místě vzniká velká koule zářící modrou a červenou barvou. Není třeba dlouho přemýšlet, aby člověk pochopil, co se tu chystá. Bohyně spolu s Mardukem chystají obří explozi, která jediným rázem zboří celý chrám.

My zůstaneme pohřbeni pod jeho troskami.

„Tak tohle bude strašná mela, Isabelo,“ šeptá Ethan a fascinovaně sleduje jejich stále jasněji rozzářená těla. Otáčí se přes rameno a Dillon ho okamžitě sleduje očima. Matt pořád

ještě klečí na podlaze. Arkarian si všímá krystalu a celý tuhne, veškeré soustředění je náhle to tam. „Tys ho našel!“

„Rychle, Arkariane.“ Snažím se Arkariana probudit, ale nahlas mluvit nedokážu.

„Ty tomu ale nerozumíš, Isabelo. To je...“

„Už nemáme moc času! Snaž se soustředit.“

Konečně přikyvuje a znovu zavírá oči.

Ted' vedle sebe slyším Dillonův hlas. „Nevím sice, co to tam dělají, ale myslím, že už je na všechno pozdě.“

Ovládá mě zoufalství. Bojím se, že je vše ztraceno. Ale pod ochranou našich propletených paží stále pracuje Matt. Snaží se zjistit, k čemu je ten krystal. Arkarian v sobě shromažďuje veškerou sílu, kterou má vzhledem ke své zesláblosti k dispozici.

Ethan se otáčí a sleduje planoucí těla našich nepřátel, která plní celý prostor chrámu oslňujícím světlem. „Lorian samozřejmě tušil, že se něco takového stane. Dobře věděl, že nás Lathenie za nic na světě nenechá uniknout.“

Celá stavba se otřásá v základech. Nepotřebujeme žádná slova. Všichni okamžitě chápeme, že nám zbývá několik posledních vteřin. Pak přijde konec, smrt v rozvalinách. Konečná záhuba.

Před očima se mi objevuje matčin obličej, do očí se mi tlačí slzy.

Cítím stále sílící záchvěvy, mramorová podlaha se mi vzdouvá pod nohama. Všude kolem se rozbíhají velké praskliny. Latheniina a Mardukova spojená síla ohřívá vzduch. Je tak horký, že se už skoro nedá dýchat. Dlažba se místy rozlétá na tisíce kousků. V prostoru mezi vládyní a jejím milencem mezitím vznikla obří koule plná pulzující energie. Najednou se z ní odděluje silný výboj a chrám tone v oslepujícím světle. Musíme zavřít oči a rychle schovat hlavy pod paži, jinak bychom jistě oslepli.

A právě v tomto posledním hrůzném okamžiku, v této chvíli na pokraji smrti, slyším Matta.

„Jo! Mám to!“

Arkarian mu vzrušeně odpovídá. „Vezmi ho s sebou!“ „Nejde to. Nemůžu s ním pohnout.“

Arkarianův hlas zní skoro zoufale. „Musíš ho vzít s sebou! Tady nesmí zůstat. Mohla by ho najít –“

Celý prostor rudne mohutným plamenem. Arkarian přestává naléhat a rezignovaně volá. „Už je pozdě.“ Pak zvedá ruce nad hlavu a vzduchem letí jeho poslední slovo. „Ted'!“

Strop vytvořený z bezpočtu zdobených desek ve vteřině ožívá. Prudce se roztáčí a nabírá rychlost. Ozařuje nás silný proud světla a téměř současně se zvedáme do vzduchu. Krouživým pohybem letíme směrem k nejvyššímu bodu pyramidy. Obklopuje nás neprostupná tma.

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA ISABELA

Přesun trvá překvapivě dlouho, ale konečně přistáváme v jedné z místností v Citadele. Okamžitě ji poznávám. Je to ten stejný prostor, do něhož jsem se dostala po Arkarianově

únosu. Rozhlížím se kolem sebe. Zdá se, že jsme tu všichni, včetně Dillona, Sery a Johna. Dopad se nám příliš nezdařil, všichni se válíme na podlaze.

Vstávám a sleduju, že se kolem nás shromažďují neznámé postavy. Jsou to podivně vyhlížející bytosti různých tělesných proporcí a tvarů, dokonce i barev a ras. Všechny se ale velmi silně podobají lidem.

Pomalů ke mně přistupuje Arkarian. Při každém jeho kroku mi poskočí srdce, jasně slyším, jak mi duní v hrudi. Zvedá oči a setkáme se pohledem. V puse mám úplně sucho. Zastavuje se přímo přede mnou. Tak blízko, že by stačilo, aby jen zvedl ruku, a mohl by mě pohladit po tváři. „Jsi v pořádku?“

Proboha, jak bych mohla? Myšlenky mě vůbec neposlouchají, neposlušně křičí do světa mé nejtajnější pocity. Jak mám být v pořádku, když mě nechceš? Alespoň tuhle část se mi na poslední chvíli daří dostatečně rozmazat.

Dlouho se na sebe díváme, ale jasně cítím, že Arkarianovi to není příjemné. „Isabelo.“ V jeho tichém hlase je slyšet lítost. Účinek je zcela zdrcující. Okamžitě se od něj odvracím.

Nedaleko nás sténá Matt, ale jinak vypadá, že je v pořádku. Pomáhá Dillonovi na nohy. Pomalu se zvedá i Sera a John, který dopadl těsně vedle ní. Všichni se otáčíme k Johnovi. Děje se s ním něco hodně divného. Postupně se vytahuje, jako by nám rostl před očima. Sera si toho všimá také a prudce ustupuje. „Co se to děje, Ethane?“

Ethan krčí rameny a rozpačitě se obrací pohledem na Arkariana. To my jsme Johna přivedli s sebou na náš svět a jsme za něj zodpovědní. Neměli jsme na vybranou.

Johnova proměna pokračuje. Trvá to jen několik krátkých chvil, ale nikdo z nás od něj nemůže odtrhnout oči. Je to naprosto neuvěřitelné. Obdivně vzdychá dokonce i stále početnější dav našich nových společníků, kteří kolem nás tvoří kruh.

John ztratil své ptačí rysy. Už není napůl člověk a napůl zvíře. Máme před sebou asi třicetiletého muže s vlídnými modrými očima, tmavě hnědými vlasy a lehce fosforeskující kůží. V tomto ohledu se velmi podobá Seře. Vlastně celý vyhlíží stejně neskutečně, étericky.

John si udiveně prohlíží své nové tělo. „Myslím.... myslím, že jsem volný.“ Chvilí stojí tiše a z očí mu začínají stékat slzy. Vůbec se jim nebrání. „Ani nevím, jak vám mám poděkovat.“

Sera si tiskne ruku na ústa, oči jí září jako dvě světélka ve tmě. Nevěřicně kroutí hlavou. „Znamená to, že odejdeme společně?“

„Myslím, že je to přesně tak.“

Sera krátce přikyvuje. Mlží se jí zrak. „Tak potom bychom se asi měli rychle rozloučit, než se stane, co se má stát.“

Podvědomě se s Arkarianem otáčíme k Ethanovi. Chvilí na nás nejistě hledí a pak se vrací zpět ke své sestře. „To přece nemůže být pravda. Po tolika letech odloučení budeme mít jen několik chvil? Tolik jsem ti toho chtěl říct.“

Sera nám začíná mizet před očima a s ní se vzdaluje i John. Ethana se zmocňuje panika. „Počkej, Sero. Ještě mi nesmíš odejít!“

Arkarian přistupuje k Johnovi a třese mu rukou. Pak objímá Seru a ona mu stisk vřele vrací. Rychle kyne směrem k Ethanovi. Nesmí ztrácet čas. „Pojď, Ethane. Máte už jenom pár vteřin. Není čas na váhání a rozpaky. Jestli máš co říct, řekni to teď.“

Sera se stále více ztrácí. Ethan startuje a v mžiku je u ní. Bere svou rychle uplývající sestru do náručí a mocně si ji přitahuje k sobě. „Je mi to všechno tak líto. Měl jsem tě chránit před Mardukem. Měl jsem si pamatovat jeho jméno a především jsem tě měl pomstít. Měl jsem po něm žádat spravedlnost za tvou smrt. A především jsem ti měl naslouchat, když ses se mnou snažila spojit ve snu. Nemusela jsi celé ty roky tak strašně trpět.“

Sera se trochu odtahuje a pozoruje ho nevěřicným pohledem. Je zřejmé, co by mu chtěla říct. Že se nemá za co obviňovat, že nic z toho, o čem mluví, nebyla jeho chyba. Ale na vysvětlování není čas. A stručné ‚za nic nemůžeš‘ by Ethanovi jistě nestačilo. Sera místo toho

zvedá svou drobnou ručku a dotýká se bratrovy tváře. Všichni slyšíme její vlídná slova: „Odpouštím ti.“

V následující vteřině Sera i John beze stopy mizí.

Trvá dost dlouho, než si dokážeme uspořádat myšlenky, trochu se vzpamatovat. Uvědomit si, co se to právě stalo. Příliš času nám ale není dopřáno. Za zády se ozývá známý svištivý zvuk. Společně se za ním otáčíme. Několik kroků od nás stojí lord Penbarin a lady Arabella.

Jako první se ozývá Penbarin. „Musíte nás okamžitě doprovodit do Atén. Čeká vás tam slyšení před Tribunálem. Už byla určena přesná doba.“

Myslím, že mezi námi není jediný, kdo by netoužil po řadě odpovědí, ale nikdo nemá tak naléhavé téma jako Ethan. Rozhodně postupuje vpřed a bere si slovo. „Já musím nejprve domů. Dopravte mě tam, lorde Penbarine. Prosím!“

Lady Arabella zvedá ruce do výše obličje. „Obávám se, Ethane, že to není možné.“

„Vy mi nerozumíte.“

„Spíše bych řekla, že něco nechápeš ty. Všechno ti vysvětlí během slyšení.“

Ethan zjevně nemůže uvěřit svým uším. Zaklání hlavu a němě zírá na barevný skleněný strop nad našimi hlavami. Kolik let musel snášet matčiny neustálé deprese, jak dlouho v sobě nesl strach o její život? A teď má čekat ještě déle? „Tak mi alespoň řekněte, jaký je dnes den?“

Lady Arabella působí trochu zmateně. „Podle tvého pozemského času?“

Ethan je vyčerpaný a zjevně předrážděný. Na jeho hlasu je to znát. „Ano, v mém čase!“

„Pak tedy myslím, že je čtvrtek, desátého.“

Ethan se obrací ke mně. Ano, už jsem to stačila spočítat. V podsvětí jsme strávili celých deset dnů. Před začátkem cesty nám zbývalo ještě pět dnů, pět dnů nás dělilo od Lauřina nástupu do sanatoria. Měla tam strávit stejně dlouhou dobu, což znamená...

„Nestihl jsem to. Už může být dávno...“ Chvilí divoce hledí na lady Arabellu a pak se stejně tvrdým pohledem přesouvá k Penbarinovi. „Má matka... Víte o ní něco?“

Na rtech lady Arabelly se objevuje drobný, ale snadno postřehnutelný úsměv. „Je v naprostém pořádku, Ethane.“ „Vážně?“

„Posledních deset dnů strávila u telefonu. Čekala na nějakou zprávu o svém zmizelém synovi. Nedokázala myslet na nic jiného než na tebe. Pořád doufala, že se jí vrátíš.“

Zmizelý syn? Když jsem připravovala tuhle záchrannou výpravu, ani ve snu mě nenapadlo, že nás naši blízcí budou postrádat. „A co naše máma?“ Na vteřinu se otáčím k Mattovi.

„Samozřejmě byla strachem bez sebe. Shaun a Jimmy rozhlásili, že jste se všichni tři ztratili při výpravě do hor. Snažili se ale všechny uklidňovat. Zejména tvou mámu. Pořád jí opakovali, že se určitě vrátíš.“ Lady Arabella pokračuje směrem k Ethanovi. „Za celou tu dlouhou dobu tvoje máma ani jednou nepomyslela sama na sebe.“

„Takže neodjela do léčebny?“

„Ne.“

„A ani se nepokusila... nepokusila se třeba... o nějakou hloupost?“

„Ani to ne. Nemusíš se o ni bát, Ethane.“

Ethan se na mě spokojeně dívá, ústa má roztažená do širokého úsměvu. Oči mu září radostí. Konečně se o ni může přestat strachovat.

„A teď když je Sera konečně volná,“ dodává Arkarian, „už nebude Lauru dál trápit.“

Arkarian má pravdu. Moc se mi nechce myslet na to, jak velké utrpení jsem svou desetidenní nepřítomností způsobila mámě. Co se dá dělat. Promluvím si s ní hned, jakmile se vrátíme z Atén.

Arkarian chytá Ethana za rameno a přátelsky je tiskne. Zjevně už ale myslí na další věci. Otáčí se k lady Arabelle. „Doufám, že se nás nechystáte na zasedání Tribunálu přenést v našich smrtelných tělech.“

To je samozřejmě moc dobrá otázka. Všichni dobře víme, že cestování časem je pro naše pozemské schránky nanejvýš škodlivé a může mít dokonce i ty nejhorší následky.

Lady Arabella odpovídá klidně, takřka konejšivě. „Během vaší nepřítomnosti se hodně změnilo. Musíme jednat rychle. Isabelino slyšení nebude trvat dlouho, takže se nemusíte ničeho obávat. Nic se vám nestane.“

„Isabelino slyšení?“ Arkarian opakuje její slova zřetelně přiškrceným hlasem. Lady Arabella přikyvuje. Najednou působí rozpačitě, tváří se skoro omluvně. „Lorian ji volá k zodpovědnosti. Vzepřela se jeho výslovnému rozkazu.“

Ethan se chystá odporovat, ale lord Penbarin ho okamžitě zastaví. „Své argumenty si nechej pro Tribunál, Ethane. Ale varuju tě. Lorian rozhodně nemá náladu na dlouhé řeči.“

Arkarian přistupuje k Penbarinovi, jejich tváře se skoro dotýkají. „Lorian mě vyslechne.“

Nikdy jsem ho neslyšela mluvit tak vzdorovitě.

„Půjďme s vámi,“ pokračuje. „Ale chci, abys mi před začátkem přelíčení zajistil soukromý rozhovor s Lorianem. A taky žádám o ochranu pro svého druha. Musí se okamžitě dostat do střežené části paláce.“ Přitahuje si k sobě Dillona a představuje ho. „Jsem si jistý, že informace, které přináší, se budou Strážcům neobyčejně hodit.“

Lord Penbarin a lady Arabella souhlasí, že pro Dillona zajistí hlídanou místnost. Vědí, že musí dbát na bezpečnost obou stran. Přejít k bývalému nepříteli je vždy vážná a riskantní záležitost. Nestává se to často a je třeba dodržet určitá pravidla. Dillona budou pečlivě vyslýchat a dlouho zůstane pod přísným dohledem.

„Pokud jde o tvou schůzku s Lorianem, nemůžeme ti nic slíbit. Jen to, že uděláme, co bude v našich silách.“ Víc jsme od Arabelly nemohli ani chtít.

Arkarian přikyvuje, je zjevně spokojen. Lord Penbarin ho objímá kolem ramen. „Jsem moc rád, že tě zase vidím.“

Lady Arabella se usmívá a po obou stranách tváře jí stékají potůčky slz.

Skupina přihlížejících lidí, která se mezitím dost rozrostla — čítá víc než sto osob —, se dává do hlasitého jásotu. Ozývá se pískot a tleskání.

Musím se zeptat. „Kdo jsou vlastně všichni ti lidé?“

Lady Arabella se na chvilku pohledem spojuje s Penbarinem, který takřka neznatelně krčí rameny. Bez dlouhého otálení odpovídá. „Jsou to ti, kteří přežili — jejich úkolem je chránit živé.“

TŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA ARKARIAN

Za celých šest set let svého života jsem nikdy neměl podobné přání – neodolatelnou chuť uškrtnout nesmrtelného. Myslím, že kdyby v téhle chvíli byl Lorian spolu s námi v jedné z místností Citadely, asi bych ho svýma smrtelnýma rukama vzal pěkně pod krkem a pořádně bych stiskl. Ze všeho viní jen Isabelu, protože neuposlechla jeho přímý rozkaz. Jsem vzteky bez sebe. Jistě, nemůžu popřít, že jsem něco podobného předpokládal. Snad bych to i dokázal částečně pochopit. Ale smířit se s tím nedokážu. Skutečně mi hrozí, že bych o ni mohl přijít? Ne, něco takového si vůbec nechci připustit.

„Raději by ses měl trochu zklidnit,“ varuje mě lord Penbarin a přitom nám všem podává stříbrné ochranné pláště. Přehazujeme si je přes ramena a okamžitě se přesouváme do Atén, do roku dvě stě před naším letopočtem.

Jakmile se ocitáme na nádvoří paláce, zbavuju se obtížného svrchníku a obracím se na lorda Penbarina. „Děkuju mnohokrát za cennou radu, ale byl bych raději, kdybyste šetřil síly a zajistil mi schůzku s Lorianem.“

Penbarin ke mně sklání hlavu a šeptá. „Jak si přeješ.“ Hned poté mizí. Lady Arabella sbírá pláště a vysvětluje nám, že Dillona přesunuli na místo, kde se mohou postarat o jeho ochranu. „Teď byste ale mohli jít se mnou a trochu se občerstvit. Jistě máte hlad.“ Chvilí mlčí a soustředěně mě pozoruje. Na vteřinu dvě zavírá oči a mám pocit, že snad i zadržuje dech. Pak je vše pryč a Arabella se na mě vlídně usmívá. „Lorian se s tebou setká hned teď. V jednacím sále. Dává ti jen pět minut, pak začne přeličení. Hodně štěstí.“

Aniž bych se rozhlížel a dal Isabele, Ethanovi či Mattovi příležitost k rozloučení, s pomocí svých křídel mizím. Zhmotňuju se v místnosti, kde na mě už čeká Lorian. Sedí v čele velkého kruhu tvořeného křesly pro jednotlivé členy Tribunálu. Prozatím jsou prázdná, ale dlouho to tak nezůstane. Mám jen pět minut a hodlám je dobře využít. Nechci ztrácet ani vteřinu drahocenného času, takže jdu rovnou k věci. „Nesmíte trestat Isabelu.“

Lorian ke mně zvedá zrak a na zlomek vteřiny se mi zdá, že mu po tváři přeběhl lehký úsměv, že jsem zahlédl výraz úlevy. „Vítám tě zpátky, Arkariane. Už jsem se bál, že tě..., musím říct, že vypadáš dobře.“

Okamžitě vracím hovor zpět k tématu. „Ano, hlavně díky Isabele. Je neskutečně nadaná léčitelka, podobnou jsme ještě mezi Strážci neměli. Je vážně moc šikovná, zvláště teď, když se začíná rozvíjet její druhá schopnost – vnitřní zrak. Má před sebou velkou budoucnost. Moc rád bych s ní pracoval, chtěl bych jí pomáhat, sledovat, jak se bude zlepšovat. Jednoho dne možná dokonce bude umět léčit na dálku, jen silou vále. Uvědomujete si vůbec, jak moc je pro nás Isabela užitečná v těchto těžkých dobách?“

„Samozřejmě že ano, Arkariane. Všechno vím. Chápu, proč se vzepřela mému výslovnému rozkazu. Musíme dnes probrat mnoho záležitostí a máme na to jen velmi málo času. Nezpochybňuji její výjimečný talent a přínos naší organizaci. Již jsem o její budoucnosti rozhodl a svůj názor nehodlám měnit. Je zbytečné snášet argumenty a smlouvat. Jenom bys plýtvál energií a časem, kterého se nám všem nedostává. Ale to ty víš. O Isabelině vině a trestu se už nebudeme bavit. Lorian chvilí mlčí, snad mi chce dát čas, abych jeho slova vstřebal a správně pochopil. „Takže, Arkariane. Chtěl bys se mnou mluvit ještě o něčem jiném?“

Rozhodnost, s jakou se Lorian odmítl bavit o Isabelině osudu, mi vyrazila dech. Jen stěží hledám slova. „Mám tolik..., chtěl bych se zeptat na tolik věcí.“

„Hodně toho ještě nevíš, zůstává ti skryto mnoho souvislostí. Vzpomínáš si, co jsem tě učil, když jsi ještě byl mým žákem? Vždy se můžeš spolehnout, že se budu rozhodovat v souladu se zájmy organizace, budu přihlížet k vyšším cílům.“

Zrovna teď mám ale hlavu plnou pochybností. Bojím se, že jste právě v zájmu svých ‚vyšších cílů‘ obětoval Isabelu.

Lorian prudce šubne hlavou. Asi jsem ho urazil. „Isabelin přestupek budeme projednávat až na společném zasedání Tribunálu. Tam nám vysvětlí, proč se neřídila mým příkazem.“

„V pořádku. Prozatím se o tom nebudeme bavit. Prozatím.“

Lorian vypadá skoro vesele. Zřejmě ho pobavila moje vzpurná reakce. Následující informace mu zaručeně zažene úsměv z tváře. „Lathenie ten klíč nemá.“

Lorian chvilí není schopen slova. Pomalu se mu do očí vkrádá nejasná předtucha. „Můžeš mi to vysvětlit?“

„Byl schovaný v tajné skrýši pod dlaždicí chrámu.“ „Skutečně?“

„Matt ji tam našel.“

Lorian na mě upřeně hledí. Rychle dodávám. „Bohužel jsme ho tam museli nechat.“

„To není možné! Jak jste jen mohli? Kdo jiný než ty by měl vědět, jak moc je důležitý!“

„Neměli jsme už čas. Navíc se zdá, že Matt je jediný, kdo se ho může dotknout, aniž by přitom přišel o život. Nemohl jsem mu pomoci.“

Lorian reaguje krátkým vzdechem. „Takže je stále ještě v chrámu, pravděpodobně všem na očích a jenom čeká, až se ho Lathenie zmocní.“

„Vlastně nebude snadné ho najít. Když jsme chrám opouštěli, vládkyně ho spolu s Mardukem bořila. Určitě je schovaný pod hromadou sutin.“

Lorian chvíli mlčky sedí a přemýšlí. „Máš pro mě ještě nějakou další zprávu?“

„Ne, to ne. Ale rád bych se vás na něco zeptal.“

„Ven s tím.“

„Kdo je mým biologickým otcem?“

Lorian povytahuje obočí a chvíli se mi zdá, že se od něj odpovědi nedočkám. „Já jsem tvůj otec, Arkariane.“

Je to naprostý šok. Ale na druhé straně musím přiznat, že část mého mozku už nějakou dobu podvědomě tušila, že by to tak mohlo být. Stejně tomu příliš nerozumím. Jak je to vůbec možné? Celý život jsem si myslel, že Lorian je bezpohlavní bytost.

Lorian mi bez sebemenších obtíží čte myšlenky. „Narodil jsem se jako muž, Arkariane. To, že nebudu patřit k žádnému z pohlaví, bylo mé vlastní rozhodnutí. Chtěl jsem být dobrý vůdce a k tomu jsem potřeboval zůstat nezávislý. Musel jsem se vyvarovat předsudků, přirozené náklonnosti, vášně. Pak ale bylo nutné zplodit dalšího nesmrtelného. Právě proto jsem na čas přijal mužské pohlaví. Kdybych se stal ženou, musel bych na zemi trávit neúnosně dlouhou dobu, a to jsem si při své zodpovědnosti a všech povinnostech nemohl dovolit. Prostě to nepřicházelo v úvahu. Vybral jsem si jistou mladou dívku, s kterou ses nedávno setkal, a ta se stala tvou matkou. Bohužel nedlouho po porodu zemřela. Podle původního záměru jsem tě chtěl přijmout zde v Aténách. Měl jsi být vychován v paláci. Ale vše nešlo, jak jsme očekávali.“

Pomalu se do toho dostávám. Myslím, že začínám chápat jednotlivé souvislosti, okolnosti, které vedly k mému neradostnému dětství.

„Nenarodil jsem se jako nesmrtelný. Jistě jsi musel být strašně zklamaný.“

Lorian rychle sklápí zrak a na chvíli zavírá oči. Chvíli trvá, než je připraven k odpovědi. „Jen tím, že tu se mnou nebudeš věčně.“

Tak takhle je to. „Proto jsi mi dal schopnost odolávat stárnutí.“

Lorian, tedy vlastně můj otec, sklání hlavu na stranu. Mlčky mi přitakává. „Kromě ostatních členů Tribunálu mají tuto schopnost jen další dva lidé. A v jednom případě jsem svého daru velmi trpce litoval.“

„Mluvíš o Mardukovi?“

„Ano. Bylo to neobyčejně nesnadné rozhodnutí. Tehdy nám právě zemřel léčitel a bez mé pomoci by stejný osud potkal i Marduka. Musím připomenout, že v té době byl skvělý Strážce – mladý a nadějný. Tvrdě na sobě pracoval a zdálo se, že má před sebou velkou budoucnost. Připadalo mi to jako přiměřená odměna za jeho věrné služby.“

Najednou mě něco napadá. Jestli můj otec dokáže věnovat věčné mládí, pak by ho měl také dokázat odejmout. Lorian stále sleduje mé myšlenky, ale té poslední zjevně špatně porozuměl. Domnívá se, že mi jde o Marduka. „Dokonce i nesmrtelný má svá omezení, Arkariane. Nedokážu Mardukovi vzít svůj dar. Musel by s tím sám souhlasit. Zejména teď to není možné. Lathenie ho dnem a nocí neobyčejně pečlivě hlídá. A moc se mi nezdá, že by se chystal navštívit mě a požádat o takovou službu.“

Hledím otci zpřímá do očí. Teď nesmím uhnout. „Já tě o to ale prosím.“

Lorian na mě dlouho němě zírá. Má slova mu zjevně vyrazila dech. Myslím, že jim přesně porozuměl, jen se nechce smířit s jejich obsahem. „Ty po mně, Arkariane, chceš, abych tě zbavil schopnosti odolávat stárnutí?“

„Přesně tak.“

„A můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Isabela je moje spřízněná duše.“

„To samozřejmě vím.“

„Nemůže žít se mnou v mém světě, proto bych chtěl já žít v tom jejím.“

Lorian prudce vstává. Křeslo, na kterém doposud seděl, s třeskotem odlétá. Na tváři má výraz naprostého údivu. „Klidně bys kvůli té dívce obětoval svůj dar, který tě činí bezmála nesmrtelným?“

S odpovědí neváhám ani vteřinu. „Pokud s ní budu moci strávit zbytek života, tak ano.“

Lorianův pohled se už nedá vydržet. Pár vteřin trvá, než znovu promluví. „Pak je tedy moc dobře, že nejvyšším vládcem jsem tu já a ne ty, můj synu.“

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA ISABELA

Jakmile vstoupím do zasedacího sálu Tribunálu, utichne poslední šepot. Stojím v otevřených dveřích, ale nohy mám jako ze železa, nemůžu se ani pohnout. Dlaně mám celé zbrocené potem. Nervózně si je otírám o dlouhou bílou tuniku, do které mě oblékli. Místnost vypadá naprosto stejně jako posledně, když jsem tu sledovala Ethanovo přelíčení. Tentokrát jsem ale na místě obžalované já. A můj přestupek je samozřejmě nepoměrně závažnější než v Ethanově případě.

V kruhu kolem mě je jako vždy shromážděno devět členů Tribunálu. S překvapením si všímám, že po pravé ruce lorda Penbarina sedí král Richard. Stále ještě nevypadá úplně zdravě. Strašně by mě zajímalo, proč ho sem přivedli, když je zjevné, že by potřeboval spíš klid na lůžku. Bude zastupovat Veridian, takže tu budou představitelé a vládci všech pozemských sektorů. To, že tu s námi může být, je jen a jen Ethanova zásluha. V předešlém roce ho s nasazením vlastního života zachránil z vězení – před jistou smrtí. Lorianovi se asi zdál dostatečně silný, aby mohl přihlížet jednání Tribunálu.

Nesmrtelný mi pohybem ruky dává znamení, abych vstoupila a posadila se na židli, která je tu pro mě připravená. Nabírám dech a pomalu se roztřeseným krokem posouvám kupředu.

Trvá to dost dlouho, ale nakonec jsem uprostřed sálu a vděčně padám do židle. Okamžitě vnímám, jak mě prostupuje teplo, a celá se zklidním. To je báječné. Sedím na jednom z Arkarianových starodávných, ručně vyřezávaných křesel. Rychle se rozhlížím kolem sebe. Chtěla bych mu pohledem poděkovat. Je přímo naproti mně. Jeho fialové oči jsou celé roztěkané, jako by netrpělivě čekaly, až se setkáme. Je mi o hodně lépe. Teď už mám dost klidu a síly, abych čelila rozsudku, který na mě čeká.

S nově získanou vnitřní rovnováhou se dokonce odvažuju nakrátko vzhlednout do Lorianovy tváře – samozřejmě dávám dobrý pozor, abych se vyhnula očím. Při poslední

podobné zkušenosti to nedopadlo právě dobře. Ani se mi nechce věřit tomu, co vidím. Lorian se tváří zamyšleně, čelo mu brázdí vrásky, obočí má stažené, zrak sklopený k zemi. Teď bych chtěla být mozkovid, abych mu mohla číst v hlavě. V příští vteřině nesmrtelný vstává, zvedá obě ruce do výšky a pomalu deklamuje. „Trestem za neuposlechnutí přímého rozkazu je smrt.“

Prostor kolem mě okamžitě exploduje. Arkarian, Ethan ani Matt se nehýbou. Určitě je omezili v pohybu. Znovu si přehrávám poslední Lorianovu větu. Mám pocit, jako bych na chvíli opustila své tělo. Vznáším se a vše sleduju zpovzdálí, zpoza nějaké neviditelné průsvitné zástěny. To, co se děje pode mnou, se mě nijak netýká.

Lorian se otáčí stranou a najednou před sebou mám obraz – trojrozměrný výjev z naší školy. Pomalu se zaostřuje a přibližuje. Vidím naši třídu a spolužáky, kteří pobíhají sem a tam jako smyslů zbavení. Další zvětšení a už jsem uprostřed scény, skoro se mi zdá, že se jí osobně účastním. Pan Carter stojí u bílé tabule v čele místnosti.

Ze všeho nejdřív si všímám, že nikdo nemá školní uniformu. Studenti jsou oblečení zcela podle svých vlastních představ.

Vidím neuvěřitelně krátké sukně, upnutá tílka, černé kožené kalhoty s bundami stejné barvy; řetězy a piercing na těch nejpodivnějších místech. Někteří kluci jsou ostříhaní dohola, jiní vypadají, že se s hřebenem nepotkali snad celé týdny. Několik dětí je nacpáno do džín s dírami na kolenou, stehnech a skoro všude jinde.

Hned poté mě překvapuje neuvěřitelný hluk. Craig Johnson vstává a něco hází přes celou třídu. Prudce se skláním, vypadá to, jako by jeho projektil mířil přímo na mě. Ve skutečnosti je to ale pouze pero. Zasahuje Zoe Fieldersovou zezadu do hlavy. Ta bolestivě vykřikne, vztekle se šplhá na lavici a přitom ze sebe chrlí ohavné nadávky. Pan Carter bouchá pravítkem do tabule a ječí na celou třídu, aby se posadila. Odpovědí je mu sprška sprostých slov a někdo na něj dokonce hází knihu – učebnici dějepisu, kterou právě používáme při výuce. Naštěstí ji obratně chytá a s mocným bouchnutím ji přiráží na nejbližší lavici. Tváří se naprosto znechuceně a vyčerpaně.

„Co se to děje?“ ptám se nahlas.

Lorian jen mírně pootáčí hlavu a obraz se mění. Teď před sebou máme hlavní nákupní třídu Angel Falls, kde je moje oblíbená kavárna. Právě ji přepadl nějaký ozbrojený muž a ohrožuje majitele nabitou zbraní. Pan McGowan mu vydává peníze z pokladny. Sype je do šedé igelitové tašky a tu mu roztřesenýma rukama podává. Hned nato dostává ránu pažbou a lupič bleskově mizí v připraveném autě. Zdaleka nejhorší je zjištění, že toho zločince poznávám. Žije nedaleko od nás, ve stejné čtvrti. Vždycky jsem ho považovala za vzorného otce. Byl to takový rodinný typ, který se skvěle staral o svou mladou ženu.

Musím se zeptat znovu. „Co mi to ukazujete? Jak se něco takového mohlo stát? Vždyť já ty lidi znám.“

„Takhle teď vypadá tvůj svět.“

„Cože? Jak je možné, že se tak strašně rychle změnil? Byli jsme pryč jen deset dní.“

„Válka mezi Strážci a Řádem nabrala na síle. Situace je vážná, Isabelo. Ani Věštba už není stejná jako dřív. Teď předpovídá zkázu. Nechybí mnoho a ztratíme kontrolu nad chodem věcí a s ní zmizí i naděje na dosažení konečného míru, souladu mezi světy.“

Obraz mého rodného města mizí a Lorian přistupuje ke mně. Mám výčitky svědomí. Tohle všechno se tedy stalo kvůli mně, je to jen moje chyba. Nechala jsem déle než týden Veridian bez dostatečné ochrany a vládkyně toho okamžitě využila. Vystupňovala své útoky a tohle je jejich výsledek. Není pochyb o tom, že si vede úspěšně. Oči mi zalévá nezadržitelná povodeň slz. Za chvíli mi tečou v silných proudech po tváři.

Lorian mě svými neobvykle dlouhými prsty bere pod bradou. Snaží se mě přimět, abych mu pohlédla do obličeje. Moc se mi nechce. Již jen z lehkého doteku cítím takovou sílu, že bych se nejraději otočila a utekla. Tlak ale postupně vzrůstá a já si uvědomuju, že nejde o

Lorianovo přání. Je to rozkaz. Jeden jsem docela nedávno porušila a nechci svou chybu opakovat. Zhluboka se nadechuju a zvedám hlavu.

Dívám se do pronikavých, jasně fialových očí. Jsem zcela ochromena, nemůžu se ani hnout. Lorianův pohled je tak intenzivní, že to člověka až bolí. „Myslíš, Isabelo, že svá rozhodnutí dělám s lehkým srdcem?“

Němě krouším hlavou. Chvilí mi trvá, než nashromáždím dostatek slin, abych zamítavý pohyb mohla potvrdit slovy. „Ne, samozřejmě že ne.“

„Chtěla bys mi něco říct?“

„Ano, to bych moc ráda.“ Musím mu to nějak vysvětlit. „Je mi to vážně líto. Nevěděla jsem, že výpravou na Arkarianovu záchranu způsobím takovou pohromu. Ale...“

„Ale?“

Pomalů si připravuju dostatečnou zásobu vzduchu. „Udělala bych to znovu. Dokonce bych riskovala ještě víc, jen abych Arkariana přivedla zpět.“

Sál se okamžitě propadá do mrtvolného ticha. Naštěstí Lorian pokračuje. „Kdo podle tebe, Isabelo, otevřel průrvu?“

K čemu to proboha směřuje? Pokud vím, průchod nám zpřístupnili.. Ne nesmím na ta jména ani pomyslet. Nechci přece nikomu způsobit zbytečné potíže.

Své myšlenky ale skrývám naprosto zbytečně. Lorian do mě vidí jako do studny. „Otvor dokáže vytvořit jen nesmrtelný, Isabelo. A pak také jeho potomek s podobnými schopnostmi.“

„Arkarian!“ Šeptem si opakuju to, co jsem hluboko ve svém srdci věděla už dávno. Arkarian musí být Lorianův syn! Znamená to, že Lorian ve skutečnosti chtěl, abych ho zachránila?

Nesmrtelný nečeká, až svou otázku pronesu nahlas. „Musíš pochopit, Isabelo, Arkarian je pro nás životně důležitý. Bez něj se nedočkáme vítězství. Nikdy jsem ani chvíli nepochyboval, že ho musíme vysvobodit. Tak to bylo od začátku naplánováno. Nebyl jsem si jistý, kdo je natolik silný, že zvládne nesmírně obtížnou cestu do Latheniina světa tmy. Připravil jsem tedy malou zkoušku, v které jsi skvěle obstála. Moc mě také potěšilo, že se k tobě přidal Ethan. Přišlo dokonce i překvapení.“ Zde se Lorian otáčí stranou k Mattovi. „Netušil jsem, že se připojí i tvůj bratr. To byla jediná skutečná komplikace. Lady Arabella jeho záměr na poslední chvíli odhadla, ale už ho jen stačila vybavit teplým pláštěm. Nic víc se nedalo dělat.“

Lorianovo přiznání mi dočista vyrazilo dech. Takže nesmrtelný nikdy nebyl proti tomu, abychom zachránili Arkariana! Všechno to byl jen test, který měl najít toho nejsilnějšího. Někoho, kdo má dostatek odhodlání, aby snesl všechna strádání a těžkosti, které ho – jak Lorian moc dobře věděl – čekají v podsvětí.

Musím se chytnout opěradla, jinak bych snad spadla.

Lorian trochu ustupuje a dopřává mi tak prostor k nadechnutí. „Proto jsi také zproštěna obvinění. Naopak ti vyslovuju jednoznačnou pochvalu za vytrvalost a odvahu jednat podle svého přesvědčení.“

Sál se plní nadšeným křikem, mnozí mi provolávají slávu. Očima hledám Arkariana. Prostupuje mě pocit uspokojení, bohužel s dost hořkou příchutí. Budu volná, ale co pro mě znamená svoboda, když si on nepřeje, abych byla součástí jeho života? Budeme se nadále vídat jen před jednotlivými úkoly, když nám předává poslední pokyny. Větší utrpení si snad ani nedovedu představit.

„Ještě je tu jedna věc, kterou bych chtěl probrat, než vás propustím zpět do vašich domovů.“ Lorian zvedá hlavu k Arkarianovi. „Pojď sem za námi do kruhu.“

Arkarian nejistě přichází a Lorian mezitím vysvětluje celému sálu. „Arkarian za mnou přišel před začátkem slyšení a měl dvě žádosti. První byla prosba, abych netrestal Isabelu. O té jsem se s ním odmítl bavit. Ale ta druhá mě velice překvapila. Nejen to. Hluboce mnou otřásla, takže jsem pocítil potřebu zasáhnout.“

Všude kolem slyším vzrušený šepot. Arkarian už stojí vedle mě, a chytá mě za ruku. Jinak se ani nehne a tiše pozoruje svého otce.

Lorian pokračuje. „Arkarian chce tak moc žít ve světě dívky, kterou miluje, že mě požádal, abych ho zbavil schopnosti odolávat stárnutí.“

Tlumené hlasy ještě sílí. Teď jim nevěnuju žádnou pozornost. Celá se třesu, stále nemůžu uvěřit tomu, co jsem právě slyšela. Arkarian chce začít stárnout. Jenom proto, aby mohl být se mnou. Třes se nedá vůbec zastavit. Zvedám oči a hledím mu do tváře. „Ty bys to vážně udělal?“

„A daleko víc.“ Jeho odpověď snad ani nemůže být prostší.

Teď už chápu, proč si ode mě držel odstup. Svým trvalým mládím se ode mě lišil, každý jsme patřili úplně jinam. Samozřejmě respektuju jeho právo svobodně se rozhodovat, ale musím zasáhnout. „Nemůžu to dovolit, Arkariane. Nebylo by to správné.“

Lorian zvedá obě ruce. Celý Tribunál a s ním i ostatní přítomní okamžitě zmlknou. Chvilí nás tiše pozoruje, jak stojíme těsně vedle sebe. „Musím s tebou souhlasit, Isabelo.“

„Ale-“

Lorian jeho námitku zavrhuje ještě dřív, než ji stačí vyslovit. „To je důvod, proč jsem se rozhodl věnovat ti stejnou schopnost.“

„Prosím?“ Překvapením křičím na celý sál.

„Chtěla bys to takhle, Isabelo? Dobře si to rozmysli.“

Očima rychle tčkám po místnosti. Zůstat napořád mladá! To je přece sen. Ale jak se budu cítit, až budu muset sledovat, jak moji blízcí a přátelé stárnou a postupně umírají? Teď se dostávám pohledem k Arkarianovi. Dívám se do jeho rozzářených očí plných lásky. Okamžitě je mi jasné, že zvládnou naprosto cokoli. Jen když budeme spolu. Pokračuju v hledání. Ethan se nejistě mračí a Matt stojí s pokleslou spodní čelistí.

Lorian mi dává pokyn otevřenou dlaní. „Jdi si s nimi promluvit.“

Zanechávám Arkariana v kruhu a mířím do míst, kde na mě čeká bratr s Ethanem. Skoro celou minutu mlčíme. Pak konečně Ethan začne pokyvvovat hlavou. „Myslím, že bys to měla přijmout. Takovou příležitost si nemůžeš nechat utéct.“

„Budeš mi ale strašně chybět.“

„I tak je to podle mě správné rozhodnutí. Já bych na tvém místě nejednal jinak.“

Ethanova slova mě povzbudila. Pomalu se otáčím k Mattovi. Nějak se mu nechce pohlédnout mi do očí. „Miluješ ho?“

„Ano.“

Teď už kýve i on. „Tak to udělej.“

„Myslíš to vážně?“

Chvilí váhá, ale jeho odpověď zní přesvědčivě. „Naprosto vážně.“

Jednoho po druhém objímám a vracím se na své původní místo. Arkarian natahuje ruku a já mu ji pevně tisknu. Pak vzhlížím k Lorianovi. „Můj pane, vaši velkorysou nabídku přijímám.“

Nesmrtelný okamžitě natahuje ruce a drží mi je nad hlavou. Vychází z nich jasné světlo, které mě halí jako hřejivý neviditelný plášť. Na několik vteřin mě oslepuje. Cítím záškuby svalů a mohutný třes – prostupuje mě Lorianův dar. Neskutečná síla. Netrvá dlouho a vše je hotovo. Lorian stahuje ruce zpět a já vysíleně klesám do židle.

„Jsi v pořádku?“ ptá se Arkarian.

„Naprosto dokonale.“ Po pravdě nevnímám žádnou změnu.

„Chce to čas, Isabelo. Máš dva roky na to, aby sis zvykla na svou novou situaci. Přestaneš stárnout teprve po osmnáctých narozeninách.“

Lorian navazuje na Arkarianovu závěrečnou poznámku, ale slovo „čas“ dává do nové souvislosti. Doširoka rozevírá paže a čeká na ticho. Obrací se ke všem přítomným. „Teď jděte a pokračujte v práci pro organizaci. Nemáme času nazbyt. Ty nejtěžší chvíle nás teprve čekají.“

Pamatujte, že mezi sebou stále máme zrádce. A nezuřujte, pokud má sestra na svět sešle nevýslovné trápení.“

Marianne Curleyová

TEMNOTA

Z anglického originálu The Dark (Guardians of Dme)
vydaného nakladatelstvím Bloomsbury Publishing Plc

v Londýně v roce 2005

přeložil Jan Sládek

Ilustrace Pavel Cech

Obálka jiti Mičkal

Odpovědná redakce Martina Sendlerová

Sazba Vladimír Ludva

Technická redakce Libor Vyhnálek

Tisk a knihařské zpracování

Těšínské papírny, s. r. o, Český Těšín

Jako svou 706. publikaci

vydalo Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno

Redakce: 537 014 208

Obchodní oddělení: 537 014 213

Expedice: 537 014 214

fax: 537 014 203

e-mail: jota@jota.cz

www.jota.cz

V Brně roku 2007

Počet stran 360

První vydání